

STUDY GUIDE

இந்திய வரலாறு -1526 - 1772 வரை

PREPARED BY

Dr. C. AMOSE

Associate Professor of History

Head, Department of Public Administration,

Muslim Arts College

Thiruvithancode - 629174

Kanyakumari District.

BA History /Core Paper 7- History of India (1526-1772 A.D.)

Objectives:

1. To understand the advent of a new political culture in India.
2. To have a wider discussion on a new administration, economic policy and religion.
3. To study in detail the emergence of Hindu revivalism by way of Maratha imperialism.
4. To realize the impact of the advent of Europeans in India and its permanent results.

Unit I: The Mughal Empire - Sources - India on the eve of Babur's invasion - Babur conquests - Administration - Humayun - causes for his failure - Shersha - conquests - administration.

Unit II: Akbar, the great Conquests - administration Religious Policy - Jahangir Rule of Nurjahan Shahjahan Golden Age - war of Succession.

Unit III: Aurangzeb - conquests - Deccan policy - Religious policy - Downfall of Mughals Mughal Administration - Social, economic and cultural conditions under the Mughals - Mughal art and architecture.

Unit IV: The Marathas - Shivaji - Early Career Conquests - administration Decline of Marathas - Peshwas - Balaji Viswanth - Baji Rao - Balaji Baji Rao -Third battle of Panipat.

Unit V: The Advent of Europeans - Portuguese - Dutch - English and French - The Anglo-French rivalry in the Carnatic - Carnatic wars - Robert Clive - Battle of Plassery - Buxar - Dual government in Bengal.

Reference Books:

1. Satish Chandra, History of Medieval India, Orient Blackswan, NewDelhi, 2009.
2. J.L. Mehta, Advanced study in the History of Medieval India, Sterling Publishers, New Delhi, 2006.
3. R.P. Thripathi, Rise and fall of Mughal Empire.
4. Meerasingh, Medieval History of India, Vikas Publishing House, NewDelhi, 1978.
5. R.C.Majumdar, An Advanced History of India, Macmillan India Limited, New Delhi, 2001.

இந்திய வரலாறு (1526 – 1772 AD)

அலகு I

முகலாயப் பேரரசு

தோற்றம்

முகலாயப் பேரரசு 16 மற்றும் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் தெற்காசியாவின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியைக் கட்டுப்படுத்திய ஆரம்பகால நவீன இஸ்லாமியப் பேரரசு ஆகும். ஏறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளாக, பேரரசு மேற்கில் சிந்து நதிப் படுகையில், வடமேற்கில் ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் வடக்கே காஷ்மீர், கிழக்கில் இன்றைய அஸ்ஸாம் மற்றும் வங்காளதேசத்தின் மலைப்பகுதிகள் வரை பரவியுள்ளது. தென்னிந்தியாவில் தக்காண பீடபூமியின் மேட்டு நிலங்கள் வரை பரவியிருந்தது.

முகலாயப் பேரரசு 1526 ஆம் ஆண்டு முதல் போரில் டெல்லி சுல்தான் இப்ராகிம் லோடியை தோற்கடிக்க அண்டை நாடான சஃபாவிட் மற்றும் ஒட்டோமான் பேரரசுகளின் உதவியைப் பெற்ற இன்றைய உஸ்பெகிஸ்தானைச் சேர்ந்த ஒரு போர்வீரர் தலைவரான பாபரால் நிறுவப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. பானிபட், மற்றும் வட இந்தியாவின் சமவெளிகளை உடையது. எவ்வாறாயினும், முகலாய ஏகாதிபத்திய அமைப்பு சில சமயங்களில் பாபரின் பேரனான அக்பரின் ஆட்சிக்கு 1600 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தது. இந்த ஏகாதிபத்திய அமைப்பு 1720 வரை நீடித்தது, கடைசி பெரிய பேரரசர் ஒளரங்கசீப் இறந்த சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அவரது ஆட்சியின் போது பேரரசு அதன் அதிகபட்ச புவியியல் அளவையும் அடைந்தது. 1760 வாக்கில் பழைய தில்லி மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளுக்குப் பின்னர் குறைக்கப்பட்டது, 1857 இன் இந்தியக் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு பேரரசு முறையாக பிரிட்டிஷ் அரசால் கலைக்கப்பட்டது.

முகலாயப் பேரரசு இராணுவப் போரால் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் நீடித்தது, அது ஆட்சி செய்ய வந்த கலாச்சாரங்களையும் மக்களையும் தீவிரமாக ஒடுக்கவில்லை; மாறாக புதிய நிர்வாக நடைமுறைகள் மற்றும் பலதரப்பட்ட ஆளும் உயரடுக்கின் மூலம் அவர்களை சமப்படுத்தி சமாதானப்படுத்தியது, மேலும் திறமையான, மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் தரப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சிக்கு வழிவகுத்தது. பேரரசின் கூட்டுச் செல்வத்தின் அடிப்படை விவசாய வரிகள் ஆகும், இது மூன்றாவது முகலாய பேரரசர் அக்பரால் நிறுவப்பட்டது. இந்த வரிகள், விவசாயிகளின் உற்பத்தியில் பாதிக்கும் மேலானவை, நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வெள்ளி நாணயத்தில் செலுத்தப்பட்டன, மேலும் விவசாயிகள் மற்றும் கைவினைஞர்களை பெரிய சந்தைகளில் நுழையச் செய்தது.

ஆதாரங்கள்

17 ஆம் நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதியில் பேரரசால் பராமரிக்கப்பட்ட ஒப்பீட்டு அமைதி இந்தியாவின் பொருளாதார விரிவாக்கத்திற்கு ஒரு காரணியாக இருந்தது. இந்தியப் பெருங்கடலில் வளர்ந்து வரும் ஐரோப்பிய இருப்பு மற்றும் இந்திய மூல மற்றும் முடிக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கான

அதன் அதிகரித்து வரும் தேவை, முகலாய நீதிமன்றங்களில் இன்னும் அதிக செல்வத்தை உருவாக்கியது. முகலாய உயரடுக்கினரிடையே மிகவும் வெளிப்படையான நுகர்வு இருந்தது. இதன் விளைவாக ஓவியம், இலக்கிய வடிவங்கள், ஜவுளிகள் மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றிற்கு அதிக ஆதரவு கிடைத்தது, குறிப்பாக ஷாஜகானின் ஆட்சியின் போது. தெற்காசியாவில் உள்ள முகலாய யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய தளங்களில்: ஆக்ரா கோட்டை, ஃபதேபூர் சிக்ரி, செங்கோட்டை, ஹுமாயூனின் கல்லறை, லாசூர் கோட்டை, ஷாலமர் தோட்டம் மற்றும் தாஜ்மஹால், இது "இந்தியாவின் முஸ்லீம் கலையின் நகை, மற்றும் ஒன்று. உலக பாரம்பரியத்தின் உலகளவில் போற்றப்படும் தலைசிறந்த படைப்புகள்."

சமகாலத்தவர்கள் பாபரால் நிறுவப்பட்ட பேரரசை திமுரிட் பேரரசு என்று குறிப்பிடுகின்றனர், இது அவரது வம்சத்தின் பாரம்பரியத்தை பிரதிபலிக்கிறது, மேலும் இது முகலாயர்களால் விரும்பப்படும் வார்த்தையாகும்.

அவர்களின் சொந்த வம்சத்திற்கான முகலாய பதவி குர்கானி என்பது "மங்கோலியர்" என்ற அரபு மற்றும் பாரசீக சிதைவிலிருந்து பெறப்பட்ட "முகல்" மற்றும் "மொகுல்" பயன்பாடு ஆகும், மேலும் இது திமுரிட் வம்சத்தின் மங்கோலிய தோற்றத்தை வலியுறுத்தியது. இந்த சொல் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் நாணயத்தைப் பெற்றது, ஆனால் இந்தியவியலாளர்களால் சர்ச்சைக்குரியதாகவே உள்ளது. "மொகுல்" மற்றும் "மொகுல்" உட்பட பேரரசைக் குறிக்க இதே போன்ற ஒலிபெயர்ப்புகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும் கூட, பாபரின் முன்னோர்கள் பாரம்பரிய மங்கோலியர்களிடமிருந்து கூர்மையாக வேறுபடுத்தப்பட்டனர், ஏனெனில் அவர்கள் டர்கோ-மங்கோலிய கலாச்சாரத்தை விட பாரசீகத்தை நோக்கியவர்களாக இருந்தனர். மங்கோலியப் பேரரசின் நிறுவனர் செங்கிஸ் கானின் இறுதி வம்சாவளியை முகலாயர்கள் கூறினர்.

பேரரசின் மற்றொரு பெயர் இந்துஸ்தான், இது ஐன்-இ-அக்பரியில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் இது பேரரசின் அதிகாரப்பூர்வ பெயருக்கு மிக நெருக்கமானதாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. முகலாய நிர்வாகப் பதிவுகள் பேரரசை "ஹிந்துஸ்தானின் நாடு" அல்லது "இந்துஸ்தானின் ஆதிக்கம்" என்றும் குறிப்பிடுகின்றன, மேற்கில், "முகல்" என்ற சொல் பேரரசருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது, மேலும் விரிவாக்கம் மூலம், முழு பேரரசும்.

பாபரின் படையெடுப்பு

முகலாயப் பேரரசு பாபர் (ஆட்சி 1526-1530) மத்திய ஆசிய ஆட்சியாளரால் நிறுவப்பட்டது, அவர் டர்கோ-மங்கோலிய வெற்றியாளர் திமுரின் (திமுரிட் பேரரசின் நிறுவனர்) அவரது தந்தையின் பக்கத்திலும், செங்கிஸ் கானின் தாயின் பக்கத்திலும் இருந்து வந்தவர். தந்தைவழி, பாபர் மங்கோலிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த துருக்கிய பர்லாஸ் பழங்குடியைச் சேர்ந்தவர். மத்திய ஆசியாவில் உள்ள தனது மூதாதையர் களங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பாபர், தனது லட்சியங்களை பூர்த்தி செய்ய இந்தியா பக்கம் திரும்பினார். அவர் காபூலில் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார், பின்னர் ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்து கைபர் கணவாய் வழியாக இந்தியாவிற்கு படிப்படியாகத் தள்ளப்பட்டார். 1526 இல் நடந்த முதல் பானிபட் போரில் பாபரின் படைகள் இப்ராஹிம் லோடியை தோற்கடித்தன. போருக்கு முன், பாபர் மதுபானத்தை துறந்து, மதுபான பாத்திரங்களை

உடைத்து, மதுவை கிணற்றில் ஊற்றி தெய்வீக தயவை நாடினார். இருப்பினும், இந்த நேரத்தில் லோடியின் பேரரசு ஏற்கனவே நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தது, மேலும் அது உண்மையில் ராஜபுத்திரக் கூட்டமைப்பு ஆகும், இது மேவார் ராணா சங்காவின் திறமையான ஆட்சியின் கீழ் வட இந்தியாவின் வலிமையான சக்தியாக இருந்தது. பயானா போரில் பாபரை தோற்கடித்தார். இருப்பினும், ஆக்ராவுக்கு அருகில் நடந்த தீர்க்கமான கான்வா போரில், பாபரின் திமுரிட் படைகள் சங்காவின் ராஜபுத்திர இராணுவத்தை தோற்கடித்தனர். இந்த போர் இந்திய வரலாற்றில் மிகவும் தீர்க்கமான மற்றும் வரலாற்று போர்களில் ஒன்றாகும், ஏனெனில் இது அடுத்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு வட இந்தியாவின் தலைவிதியை மூடியது.

போருக்குப் பிறகு, முகலாய அதிகாரத்தின் மையம் காபூலுக்குப் பதிலாக ஆக்ரா ஆனது. எவ்வாறாயினும், போர்கள் மற்றும் இராணுவ பிரச்சாரங்களில் உள்ள ஈடுபாடு, புதிய பேரரசர் இந்தியாவில் அவர் பெற்ற வெற்றிகளை ஒருங்கிணைக்க அனுமதிக்கவில்லை. பேரரசின் உறுதியற்ற தன்மை அவரது மகன் ஹுமாயூன் (1530-1556 ஆட்சி), அவர் கிளர்ச்சியாளர்களால் பெர்சியாவில் நாடுகடத்தப்பட்டார். ஷேர் ஷா சூரி (1540-1545 ஆட்சி) நிறுவிய சூர் பேரரசு (1540-1555), முகலாய ஆட்சியை சுருக்கமாக குறுக்கிடியது. ஹுமாயூன் பெர்சியாவில் நாடுகடத்தப்பட்டது, சஃபாவிட் மற்றும் முகலாய நீதிமன்றங்களுக்கு இடையே இராஜதந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்தியது, மேலும் பின்னர் மீட்டெடுக்கப்பட்ட முகலாயப் பேரரசில் பாரசீக கலாச்சார செல்வாக்கை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது. 1555 இல் பெர்சியாவிலிருந்து ஹுமாயூனின் வெற்றிகரமான திரும்புதல் இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் முகலாய ஆட்சியை மீட்டெடுத்தது, ஆனால் அடுத்த ஆண்டு அவர் விபத்தில் இறந்தார்.

பாபரின் முதல் இந்தியப் பயணம்

ஜனவரி 1505 இல், பாபர் காபூலில் இருந்து இந்தியாவை நோக்கிப் புறப்பட்டு, பாதாம் செஷ்மே (காபூலின் சுரோபி மாவட்டம்) மற்றும் ஜக்தலாக் (காபூலுக்கும் ஜலாலாபாத் நகருக்கும் நடுவே) வழியாக ஆதினாபுரை (ஜலாலாபாத்) அடைந்தார், அவருடைய இளைய சகோதரர் நசீர் மிர்சா, அவருடன் இங்கே சேர்ந்தார். அந்த சுற்றுவட்டாரத்தைச் சேர்ந்த அய்மாக்கள், தங்கள் சீடர்களுடன் லாம்காநாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டதால், அவர்கள் இந்தக் குழுவினருக்காகவும் மற்றவர்களுக்காகவும் காத்திருந்தனர். ஜூய் ஷாஹி. நசீர் மிர்சா தனது அரசாங்கத்தின் கீழ் நாட்டிலிருந்து அவரைச் சார்ந்தவர்கள் மற்றும் பின்பற்றுபவர்களுக்கு சில ஏற்பாடுகளைச் செய்த பின்னர் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களில் பின்பற்றுவதாக உறுதியளித்து குஷ் கும்பேஸில் தங்கினார்.

கைபர் கணவாய்

குஷ் கும்பேஸில் இருந்து அவர் கரம் செஷ்மேயில் நிறுத்தினார், அங்கு அவர் கேகியானிகளின் தலைவரான பெக்கி ஒருவரைச் சந்தித்தார், அவர் கேரவன்களுடன் பழகினார். வழிகாட்டியாக பெக்கியை அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்து கைபர் கடந்து ஜம்ருதில் முகாமிட்டார். பாபர் பெஷாவரில் உள்ள கூர்காத்ரியைக் காண விரும்பினார், இது ஹிந்துக்களின் ஜோகிகளின் புனித ஸ்தலங்களில் ஒன்றாகும், அவர்கள் தலைமுடியை வெட்டுவதற்கும் தாடியை

மொட்டையடிப்பதற்கும் வெகு தொலைவில் இருந்து வருகிறார்கள். ஆனால் வழிகாட்டியான மாலேக் அபு சயீத் கமாரி அது இருந்த இடத்தை அவர்களுக்குக் காட்டவில்லை, ஆனால் அவர்கள் திரும்பி வந்து முகாமை நெருங்கியதும் அவர் குவாஜா முஹம்மது அமீனிடம் கோர்காத்திரி பெஷாவரில் இருப்பதாகக் கூறினார், ஆனால் அவர் செல்ல வேண்டியிருக்கும் என்ற பயத்தில் அதைக் குறிப்பிடவில்லை. குறுகிய குகைகள் மற்றும் ஆபத்தான இடைவெளிகளுக்கு மத்தியில்.

கோஹாட் பயணம்

ஜம்ருதில், பாபர் மேலும் சென்று சிந்து நதியைக் கடக்க முடிவு செய்தார், ஆனால் பாக்கி செகானியானி சிந்துவைக் கடப்பதற்குப் பதிலாக கோஹாட் என்ற இடத்திற்கு எதிராகச் செல்லுமாறு அறிவுறுத்தினார். எனவே அவர் ஜம்ருதில் இருந்து அணிவகுத்துச் சென்று பரேயைக் கடந்து முஹம்மது பெக் மற்றும் அபானி வரை முன்னேறி அவர்களிடமிருந்து வெகு தொலைவில் முகாமிட்டார். இந்த நேரத்தில் காகியானி ஆப்கானியர்கள் பெஷாவரில் இருந்தனர் மற்றும் முகலாயர்களுக்கு பயந்து அவர்கள் அனைவரும் மலைகளின் ஓரங்களுக்கு இழுத்துச் சென்றனர். இந்த முகாமில் காகியானிகளின் தலைவர்களில் ஒருவரான குஸ்ரோ காகியானி வந்து பாபருக்கு மரியாதை செலுத்தினார். பேக்கியுடன் சேர்ந்து, அவரும் இந்த பயணத்தின் போது ஒரு ஆலோசகராகவும் வழிகாட்டியாகவும் மாறுவார். நள்ளிரவில் இந்த நிலையத்திலிருந்து அணிவகுத்துச் சென்று, சூரிய உதயத்தில் முகமது பெக்கைக் கடந்தபோது, பாபர் மீது விழுந்து, மதிய உணவு நேரத்தில் கோஹாட்டைக் கொள்ளையடித்தார், ஏராளமான காளைகள் மற்றும் எருமைகளைக் கண்டார். அவர் ஏராளமான ஆப்கானிஸ்தானியர்களை கைதிகளாக ஆக்கினார், ஆனால் அவர்கள் அனைவரையும் அவர் தேடி விடுதலை செய்தார். அவர்களது வீடுகளில் ஏராளமான தானியங்கள் காணப்பட்டன. பாபரின் கொள்ளைக் கட்சிகள் சிந்து நதிக்கரையில் இரவு முழுவதும் ஓய்வெடுத்து மறுநாள் வந்து அவனுடன் சேர்ந்தன. எவ்வாறாயினும், இராணுவம், பாக்கி செகானியானி எதிர்பார்த்த செல்வம் எதையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை, மேலும் பாக்கி தனது பயணத்தில் மிகவும் வெட்கப்பட்டார். கோஹாட்டில் இரண்டு பகல் மற்றும் இரண்டு இரவுகள் தங்கி, தனது கொள்ளைப் பிரிவினரை அழைத்த பாபர், பன்னு மற்றும் பங்காஷ் (குர்ரம்) ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஆப்கானியர்களின் நிலங்களை அழித்துவிட்டு நாக்ஸ் அல்லது ஃபெர்முல் வழியாகத் திரும்புவது குறித்து ஆலோசிக்க ஒரு சபையை நடத்தினார்.

ஹாங்ஸ் எக்ஸ்பெடிஷன் கைபற்றுதல்

கோஹாட்டில் இருந்து பாபர் தெற்கே பங்காஷ் (குர்ரம் பள்ளத்தாக்கு) நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார். கோஹாட் மற்றும் ஹேங்ஸ் இடையே உள்ள ஹங்கு வழியே ஒரு உயரமான மலையுடன் கூடிய பள்ளத்தாக்கு உள்ளது. இருபுறமும் க்ளென் ஓவர்ஹாங் போர் முழக்கத்தை எழுப்பியது மற்றும் அவர்கள் தங்கள் மவன் மாலேக் அபு சசேத் கமாரி பாபரிடம் சாலையின் வலதுபுறத்தில் உள்ள மலையில் சிறிது தூரம் சென்று, ஆப்கானியர்கள் அந்த மசோதாவுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிவித்தார். பிரிந்த முகலாயர்கள் அவர்களைப் பிடிக்கும் எல்லா இடங்களிலும் அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கலாம். முகலாயர்கள் மீது இறங்கிய ஆப்கானியர்கள், அந்தத் தனித்தனி மலையை ஆக்கிரமித்தவுடன், பாபர் உடனடியாக தனது ஆட்களை அனுப்பி, மலைக்கும்

மலைக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பகுதியைக் கைப்பற்றினார். மேலும் இருபுறமும் உள்ள மலையைத் தாக்க மற்ற இராணுவத்திற்கு உத்தரவிட்டார். தங்கள் நிலைப்பாட்டை நிலைநிறுத்த முடியாத ஆப்கானியர்களைக் கொல்வதற்காக இராணுவம் தொடர்ந்து நகர்ந்தது. அவர்களில் நூற்று அல்லது நூற்று ஐம்பது பேர் ஒரு நொடியில் படுகொலை செய்யப்பட்டனர், பலர் தங்கள் பற்களில் புல்லைச் சரணடைந்தனர், சரணடையும் வழக்கம் அவர்கள் "1 நான் உங்கள் எருது" என்று அர்த்தம். பாபர் தனது வழக்கமான தைமுரிட் மற்றும் மங்கோலிய வழக்கப்படி பலரின் தலைகளை துண்டித்து தலை கோபுரத்தை எழுப்பினார்.

பன்னே பயணம்

அடுத்த நாள், பாபர் ஹங்குவை அடைந்தார், அதன் ஆப்கானியர்கள் ஒரு மலையை பலப்படுத்தினர். வலுவாக வலுவூட்டப்பட்ட ஒரு குன்றின் துண்டினை அவர்கள் சங்கர் என்று அழைக்கிறார்கள். பாபர் உடனே சாங்கர் அருகே வந்து, அதை எடுத்து, அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு வந்த ஆப்கானியர்களின் நூற்று இருநூறு தலைகளை வெட்டி, இங்கேயும், ஹாங்குவிலிருந்து அணிவகுத்துச் சென்று, அவர் மேல்பகுதியின் கீழ் டில் வரை ஒரு கோபுரத்தை எழுப்பினார். பங்காஷ் அண்டை நாடுகளின் ஆப்கானியர்களைக் கொள்ளையடிக்க வீரர்கள் புறப்பட்டனர். ஒரு பாடகர் மீது தாக்குதல் நடத்தியவர்களில் சிலர் வெற்றிபெறாமல் திரும்பினர், அங்கிருந்து அணிவகுத்துச் சென்று சாலை இல்லாத திசையில் சென்ற பாபர் ஒரு இரவு நிறுத்தினார், மேலும் ஒரு நாள் அவர் மிகவும் மோசமான சரிவை அடைந்த மறுநாளில் அவர் கீழே இறங்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஒரு நீண்ட மற்றும் செங்குத்தான அசுத்தத்தால். வீரர்கள் மற்றும் ஒட்டகங்கள் மற்றும் குதிரைகள் மிகவும் செங்குத்தான மற்றும் குறுகிய அசுத்தமாக பயணித்தன, மேலும் இந்த பயணத்தின் போது கொள்ளையடிப்பதற்காக அவர் கொண்டு வந்த காளைகளில் பெரும்பகுதி காணாமல் போனது. பொதுவான சாலை அவரது வலதுபுறம் ஒரு மைல் அல்லது இரண்டு மைல் மட்டுமே இருந்தது மற்றும் அவர் நடத்திய சாலை குதிரை சாலை அல்ல. செம்மறி ஆடுகளும் மந்தைகளும் இந்த வம்சாவளியில் இறங்கி, அசுத்தத்தால், அது செம்மறி சாலை என்று அழைக்கப்பட்டது, பங்காஷ் மற்றும் நாக்ஸ் மலைகளில் இருந்து இறங்கியவுடன், பன்னு கண்களில் தோன்றியது. குர்ரம் நதி பன்னு பிரதேசத்தின் வழியாக செல்கிறது, இதன் மூலம் முக்கியமாக கிழக்கில் சௌபர்ச் மற்றும் சிந்து நதி வடக்கில் டின்கோட் மற்றும் தெற்கில் தேஷ்ட் (டாமன்) மற்றும் தக் பஜார் தக்கின் மேற்கே உள்ளது. .

ஆப்கானிய பழங்குடியினரில் கிராணி, கிவி, சுர், இசுகேல் மற்றும் நியாசி ஆகியோர் இந்த நாட்டில் நிலத்தை பயிரிடுகின்றனர். பன்னு பிரதேசத்தில் ஏறியதும், சமவெளியில் வசிக்கும் பழங்குடியினர் வடக்கே உள்ள மலைகளில் ஒரு சங்கர் ஒன்றை நிறுவியதாக பாபருக்கு தகவல் கிடைத்தது. எனவே, அவர் அவர்களுக்கு எதிராக ஜஹாங்கீர் மிர்சா II இன் கீழ் துருப்புக் குழுவை அனுப்பினார். இது ஒரு நொடியில் எடுக்கப்பட்டது, ஒரு பொது படுகொலை ஏற்பட்டது மற்றும் பல தலைகள் துண்டிக்கப்பட்டன, பர்னு நாட்டில் மண்டை ஓடுகளின் குவியல் உருவானது, இந்த சங்கரை எடுத்த பிறகு, ஷாதி கான் என்ற கிவிஸின் தலைவர்களில் ஒருவர் வந்தார். நான் அவரது வாயில் புல்லைக் கொண்டு சமர்ப்பித்தேன், கோஹாட் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட பிறகு, பங்காஷ்

மற்றும் பன்னு பாபர் பற்றி ஆப்கானியர்கள் சூறையாடிய பிறகு, நாக்ஸ் அல்லது ஃபெர்முல் மூலம் காபூலுக்குத் திரும்புவார்கள் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

தேஷ்ட் பயணம்

பன்னுவை அழித்த பிறகு, தேஷ்ட் அருகே இருந்த பாபருக்குச் செல்லும் வழிகள் முழுவதையும் நன்கு அறிந்தவர்கள், அங்கு வசிப்பவர்கள் செல்வந்தர்கள், சாலைகள் நன்றாக இருந்தன. இறுதியாக அவர்கள் ஃபெர்முலில் திரும்புவதற்குப் பதிலாக தேஷ்ட்டைக் கொள்ளையடித்துவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்த சாலை, பாபர் அடுத்து அணிவகுத்துச் சென்று அதே ஆற்றின் கரையில் இசுகேல் கிராமத்தில் நிறுத்தினார். முகலாய அணுகுமுறையை அறிந்த இசுகேல் சௌபர்ச் மலைகளுக்குச் சென்றுவிட்டார். பாபர் அடுத்த இசுகேல் கிராமத்திலிருந்து அணிவகுத்துச் சென்று சௌபர்ச் மலைகளின் ஓரங்களில் முகாமிட்டார், அதே சமயம் மலையில் ஏறிச்சென்ற சண்டைக்காரர்கள் இசுகேலின் சங்கர் ஒருவரைத் தாக்கி ஆடு மாடுகளையும் துணிகளையும் அதிக அளவில் கொண்டு வந்தனர். அதே இரவில், இசுகேல் ஆப்கானியர்கள் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்த முயன்றனர், ஆனால் முழு முகலாய இராணுவமும் இதற்குத் தயாராகி, வலது மற்றும் இடதுசாரி மையத்துடன் போர் அணிவகுத்து, அவர்களின் நிலையங்களில் வேன்கள் அணிவகுத்து, ஆயுதம் ஏந்தியவர்களாகவும், தங்கள் பதவிகளைத் தக்கவைக்கத் தயாராகவும் இருந்தனர். கூடாரங்களிலிருந்து ஒரு வில்ஷாட்டை விட அதிக தூரத்தில் முகாமைச் சுற்றிலும் கண்காணிப்பில். இவ்வாறே இராணுவம் இரவைக் கடந்தது. வலதுசாரியில் ஜஹாங்கிர் மிர்சா, பக்கி செகானியானி, விரிம் தகாய், சையத் ஹுசைன் அக்பர் மற்றும் இடதுசாரியில் பல பிச்சைகள் மிர்சா கான், அப்தல்-ரசாக் மிர்சா, காசிம் பேக் மற்றும் வேறு சில பிச்சைகள். மையத்தில் உயர்ந்த பிச்சைகள் யாரும் இல்லை, அவர்கள் அனைவரும் வேனில் இருந்த பாபரின் வீட்டுப் பிச்சைக்காரர்கள் சையத் காசிம், பாபா உகுல் அலபெர்டி மற்றும் பல பிச்சைகள். முழு இராணுவமும் ஆறு உடல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது, ஒவ்வொன்றும் ஒரு நாள் முழுவதும் இரவும் பகலும் கண்காணிக்க நியமிக்கப்பட்டன. இந்த மலையின் பாவாடையை விட்டு, பாபர் குர்ரம் பள்ளத்தாக்கைக் கடந்து தெற்கே முன்னேறி தேஷ்ட் அக்கா டாமனுக்குச் சென்றார். அஸர் தொழுகை நேரத்தில் தேஷ்ட் கிராமங்களை அடைந்தார். கொள்ளையடிக்கும் கட்சிகள் எல்லா திசைகளிலும் அனுப்பப்பட்டன, மிடி, மொகுல் ஆப்கானிஸ்தான் வணிகர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க மற்றும் புகழ்பெற்ற குவாஜா கிஸ்ர் லோஹானியை சந்தித்து அவரை படுகொலை செய்தார்.

கோமல் நதி, சகி சர்வார் & தக்த்-இ-சுலைமான் மலை

அவரது அடுத்த அணிவகுப்பு கோமல் ஆற்றின் கரையை நோக்கி இருந்தது. அங்கிருந்து மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் இரண்டு சாலைகள். அவற்றில் ஒன்று சங் சுராக் சாலை, இது கனிகுராம் வழியாக உரகுனை (பக்திகா, ஆப்கானிஸ்தான்) அடையும். மற்றொன்று கோமாலின் கரையில் உள்ளது, இது கோலேரி கணவாய் (குமல் பாஸ்?) வழியாக உரகுனுக்கு செல்கிறது. ஆனால் மார்ச் 7, 1505க்குப் பிறகு, அவரது ஆட்கள் சிலர் தக்த்-இ-சுலைமான் மலையின் முனையிலிருந்து குறுக்குவழியாகத் திரும்ப வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தனர். ஆனால் சாலைகளின் நீளம் அல்லது

குறுகியது பற்றி அவரது இராணுவத்தில் யாருக்கும் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. இது வெறும் அனுமானத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அவர் மலையை அடைந்தபோது, ஆப்கானியர்களின் ஒரு குழு மலையின் அருகே ஒரு பிரமாண்டமாக காட்சியளித்தது. அவர் உடனடியாக அவர்களை முழு வீச்சில் வசூலிக்கத் தொடங்கினார், அவர்களில் பெரும் பகுதியினர் தப்பி ஓடிவிட்டனர், மீதமுள்ளவர்கள் உயரங்களின் ஓரங்களில் இருந்த சில சிறிய மலைகளில் நிற்க முயன்றனர். சுல்தான் அலி சானக் சவாரி செய்து ஒரு உச்சிமாநாட்டைப் பெற்றார். மலையின் மற்றொரு சரிவில், குதலுக் கதம் ஒரு ஆப்கானிஸ்தான் போரில் ஈடுபட்டார், அவர்கள் இருவரும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது உயரத்தில் இருந்து கீழே விழுந்தனர், இருப்பினும் குதலுக் அவரது தலையை வெட்டினார். குபெக் பெக் ஒரு ஆப்கானியருடன் மோதி வெற்றி பெற்றார். ஆப்கானியர்களை தோற்கடித்த பிறகு, அவர் மலையுடன் சேர்ந்து தனது அணிவகுப்பைத் தொடர்ந்தார், இறுதியாக சிந்து நதிக்கரையில் அமைந்துள்ள மற்றும் முல்தானைச் சார்ந்திருந்த ஒரு சிறிய மாவட்டமான பெலாவுக்கு வந்தார். அவர் இப்போது சாகி சர்வாரின் கல்லறையை அடையும் வரை மேலும் தெற்கே அணிவகுத்துச் செல்லும் சிந்துவுக்கு அருகில் இருந்தார். இந்த கல்லறை இந்தியாவில் மிகவும் மதிக்கப்பட்டது. இது தக்த்-இ-சுலைமான் மலையுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு மலையின் ஓரங்களில் அமைந்துள்ளது.

தெற்கு வஜிரிஸ்தான் வழியாக கஜினிக்கு செல்லுதல்

இங்கிருந்து பாபர் டுகி நாட்டைச் சார்ந்திருந்த ருடியை அடைந்தார், இங்கு அவரது ஆட்கள் சிவியின் தரோகாவான ஃபாசில் கோகல்தாளை, சிந்துவின் ஷா பேக் அர்குனின் வேலைக்காரன் பாபர்களின் நடமாட்டத்தைக் கண்டறிய வந்த இருபது நபர்களுடன் கைப்பற்றினார், ஆனால் விடுவிக்கப்பட்டனர். அந்த நேரத்தில் அவர் அர்குன்களுடன் நேரடி மோதலுக்கு தயாராக இல்லை. இந்த நிலையத்தை விட்டு வெளியேறிய அவர் டுகியின் கிராமங்களில் ஒன்றான சோட்டியாலிக்கு வந்தார். முன்பை விட இப்போது பாபருக்கு விஷயங்கள் கடினமாகிவிட்டன. பொருட்கள், ஆட்கள் மற்றும் குதிரைகள் அனைத்தும் காபூலுக்கு இவ்வளவு நீண்ட பாதையில் செல்வதில் ஏற்பட்ட தோல்வியால் தீர்ந்துவிட்டன. பாபர் இப்போது சகி சர்வாரின் கல்லறை வழியாக திரும்பினார்.

இதற்கிடையில், பாபரை விட்டு வெளியேற சதி நடந்தது. அவரது சகோதரர் ஜஹாங்கீர் மிர்சா அவரிடம் வந்து, பாக்கி செகானியானி அர்குன்களுக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டுள்ளதாக தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்குத் தெரிவித்தார். சையத் ஹுசைன் அக்பர், சுல்தான் அலி செஹ்ரே மற்றும் பிற பிச்சைக்காரர்கள் மற்றும் குஸ்ரோ ஷாவின் ஆதரவாளர்கள் இந்த சதியில் இருந்தார்களா என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் கூட, பாபர் விரைவாக செல்ல முடிவு செய்தார், அவர் அபி-இஸ்தாடா ஏரியை அடையும் வரை அணிவகுத்துச் சென்றார். கட்டேவாஸ் சமவெளி ஆற்றின் கரையை அடைந்தபோது, அபி-இ-இஸ்தாடாவில் விழும் அவரது இராணுவம் ஒரு கோட்டை கண்டுபிடிக்க முடியாமல், நீந்தியது. இந்த நீரோடையைக் கடந்த பிறகு அவர் குஹ்னே நானியின் வழியாகச் சென்று பேண்ட்-இ-சர்தே (சர்தேவின் நீர் மேடு) வழியாக கஜினியை அடைந்தார்.

காபூலுக்குத் திரும்புதல்

ஆனால் காபூலை அடைவது இன்னும் ஒரு பிரச்சனையாகவே இருந்தது. நீரோடைகள் மற்றும் ஆறுகளின் பெரும்பகுதி அந்த ஆண்டு மிகவும் வன்முறையில் வெள்ளத்தில் இறங்கியது. அதனால் அவர் தேஹ் யாகூப் ஆற்றின் வழியாக செல்ல முடியவில்லை. எனவே அவர் ஒரு படகை உருவாக்கி அதை கமார்க்கு எதிரே உள்ள தேஹ் யாகூப் ஆற்றில் செலுத்தினார். இந்தக் கப்பலின் மூலம் அனைத்து இராணுவமும் கடந்து சென்றது. இந்த வழியில் செஜாவந்தின் மலைப்பாதையைத் தாண்டிய பிறகு. அவர் வடக்கே அணிவகுத்து, படகுகளில் கமாரி ஆற்றைக் கடந்து மே 1505 இல் காபூலை அடைந்தார்.

ஹுமாயூன்

மிர்சா நசீர்-உத்-தின் முஹம்மது (பாரசீக உச்சரிப்பு: 6 மார்ச் 1508-27 ஜனவரி 1556), அவரது ஆட்சிப் பெயரான ஹுமாயூன் மூலம் நன்கு அறியப்பட்டவர், (பாரசீக முகலாயப் பேரரசின் இரண்டாவது பேரரசர், அவர் இப்போது கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானில் உள்ள பகுதியை ஆட்சி செய்தார். , பாகிஸ்தான், வட இந்தியா மற்றும் பங்களாதேஷ் 1530 முதல் 1540 வரை மற்றும் மீண்டும் 1555 முதல் 1556 வரை. அவரது தந்தை பாபரைப் போலவே, அவர் தனது பேரரசை முன்சூட்டியே இழந்தார், ஆனால் பெர்சியாவின் சஃபாவிட் வம்சத்தின் உதவியுடன் கூடுதல் பிரதேசத்துடன் அதை மீண்டும் பெற்றார். 1556 இல் அவர் இறந்தபோது, முகலாயப் பேரரசு கிட்டத்தட்ட ஒரு மில்லியன் சதுர கிலோமீட்டர் பரப்பளவில் பரவியது. டிசம்பர் 1530 இல், ஹுமாயூன் தனது தந்தைக்குப் பிறகு தில்லியின் அரியணையை இந்திய துணைக் கண்டத்தில் உள்ள முகலாயப் பகுதிகளின் ஆட்சியாளராக ஏற்றார், ஹுமாயூன் ஆட்சிக்கு வந்தபோது ஒரு அனுபவமற்ற ஆட்சியாளராக இருந்தார். 22 வயதில், அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் கம்ரான் மிர்சா அவர்களின் தந்தையின் பேரரசின் வடக்குப் பகுதிகளான காபூல் மற்றும் காந்தஹாரைப் பெற்றார். இரண்டு ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்களும் கடுமையான போட்டியாளர்களாக மாறுவார்கள்.

ஹுமாயூன் முகலாயப் பகுதிகளை ஷேர் ஷா சூரியிடம் இழந்தார், ஆனால் 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சஃபாவிட் உதவியுடன் அவற்றை மீண்டும் பெற்றார். பாரசீகத்திலிருந்து அவர் திரும்பிய பாரசீக பிரபுக்களின் பெரிய பரிவாரங்களுடன் சேர்ந்து முகலாய நீதிமன்ற கலாச்சாரத்தில் ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தை அடையாளம் காட்டினார். வம்சத்தின் மத்திய ஆசிய தோற்றம் பெரும்பாலும் பாரசீக கலை, கட்டிடக்கலை, மொழி மற்றும் இலக்கியத்தின் தாக்கங்களால் மறைக்கப்பட்டது. ஹுமாயூன் காலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் பல கல் சிற்பங்களும் ஆயிரக்கணக்கான பாரசீக கையெழுத்துப் பிரதிகளும் உள்ளன. அதைத் தொடர்ந்து, ஹுமாயூன் மிகக் குறுகிய காலத்தில் பேரரசை மேலும் விரிவுபடுத்தினார், அவரது மகன் அக்பருக்கு கணிசமான பாரம்பரியத்தை விட்டுச் சென்றார்.

ஹுமாயூன் 6 மார்ச் 1508 செவ்வாய் அன்று பாபரின் விருப்பமான மனைவி மாஹம் பேகத்திற்கு நசீர்-உத்-தின் முகமதுவாகப் பிறந்தார். அபு ஃபசல் அல்லாமியின் கூற்றுப்படி, மாஹம் உண்மையில் கொராசானின் சுல்தான் ஹுசைன் மிர்சாவின் உன்னத குடும்பத்துடன் தொடர்புடையவர். அவர் ஷேக் அஹ்மத் ஜாமியுடன் தொடர்புடையவர்

செங்கிஸ் கான் காலத்திலிருந்தே மத்திய ஆசியாவின் பொதுவான நடைமுறையாக இருந்த போதிலும், பாபர் தனது இரண்டு மகன்களுக்கு இடையே தனது பேரரசின் பிரதேசங்களை பிரிக்கும் முடிவு இந்தியாவில் அசாதாரணமானது. பெரும்பாலான முடியாட்சிகளைப் போலல்லாமல், ப்ரிமோஜெனிச்சரைக் கடைப்பிடித்த திமுரிட்கள் செங்கிஸின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றினர் மற்றும் ஒரு முழு ராஜ்யத்தையும் மூத்த மகனுக்கு விட்டுவிடவில்லை. அந்த அமைப்பின் கீழ் ஒரு செங்கிசிட் மட்டுமே இறையாண்மை மற்றும் கானல் அதிகாரத்தைக் கோர முடியும் என்றாலும், கொடுக்கப்பட்ட துணைக் கிளைக்குள் உள்ள எந்த ஆண் சிங்கிசிட் அரியணைக்கு சம உரிமை பெற்றவர் (திமுரிட்கள் அவர்களின் தந்தைவழி வம்சாவளியில் சிங்கிசிட் இல்லை என்றாலும்). செங்கிஸ் கானின் பேரரசு அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது மகன்களிடையே அமைதியான முறையில் பிரிக்கப்பட்ட நிலையில், கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு சிங்கிசிட் வாரிசும் சகோதர கொலையில் விளைந்தது.

தைமுரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது பிரதேசங்கள் பீர் முஹம்மது, மீரான் ஷா, கலீல் சுல்தான் மற்றும் ஷாருக் ஆகியோருக்கு இடையே பிரிக்கப்பட்டன, இதன் விளைவாக குடும்பங்களுக்கு இடையேயான போர் ஏற்பட்டது. பாபரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஹுமாயூனின் பிரதேசங்கள் மிகக் குறைந்த பாதுகாப்புடன் இருந்தன. அவர் நான்கு ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆட்சி செய்தார், மேலும் அனைத்து உமாராக்கள் (பிரபுக்கள்) ஹுமாயூனை சரியான ஆட்சியாளராக பார்க்கவில்லை. உண்மையில், முன்னதாக, பாபர் நோய்வாய்ப்பட்டபோது, சில பிரபுக்கள் அவரது மைத்துனரான மஹ்தி குவாஜாவை ஆட்சியாளராக நியமிக்க முயன்றனர். இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தாலும், அது வரப்போகும் பிரச்சனைகளின் அறிகுறியாக இருந்தது.

ஆரம்பகால ஆட்சி

ஹுமாயூன் முகலாயப் பேரரசின் அரியணைக்கு வந்தபோது, அவர் பேரரசைப் பிரித்த பிறகு, அவரது சகோதரர்கள் பலர் அவருக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தனர். மற்றொரு சகோதரர் கலீல் மிர்சா (1509-1530) ஹுமாயூனை ஆதரித்தார், ஆனால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். பேரரசர் 1538 இல் தனது சகோதரருக்கு ஒரு கல்லறையை கட்டத் தொடங்கினார், ஆனால் அவர் பெர்சியாவுக்குத் தப்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டபோது இது இன்னும் முடிக்கப்படவில்லை. ஷேர்ஷா கட்டிடத்தை அழித்தார், மேலும் ஹுமாயூனின் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு அதில் எந்த வேலையும் செய்யப்படவில்லை. ஹுமாயூன் தனது நிலங்களுக்கு இரண்டு முக்கிய போட்டியாளர்களைக் கொண்டிருந்தார்: தென்மேற்கில் குஜராத்தின் சுல்தான் பகதூர் மற்றும் ஷேர்ஷா தூரி (ஷேர் கான்) கிழக்கே பீகாரில் கங்கை நதியில் குடியேறினர். ஹுமாயூனின் முதல் பிரச்சாரம் ஷேர்ஷா தூரியை எதிர்கொள்வதாகும். இந்த தாக்குதலின் பாதியில் ஹுமாயூன் அதை கைவிட்டு குஜராத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருந்தது, அங்கு அகமது ஷாவின் அச்சுறுத்தலை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ஹுமாயூன் குஜராத், மால்வா, சம்பானேர் மற்றும் மாண்டுவின் பெரிய கோட்டையை இணைத்து வெற்றி பெற்றார்.

ஹுமாயூனின் ஆட்சியின் முதல் ஐந்து ஆண்டுகளில், பகதூர் மற்றும் ஷேர்கான் தங்கள் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தினர், இருப்பினும் சுல்தான் பகதூர் போர்த்துகீசியர்களுடன் அவ்வப்போது

மோதல்களால் கிழக்கில் அழுத்தத்தை எதிர்கொண்டார். ஒட்டோமான் பேரரசு வழியாக முகலாயர்கள் துப்பாக்கிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், பகதூர் குஜராத் போர்த்துகீசியர்களுடன் வரையப்பட்ட தொடர்ச்சியான ஒப்பந்தங்கள் மூலம் அவற்றைப் பெற்றது. இது போர்த்துகீசியர்கள் வடமேற்கு இந்தியாவில் ஒரு மூலோபாய காலடியை நிறுவ அனுமதித்தது.

1535-ல் குஜராத் சுல்தான் போர்த்துகீசிய உதவியுடன் பயானாவில் உள்ள முகலாயப் பகுதிகள் மீது தாக்குதல் நடத்தத் திட்டமிட்டிருந்ததை ஹுமாயூன் அறிந்தார். ஹுமாயூன் ஒரு படையைத் திரட்டி பகதூர் மீது அணிவகுத்துச் சென்றார். ஒரு மாதத்திற்குள் மாண்டு மற்றும் சம்பானேர் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினார். இருப்பினும், ஹுமாயூன் தனது தாக்குதலை அழுத்துவதற்குப் பதிலாக, பிரச்சாரத்தை நிறுத்திவிட்டு, புதிதாக கைப்பற்றிய தனது பிரதேசத்தை ஒருங்கிணைத்தார். சுல்தான் பகதூர், இதற்கிடையில் தப்பித்து போர்த்துகீசியர்களிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். அவரது தந்தையைப் போலவே, ஹுமாயூனும் அடிக்கடி அபின் பயன்படுத்துபவர். ஒரு மக்கள் கிளர்ச்சியில் பகதூர் ஷா 1536 இல் குஜராத் முழுவதையும் மீண்டும் கைப்பற்றி மால்வா மீதான தாக்குதலைத் தொடங்கினார்.

ஷேர் ஷா சூரி

ஹுமாயூன் குஜராத்தில் அணிவகுத்துச் சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே, ஷேர் ஷா சூரி முகலாயர்களிடமிருந்து ஆக்ரவைக் கைப்பற்றுவதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டார். முகலாய தலைநகரின் விரைவான மற்றும் தீர்க்கமான முற்றுகையை எதிர்பார்த்து அவர் தனது இராணுவத்தை ஒன்று திரட்டத் தொடங்கினார். இந்த ஆபத்தான செய்தியைக் கேட்டதும், ஹுமாயூன் தனது படைகளை விரைவாக ஆக்ராவுக்குத் திரும்பச் சென்றார். இருப்பினும், பிப்ரவரி 1537 இல், போர்த்துகீசிய வைஸ்ராயைக் கடத்துவதற்கான திட்டமானது சுல்தான் தோற்றுப் போன தீ சண்டையில் முடிவடைந்தபோது பகதூர் கொல்லப்பட்டார். பகதூரின் மறைவு குஜராத்தில் ஒரு அதிகார வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தியது. இது இறுதியில் ஹுமாயூனின் வெளிப்படையாக சரிந்து கொண்டிருந்த பேரரசுக்கு உரிமை கோரியது. அவர் ஹிண்டலுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார், அவருடைய சகோதரர் புதிய சாம்ராஜ்யத்தில் பங்கு பெறுவதற்கான அனைத்து விசுவாசமற்ற செயல்களையும் நிறுத்துவார், அதை கம்ரான் பதவி நீக்கம் செய்வார்.

ஜூன் 1539 இல், ஷேர்ஷா ஹுமாயூனை செளசா போரில் ஹுமாயூன் ஒரு காலத்தில் கங்கை நதிக்கரையில் பக்ஸருக்கு அருகில் சந்தித்தார். முகலாய இராணுவத்தின் பெரும்பகுதியான பீரங்கி படைகள் இப்போது அசையாத நிலையில் இரு தரப்பினரும் தங்கள் நிலைகளை தோண்டி எடுப்பதில் அதிக நேரம் செலவழித்த ஒரு வேருன்றிய போராக இது மாறியது. வங்காளத்திலும் பீகாரிலும் ஷேர்ஷாவை ஆட்சி செய்ய ஹுமாயூன் ஒப்புக்கொண்டார், ஆனால் அவரது பேரரசர் ஹுமாயூன் அவருக்கு வழங்கிய மாகாணங்களாக மட்டுமே, முழுமையான இறையாண்மையை இழந்தார். இரு ஆட்சியாளர்களும் முகத்தை காப்பாற்றுவதற்காக பேரம் பேசினர்: ஹுமாயூனின் படைகள் ஷேர்ஷாவின் படைகள் மீது குற்றஞ்சாட்டப்படும், அதன் படைகள் போலியான பயத்தில் பின்வாங்கின. இதனால், மரியாதை திருப்தி அடையும்

ஹுமாயூனின் இராணுவம் தனது பொறுப்பை ஏற்றதும், ஷெர்ஷாவின் படைகள் ஒப்புக்கொண்ட பின்வாங்கியதும், முகலாயப் படைகள் தங்களின் தற்காப்புத் தயாரிப்புகளைத் தளர்த்தி, முறையான காவலரை நியமிக்காமல் தங்கள் தளங்களுக்குத் திரும்பினர். முகலாயர்களின் பாதிப்பைக் கவனித்த ஷெர்ஷா தனது முந்தைய ஒப்பந்தத்தை மறுத்தார். அன்றிரவே, அவனது படை முகலாய முகாமை நெருங்கியது மற்றும் முகலாயப் படைகள் பெரும்பான்மையானவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நிலையில் தயாராக இல்லாததைக் கண்டு, அவர்கள் முன்னேறி அவர்களில் பெரும்பாலோரை கொன்றனர். பேரரசர் காற்று நிரப்பப்பட்ட "தண்ணீர் தோலை" பயன்படுத்தி கங்கையின் குறுக்கே நீந்தி உயிர் பிழைத்து, அமைதியாக ஆக்ரா திரும்பினார். ஷம்ஸ் அல்-தின் முஹம்மது கங்கையை கடக்க ஹுமாயூன் உதவினார்.

ஆக்ராவில் போர்

ஹுமாயூன் ஆக்ராவுக்குத் திரும்பியபோது, அவருடைய சகோதரர்கள் மூவரும் அங்கு இருப்பதைக் கண்டார். ஹுமாயூன் மீண்டும் ஒருமுறை தனக்கு எதிராக சதி செய்ததற்காக தனது சகோதரர்களை மன்னித்தது மட்டுமல்லாமல், ஹிண்டால் செய்த வெளிப்படையான துரோகத்திற்காகவும் மன்னித்தார். அவரது படைகள் நிதானமான வேகத்தில் பயணித்ததால், ஷெர்ஷா படிப்படியாக ஆக்ராவை நெருங்கி வந்தார். இது முழு குடும்பத்திற்கும் கடுமையான அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. ஆனால் ஹுமாயூனும் கம்ரானும் எப்படி தொடர்வது என்று சண்டையிட்டனர். ஹுமாயூன் நெருங்கி வரும் எதிரியின் மீது விரைவான தாக்குதலை நடத்த மறுத்ததால் கம்ரான் பின்வாங்கினார், அதற்கு பதிலாக தனது சொந்த பெயரில் ஒரு பெரிய இராணுவத்தை உருவாக்க விரும்பினார்.

கம்ரான் லாகூருக்குத் திரும்பியபோது, ஹுமாயூன், அவரது மற்ற சகோதரர்கள் அஸ்காரி மற்றும் ஹிண்டல் ஆகியோருடன், 17 மே 1540 அன்று கன்னோஜ் போரில் ஆக்ராவிலிருந்து 200 கிலோமீட்டர் (120 மைல்) கிழக்கே ஷெர்ஷாவைச் சந்திக்க அணிவகுத்துச் சென்றார். ஹுமாயூன் கடுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவர் ஷெர்ஷாவால் பின்தொடரப்பட்ட ஆக்ராவிற்கு பின்வாங்கினார், அங்கிருந்து டெல்லி வழியாக லாகூர் சென்றார். ஷெர்ஷா குறுகிய கால சுர் பேரரசை நிறுவினார், அதன் தலைநகரம் டெல்லி, இதன் விளைவாக ஹுமாயூன் ஷா தஹ்மாஸ்ப் I இன் நீதிமன்றத்தில் 15 ஆண்டுகள் நாடுகடத்தப்பட்டார்.

லாகூரில் போர்

நான்கு சகோதரர்களும் லாகூரில் ஒன்றுபட்டனர், ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் ஷெர்ஷா மேலும் மேலும் நெருங்கி வருவதாக அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர் சிர்ஹிந்தை அடைந்ததும், ஹுமாயூன் ஒரு தூதரை அனுப்பி, "நான் உங்களுக்கு முழு ஹிந்துஸ்தானையும் [அதாவது கங்கை பள்ளத்தாக்கின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கிய பஞ்சாபின் கிழக்கே உள்ள நிலங்களை] விட்டுவிட்டேன். லாகூரைத் தனியாக விட்டுவிடுங்கள், சிர்ஹிந்த் இடையே ஒரு எல்லையாக இருக்கட்டும். நீயும் நானும்." இருப்பினும், ஷெர் ஷா, "நான் உன்னை காபூலை

விட்டுவிட்டேன். நீங்கள் அங்கு செல்ல வேண்டும்" என்று பதிலளித்தார். காபூல் ஹுமாயூனின் சகோதரர் கம்ராணின் பேரரசின் தலைநகராக இருந்தது. அவர் தனது எந்த பிரதேசத்தையும் தனது சகோதரரிடம் ஒப்படைக்கத் தயாராக இல்லை. அதற்கு பதிலாக, கம்ராண் ஷேர்ஷாவை அணுகி, பஞ்சாபின் பெரும்பகுதிக்கு ஈடாக தனது சகோதரருக்கு எதிராகவும், ஷேர்ஷாவின் பக்கத்திற்கு எதிராகவும் உண்மையில் கிளர்ச்சி செய்ய முன்மொழிந்தார். ஷேர் ஷா அவரது உதவியை நிராகரித்தார், அது தேவையில்லை என்று நம்பினார், இருப்பினும் துரோக முன்மொழிவு பற்றி விரைவில் லாகூர் வரை செய்தி பரவியது. மேலும் ஹுமாயூன் கம்ராணை ஒரு உதாரணம் செய்து அவரைக் கொல்லுமாறு வலியுறுத்தப்பட்டார். ஹுமாயூன் மறுத்துவிட்டார், அவரது தந்தை பாபரின் கடைசி வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டி, "உங்கள் சகோதரர்களுக்கு எதிராக எதுவும் செய்யாதீர்கள், அவர்கள் இன்னும் திரும்பப் பெறுவதற்கு தகுதியுடையவர்களாக இருந்தாலும் கூட. ஹுமாயூன் இன்னும் பின்வாங்குவது புத்திசாலித்தனம் என்று முடிவு செய்தார். முகலாயப் பேரரசுக்கு எதிராக ஹிந்து ஆட்சியாளர் ராவ் மால்டியோ ரத்தோர் ஷேர்ஷா சூரியுடன் கூட்டணி வைத்தபோது, அவரும் அவரது ராணுவமும் தார் பாலைவனத்தின் வழியாகச் சென்றது. ஆண்டின் வெப்பமான நேரம். அவர்களது உணவுப் பொருட்கள் குறைவாக இருந்தன, மேலும் அவர்களுக்குப் பூனைக்குக் குறைவாக இருந்தது, பாலைவனத்தில் தண்ணீர் குடிப்பது கூட பெரிய பிரச்சனையாக இருந்தது. ஹமிட்ஸ் பானோவின் குதிரை இறந்தபோது, ராணிக்கு (இப்போது எட்டு மாத கர்ப்பிணியாக இருந்தவர்) குதிரையை யாரும் கடனாகக் கொடுக்கவில்லை, அதனால் ஹுமாயூன் தானே அதைச் செய்தார். , இதன் விளைவாக அவர் ஆறு கிலோமீட்டர்கள் (நான்கு மைல்கள்) ஒட்டகத்தில் சவாரி செய்தார், இருப்பினும் கலீத் பெக் அவருக்கு தனது மலையை வழங்கினார். ஹுமாயூன் பின்னர் இந்த சம்பவத்தை தனது வாழ்க்கையில் மிகக் குறைந்த புள்ளியாக விவரித்தார். ஹுமாயூன் மீண்டும் சிந்துவில் வீழ்ந்ததால் அவனது சகோதரர்கள் தன்னுடன் சேருமாறு கேட்டுக் கொண்டார். முன்பு கலகம் செய்த ஹிண்டல் மிர்சா விசுவாசமாக இருந்து, காந்தஹாரில் உள்ள தனது சகோதரர்களுடன் சேரும்படி கட்டளையிடப்பட்டார். கம்ராண் மிர்சா மற்றும் அஸ்காரி மிர்சா அதற்கு பதிலாக காபூலின் உறவினர் அமைதிக்கு செல்ல முடிவு செய்தனர். இது குடும்பத்தில் ஒரு உறுதியான பிளவாக இருக்க வேண்டும். ஹுமாயூன் சிந்துவை நோக்கிச் சென்றார், ஏனெனில் அவர் சிந்துவின் எமிரான ஹுசைன் உம்ராணியிடம் இருந்து உதவியை எதிர்பார்த்தார். மேலும், அவரது மனைவி ஹமிதா சிந்துவிலிருந்து வந்தவர், அவர் சிந்துவில் நீண்டகாலமாக குடியேறிய பாரசீக பாரம்பரியத்தின் மதிப்புமிக்க பிர் குடும்பத்தின் (ஒரு பைர் ஒரு இஸ்லாமிய மத வழிகாட்டி) மகள் ஆவார். எமிரின் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லும் வழியில், ஹுமாயூன் தனது கர்ப்பிணி மனைவி ஹமிதா மேற்கொண்டு பயணிக்க முடியாததால் பயணத்தை முறித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஹுமாயூன் சோலை நகரமான அமர்கோட்டின் (இப்போது சிந்து மாகாணத்தின் ஒரு பகுதி) இந்து ஆட்சியாளரிடம் தஞ்சம் புகுந்தார்.

அமர்கோட்டைச் சேர்ந்த ராணா பிரசாத் ராவ், ஹுமாயூனை அவரது வீட்டிற்குள் முறையாக வரவேற்று, பல மாதங்கள் அகதிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார். இங்கே, ஒரு இந்து ராஜபுத்திர பிரபுவின் வீட்டில், சிந்தி குடும்பத்தின் மகளான ஹுமாயூனின் மனைவி ஹமிதா பானோ, 15

அக்டோபர் 1542 இல் வருங்கால பேரரசர் அக்பரைப் பெற்றெடுத்தார். ஹுமாயூன் தனது வானியல் நிபுணரிடம் ஜோதிடத்தை உபயோகிக்க ஆலோசனை செய்ததால் பிறந்த தேதி நன்கு நிறுவப்பட்டது. மற்றும் கிரகங்களின் இருப்பிடத்தை சரிபார்க்கவும். 34 வயதான ஹுமாயூனுக்கு நீண்டகாலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட வாரிசு மற்றும் பல பிரார்த்தனைகளுக்குப் பதில் கிடைத்தது. பிறந்த சிறிது நேரத்திலேயே, ஹுமாயூனும் அவரது குழுவின் அமர்கோட்டை விட்டு சிந்துவுக்குச் சென்றனர், அக்பரை விட்டுவிட்டு, அவரது குழந்தைப் பருவத்தில் கடினமான பயணத்திற்குத் தயாராக இல்லை. பின்னர் அவர் அஸ்காரி மிர்சாவால் தத்தெடுக்கப்பட்டார்

ஒரு மாற்றமாக, ஹுமாயூன் தனது நம்பிக்கையை அவர் மீது வைத்திருந்த மனிதனின் பாத்திரத்தில் ஏமாற்றப்படவில்லை. சிந்துவின் ஆட்சியாளரான எமிர் ஹுசைன் உம்ரானி, ஹுமாயூனின் வருகையை வரவேற்று, துரோகி அர்குன்களுக்கு எதிராக பாபருக்கு விசுவாசமாக இருந்ததைப் போலவே, அவருக்கு விசுவாசமாக இருந்தார். சிந்துவில் இருந்தபோது, ஹுசைன் உம்ரானியுடன் ஹுமாயூன் குதிரைகளையும் ஆயுதங்களையும் சேகரித்து, இழந்த பிரதேசங்களை மீண்டும் பெற உதவிய புதிய கூட்டணிகளை உருவாக்கினார். இறுதியாக ஹுமாயூன் தனது முகலாயருடன் நூற்றுக்கணக்கான சிந்தி மற்றும் பலூச் பழங்குடியினரைக் கூட்டி, பின்னர் காந்தஹார் மற்றும் பின்னர் காபூலை நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லும் வரை, ஹுமாயூன் தொடர்ந்து முதல் முகலாயப் பேரரசரான பாபரின் சரியான தைமுரிட் வாரிசாக தன்னை அறிவித்துக் கொண்டதால், ஆயிரக்கணக்கானோர் அவரது பக்கத்தில் கூடினர். காபூலுக்குப் பின்வாங்கவும்

ஹுமாயூன் சிந்துவில் தனது படையெடுப்பிலிருந்து 300 ஓட்டகங்கள் (பெரும்பாலும் காட்டு) மற்றும் 2000 சுமை தானியங்களுடன் புறப்பட்ட பிறகு, முகலாயத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கான லட்சியத்துடன் 11 ஜூலை 1543 அன்று சிந்து நதியைக் கடந்து காந்தஹாரில் உள்ள தனது சகோதரர்களுடன் சேரத் தொடங்கினார். சூரி வம்சத்தை பேரரசு மற்றும் கவிழ்த்து. ஹுமாயூனுக்கு விசுவாசமாக சத்தியம் செய்த பழங்குடியினரில் லெகாரி, மாக்சி, ரிண்ட் மற்றும் பலர் இருந்தனர்.

கம்ரான் மிர்சாவின் பிரதேசத்தில், கம்ரான் மிர்சாவின் பெயரில் குத்பா ஓதப்படுவதை மறுத்ததால் காபூலில் ஹிண்டல் மிர்சா வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். அவரது மற்றொரு சகோதரர், அஸ்காரி மிர்சா, இப்போது படையைத் திரட்டி ஹுமாயூன் மீது அணிவகுத்துச் செல்லும்படி கட்டளையிடப்பட்டார். ஹுமாயூன் நெருங்கி வரும் விரோதப் படையின் செய்தியைப் பெற்றபோது, அவர் அவர்களை எதிர்கொள்வதற்கு எதிராக முடிவு செய்தார், அதற்குப் பதிலாக வேறு இடத்தில் தஞ்சம் புகுந்தார். காந்தஹாருக்கு அருகில் உள்ள முகாமில் அக்பர் பின்தங்கியிருந்தார், டிசம்பர் மாதம் என்பதால், 14 மாத கைக்குழந்தையை இந்து குஷ் மலைகள் வழியாக அணிவகுத்துச் செல்ல மிகவும் குளிராகவும் ஆபத்தானதாகவும் இருந்தது. அவரை வளர்க்க அஸ்காரி மிர்சா. அக்பர்நாமா கம்ரான் மிர்சாவின் மனைவி சுல்தான் பேகத்தை குறிப்பிடுகிறது

மீண்டும் ஹுமாயூன் தனது சகோதரர் கம்ரான் மிர்சா ஆட்சியில் இருந்த காந்தஹாரை நோக்கி திரும்பினார், ஆனால் அவருக்கு எந்த உதவியும் கிடைக்கவில்லை மற்றும் பெர்சியாவின் ஷாவிடம் அடைக்கலம் தேட வேண்டியிருந்தது

பெர்சியாவில் அடைக்கலம்

ஹுமாயூன் பெர்சியாவில் உள்ள சஃபாவிட் பேரரசின் அடைக்கலத்திற்கு தப்பி ஓடினார், 40 ஆண்டுகள், அவரது மனைவி பெகா பேகுர் மற்றும் அவரது துணையுடன் மலைகள் மற்றும் பள்ளத்தாக்குகள் வழியாக அணிவகுத்துச் சென்றார். மற்ற சோதனைகளில், ஏகாதிபத்திய கட்சி வீரர்கள் தலைக்கவசத்தில் வேகவைத்த குதிரை இறைச்சியில் வாழ வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் ஹெராட்டை அடைய எடுத்த மாதத்தில் இந்த அவமானங்கள் தொடர்ந்தன, இருப்பினும் அவர்களின் வருகைக்குப் பிறகு அவர்கள் வாழ்க்கையில் சிறந்த விஷயங்களை மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தினர். நகரத்திற்குள் நுழைந்ததும் அவனது இராணுவம் ஆயுதமேந்திய துணையுடன் வரவேற்கப்பட்டது, மேலும் அவர்களுக்கு ஆடம்பரமான உணவு மற்றும் உடைகள் வழங்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு நல்ல தங்குமிடங்கள் வழங்கப்பட்டு, அவர்கள் முன்பு சாலைகள் சுத்தம் செய்யப்பட்டு சுத்தம் செய்யப்பட்டன. ஷா, தஹ்மாஸ்ப் I, ஹுமாயூனின் சொந்த குடும்பத்தைப் போலல்லாமல், உண்மையில் முகலாயரை வரவேற்று, அவரை ஒரு அரச பார்வையாளராகக் கருதினார். இங்கே ஹுமாயூன் சுற்றிப்பார்க்கச் சென்றார், அவர் பார்த்த பாரசீக கலை மற்றும் கட்டிடக்கலையைப் பார்த்து வியப்படைந்தார். இதில் பெரும்பாலானவை திமுரிட் கல்தான் ஹுசைன் பேகரா மற்றும் அவரது மூதாதையர் இளவரசி கவுஹர் ஷாத் ஆகியோரின் படைப்புகள், இதனால் அவர் தனது உறவினர்கள் மற்றும் மூதாதையர்களின் வேலையைப் பாராட்ட முடிந்தது.

முகலாய மன்னர் பாரசீக மினியேட்டரிஸ்டுகளின் பணிக்கு அறிமுகமானார், மேலும் கமாலெடின் பெஹ்சாத் தனது இரண்டு மாணவர்களை ஹுமாயூனுடன் அவரது அரசவையில் இணைக்க வைத்தார். ஹுமாயூன் அவர்களின் வேலையைப் பார்த்து வியந்து, ஹிந்துஸ்தானின் இறையாண்மையை மீண்டும் பெற வேண்டுமானால், தாங்கள் அவருக்காக வேலை செய்வீர்களா என்று கேட்டார். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். இவ்வளவு நடந்தும் ஹுமாயூன் ஜூலை வரை தஹ்மாஸ்பை கூட சந்திக்கவில்லை. முன்னாள் பாரசீகத்திற்கு வந்த ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஹெராட்டில் இருந்து ஒரு நீண்ட பயணத்திற்குப் பிறகு இருவரும் கஸ்வினில் சந்தித்தனர், அங்கு ஒரு பெரிய விருந்து மற்றும் நிகழ்வுக்காக விருந்துகள் நடத்தப்பட்டன. இரண்டு பேரரசர்களின் சந்திப்பு எஸ்ஃபஹானில் உள்ள செஹெல் சோடோன் (நாற்பது நெடுவரிசைகள்) அரண்மனையில் உள்ள ஒரு பிரபலமான சுவர் ஓவியத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹுமாயூன் தன்னையும் பல நூறு பின்பற்றுபவர்களையும் உயிருடன் வைத்திருப்பதற்காக சன்னியிலிருந்து ஷியா இசுலாமுக்கு மாற வேண்டும் என்று தஹ்மாஸ்ப் வலியுறுத்தினார். முகலாயர்கள் ஆரம்பத்தில் தங்கள் மதமாற்றத்திற்கு உடன்படவில்லை என்றாலும், ஷியா மதத்தை இந்த வெளிப்புறமாக ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம், ஹுமாயூனுக்கு இன்னும் கணிசமான ஆதரவை வழங்க தஹ்மாஸ்ப் தயாராக இருந்தார் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். ஹுமாயூனின் சகோதரர், கம்ரான் மிர்சா, ஹுமாயூனுக்கு ஈடாக காந்தஹாரை பெர்சியர்களிடம் விட்டுக்கொடுக்க முன்வந்தபோது, இறந்த அல்லது உயிருடன் இருந்தபோது, தஹ்மாஸ்ப் மறுத்துவிட்டார். அதற்குப் பதிலாக அவர் 300 கூடாரங்கள், ஒரு ஏகாதிபத்திய பாரசீக கம்பளம், 12

இசைக் குழுக்கள் மற்றும் "அனைத்து வகையான இறைச்சிகள்" ஆகியவற்றுடன் ஒரு கொண்டாட்டத்தை நடத்தினார். இங்கே ஷா இதையெல்லாம் அறிவித்தார், மேலும் 12,000 உயரடுக்கு குதிரைப்படைகள் கம்ரான் மீதான தாக்குதலுக்கு ஹுமாயூனின் தலைமையில் இருந்தன. தஹ்மாஸ்ப் கேட்டதெல்லாம், ஹுமாயூனின் படைகள் வெற்றி பெற்றால், காந்தகார் அவனுடையதாக இருக்கும்.

காந்தஹார் மற்றும் அதற்கு மேல் இந்த பாரசீக சஃபாவிட் உதவியால் ஹுமாயூன் இரண்டு வார முற்றுகைக்குப் பிறகு அஸ்காரி மிர்சாவிடமிருந்து காந்தஹாரைக் கைப்பற்றினார். அஸ்காரி மிர்சாவுக்குச் சேவை செய்த பிரபுக்கள் அவருக்குச் சேவை செய்ய விரைவாகத் திரண்டதை அவர் குறிப்பிட்டார், "உண்மையில் உலகில் வசிப்பவர்களில் பெரும்பாலோர் ஆட்டு மந்தையைப் போன்றவர்கள், ஒருவர் எங்கு சென்றாலும் மற்றவர்கள் உடனடியாகப் பின்தொடர்வார்கள். காந்தஹார் ஒப்புக்கொண்டபடி, பாரசீகத்தின் ஷாவிடமிருந்து வழங்கப்பட்டது, அவர் தனது கைக்குழந்தையான முராத்தை வைஸ்ராயாக அனுப்பினார், இருப்பினும், குழந்தை விரைவில் இறந்தது மற்றும் ஹுமாயூன் அதிகாரத்தை ஏற்கும் அளவுக்கு தன்னை வலிமையானவர் என்று நினைத்தார்.

ஹுமாயூன் இப்போது காபூலைக் கைப்பற்றத் தயாரானார், அவரது சகோதரர் கம்ரான் மிர்சா ஆட்சி செய்தார். இறுதியில், உண்மையான முற்றுகை இல்லை கம்ரான் மிர்சா ஒரு தலைவராக வெறுக்கப்பட்டார் மற்றும் ஹுமாயூனின் பாரசீக இராணுவம் நகரத்தை நெருங்கியதும் நூற்றுக்கணக்கான முன்னாள் துருப்புக்கள் பக்கங்களை மாற்றி, ஹுமாயூனுடன் சேர திரண்டனர் மற்றும் அவரது அணிகளை வீங்கினர். கம்ரான் மிர்சா தலைமறைவானார் மற்றும் நகரத்திற்கு வெளியே ஒரு இராணுவத்தை உருவாக்கத் தொடங்கினார். நவம்பர் 1545 இல், ஹமிதாவும் ஹுமாயூனும் தங்கள் மகன் அக்பருடன் மீண்டும் இணைந்தனர், மேலும் ஒரு பெரிய விருந்து நடத்தினர். குழந்தைக்கு விருத்தசேதனம் செய்யப்பட்டபோது அவருக்கு மரியாதை செலுத்தும் விதமாக மற்றொரு விருந்து நடத்தினார்கள் இருப்பினும், ஹுமாயூன் கம்ரான் மிர்சாவை விட பெரிய படையைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் அவர் மேல் கை வைத்திருந்தார், இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் அவரது மோசமான இராணுவத் தீர்ப்பு காபூலையும் காந்தஹாரையும் மீண்டும் கைப்பற்ற அனுமதித்தது, ஹுமாயூன் அவர்களை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான மேலும் பிரச்சாரங்களைத் தூண்டியது. கம்ரான் மிர்சாவுக்கு எதிராக, தனக்கு எதிராக நகரங்களைப் பாதுகாத்த துருப்புக்களிடம் அவர் மெத்தனமாக நடந்துகொண்டதன் நற்பெயரால் அவர் இதற்கு உதவியிருக்கலாம்.

அவரது இளைய சகோதரர், ஹரிண்டல் மிர்சா, முன்பு அவரது உடன்பிறப்புகளில் மிகவும் விசுவாசமற்றவர், அவர் சார்பாக போராடி இறந்தார். அவரது சகோதரர் அஸ்காரி மிர்சா அவரது பிரபுக்கள் மற்றும் உதவியாளர்களின் கட்டளையின் பேரில் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டார். அவர் ஹஜ் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார், மேலும் டமாஸ்கஸுக்கு வெளியே பாலைவனத்தில் வழியில் இறந்தார்.

ஹுமாயூனின் மற்றொரு சகோதரர் கம்ரான் மிர்சா, அவரைக் கொல்ல பலமுறை முயன்றார். 1552 ஆம் ஆண்டில் கம்ரான் மிர்சா ஷெர்ஷாவின் வாரிசான இஸ்லாம் ஷாவுடன் உடன்படிக்கை செய்ய முயன்றார், ஆனால் ஒரு கக்கரால் கைது செய்யப்பட்டார். சிறுபான்மை பழங்குடி குழுக்களில் கக்கார்களும் ஒருவர், அவர்கள் முகலாயர்களின் முகலாய சுல்தான் ஆதாமின் சத்தியத்திற்கு தொடர்ந்து விசுவாசமாக இருந்து கம்ரான் மிர்சாவை ஹுமாயூனிடம் ஒப்படைத்தனர். ஹுமாயூன், கம்ரான் மிர்சாவை மன்னிக்க விரும்பினாலும், தனது சகோதரரின் தொடர்ச்சியான துரோகச் செயல்களை தண்டிக்காமல் அனுமதிப்பது அவரது சொந்த ஆதரவாளர்களிடையே கிளர்ச்சியைத் தூண்டும் என்று எச்சரிக்கப்பட்டார். எனவே, கம்ரான் மிர்சாவைக் கொல்வதற்குப் பதிலாக, ஹுமாயூன் அவரைக் கண்முடித்தனமாக்கினார். இதன் மூலம் பிந்தையவர் அரியணைக்கு உரிமை கோருவதை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். பின்னர் அவர் கம்ரான் மிர்சாவை ஹஜ்ஜுக்கு அனுப்பினார், ஏனெனில் அவர் தனது சகோதரனை அதன் மூலம் தனது குற்றங்களில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்று நம்பினார். இருப்பினும் 1557 இல் அரேபிய தீபகற்பத்தில் மக்காவிற்கு அருகில் கம்ரான் மிர்சா இறந்தார்.

முகலாயப் பேரரசின் மறுசீரமைப்பு

ஷெர் ஷா சூரி 1545 இல் இறந்தார், அவருடைய மகனும் வாரிசுமான இஸ்லாம் ஷா 1554 இல் இறந்தார். இந்த இரண்டு மரணங்களும் வம்சத்தை தத்தளித்து சிதறடித்தன. அரியணைக்கு மூன்று போட்டியாளர்கள் அனைவரும் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர், அதே நேரத்தில் பல நகரங்களில் தலைவர்கள் சுதந்திரத்திற்காக உரிமை கோர முயன்றனர். முகலாயர்கள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் செல்ல இது ஒரு சரியான வாய்ப்பாகும்

முகலாயப் பேரரசர் ஹுமாயூன் ஒரு பெரிய படையைத் திரட்டி, தில்லியில் அரியணையை மீண்டும் கைப்பற்றும் சவாலான பணியை மேற்கொண்டார். ஹுமாயூனின் படையில் சஃபாவிட் பங்கு காரணமாக, ஷியா மதத்தின் பெரும்பான்மையான இராணுவம், ஒரு ஷெக் அஹ்மத் ஹுமாயூனிடம் விவரித்தது போல், "என் ராஜா. உங்கள் இராணுவம் முழுவதையும் நான் காண்கிறேன், உங்கள் இராணுவம் முழுவதும் ரஃபிஸி ... எல்லா இடங்களிலும் பெயர்கள் உங்கள் வீரர்கள் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் அனைவரும் யார் அலி அல்லது கஷ்பி அலி அல்லது ஹைதர் அலி என்று நான் காண்கிறேன், மற்ற தோழர்களின் பெயர்களைக் கொண்ட ஒரு மனிதனையும் நான் காணவில்லை." ஹுமாயூன் பைரம் கானின் தலைமையில் இராணுவத்தை வைத்தார், இது ஒரு புத்திசாலித்தனமான நடவடிக்கையாகும், இது ஹுமாயூனின் இராணுவ திறமையின்மையின் சொந்த சாதனையாகும், மேலும் பைராம் தன்னை ஒரு சிறந்த தந்திரவாதியாக நிரூபித்ததால் அது முன்னறிவிப்பாக மாறியது. ஜூன் 22, 1555 இல் சிர்ஹிந்த் போரில், சிக்கந்தர் ஷா சூரியின் படைகள் தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டன, மேலும் முகலாயப் பேரரசு இந்தியாவில் மீண்டும் நிறுவப்பட்டது.

கன்சாதாக்களுடன் திருமண உறவுகள்

பாபரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது வாரிசான ஹுமாயூன் கிபி 1540 இல் பதான் ஷேர்ஷாவால் மாற்றப்பட்டார், அவர் கிபி 1545 இல் இஸ்லாம் ஷாவால் பின்பற்றப்பட்டார். பிந்தையவரின் ஆட்சியின் போது, மேவாட்டில் உள்ள ஃபிரோஸ்பூர் ஜிர்காவில் பேரரசரின் துருப்புக்களால் போரிட்டு தோல்வியடைந்தது, இருப்பினும், இஸ்லாம் ஷா தனது பிடயை இழக்கவில்லை. கி.பி. 1552 இல் வெற்றி பெற்ற பதான் தலையீட்டாளர்களில் மூன்றாவது ஆதில் ஷா, திரும்பிய ஹுமாயூனுடன் பேரரசுக்காகப் போராட வேண்டியிருந்தது. பாபரின் வம்சத்தின் மறுசீரமைப்புக்கான இந்தப் போராட்டங்களில் கன்சாதாஸ் வெளிப்படையாகவே தோன்றவில்லை. ஹுமாயூன், ஜமால் கானின் மூத்த மகளையும், பாபரின் எதிரியின் மருமகனான ஹசன் கானையும், அதே மேவாட்டியின் இளைய மகளை மணந்து, அவரது பெரிய அமைச்சரான பைராம் கானையும் திருமணம் செய்து கொண்டதாக தெரிகிறது.

பைராம் கான் பஞ்சாப் வழியாக இராணுவத்தை கிட்டத்தட்ட எதிர்ப்பின்றி வழிநடத்தினார். 1541-1543ல் ஷேர்ஷா சூரி என்பவரால் ஹுமாயூனுக்கு விசுவாசமாக இருந்த கக்கார்களை நசுக்க கட்டப்பட்ட ரோஹ்தாஸ் கோட்டை ஒரு துரோக தளபதியால் சுடப்படாமல் சரணடைந்தது. ரோஹ்தாஸ் கோட்டையின் சுவர்கள் 12.5 மீட்டர் தடிமன் மற்றும் 18.28 மீட்டர் உயரம் வரை இருக்கும். அவை 4 கிமீ நீளத்திற்கு விரிந்து 68 அரை வட்டக் கோட்டைகளைக் கொண்டுள்ளன. அதன் மணற்கல் வாயில்கள், பிரமாண்டமான மற்றும் அலங்கரிக்கப்பட்ட இரண்டும், முகலாய இராணுவ கட்டிடக்கலை மீது ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாக கருதப்படுகிறது. சிர்ஹிந்தில் சிக்கந்தர் சூரிக்கு எதிராக ஹுமாயூனின் படைகள் எதிர்கொண்ட ஒரே பெரிய போர், அங்கு பைராம் கான் தனது எதிரியை பகிரங்கப் போரில் ஈடுபடுத்தும் ஒரு தந்திரத்தை கையாண்டார், ஆனால் பின்னர் வெளிப்படையான பயத்தில் விரைவாக பின்வாங்கினார். எதிரிகள் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தபோது அவர்கள் வேரூன்றிய தற்காப்பு நிலைகளால் ஆச்சரியப்பட்டனர் மற்றும் எளிதில் அழிக்கப்பட்டனர்.

சிர்ஹிந்திற்குப் பிறகு, பெரும்பாலான நகரங்களும் கிராமங்களும் படையெடுக்கும் இராணுவத்தை தலைநகருக்குச் செல்லும்போது வரவேற்கத் தேர்ந்தெடுத்தன. ஜூலை 23, 1555 இல், ஹுமாயூன் மீண்டும் டெல்லியில் பாபரின் அரியணையில் அமர்ந்தார்.

காஷ்மீரை ஆளும் ஹுமாயூனின் சகோதரர்கள் அனைவரும் இப்போது இறந்துவிட்டதால், அவரது இராணுவப் பிரச்சாரத்தின் போது அவரது அரியணையை மற்றொருவர் அபகரிப்பார் என்ற பயம் இல்லை. அவர் இப்போது ஒரு நிறுவப்பட்ட தலைவர் மற்றும் அவரது தளபதிகளை நம்பலாம். இந்த புதிய பலத்துடன் ஹுமாயூன் துணைக் கண்டத்தின் கிழக்கு மற்றும் மேற்குப் பகுதிகளில் தனது ஆட்சியை விரிவுபடுத்தும் நோக்கில் தொடர்ச்சியான இராணுவப் பிரச்சாரங்களைத் தொடங்கினார். அவர் நாடுகடத்தப்பட்டதால், அவர் நம்பியிருப்பதைக் குறைத்ததாகத் தெரிகிறது, மேலும் அவரது இராணுவத் தலைமை பெர்சியாவில் அவர் கவனித்த மிகவும் பயனுள்ள முறைகளைப் பின்பற்றியது.

24 ஜனவரி 1556 அன்று, ஹுமாயூன், புத்தகங்கள் நிறைந்த கைகளுடன், ஷேர் மண்டல் நூலகத்திலிருந்து படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, முஸீன் ஆசானை

(தொழுகைக்கான அழைப்பு) அறிவித்தார். அவர் அழைப்பை எங்கு, எப்போது கேட்டாலும், புனித பயபக்தியுடன் முழங்கால்களை வணங்குவது அவரது வழக்கம்.

மண்டியிட முயன்று, அவர் தனது காலில் கால்களைப் பிடித்து, பல படிகள் கீழே நழுவி, கரடுமுரடான கல் விளிம்பில் தனது கோவிலை மோதினார். மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் இறந்தார். அவரது உடல் ஆரம்பத்தில் புரானா குயிலாவில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது, ஆனால், டெல்லி மீது ஹேமுவின தாக்குதல் மற்றும் புரானா கிலாவைக் கைப்பற்றியதால், ஹுமாயூனின் உடல் தப்பியோடிய இராணுவத்தால் தோண்டி எடுக்கப்பட்டு, அக்பர் முடிசூட்டப்பட்ட பஞ்சாபில் உள்ள கலனூருக்கு மாற்றப்பட்டது. இளம் முகலாய பேரரசர் அக்பர், இரண்டாம் பானிபட் போரில் ஹேமுவை தோற்கடித்து கொன்ற பிறகு, ஹுமாயூனின் உடல் டெல்லியில் உள்ள ஹுமாயூனின் கல்லறையில் புதைக்கப்பட்டது. முகலாய கட்டிடக்கலையில் முதல் மிகப் பெரிய தோட்டக் கல்லறை, பின்னர் தாஜ்மஹால் மற்றும் பல இந்திய நினைவுச்சின்னங்களை பின்பற்றியது. இது அவரது விருப்பமான மற்றும் அர்ப்பணிப்புள்ள தலைமை மனைவி பேகாவால் நியமிக்கப்பட்டது.

பேகம் அக்பர் பின்னர் தனது தந்தைவழி அத்தையான குல்பதன் பேகத்திடம் தனது தந்தை ஹுமாயூன், ஹுமாயூன் பெயர் (அல்லது ஹுமாயூன்-நாமா) மற்றும் பாபரைப் பற்றி அவர் என்ன நினைவில் வைத்திருந்தார் என்ற வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதும்படி கேட்டார்.

முழு தலைப்பு அஹ்வால் ஹுமாயூன் பாட்ஷா ஜமா கர்டோம் குல்பதன் பேகம் பின்ட் பாபர் பாட்ஷா அம்மா அக்பர் பாட்ஷா. பாபர் இறந்தபோது அவளுக்கு எட்டு வயதுதான், 17 வயதில் திருமணம் செய்துகொண்டாள், அவளுடைய வேலை எளிமையான பாரசீக பாணியில் உள்ளது.

மற்ற முகலாய அரசர்களின் சுயசரிதைகளைப் போலல்லாமல் (தைமூரின் ஜாபர்நாமா, பாபர்நாமா மற்றும் அவரது சொந்த அக்பர்நாமா) எந்த ஒரு செழுமையான சித்திரப் பிரதியும் எஞ்சியிருக்கவில்லை, மேலும் இந்த வேலையானது, இப்போது பிரிட்டிஷ் நூலகத்தில் உள்ள, இடிக்கப்பட்ட மற்றும் சற்று முழுமையடையாத ஒரு கையெழுத்துப் பிரதியிலிருந்து மட்டுமே அறியப்படுகிறது. 1860கள். அனெட் பெவெரிட்ஜ் 1901 இல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டார், மேலும் ஆங்கிலம் மற்றும் பெங்காலியில் புதிப்புகள் 2000 முதல் வெளியிடப்பட்டன.

அலகு II அக்பர் தி கிரேட்

அக்பர்

அபுல்-ஃபத் ஜலால்-உத்-தின் முஹம்மது அக்பர் (15 அக்டோபர் 1542 - 27 அக்டோபர் 1605), பிரபலமாக அக்பர் தி கிரேட் (பாரசீக உச்சரிப்பு: [akbari azam]), மேலும் அக்பர் I (பாரசீக உச்சரிப்பு: [akbar]), 1556 முதல் 1605 வரை ஆட்சி செய்த மூன்றாவது முகலாய பேரரசர் ஆவார். அக்பர் தனது தந்தை ஹுமாயூனுக்குப் பிறகு ஒரு காப்பாளர், பைராம் கானின் கீழ் பதவியேற்றார், அவர் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் முகலாயக் களங்களை விரிவுபடுத்தவும் ஒருங்கிணைக்கவும் இளம் பேரரசருக்கு உதவினார்.

முகலாய இராணுவம், அரசியல், கலாச்சாரம் மற்றும் பொருளாதார மேலாதிக்கத்தின் மூலம் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கிய முகலாய பேரரசை படிப்படியாக அக்பர் விரிவுபடுத்தினார். பரந்த முகலாய அரசை ஒருங்கிணைக்க, அக்பர் ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையை நிறுவினார் மற்றும் வெற்றி பெற்ற ஆட்சியாளர்களை திருமணம் மற்றும் இராஜதந்திரம் மூலம் சமரசப்படுத்தும் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார். மத ரீதியாகவும் கலாச்சார ரீதியாகவும் வேறுபட்ட சாம்ராஜ்யத்தில் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாக்க, அவர் தனது முஸ்லிம் அல்லாத குடிமக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டார், மதவெறி வரியை ஒழிப்பது மற்றும் உயர் சிவில் மற்றும் இராணுவ பதவிகளில் அவர்களை நியமிப்பது உட்பட.

அக்பரின் கீழ், முகலாய இந்தியா ஒரு வலுவான மற்றும் நிலையான பொருளாதாரத்தை உருவாக்கியது, இது அளவு மற்றும் செல்வத்தில் மூன்று மடங்கு அதிகரித்தது, வணிக விரிவாக்கம் மற்றும் இந்தோ-பாரசீக கலாச்சாரத்தின் அதிக ஆதரவிற்கு வழிவகுத்தது. தில்லி, ஆக்ரா மற்றும் ஃபதேபூர் சிக்ரியில் உள்ள அக்பரின் நீதிமன்றங்கள் பல நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட புனித மனிதர்கள், கவிஞர்கள், கட்டிடக் கலைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களை ஈர்த்து, கலைகள், கடிதங்கள் மற்றும் கற்றலின் மையங்களாக அறியப்பட்டன. திமுரிட் மற்றும் பெர்சோ-இஸ்லாமிய கலாச்சாரம், பூர்வீக இந்திய கூறுகளுடன் ஒன்றிணைந்து, ஓவியம் மற்றும் கட்டிடக்கலை உள்ளிட்ட முகலாய கலைகளின் தனித்துவமான பாணியில் கலக்கத் தொடங்கியது. ஆர்த்தடாக்ஸ் இஸ்லாத்தில் ஏமாற்றமடைந்து, ஒருவேளை தனது சாம்ராஜ்யத்திற்குள் மத ஒற்றுமையைக் கொண்டு வரலாம் என்ற நம்பிக்கையில், அக்பர் இஸ்லாம் மற்றும் இந்து மதம் மற்றும் ஜோராஸ்ட்ரியனிசம் மற்றும் கிறித்தவத்தின் கூறுகளிலிருந்து முக்கியமாகப் பெறப்பட்ட டின்-இ இலாஹி என்ற ஒத்திசைவான மதத்தை அறிவித்தார். க்பருக்குப் பிறகு அவரது மகன் இளவரசர் சலீம், பின்னர் ஜஹாங்கீர் என்று அழைக்கப்பட்டவர்.

ஆரம்ப ஆண்டுகளில்

ஷேர் ஷா சூரியின் படைகளால் 1539-1541 வரை செளசா மற்றும் கன்னோஜ் ஆகிய இடங்களில் அவரது தந்தை முகலாயப் பேரரசர் ஹுமாயூன் தோல்வியடைந்ததை அடுத்து, அவர் மேற்கு நோக்கி இப்போது நவீனகால சிந்துவுக்கு தப்பி ஓடிய பிறகு அக்பர் பிறந்தார். அங்கு,

ஹுமாயூனின் இளைய சகோதரர் ஹிண்டால் மிர்சாவின் பாரசீக ஆசிரியரான ஷேக் அலி அக்பர் ஜாமியின் மகள் 14 வயது ஹமீதா பானு பேகத்தை அவர் சந்தித்து திருமணம் செய்து கொண்டார். ஜலால் உத்-தின் முஹம்மது அக்பர் அடுத்த ஆண்டு அக்டோபர் 25, 1542 அன்று (ரஜப் ஐந்தாம் நாள், ஹிஜ்ரி 949) ராஜ்புதானாவில் (இன்றைய சிந்துவில்) உள்ள அமர்கோட்டின் ராஜ்புத் கோட்டையில் பிறந்தார், அங்கு அவரது பெற்றோர்கள் அடைக்கலம் கொடுத்தனர். உள்ளூர் இந்து ஆட்சியாளர் ராணா பிரசாத்.

ஹுமாயூன் நாடுகடத்தப்பட்ட காலத்தின் போது, அக்பர் காயூலில் அவரது தந்தைவழி மாமாக்களான கம்ரான் மிர்சா மற்றும் அஸ்காரி மிர்சா மற்றும் அத்தைகள், குறிப்பாக கம்ரான் மிர்சாவின் மனைவி ஆகியோரால் வளர்க்கப்பட்டார். அவர் தனது இளமையை வேட்டையாடவும், ஓடவும், சண்டையிடவும் கற்றுக்கொண்டார், மேலும் அவர் படிக்கவோ எழுதவோ கற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், அவர் மாலையில் ஓய்வு பெறும்போது, யாரையாவது அவரிடம் படிக்க வைப்பார். 20 நவம்பர் 1551 அன்று, ஹுமாயூனின் இளைய சகோதரர் ஹிண்டால் மிர்சா, கம்ரான் மிர்சாவின் படைகளுக்கு எதிரான போரில் இறந்தார். அண்ணனின் மரணச் செய்தியைக் கேட்டதும் ஹுமாயூன் சோகத்தில் மூழ்கினார்.

கஜினியின் ஆளுநராக ஒன்பது வயது அக்பர் முதன்முதலாக நியமிக்கப்பட்ட நேரத்தில், அவர் ஹிண்டலின் மகள் ருக்கையா சுல்தான் பேகத்தை மணந்தார். ஹுமாயூன் அக்பருக்கு ஹிண்டலின் படைகளுக்கு தலைமை தாங்கினார் மற்றும் ஹிண்டலின் அனைத்து செல்வங்களையும் ஏகாதிபத்திய தம்பதிகளுக்கு வழங்கினார். இருவரும் 14 வயதாக இருந்தபோது, அக்பரின் திருமணம் ருக்கையாவுடன் பஞ்சாபின் ஜலந்தரில் நடைபெற்றது. பேகம் அவரது முதல் மனைவி மற்றும் தலைமை மனைவி.

ஷெர்ஷா சூரியின் மகன் இஸ்லாம் ஷாவின் வாரிசு ஆட்சியில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைத் தொடர்ந்து, ஹுமாயூன் 1555 இல் டெல்லியை மீண்டும் கைப்பற்றினார், அவரது பாரசீக கூட்டாளியான தஹ்மாஸ்ப் I ஆல் ஓரளவு வழங்கப்பட்ட இராணுவத்திற்கு தலைமை தாங்கினார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஹுமாயூன் இறந்தார். அக்பரின் பாதுகாவலர், பைரம் கான், அக்பரின் வாரிசுக்கு தயாராவதற்காக அவரது மரணத்தை மறைத்தார். முகலாய சிம்மாசனத்தை மீட்பதற்காக சிக்கந்தர் ஷாவிற்கு எதிரான போரின் நடுவே அக்பர் 1556 பிப்ரவரி 14 அன்று ஹுமாயூனுக்குப் பின் வந்தார். பஞ்சாபின் கலனூரில், 14 வயது அக்பர் பைரம் கானால் புதிதாக கட்டப்பட்ட மேடையில் (இன்னும் உள்ளது) அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டு, ஷஹான்ஷா (பாரசீக மொழியில் "ராஜாக்களின் ராஜா") என்று அறிவிக்கப்பட்டார். பைரம் கான் வயதுக்கு வரும் வரை அவர் சார்பாக ஆட்சி செய்தார்.

இராணுவ மாற்றங்கள்

அக்பரின் இராணுவப் பிரச்சாரங்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் முகலாய ஆட்சியை உறுதிப்படுத்தியது. அக்பர் தனது தாத்தா பாபர் மற்றும் அவரது தந்தையின் கீழ் முகலாய இராணுவத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட மன்சப்தாரி அமைப்பில் நிறுவன மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தினார்.

நிறுவன சீர்திருத்தங்கள் பிரங்கிகள், கோட்டைகள் மற்றும் யானைகளைப் பயன்படுத்துவதில் புதுமைகளுடன் இருந்தன. அக்பர் தீப்பெட்டிகளில் ஆர்வம் காட்டி பல்வேறு மோதல்களின் போது அவற்றை திறம்பட பயன்படுத்தினார். மேம்பட்ட துப்பாக்கிகள் மற்றும் பிரங்கிகளை வாங்குவதில் அவர் ஓட்டோமான்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்கள், குறிப்பாக போர்த்துகீசியர்கள் மற்றும் இத்தாலியர்களின் உதவியை நாடினார். அக்பரின் விஜியர் அபுல் ஃபஸ்ல் ஒருமுறை "துருக்கியைத் தவிர, [இந்தியா] அரசாங்கத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு அதன் துப்பாக்கிகள் அதிக வழிகளைக் கொண்ட எந்த நாட்டிலும் இல்லை" என்று அறிவித்தார். இந்தியாவில் முகலாயர்களின் வெற்றியை ஆய்வு செய்ய அறிஞர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் "துப்பாக்கிப் பேரரசு" என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வட இந்தியாவுக்கான போராட்டம்

அக்பரின் தந்தை ஹுமாயூன் பஞ்சாப், டெல்லி மற்றும் ஆக்ராவின் கட்டுப்பாட்டை சஃபாவிட் ஆதரவுடன் மீண்டும் கைப்பற்றினார், ஆனால் அக்பர் அரியணை ஏறியபோது முகலாய ஆட்சி இன்னும் ஆபத்தானதாகவே இருந்தது. ஹுமாயூனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து தூர்ஸ் ஆக்ரா மற்றும் டெல்லியை மீண்டும் கைப்பற்றியபோது, அக்பரின் இளமைப் பருவம் மற்றும் முகலாய கோட்டையான காபூலில் இருந்து இராணுவ உதவி இல்லாதது-இது படாசூனின் ஆட்சியாளரான இளவரசர் மிர்சா சுலைமானின் படையெடுப்பின் மத்தியில் இருந்தது-நிலைமையை மோசமாக்கியது. முகலாயப் படைகளை மார்ஷல் செய்ய அவரது ஆட்சியாளர் பைரம் கான் போர்க்குழுவை அழைத்தபோது, அக்பரின் தலைவர்கள் யாரும் ஏற்கவில்லை. பைரம் கான் இறுதியில் பிரபுக்களை வெல்ல முடிந்தது, மேலும் பஞ்சாபில் உள்ள தூர் ஆட்சியாளர்களில் வலிமையான சிக்கந்தர் ஷா தூரிக்கு எதிராக முகலாயர்கள் அணிவகுத்துச் செல்வது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. டெல்லி தர்பி பைக் கானின் ஆட்சியின் கீழ் விடப்பட்டது. சிக்கந்தர் ஷா தூரி முகலாயப் படை நெருங்கியதால் போரைத் தவிர்த்தார்.

அக்பர், தூர் ஆட்சியாளர்களில் ஒருவரின் அமைச்சரும் தளபதியுமான ஹேமுவை எதிர்கொண்டார், அவர் தன்னை இந்து பேரரசராக அறிவித்து, முகலாயர்களை இந்திய-கங்கை சமவெளியில் இருந்து வெளியேற்றினார். ஹேமு தனது நிலையை உறுதிப்படுத்தும் முன் முகலாய இராணுவத்தை மீண்டும் மார்ஷல் செய்த பைராம் கானின் தூண்டுதலால், அக்பர் அதை மீட்க டெல்லிக்கு அணிவகுத்தார். பைராம் கான் தலைமையிலான அவரது படை, டெல்லிக்கு வடக்கே 50 மைல் (80 கிமீ) தொலைவில் உள்ள இரண்டாம் பானிபட் போரில் 1556 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 5 ஆம் தேதி ஹேமு மற்றும் தூர் இராணுவத்தை தோற்கடித்தது. போருக்குப் பிறகு, முகலாயப் படைகள் டெல்லியையும் பின்னர் ஆக்ராவையும் ஆக்கிரமித்தன. அக்பர் தில்லியில் ஒரு வெற்றிகரமான நுழைவை மேற்கொண்டார், அங்கு அவர் ஒரு மாதம் தங்கினார். பின்னர், அவரும் பைரம் கானும் மீண்டும் சுறுசுறுப்பாக மாறிய சிக்கந்தர் ஷா தூரியை சமாளிக்க பஞ்சாப் திரும்பினார்.[43] அடுத்த ஆறு மாதங்களில், கிழக்கே வங்காளத்திற்கு தப்பி ஓடிய சிக்கந்தருக்கு எதிராக முகலாயர்கள் மற்றொரு பெரிய போரில் வெற்றி பெற்றனர். அக்பரும் அவனது படைகளும் லாசூரை ஆக்கிரமித்து பின்னர் பஞ்சாபில் உள்ள முல்தானைக் கைப்பற்றினர். 1558 இல், அக்பர் அதன் முஸ்லீம்

ஆட்சியாளரின் தோல்வி மற்றும் தப்பி ஓடிய பிறகு, ராஜ்புதானாவிற்கான துளையான அஜ்மீரைக் கைப்பற்றினார். முகலாயர்கள் நர்மதை ஆற்றின் வடக்கே ஒரு கோட்டையான குவாலியர் கோட்டையின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த தூர் படைகளையும் முற்றுகையிட்டு தோற்கடித்தனர்.

ராயல் பேகம்கள், முகலாய அமீர்களின் குடும்பங்களுடன் அந்த நேரத்தில் காபூலில் இருந்து இந்தியாவிற்கு அழைத்து வரப்பட்டனர், இதனால் ஆண்கள் குடியேறி, அவர்கள் பழக்கமான நாட்டிற்குச் செல்வதை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தலாம்" என்று ஃபாசில் கூறுகிறார். . தைமுரிட் மறுமலர்ச்சியின் வரலாற்று பாரம்பரியத்தை மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தி, தனது தாத்தா மற்றும் தந்தைக்கு மாறாக, நிலையற்ற ஆட்சியாளர்களாக ஆட்சி செய்ததற்கு மாறாக, தான் இந்தியாவில் தங்குவேன் என்று அக்பர் தெளிவுபடுத்தினார்.

மத்திய இந்தியாவில் விரிவாக்கம்

1559 ல், மொகலாயர்கள் தெற்கே ராஜ்புதானா மற்றும் மால்வாவில் ஒரு பயணத்தைத் தொடங்கினர். இருப்பினும், அக்பரின் ஆட்சியாளர் பைரம் கானுடன் ஏற்பட்ட தகராறுகள், விரிவாக்கத்திற்கு தற்காலிகமாக முற்றுப்புள்ளி வைத்தன. இளம் பேரரசர், பதினெட்டு வயதில், பேரரசின் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதில் மிகவும் தீவிரமாக பங்கேற்க விரும்பினார். அவரது வளர்ப்புத் தாய், மஹாம் அங்கா மற்றும் பிற உறவினர்களால் வற்புறுத்தப்பட்ட அக்பர், 1560 வசந்த காலத்தில் நீதிமன்றத்தில் ஏற்பட்ட தகராறைத் தொடர்ந்து பைரம் காளை பணிநீக்கம் செய்து, ஹஜ்ஜுக்கு மக்காவுக்குச் செல்லும்படி உத்தரவிட்டார். பைரம் கான் மக்காவிற்குப் புறப்பட்டார், ஆனால் அவரது வழியில், அவரது எதிர்ப்பாளர்களால் கிளர்ச்சி செய்ய வற்புறுத்தப்பட்டார். அவர் பஞ்சாபில் முகலாய இராணுவத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் மற்றும் அடிபணிய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அக்பர் அவரை மன்னித்து, அவரது நீதிமன்றத்தில் தொடர அல்லது அவரது யாத்திரையை மீண்டும் தொடங்குவதற்கான விருப்பத்தை அவருக்கு வழங்கினார்; பைரம் பிந்தையதைத் தேர்ந்தெடுத்தார். பைரம் கான் பின்னர் மக்காவுக்குச் செல்லும் வழியில் தனிப்பட்ட பழிவாங்கலுடன் ஆப்கானியரால் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

1560 இல், அக்பர் மீண்டும் இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார். அவரது வளர்ப்பு சகோதரர் ஆதம் கான் மற்றும் முகலாய தளபதி பீர் முஹம்மது கான் ஆகியோரின் தலைமையில் ஒரு முகலாய இராணுவம் மால்வாவின் முகலாய வெற்றியைத் தொடங்கியது. ஆப்கானிஸ்தான் ஆட்சியாளர், பாஸ் பகதூர், சரங்பூர் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார், மேலும் அவரது அரண்மனை, பொக்கிஷம் மற்றும் போர் யானைகளை விட்டுவிட்டு, தஞ்சம் அடைய கந்தேஷுக்கு தப்பிச் சென்றார். ஆரம்பத்தில் வெற்றி பெற்றாலும், பிரச்சாரத்தின் பின்விளைவுகளால் அக்பர் இறுதியில் அதிருப்தி அடைந்தார்; அவரது வளர்ப்பு சகோதரர் அனைத்து கொள்ளைகளையும் தக்க வைத்துக் கொண்டார் மற்றும் சரணடைந்த காரிஸன், அவர்களின் மனைவிகள் மற்றும் குழந்தைகள் மற்றும் முகமதுவின் வழித்தோன்றல்களான பல முஸ்லீம் இறையியலாளர்கள் மற்றும் சபீத்களை படுகொலை செய்யும் மத்திய ஆசிய நடைமுறையைப் பின்பற்றினார். ஆதம் காளை எதிர்கொள்வதற்கும் அவரைக் கட்டளையிலிருந்து விடுவிக்கவும் அக்பர் தனிப்பட்ட முறையில் மால்வாவுக்குச் சென்றார். பீர் முஹம்மது கான் பின்னர் பாஸ் பகதூரைப் பின்தொடர்வதற்காக

அனுப்பப்பட்டார், ஆனால் கந்தேஷ மற்றும் பெராரின் ஆட்சியாளர்களின் கூட்டணியால் மீண்டும் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பாஸ் பகதூர் மால்வாவின் கட்டுப்பாட்டை தற்காலிகமாக மீட்டெடுத்தார், அடுத்த ஆண்டில், அக்பர் மற்றொரு முகலாய இராணுவத்தை அனுப்பினார். மால்வா அக்பரின் ஆட்சியின் புதிய ஏகாதிபத்திய நிர்வாகத்தின் ஒரு மாகாணமாக மாறியது. எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1570 இல் அக்பரின் கீழ் பணியாற்றும் வரை பாஸ் பகதூர் பல்வேறு நீதிமன்றங்களில் அகதியாக உயிர் பிழைத்தார். 1562 இல் ஆதம் கான் மற்றொரு சர்ச்சையைத் தொடர்ந்து அக்பரை எதிர்கொண்டபோது, பேரரசர் அவரை மொட்டை மாடியில் இருந்து ஆக்ராவில் உள்ள அரண்மனை முற்றத்தில் வீசினார். இன்னும் உயிருடன் இருக்கும், ஆதம் கான் அவரது மரணத்தை உறுதி செய்வதற்காக அக்பரால் மீண்டும் ஒருமுறை இழுத்து முற்றத்தில் வீசப்பட்டார்.

பிரபுக்கள் அதிகாரத்தை பலப்படுத்துவதைத் தடுக்க ஏகாதிபத்திய ஆட்சி தொடர்பான சிறப்பு அமைச்சர் பதவிகளையும் அக்பர் உருவாக்கினார். 1564 இல் உஸ்பெக் தலைவர்களின் சக்திவாய்ந்த குலம் கிளர்ச்சியில் வெடித்தபோது, அக்பர் அவர்களை மால்வாவிலும் பின்னர் பீகாரிலும் வீழ்த்தினார். அவர் கிளர்ச்சித் தலைவர்களை மன்னித்தார், அவர்களை சமாதானப்படுத்துவார் என்று நம்பினார், ஆனால் அவர்கள் மீண்டும் கலகம் செய்தனர், அக்பர் அவர்களின் இரண்டாவது கிளர்ச்சியை அடக்கினார். மூன்றாவது கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து, அக்பரின் சகோதரரும் காபூலின் முகலாய ஆட்சியாளருமான மிர்சா முஹம்மது ஹக்கீமின் பிரகடனத்துடன் பல உஸ்பெக் தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் யானைகளின் கீழ் மிதித்து கொல்லப்பட்டனர். அதே சமயம், ஆக்ராவுக்கு அருகில் முக்கியமான கொள்ளைகளை வைத்திருந்த அக்பரின் தொலைதூர உறவினர்களின் குழுவான மிர்சாக்கள் கிளர்ச்சி செய்து அக்பரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். 1566 ஆம் ஆண்டில், ஏகாதிபத்திய சிம்மாசனத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் பஞ்சாபிற்கு அணிவகுத்துச் சென்ற தனது சகோதரர் முகமது ஹக்கீமின் படைகளைச் சந்திக்க அக்பர் சென்றார். ஒரு சிறிய மோதலைத் தொடர்ந்து, முஹம்மது ஹக்கீம் அக்பரின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மீண்டும் காபூலுக்குப் பின்வாங்கினார்.

1564 ஆம் ஆண்டில், முகலாயப் படைகள் கர்ஹாவைக் கைப்பற்றத் தொடங்கின, இது மத்திய இந்தியாவில் ஒரு மெல்லிய மக்கள்தொகை கொண்ட மலைப்பாங்கான பகுதி, இது காட்டு யானைகளின் கூட்டத்தால் முகலாயர்களுக்கு ஆர்வமாக இருந்தது. இப்பகுதியை ராஜா வீர் நாராயண் என்ற மைனர் மற்றும் அவரது தாயார் துர்காவதி, கோண்டுகளின் ராஜ்புத் போர் ராணி. அக்பர் தனிப்பட்ட முறையில் பிரச்சாரத்தை வழிநடத்தவில்லை, ஏனெனில் அவர் உஸ்பெக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார், இந்த பயணத்தை காராவின் முகலாய ஆளுநரான ஆசுப் கானின் கைகளில் விட்டுவிட்டார். தாமோ போரில் தோல்வியடைந்த பிறகு துர்காவதி தற்கொலை செய்துகொண்டார், அதே சமயம் ராஜா வீர் நாராயண் கோண்டுகளின் மலைக் கோட்டையான செளராகர் வீழ்ச்சியில் கொல்லப்பட்டார். கணக்கிலடங்காத தங்கம் மற்றும் வெள்ளி, நகைகள் மற்றும் 1,000 யானைகள் உட்பட பெரும் செல்வத்தை முகலாயர்கள் கைப்பற்றினர். துர்காவதியின் தங்கையான கமலா தேவி முகலாய அரண்மனைக்கு அனுப்பப்பட்டார். துர்காவதியின் இறந்த கணவரின் சகோதரர் இப்பகுதியின் முகலாய நிர்வாகியாக நியமிக்கப்பட்டார்.

மால்வாவைப் போலவே, அக்பரும் கோண்ட்வானாவைக் கைப்பற்றுவது தொடர்பாக தனது அடிமைகளுடன் தகராறில் ஈடுபட்டார். பெரும்பாலான பொக்கிஷங்களை வைத்திருந்ததாகவும், 200 யானைகளை மட்டுமே அக்பருக்கு திருப்பி அனுப்பியதாகவும் ஆசீப் கான் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. கணக்கு கொடுக்க வரவழைக்கப்பட்டபோது, அவர் கோண்ட்வானாவிலிருந்து தப்பி ஓடினார். அவர் முதலில் உஸ்பெக்ஸுக்குச் சென்றார், பின்னர் கோண்ட்வானாவுக்குத் திரும்பினார், அங்கு அவர் முகலாயப் படைகளால் பின்தொடர்ந்தார். இறுதியாக, அவர் சமர்ப்பித்தார் மற்றும் அக்பர் அவரை தனது முந்தைய நிலைக்கு மீட்டெடுத்தார். 1564 ஆம் ஆண்டில், டெல்லிக்கு அருகில் உள்ள ஹஸ்ரத் நிஜாமுதீனின் தர்காவுக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்த அக்பர் மீது ஒரு கொலையாளி அம்பு எய்தார், அது அவரது வலது தோளில் துளைத்தது. பிடிபட்ட கொலையாளி, மிர்சா ஷரீபுதீனின் அடிமை-அக்பரின் அரசவையில் ஒரு பிரபு, அவரது சமீபத்திய கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டது-தலை துண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று பேரரசர் உத்தரவிட்டார்.

ராஜபுதனாவின் வெற்றி

வட இந்தியாவில் முகலாய ஆட்சியை நிறுவிய பிறகு, அக்பர் தனது கவனத்தை ராஜபுதனாவின் வெற்றியின் மீது திருப்பினார், இது இந்தோ-கங்கை சமவெளியைச் சுற்றியிருந்த ஒரு போட்டி அதிகார மையமாக இருந்ததால், மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. மொகலாயர்கள் ஏற்கனவே வடக்கு ராஜபுதனாவின் மேவாட், அஜ்மீர் மற்றும் நாகூர் பகுதிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். டெல்லி சுல்தானகத்தின் முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்களுக்கு முன்பு அரிதாகவே சமர்ப்பித்த ராஜபுதனாவின் இதயப்பகுதிகளை அக்பர் கைப்பற்ற முயன்றார். 1561 இல் தொடங்கி, முகலாயர்கள் ராஜபுத்திரர்களை போர் மற்றும் இராஜதந்திரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தினர். பெரும்பாலான ராஜபுத்திர அரசுகள் அக்பரின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டன; இருப்பினும், மேவார் மற்றும் மார்வார் ஆட்சியாளர்கள் - இரண்டாம் உதய் சிங் மற்றும் சந்திரசென் ரத்தோர் - ஏகாதிபத்திய மடிவிற்கு வெளியே இருந்தனர்.

உதய் சிங் 1527 இல் கான்வா போரில் பாபருடன் போரிட்ட சிசோடியா ஆட்சியாளரான ராணா சங்காவின் வழித்தோன்றல் ஆவார். சிசோடியா குலத்தின் தலைவராக, அவர் இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து ராஜபுத்திர மன்னர்கள் மற்றும் தலைவர்களின் மிக உயர்ந்த சடங்கு அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தார். ராஜபுத்திரர்கள் மத்தியில் தங்கள் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு உதய் சிங்கைத் தோற்கடிப்பது இன்றியமையாததாக முகலாயர்கள் கருதினர். அவரது ஆட்சியின் இந்த காலகட்டத்தில், அக்பர் இன்னும் இஸ்லாத்திற்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார், மேலும் சமகாலத்தவர்களால் இந்து மதத்தில் மிகவும் மதிப்புமிக்க போர்வீரர்களாக கருதப்பட்டதை விட அவரது நம்பிக்கையின் மேன்மையை ஈர்க்க முயன்றார்.

1567 இல், அக்பர் மேவாரில் உள்ள சித்தோர் கோட்டையைத் தாக்கினார். மேவார் கோட்டை-தலைநகரம் மூலோபாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, ஏனெனில் இது ஆக்ராவிலிருந்து குஜராத் வரையிலான குறுகிய பாதையில் அமைந்திருந்தது மற்றும் ராஜபுதனாவின் உள் பகுதிகளை வைத்திருப்பதற்கான முக்கிய அம்சமாகவும் கருதப்பட்டது. உதய் சிங் மேவார் மலைப்பகுதிக்கு பின்வாங்கினார், இரண்டு ராஜபுத்திர வீரர்களான ஜெய்மால் மற்றும் பட்டா ஆகியோரை அவரது

தலைநகரின் பாதுகாப்பிற்கு பொறுப்பேற்றார். நான்கு மாத முற்றுகைக்குப் பிறகு பிப்ரவரி 1568 இல் சித்தோர்கர் வீழ்ந்தது. சித்தூரின் வீழ்ச்சியை அக்பரால் "காஃபிர்கள் மீது இஸ்லாத்தின் வெற்றி [அதாவது, முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள்]" என்று அறிவித்தார்.[53] 9 மார்ச் 1575 அன்று தனது வெற்றிச் செய்தியை வெளியிட்ட அவரது ஃபத்னாமாவில் (வெற்றியை அறிவிக்கும் அனுப்பல்கள்) அக்பர் எழுதினார்: "எங்கள் இரத்தவெறி கொண்ட வாளின் உதவியால் அவர்கள் மனதில் இருந்த துரோகத்தின் அடையாளங்களை நாங்கள் அழித்துவிட்டோம், மேலும் அந்த இடங்களிலும் இந்துஸ்தான் முழுவதிலும் உள்ள கோவில்களை அழித்தோம்."

அக்பர் எஞ்சியிருந்த பாதுகாவலர்களையும், 30,000 போராளிகள் அல்லாதவர்களையும் கொன்று குவித்தார் மற்றும் அவர்களின் தலைகள் அவரது அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக பிராந்தியம் முழுவதும் அமைக்கப்பட்ட கோபுரங்களில் காட்டப்பட்டன. முகலாயர்களின் கைகளில் சிக்கிய கொள்ளைப் பொருட்கள் பேரரசு முழுவதும் விநியோகிக்கப்பட்டன. அக்பர் சித்தோர்கரில் மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தார், பின்னர் ஆக்ராவுக்குத் திரும்பினார், அங்கு வெற்றியை நினைவுகூரும் வகையில், ஜெய்மால் மற்றும் பட்டாவின் சிலைகளை தனது கோட்டையின் வாயில்களில் யானைகள் மீது ஏற்றினார். அதன்பிறகு, உதய் சிங் மேவாரில் உள்ள தனது மலை அடைக்கலத்தை விட்டு வெளியே வரவே இல்லை.

சித்தோர்கரின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து 1568 இல் ரணதம்போர் கோட்டையின் மீதான முகலாயத் தாக்குதலானது. ரணதம்போர் ஹடா ராஜபுத்திரர்களால் கைப்பற்றப்பட்டு இந்தியாவின் மிகவும் சக்திவாய்ந்த கோட்டையாகப் புகழ் பெற்றது. இருப்பினும், இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் அது சரிந்தது. அந்த நேரத்தில், பெரும்பாலான ராஜபுத்திர மன்னர்கள் முகலாயர்களுக்கு அடிபணிந்தனர்; மேவார் குலங்கள் மட்டும் தொடர்ந்து எதிர்த்தன. உதய் சிங்கின் மகனும் வாரிசுமான பிரதாப் சிங், பின்னர் 1576 இல் ஹல்திகாட்டி போரில் முகலாயர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அக்பர் ஆக்ராவிற்கு மேற்கு-தென்மேற்கே 23 மைல் (37 கிமீ) தொலைவில் ஒரு புதிய தலைநகரை நிறுவுவதன் மூலம் ராஜபுதானாவைக் கைப்பற்றியதைக் கொண்டாடுவார். , 1569 இல். இது ஃபதேபூர் சிக்ரி அல்லது "வெற்றியின் நகரம்" என்று அழைக்கப்பட்டது. பிரதாப் சிங் முகலாயர்களைத் தொடர்ந்து தாக்கினார், மேலும் அக்பரின் ஆட்சியின் போது அவரது ராஜ்யத்தின் பெரும்பகுதியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள முடிந்தது.

மேற்கு மற்றும் கிழக்கு இந்தியாவின் இணைப்பு

அக்பரின் அடுத்த இராணுவ நோக்கங்கள் குஜராத் மற்றும் வங்காளத்தை கைப்பற்றுவதாகும், இது இந்தியாவை ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பாவின் வர்த்தக மையங்களுடன் அரபிக் கடல் மற்றும் வங்காள விரிகுடா வழியாக இணைத்தது. கலகக்கார முகலாய பிரபுக்களின் புகலிடமாகவும் குஜராத் இருந்தது. வங்காளத்தில், ஆப்கானியர்கள் இன்னும் தங்கள் ஆட்சியாளரான சுலைமான் கான் கர்ரானியின் கீழ் கணிசமான செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தனர். மொகலாய மாகாணங்களான ராஜபுதானா மற்றும் மால்வாவின் வளைவில் இருந்த குஜராத் எதிர்த்து அக்பர் முதலில் நகர்ந்தார். குஜராத் அதன் மத்திய சமவெளியில் வளமான விவசாய உற்பத்திப் பகுதிகளையும், ஜவுளி மற்றும் பிற தொழில்துறை பொருட்களின்

நார்க்கக்கூடிய உற்பத்தியையும், இந்தியாவின் பரபரப்பான துறைமுகங்களையும் கொண்டுள்ளது. அக்பர் இந்தோ-கங்கை சமவெளிகளின் பாரிய வளங்களுடன் கடல் மாநிலத்தை இணைக்க எண்ணினார்.

முன்பு இந்தியாவிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சியாளர் மிர்சாஸ், இப்போது தெற்கு குஜராத்தில் உள்ள ஒரு தளத்திலிருந்து செயல்படுகிறார் என்பதுதான், குஜராத்துடனான போருக்கு அக்பரின் வெளிப்படைத்தன்மை. மேலும், ஆட்சி செய்யும் மன்னரை பதவி நீக்கம் செய்ய, குஜராத்தில் உள்ள குழுக்களிடமிருந்து அக்பருக்கு அழைப்புகள் வந்தன, இது அவரது இராணுவ பயணத்தை நியாயப்படுத்தியது. 1572 இல், அக்பர் அகமதாபாத், தலைநகர் மற்றும் பிற வடக்கு நகரங்களை ஆக்கிரமிக்க சென்றார், மேலும் குஜராத்தின் சட்டபூர்வமான இறையாண்மையாக அறிவிக்கப்பட்டார். 1573 வாக்கில், அவர் டோக்கன் எதிர்ப்பை வழங்கிய பின்னர், தக்காணத்தில் தஞ்சைப் புகந்த மிர்சாக்களை வெளியேற்றினார். இப்பகுதியின் வணிகத் தலைநகரான சூரத் மற்றும் பிற கடலோர நகரங்கள் விரைவில் முகலாயர்களிடம் சரணடைந்தன.[58] மன்னன், முசாபர் ஷா III, சோள வயலில் மறைந்திருந்தபோது பிடிபட்டான்; அவர் அக்பரால் ஒரு சிறிய உதவித்தொகையுடன் ஒய்வூதியம் பெற்றார்.

அக்பர் பின்னர் ஃபதேபூர் சிகிரிக்குத் திரும்பினார், அங்கு அவர் தனது வெற்றிகளின் நினைவாக புலந்த் தர்வாசாவைக் கட்டினார். ஆனால், இடார் ராஜ்புத் ஆட்சியாளரால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஆப்கானிய பிரபுக்களின் கிளர்ச்சி மற்றும் மிர்சாக்களின் புதுப்பிக்கப்பட்ட சூழ்ச்சிகள் அவரை குஜராத்துக்குத் திரும்பச் செய்தது. அக்பர் ராஜ்புதானாவைக் கடந்து 11 நாட்களில் அகமதாபாத்தை அடைந்தார் - இந்த பயணம் பொதுவாக ஆறு வாரங்கள் ஆகும். எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த முகலாய இராணுவம் 2 செப்டம்பர் 1573 இல் தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற்றது. அக்பர் கிளர்ச்சித் தலைவர்களைக் கொன்று அவர்களின் துண்டிக்கப்பட்ட தலைகளில் இருந்து ஒரு கோபுரத்தை எழுப்பினார். குஜராத்தின் வெற்றி மற்றும் அடிபணிதல் முகலாயர்களுக்கு அதிக லாபம் அளித்தது; செலவினங்களுக்குப் பிறகு, அக்பரின் கருவூலத்திற்கு ஆண்டுதோறும் ஐந்து மில்லியன் ரூபாய்க்கு மேல் வருவாயை இந்தப் பிரதேசம் அளித்தது.

குஜராத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, ஆப்கானிஸ்தான் அதிகாரத்தின் எஞ்சிய மையம் வங்காளமாகும். 1572 இல், சுலைமான் கானின் மகன் தாவுத் கான் அவருக்குப் பிறகு பதவியேற்றார். தவுத் கான் முகலாய ஆட்சியை வரையறுத்து, ராய்ல்டியின் அடையாளமாக கருதி, அக்பரின் பெயருக்கு பதிலாக குத்பாவை அவரது பெயரில் அறிவிக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். பீகாரின் முகலாய கவர்னர் முனிம் கான், தாவுத் காளை தண்டிக்க உத்தரவிட்டார். இறுதியில், அக்பர் வங்காளத்திற்கு புறப்பட்டார், மேலும் 1574 இல், முகலாயர்கள் பாட்னாவை வங்காளத்திற்கு தப்பி ஓடிய தவுத் கானிடமிருந்து கைப்பற்றினார். அக்பர் பின்னர் ஃபதேபூர் சிகிரிக்குத் திரும்பினார் மற்றும் பிரச்சாரத்தை முடிக்க அவரது தளபதிகளை விட்டுவிட்டார். 1575 இல் துகாரோய் போரில் முகலாய இராணுவம் வெற்றி பெற்றது, இது தவுத் கானின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த வங்காளத்தையும் பீகாரின் சில பகுதிகளையும் இணைக்க வழிவகுத்தது. முகலாயப் பேரரசின் ஃபதேபூர் என்றாலும், ஒரிசா மட்டும் கர்ரானி வம்சத்தின் கைகளில் எஞ்சியிருந்தது. இருப்பினும், ஒரு

வருடம் கழித்து, தாவுத் கான் கிளர்ச்சி செய்து வங்காளத்தை மீண்டும் கைப்பற்ற முயன்றார். அவர் முகலாய தளபதி கான் ஜஹான் குலியால் தோற்கடிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டார். தாவுத் கான் பின்னர் முகலாயப் படைகளால் பிடிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். அவரது துண்டிக்கப்பட்ட தலை அக்பருக்கு அனுப்பப்பட்டது, அதே சமயம் வங்காளத்தின் முகலாய தலைநகரான தாண்டாவில் அவரது கைகால்கள் கிப்ட் செய்யப்பட்டன.

ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் மத்திய ஆசியாவில் பிரச்சாரங்கள்

குஜராத் மற்றும் வங்காளத்தை அவர் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து, அக்பர் உள்நாட்டுக் கவலைகளில் ஆழ்ந்தார். 1581 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் அவரது சகோதரர் மிர்சா முஹம்மது ஹக்கீம் பஞ்சாப் மீது படையெடுக்கும் வரை அவர் ஃபதேபூர் சிக்ரியை இராணுவப் பிரச்சாரத்தில் விட்டுச் செல்லவில்லை. அக்பர் தனது சகோதரரை காபூலுக்கு வெளியேற்றினார் மற்றும் அவரை ஆட்சியில் இருந்து அகற்றுவதற்கான பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டார். அதே நேரத்தில், ஆப்கானிஸ்தானில் பேரரசின் பங்குகளை நிர்வகிப்பதற்காக இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுவதை அக்பரின் பிரபுக்கள் எதிர்த்தனர்; அவர்கள், அபுல் ஃபாஸ்லின் கூற்றுப்படி, "ஆப்கானிஸ்தானின் குளிருக்கு பயப்படுகிறார்கள்". அதேபோல், முகலாய இராணுவத்தில் இருந்த இந்து அதிகாரிகள் சிந்து நதியைக் கடப்பதற்கு எதிரான பாரம்பரிய தடையால் தடுக்கப்பட்டனர். அவர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் அக்பர் அவர்களுக்கு எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பே ஊதியம் வழங்கினார்.

ஆகஸ்ட் 1581 இல், அக்பர் காபூலைக் கைப்பற்றி, பாபரின் பழைய கோட்டையில் தங்கினார். அவர் அங்கு மூன்று வாரங்கள் தங்கியிருந்தார், அவரது சகோதரர் மலைகளுக்கு ஓடிவிட்டார். அக்பர் காபூலை தனது சகோதரி பக்த்-உன்-நிசா பேகத்தின் கைகளில் விட்டுவிட்டு இந்தியா திரும்பினார். பின்னர் அவர் தனது சகோதரரை மன்னித்தார், அவர் காபூலில் முகலாய நிர்வாகத்தின் நடைமுறைக் கட்டுப்பாட்டை எடுத்துக் கொண்டார்; பக்த்-உன்-நிசா அதிகாரப்பூர்வ ஆளுநராகத் தொடர்ந்தார். 1585 ஆம் ஆண்டில், முகமது ஹக்கீம் இறந்த பிறகு, காபூல் அக்பரின் கைகளுக்குச் சென்றது மற்றும் அதிகாரப்பூர்வமாக முகலாயப் பேரரசின் மாகாணமாக இணைக்கப்பட்டது.

காபூல் பயணம் என்பது பேரரசின் வடக்கு எல்லைகளில் நீண்ட கால நடவடிக்கையின் தொடக்கமாக இருந்தது. பதின்மூன்று ஆண்டுகள், 1585 இல் தொடங்கி, அக்பர் வடக்கில் இருந்தார், அவர் தனது தாத்தா பாபரை மத்திய ஆசியாவிலிருந்து விரட்டியடித்த உஸ்பெக் பழங்குடியினரின் சவால்களைச் சமாளித்து, தனது தலைநகரை லாகூருக்கு மாற்றினார். அக்பரின் தொலைதூர தைமுரிட் உறவினர்களிடமிருந்து படாசூன் மற்றும் பால்க் கைப்பற்றிய இராணுவத் தலைவரான அப்துல்லா கான் ஷைபானிடின் கீழ் உஸ்பெக்குகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டனர், மேலும் அவரது துருப்புக்கள் முகலாயப் பேரரசின் வடமேற்கு எல்லைகளை சவால் செய்தனர். முகலாயர்களுக்கு விரோதமாக இருந்த எல்லையில் இருந்த ஆப்கானிய பழங்குடியினருக்கும் உஸ்பெக்ஸ் மானியம் அளித்தனர். பழங்குடியினர் பஜார் மற்றும் ஸ்வாட்டின் யூசுப்சாய் மூலம் சவாலாக உணர்ந்தனர் மற்றும் ரோஷானியா பிரிவின் நிறுவனரான பயாசித் என்ற புதிய மதத் தலைவரால் தூண்டப்பட்டனர்.

1586 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் அப்துல்லா கானுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்தார், அதில் முகலாயர்கள் சஃபாவிட்-கையில் இருந்த கொராசான் மீது உஸ்பெக் படையெடுப்பின் போது நடுநிலை வகிக்க ஒப்புக்கொண்டனர். பதிலுக்கு, அப்துல்லா கான் முகலாயர்களுக்கு விரோதமான ஆப்கானிய பழங்குடியினரை ஆதரிப்பது, மானியம் வழங்குவது அல்லது அடைக்கலம் கொடுப்பதைத் தவிர்க்க ஒப்புக்கொண்டார். அக்பர், யூசுப்சாய்ஸ் மற்றும் பிற கிளர்ச்சியாளர்களை சமாதானப்படுத்த தொடர்ச்சியான பிரச்சாரங்களைத் தொடங்கினார். அக்பர் ஆப்கானிய பழங்குடியினருக்கு எதிரான படையெடுப்பிற்கு தலைமை தாங்குமாறு ஜைன் கானுக்கு உத்தரவிட்டார். அக்பரின் அரசவையில் புகழ்பெற்ற அமைச்சராக இருந்த ராஜா பீர்பாலுக்கும் இராணுவத் தலைமை வழங்கப்பட்டது. பயணம் தோல்வியடைந்தது, மேலும் மலைகளிலிருந்து பின்வாங்கிய பீர்பாலும் அவரது பரிவாரங்களும் பிப்ரவரி 1586 இல் மலந்தரை கணவாயில் ஆப்கானியர்களால் பதுங்கியிருந்து கொல்லப்பட்டனர். அக்பர் உடனடியாக ராஜா தோடர் மாலின் தலைமையில் யூசுப்சாய் நிலங்களை மீண்டும் ஆக்கிரமிக்க புதிய படையகளை களமிறக்கினார். அடுத்த ஆறு ஆண்டுகளில், முகலாயர்கள் மலைப் பள்ளத்தாக்குகளில் யூசுப்சாய்களைக் கொண்டிருந்தனர், ஸ்வாட் மற்றும் பஜாரில் பல தலைவர்கள் அடிபணிய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இப்பகுதியைப் பாதுகாப்பதற்காக டஜன் கணக்கான கோட்டைகள் கட்டப்பட்டு ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன.

உஸ்பெக்ஸுடனான ஒப்பந்தம் இருந்தபோதிலும், அக்பர் மத்திய ஆசியாவை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கான ஒரு ரகசிய நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டார், ஆனால் பதாஷூன் மற்றும் பால்க் உஸ்பெக் ஆதிக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர். அப்துல்லா கான் 1598 இல் இறந்தார், கிளர்ச்சி செய்த ஆப்கானிய பழங்குடியினரில் கடைசியாக 1600 ஆம் ஆண்டு அடக்கப்பட்டார். கூடுதலாக, அவர் ரோஷனியா இயக்கம் ஒடுக்கப்பட்டது; ரோஷனியாயாக்களின் கீழ் எழுந்த அஃப்ரிடி மற்றும் ஒராக்காய் பழங்குடியினர் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டனர்; மேலும் அவர் இயக்கத்தின் தலைவர்கள் சிறைபிடிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டனர். ரோஷனியாயா இயக்கத்தின் நிறுவனர் பயாசித்தின் மகன் ஜலாலுதீன் 1601 இல் கஜினிக்கு அருகே முகலாயப் படைகளுடன் நடந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டார்.

சிந்து சமவெளியில் வெற்றிகள்

அக்பர் லாகூரில் உஸ்பெக்ஸைக் கையாள்வதில் இருந்தபோது, அவர் எல்லை மாகாணங்களைப் பாதுகாக்க சிந்து பள்ளத்தாக்கைக் கைப்பற்ற முயன்றார். 1585 ஆம் ஆண்டில், ஷியா சாக் வம்சத்தின் மன்னரான அலி ஷா தனது மகனை முகலாய அரசவைக்கு பணயக்கைதியாக அனுப்ப மறுத்ததை அடுத்து, அவர் மேல் சிந்துப் படுகையில் காஷ்மீரைக் கைப்பற்ற ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார். அலி ஷா உடனடியாக முகலாயர்களிடம் சரணடைந்தார், ஆனால் அவரது மற்றொரு மகன் யாகூப், முகலாயப் படைகளுக்கு எதிராக ஒரு எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியதன் மூலம், தன்னை ராஜாவாக முடிதட்டினார். ஜூன் 1589 இல், யாகூப் மற்றும் அவரது கிளர்ச்சிப் படைகளின் சரணடைதலைப் பெற அக்பர் லாகூரிலிருந்து ஸ்ரீநகருக்குச் சென்றார். காஷ்மீரை ஒட்டிய திபெத்திய மாகாணங்களான பல்டிஸ்தான் மற்றும் லடாக் ஆகியவை

அக்பருக்கு விசுவாசமாக இருப்பதாக உறுதியளித்தன. முகலாயர்கள் கீழை சிந்து சமவெளியில் உள்ள சிந்து பகுதியையும் கைப்பற்றினர்.

1574 முதல், பக்கரின் வடக்கு கோட்டை ஏகாதிபத்திய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தது. 1586 ஆம் ஆண்டில், முல்தானின் முகலாய கவர்னர் தெற்கு சிந்துவில் உள்ள தட்டாவின் சுதந்திர ஆட்சியாளரான மிர்சா ஜானி பெக்கின் சரணடைதலை பாதுகாக்க முயன்றார் மற்றும் தோல்வியடைந்தார். அக்பர் பதிலுக்கு முகலாயப் படையை அனுப்பி இப்பகுதியின் நதித் தலைநகரான செஹ்வானை முற்றுகையிட்டார். ஜானி பேக் முகலாயர்களைச் சந்திக்க ஒரு பெரிய படையைத் திரட்டினார். எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த முகலாயப் படைகள் செஹ்வான் போரில் சிந்திப் படைகளைத் தோற்கடித்தனர். மேலும் தோல்விகளை சந்தித்த பிறகு, ஜானி பேக் 1591 இல் முகலாயர்களிடம் சரணடைந்தார், மேலும் 1593 இல் லாகூரில் அக்பருக்கு மரியாதை செலுத்தினார்.

பலுசிஸ்தானின் சில பகுதிகளை அடிபணியச் செய்தல்

1586 ஆம் ஆண்டிலேயே, பெயரளவிலான பானி ஆப்கானிய ஆட்சியின் கீழ், சுமார் அரை டஜன் பலுச்சி தலைவர்கள், தங்களை அக்பருக்கு அடிபணியச் செய்யும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். சஃபாவிகளிடம் இருந்து காந்தஹாரைப் பெறுவதற்கான தயாரிப்பில், 1595 ஆம் ஆண்டில் பலுசிஸ்தானின் மற்ற ஆப்கானிஸ்தானின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பகுதிகளை கைப்பற்றும்படி முகலாயப் படைகளுக்கு அக்பர் உத்தரவிட்டார். முகலாய தளபதி மிர் மாசும் குவெட்டாவின் வடகிழக்கில் இருந்த சிபியின் கோட்டையின் மீது தாக்குதலை நடத்தினார். உள்ளூர் தலைவர்களின் கூட்டணியை போரில் தோற்கடித்தார். அவர்கள் முகலாய மேலாதிக்கத்தை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் மற்றும் அக்பரின் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும். இதன் விளைவாக, மக்ரான் கடற்கரை உட்பட பலுசிஸ்தானின் இன்றைய பாகிஸ்தான் மற்றும் ஆப்கான் பகுதிகள் முகலாயப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக மாறியது.

சஃபாவிட்கள் மற்றும் காந்தஹார்

காந்தஹார் (பண்டைய இந்திய இராச்சியம் காந்தாரா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) பேரரசின் மூதாதையரான தைமூர், 14 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கு, மத்திய மற்றும் தெற்காசியாவின் பல பகுதிகளை கைப்பற்றிய போர்வீரரின் காலத்திலிருந்தே முகலாயர்களுடன் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது. இருப்பினும், சஃபாவிகள் இதை பாரசீக ஆட்சிக்குட்பட்ட கொராசான் பிரதேசத்தின் துணையாகக் கருதினர், மேலும் முகலாய பேரரசர்களுடனான அதன் தொடர்பை அபகரிப்பு என்று அறிவித்தனர். 1558 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் வட இந்தியாவில் தனது ஆட்சியை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த போது, சஃபாவிட் ஷா தஹ்மாஸ்ப் I காந்தஹாரைக் கைப்பற்றி அதன் முகலாய ஆளுநரை வெளியேற்றினார். காந்தஹாரை மீட்பது அக்பருக்கு ஒரு முன்னுரிமையாக இருக்கவில்லை, ஆனால் வடக்கு எல்லைகளில் அவரது இராணுவ நடவடிக்கைக்குப் பிறகு, முகலாய கட்டுப்பாட்டை மீட்டெடுக்க அவர் நகர்ந்தார். அந்த நேரத்தில், இப்பகுதி உஸ்பெக்ஸால் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகியிருந்தது, ஆனால் பெர்சியாவின் பேரரசர், ஒட்டோமான் துருக்கியர்களால் பாதிக்கப்பட்டதால், வலுவூட்டல்களை அனுப்ப முடியவில்லை.

1593 இல், அக்பர் நாடு கடத்தப்பட்ட சஃபாவிட் இளவரசர் ரோஸ்டம் மிர்சாவைப் பெற்றார். ரோஸ்டம் மிர்சா முகலாயர்களுக்கு விசுவாசமாக உறுதியளித்தார்; அவருக்கு 5,000 பேருக்கு மேல் (மன்சாப்) பதவி வழங்கப்பட்டது மற்றும் முல்தானை ஜாகிராகப் பெற்றார். சஃபாவிட் இளவரசரும் காந்தஹாரின் ஆளுநருமான மொசாஃபர் ஹொசைனும் முகலாயர்களுக்கு மாற ஒப்புக்கொண்டார். அவரது அதிபதியான ஷா அப்பாஸுடன் விரோத உறவில் இருந்த ஹொசைனுக்கு 5,000 ஆண்கள் பதவி வழங்கப்பட்டது. மேலும் அவரது மகள் காந்தஹாரி பேகம் அக்பரின் பேரனான முகலாய இளவரசர் குர்ராமுடன் திருமணம் செய்து கொண்டார். 1595 இல் முகலாய தளபதி ஷா பாய்க் கான் தலைமையிலான காரிஸன் வருகையுடன் காந்தஹார் பாதுகாக்கப்பட்டது. காந்தஹாரை மீண்டும் கைப்பற்றியது முகலாய-பாரசீக உறவுகளை வெளிப்படையாகத் தொந்தரவு செய்யவில்லை. அக்பரும் பாரசீக ஷாவும் தூதர்களையும் பரிசுகளையும் பரிமாறிக் கொண்டனர். இருப்பினும், இருவருக்குமான அதிகாரச் சமன்பாடு இப்போது முகலாயர்களுக்குச் சாதகமாக மாறிவிட்டது.

டெக்கான் சுல்தான்கள்

1593 இல், அக்பர் தனது அதிகாரத்திற்கு அடிபணியாத டெக்கான் சுல்தான்களுக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார். அவர் 1595 இல் அகமதுநகர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார், சந்த் பீபியை பெராரை விட்டுக்கொடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். அடுத்தடுத்த கிளர்ச்சியால் அக்பர் 1600 ஆகஸ்டில் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். அக்பர் 1599 இல் புர்ஹான்புரை ஆக்கிரமித்து ஆசிர்கர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார், மேலும் 17 ஜனவரி 1601 அன்று கந்தேஷ் சுல்தானகத்தின் மீரான் பகதூர் ஷா கந்தேஷைக் கைவிட மறுத்தபோது அதைக் கைப்பற்றினார். அக்பர் பின்னர் இளவரசர் டேனியலின் கீழ் அஹ்மத்நகர், பெரார் மற்றும் கந்தேஷ் சுபாக்களை நிறுவினார். "1605 இல் அவர் இறக்கும் போது, அக்பர் வங்காள விரிகுடாவில் இருந்து கந்தஹார் மற்றும் படசூான் வரையிலான பரந்த நிலப்பரப்பைக் கட்டுப்படுத்தினார். அவர் சிந்து மற்றும் சூரத்தில் மேற்குக் கடலைத் தொட்டு, மத்திய இந்தியாவைக் கடந்து சென்றார்."

டெக்கான் சுல்தான்கள்

1593 இல், அக்பர் தனது அதிகாரத்திற்கு அடிபணியாத டெக்கான் சுல்தான்களுக்கு எதிராக இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார். அவர் 1595 இல் அகமதுநகர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார், சந்த் பீபியை பெராரை விட்டுக்கொடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினார். ஒரு அடுத்தடுத்த கிளர்ச்சி ஆகஸ்ட் 1600 இல் அக்பரைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றும்படி கட்டாயப்படுத்தியது. அக்பர் 1599 இல் புர்ஹான்புரை ஆக்கிரமித்து ஆசிர்கர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டார், மேலும் 17 ஜனவரி 1601 அன்று கந்தேஷ் சுல்தானகத்தின் மீரான் பகதூர் ஷா கந்தேஷை விட்டுக்கொடுக்க மறுத்தபோது அதைக் கைப்பற்றினார். அக்பர் பின்னர் இளவரசர் டேனியலின் கீழ் அஹ்மத்நகர், பெரார் மற்றும் கந்தேஷ் சுபாக்களை நிறுவினார். "1605 இல் அவர் இறக்கும் போது, அக்பர் வங்காள விரிகுடாவிலிருந்து கந்தஹார் மற்றும் படசூான் வரையிலான பரந்த நிலப்பரப்பைக் கட்டுப்படுத்தினார். அவர் சிந்து மற்றும் சூரத்தில் மேற்குக் கடலைத் தொட்டு, மத்திய இந்தியாவைக் கடந்து சென்றார்."

அக்பரின் நிர்வாகம்

அரசியல் கட்டமைப்பு

அக்பரின் மத்திய ஆட்சி முறை டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து உருவான அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அக்பர் விரிவான விதிமுறைகளுடன் பிரிவுகளை மறுசீரமைத்தார். வருவாய்த் துறையானது ஜாகிர் மற்றும் இனாம் நிலத்தின் அனைத்து நிதி மற்றும் நிர்வாகத்திற்கும் பொறுப்பான வசீர் தலைமையில் இருந்தது. இராணுவத் தலைவர் மிர் பகூதி என்று அழைக்கப்பட்டார், நீதிமன்றத்தின் முன்னணி பிரபுக்களில் இருந்து நியமிக்கப்பட்டார். மிர் பகூதி உளவுத்துறை சேகரிப்புக்கு பொறுப்பாக இருந்தார், மேலும் இராணுவ நியமனங்கள் மற்றும் பதவி உயர்வுக்கான பரிந்துரைகளையும் பேரரசருக்கு வழங்கினார். மீர் சமன் ஹரேம்கள் உட்பட ஏகாதிபத்திய குடும்பத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தார், மேலும் நீதிமன்றம் மற்றும் அரச மெய்க்காப்பாளர்களின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வையிட்டார். நீதித்துறை என்பது மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளுக்கு பொறுப்பான தலைமை காஜியின் தலைமையில் ஒரு தனி அமைப்பாகும்.

வரிவிதிப்பு

ஷேர் ஷா சூரி பயன்படுத்திய முறையைப் பின்பற்றி நிர்வாக நில வருவாய்களை அக்பர் சீர்திருத்தினார். வருவாய் மதிப்பீட்டின் முதன்மை அலகாக கிராமம் தொடர்ந்து இருந்தது. பயிரிடப்பட்ட பகுதிகள் நிலையான விகிதங்கள் மூலம் அளவிடப்பட்டு வரி விதிக்கப்பட்டன - ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தில் நிலவும் விலைகளின் அடிப்படையில் - பயிர் வகை மற்றும் உற்பத்தித்திறன் அடிப்படையில். ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தில் விலைகள் பெரும்பாலும் கிராமப்புறங்களில் இருப்பதை விட அதிகமாக இருந்ததால், இந்த முறை விவசாயிகளுக்கு சுமையாக இருந்தது. அக்பர் ஆண்டு மதிப்பீட்டின் பரவலாக்கப்பட்ட முறையை அறிமுகப்படுத்தினார், இது உள்ளூர் அதிகாரிகளிடையே ஊழலை ஏற்படுத்தியது. 1580 ஆம் ஆண்டில் இந்த முறை கைவிடப்பட்டு, தஹ்சாலா (ஜப்தி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) கொண்டு மாற்றப்பட்டது. இதன் கீழ் வருவாய் முந்தைய பத்து ஆண்டுகளின் சராசரி விளைச்சலில் மூன்றில் ஒரு பங்காக கணக்கிடப்பட்டு, மாநிலத்திற்கு பணமாக செலுத்தப்பட்டது. இந்த அமைப்பு பின்னர், உள்ளூர் விலைகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, ஒரே மாதிரியான உற்பத்தித்திறன் கொண்ட பகுதிகளை மதிப்பீட்டு வட்டங்களில் தொகுத்தது. வெள்ளம் அல்லது வறட்சி காலங்களில் அறுவடை தோல்வியடையும் போது விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. 1582-1583 இல் பேரரசருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட விரிவான குறிப்பாணையில், ஷேர்ஷா சூரியின் கீழ் வருவாய் அதிகாரியாகவும் பணியாற்றிய ராஜா தோடர் மால் என்பவரால் தாசலா அமைப்பு அமைக்கப்பட்டது. மற்ற உள்ளூர் மதிப்பீட்டு முறைகள் சில பகுதிகளில் தொடர்ந்தன. தரிசு அல்லது சாகுபடி செய்யப்படாத நிலங்கள் சலுகை விலையில் மதிப்பிடப்பட்டன.

அக்பர் விவசாயத்தை மேம்படுத்தவும் விரிவாக்கவும் ஊக்குவித்தார். ஜமீன்தார்கள் தேவைப்படும் காலங்களில் கடன் மற்றும் விவசாயக் கருவிகளை வழங்கவும், முடிந்தவரை

நிலத்தை உழுது உயர்தர விதைகளை விதைக்கவும் விவசாயிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும். இதையொட்டி, ஜமீன்தார்களுக்கு விளைச்சலில் ஒரு பங்கை சேகரிக்க பரம்பரை உரிமை வழங்கப்பட்டது. விவசாயிகள் நில வருமானத்தை செலுத்தும் வரை நிலத்தில் விவசாயம் செய்ய பரம்பரை உரிமை உண்டு. வருவாய்த்துறை அதிகாரிகளுக்கு அவர்களின் சம்பளத்தில் முக்கால் பங்கு மட்டுமே உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது, மீதமுள்ள காலாண்டு வருவாயை மதிப்பிடுவதைப் பொறுத்தது.

இராணுவ அமைப்பு

அக்பர் தனது படையையும் பிரபுக்களையும் மன்சப்தாரி என்ற அமைப்பின் மூலம் ஒழுங்கமைத்தார். இந்த அமைப்பின் கீழ், இராணுவத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கும் ஒரு ரேங்க் (ஒரு மன்சப்தார்) ஒதுக்கப்பட்டது மற்றும் பல குதிரைப்படைகள் நியமிக்கப்பட்டன, அவை ஏகாதிபத்திய இராணுவத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டும். மன்சப்தர்கள் 33 வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். 7,000 முதல் 10,000 துருப்புக்கள் வரையிலான முதல் மூன்று கட்டளைத் தரவரிசைகள் பொதுவாக இளவரசர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டன. பிரபுக்களின் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு 10 முதல் 5,000 வரையிலான பதவிகள் ஒதுக்கப்பட்டன. பேரரசின் நிரந்தர இராணுவம் சிறியதாக இருந்தது மற்றும் ஏகாதிபத்தியப் படைகள் பெரும்பாலும் மன்சப்தார்களால் பராமரிக்கப்படும் படைகளைக் கொண்டிருந்தன. நபர்கள் பொதுவாக குறைந்த மன்சாப் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டு பின்னர் தகுதி மற்றும் பேரரசின் தயவின் அடிப்படையில் பதவி உயர்வு பெறுவார்கள். ஒவ்வொரு மன்சப்தாரும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான குதிரைப்படை வீரர்களையும், இரண்டு மடங்கு குதிரைகளையும் பராமரிக்க வேண்டியிருந்தது. குதிரைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தது, ஏனெனில் அவை போர்க் காலங்களில் ஓய்வெடுக்கப்பட்டு விரைவாக மாற்றப்பட்டன. ஆயுதப்படைகளின் தரம் உயர் மட்டத்தில் பராமரிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய அக்பர் கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்; குதிரைகள் தொடர்ந்து பரிசோதிக்கப்பட்டன மற்றும் வழக்கமாக அரேபிய குதிரைகள் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டன. அந்த நேரத்தில் உலகிலேயே அதிக சம்பளம் வாங்கும் ராணுவப் பணியில் மன்சப்தர்கள் இருந்தனர்.

தலைநகரங்கள்

அக்பர், ஆக்ராவுக்கு அருகிலுள்ள சிக்ரி பகுதியில் வாழ்ந்த சலீம் சிஷ்டி என்ற புனித மனிதரைப் பின்பற்றுவவர். அந்தப் பகுதி அதிர்ஷ்டம் என்று நம்பிய அக்பர், பாதிரியாரின் பயன்பாட்டிற்காக அங்கே ஒரு மசூதியைக் கட்டினார். பின்னர், 1569 ஆம் ஆண்டில் ஆக்ராவிற்கு மேற்கே 23 மைல் (37 கிமீ) தொலைவில், 1573 இல் குஜராதத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, ஃபதேபூர் ("வெற்றியின் நகரம்") எனப் பெயரிடப்பட்ட புதிய சுவர் கொண்ட தலைநகரின் அடித்தளத்தை அமைத்து சித்தூர் மற்றும் ரன்தம்போர் மீதான வெற்றிகளைக் கொண்டாடினார். பின்னர் இதே போன்ற பெயரிடப்பட்ட பிற நகரங்களிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்காக ஃபதேபூர் சிக்ரி என்று அறியப்பட்டது. அக்பர் ஜோதா பாய் மஹால், மரியம்-உஸ்-ஜமானிக்கு குடியிருப்பு அரண்மனை, ஒரு செயற்கை ஏரி மற்றும் நீர் நிறைந்த முற்றங்களைக் கட்டினார். நகரம் விரைவில் கைவிடப்பட்டது மற்றும் 1585 இல் தலைநகரம் லாகூருக்கு மாற்றப்பட்டது. வரலாற்றாசிரியர்கள்

இந்த நடவடிக்கைக்கு பல காரணங்களை முன்வைத்துள்ளனர், ஃபதேபூர் சிக்ரியில் போதுமான அல்லது மோசமான தரமான நீர் வழங்கல், பேரரசின் வடமேற்கு பகுதிகளில் அக்பரின் பிரச்சாரங்கள், இடைநிலை இழப்பு, அல்லது இராணுவ பாதுகாப்பின்மை. 1599 இல், அக்பர் தனது தலைநகரை மீண்டும் ஆக்ராவிற்கு மாற்றினார், அங்கு அவர் இறக்கும் வரை ஆட்சி செய்தார்.

கலாச்சாரம்

அக்பர் கலை மற்றும் கலாச்சாரத்தின் புரவலராக இருந்தார். சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து சொந்த விழாக்களில் கலந்து கொண்டார். அக்பர் ஃபதேபூர் சிக்ரியின் நூலகத்தை பெண்களுக்காக பிரத்யேகமாக நிறுவினார், மேலும் அவர் இராஜ்ஜியம் முழுவதும் முஸ்லிம்கள் மற்றும் இந்துக்கள் கல்விக்காக பள்ளிகளை நிறுவ ஆணையிட்டார். புத்தகப் பிணைப்பை ஒரு உயர் கலையாக மாற்ற ஊக்குவித்தார்.

வர்த்தகம்

அக்பரின் அரசாங்கம் வணிக விரிவாக்கம், வர்த்தகர்களை ஊக்குவித்தல், பரிவர்த்தனைகளுக்கு பாதுகாப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு வழங்குதல் மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தைத் தூண்டுவதற்கு குறைந்த சுங்க வரி விதித்தல் ஆகியவற்றுக்கு முன்னுரிமை அளித்தது. உள்ளூர் நிர்வாகிகள் தங்கள் பிராந்தியங்களில் இருக்கும்போது திருடப்பட்ட பொருட்களுக்கு வர்த்தகர்களுக்குப் பணத்தைத் திரும்ப வழங்க வேண்டும். இதுபோன்ற சம்பவங்களை குறைக்க, ரோந்து ரோந்து மற்றும் வணிகர்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்த, ரஹ்தார் எனப்படும் நெடுஞ்சாலை போலீசாரின் குழுக்கள் பட்டியலிடப்பட்டன. வர்த்தகம் மற்றும் தகவல்தொடர்பு வழிகளின் கட்டுமானம் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகியவை எடுக்கப்பட்ட பிற செயலில் உள்ள நடவடிக்கைகளில் அடங்கும். காபூலில் இருந்து முகலாய இந்தியாவிற்கு பயணிக்கும் வர்த்தகர்கள் மற்றும் பயணிகள் அடிக்கடி செல்லும் மிகவும் பிரபலமான பாதையான கைபர் கணவாய் வழியாக சக்கர வாகனங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு வசதியாக சாலைகளை மேம்படுத்த அக்பர் ஒருங்கிணைந்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். பஞ்சாபின் வடமேற்கு நகரங்களான முல்தான் மற்றும் லாகூரையும் அவர் மூலோபாய ரீதியாக ஆக்கிரமித்து, கிராண்ட் டிரங்க் ரோடு மற்றும் சிந்து நதியைக் கடப்பதற்கு அருகிலுள்ள அட்டாக் போன்ற கோட்டைகளைக் கட்டினார். பாரசீகம் மற்றும் மத்திய ஆசியாவுடன் தரைவழி வர்த்தகப் பாதையைப் பாதுகாப்பதற்காக எல்லை முழுவதும் தானாஸ் எனப்படும் சிறிய கோட்டைகளின் வலையமைப்பையும் அவர் கட்டினார். மேலும், அவர் தனது தலைமை மனைவி மரியம்-உஸ்-ஜமானிக்காக ஒரு வர்த்தக வணிகத்தை நிறுவினார், அவர் வணிகர்களின் கப்பல்கள் மூலம் வளைகுடா நாடுகளுக்கு இண்டிகோ, மசாலா மற்றும் பருத்தியின் விரிவான வர்த்தகத்தை நடத்தினார்.

நாணயங்கள்

மலர் உருவங்கள், புள்ளியிடப்பட்ட பார்டர்கள் மற்றும் குவாட்ரெஃபாயில் உள்ளிட்ட அலங்கார அம்சங்களுடன் கூடிய நாணயங்களை அக்பர் அறிமுகப்படுத்தினார். நாணயங்கள் சுற்று மற்றும் சதுர வடிவங்களில் வெளியிடப்பட்டன, இதில் தனித்துவமான 'மெஹ்ராப்' (லோசெஞ்ச்)

வடிவ நாணயம் உள்ளது. அக்பரின் உருவப்பட வகை தங்க நாணயம் (மொஹூர்) பொதுவாக அவரது மகன் இளவரசர் சலீம் (பின்னர் பேரரசர் ஜஹாங்கீர்) என்று கூறப்படுகிறது, அவர் கலகம் செய்து சமரசம் செய்ய முயன்றார். அக்பரின் சகிப்புத்தன்மை கொண்ட பார்வை 'ராம்-சீதா' வெள்ளி நாணயத்தால் குறிக்கப்படுகிறது. அக்பரின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில், நாணயங்கள் இலாஹி வகை மற்றும் ஜல்லா ஜலால்-ஹு வகைகளுடன் அக்பரின் புதிதாக ஊக்குவிக்கப்பட்ட மதத்தின் கருத்தை சித்தரித்தன.

திருமண உறவுகள்

அக்பரின் ஆட்சிக்கு முன்னர், இந்து இளவரசிகள் மற்றும் முஸ்லீம் மன்னர்களுக்கு இடையேயான திருமணங்கள் சம்பந்தப்பட்ட குடும்பங்களுக்கு இடையே நிலையான உறவுகளை உருவாக்கத் தவறிவிட்டன; பெண்கள் தங்கள் குடும்பங்களை இழந்தனர் மற்றும் திருமணத்திற்குப் பிறகு திரும்பி வரவில்லை. அக்பர் அந்த நடைமுறையில் இருந்து விலகினார், இந்து ராஜபுத்திரர்கள் தங்கள் மகள்களையோ அல்லது சகோதரிகளையோ திருமணம் செய்து கொண்டால், அவர்கள் அவருடன் உணவருந்தவோ பிரார்த்தனை செய்யவோ அழைத்துச் செல்லவோ அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்பதைத் தவிர, அவரது முஸ்லீம் தந்தைகள் மற்றும் மைத்துனர்களுக்கு சமமாக நடத்தப்படுவார்கள். முஸ்லிம் மனைவிகள், அக்பரும் அந்த ராஜபுத்திரர்களை தனது அரசவை உறுப்பினர்களாக்கினார். சில ராஜபுத்திரர்கள் அக்பருடனான திருமணத்தை அவமானத்தின் அடையாளமாகக் கருதினர்.

கச்சவாஹா ராஜபுத், ராஜா பர்மல், சிறிய இராச்சியமான அமர், மற்றும் அக்பரின் அரசவையின் ஆரம்பகால உறுப்பினரும், அக்பரின் விருப்பமான மனைவியாக இருக்கும் மரியம்-உஸ்-ஜமானியை அக்பருக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்து அக்பருடன் கூட்டணி வைத்தார். பர்மல் ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தில் உயர் பதவியில் ஒரு உன்னதமானவராக ஆக்கப்பட்டார், அதைத் தொடர்ந்து, அவரது மகன் பகவந்த் தாஸ் மற்றும் பேரன் மான் சிங் ஆகியோரும் பிரபுக்களில் உயர் பதவிகளுக்கு உயர்ந்தனர்.

மற்ற ராஜபுத்திர ராஜ்ஜியங்களும் அக்பருடன் திருமண உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டன, ஆனால் அக்பர் கூட்டணிகளை உருவாக்குவதற்கான முன்நிபந்தனையாக திருமணத்தை வலியுறுத்தவில்லை. அக்பர் ஹடா தலைவரான சுர்ஜன் ஹடாவை ஒரு கூட்டணியை ஏற்படுத்துவதற்காக சந்தித்தபோது, அக்பர் தனது மகள்கள் எவரையும் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது என்ற நிபந்தனையை சுர்ஜன் ஏற்றுக்கொண்டார். இதன் விளைவாக, எந்த திருமணக் கூட்டணியும் நுழையவில்லை, ஆனால் சுர்ஜன் ஒரு உன்னதமானவராக ஆக்கப்பட்டு கர்-கடங்காவின் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இரண்டு பெரிய ராஜபுத் குலங்கள் ஒதுங்கியே இருந்தன.

மேவார் சிசோடியாக்கள் மற்றும் ரந்தம்போரின் ஹதாஸ்

இந்த கூட்டணிகளின் அரசியல் விளைவு குறிப்பிடத்தக்கது. அக்பரின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்த சில ராஜபுத்திரப் பெண்கள் இஸ்லாமிற்கு மாறினாலும், அவர்களுக்கு பொதுவாக முழு மத

சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது; அவர்களின் உறவினர்கள், தொடர்ந்து இந்துவாக இருந்து, பிரபுக்களின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியை உருவாக்கினர் மற்றும் ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தில் பெரும்பான்மையான சாமானியர்களின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த சேவை செய்தனர். ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தில் இந்து மற்றும் முஸ்லீம் பிரபுக்களுக்கு இடையிலான தொடர்பு எண்ணங்களின் பரிமாற்றம் மற்றும் இரு கலாச்சாரங்களின் கலவையை விளைவித்தது. முகலாய வரிசையின் புதிய தலைமுறையினரும் முகலாய மற்றும் ராஜபுத்திர இரத்தத்தின் இணைப்பை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர். இதன் விளைவாக, ராஜபுத்திரர்கள் முகலாயர்களின் வலிமையான கூட்டாளிகளாக மாறினர், மேலும் ராஜபுத் வீரர்கள் மற்றும் ஜெனரல்கள் அக்பரின் கீழ் முகலாய இராணுவத்திற்காகப் போரிட்டனர், 1572 இல் குஜராத்தைக் கைப்பற்றியது உட்பட பல பிரச்சாரங்களுக்கு தலைமை தாங்கினர். அக்பரின் மத சகிப்புத்தன்மையின் கொள்கை வேலைவாய்ப்பை உறுதி செய்தது. ஏகாதிபத்திய நிர்வாகம் தகுதியின் அடிப்படையில் அனைவருக்கும் திறந்திருந்தது, மத வேறுபாடின்றி, அவரது ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை வலுப்படுத்தியது.

அக்பரின் மகள் மெஹருன்னிசா, தான்சென் மீது மயங்கிக் கிடப்பதாகவும், அக்பரின் அரசவைக்கு அவர் வருவதில் ஒரு பங்கு இருந்திருக்கலாம் என்றும் வதந்தி பரவியது. தான்சென் இந்து மதத்திலிருந்து இஸ்லாமிற்கு மாறினார், வெளிப்படையாக அக்பரின் மகளுடன் திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள்.

வெளிநாட்டு உறவுகள்

போர்த்துகீசியர்களுடனான உறவுகள்

1556 இல் அக்பர் பதவியேற்ற நேரத்தில், போர்த்துகீசியர்கள் துணைக்கண்டத்தின் மேற்குக் கடற்கரையில் பல கோட்டைகள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளை நிறுவினர், மேலும் அந்த பகுதியில் வழிசெலுத்தல் மற்றும் கடல் வணிகத்தை பெருமளவில் கட்டுப்படுத்தினர். இதன் விளைவாக, மற்ற அனைத்து வர்த்தக நிறுவனங்களும் போர்த்துகீசியர்களின் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டன, இது குஜராத்தின் பகதூர் ஷா உட்பட ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் வணிகர்களால் கோபமடைந்தது.

1572 ஆம் ஆண்டில், முகலாயப் பேரரசு குஜராத்தை இணைத்து, கடலுக்கான முதல் அணுகலைப் பெற்றது, ஆனால் உள்ளூர் அதிகாரிகள் அக்பருக்கு போர்த்துகீசியர்கள் இந்தியப் பெருங்கடலில் கட்டுப்பாட்டை செலுத்தத் தொடங்கினர் என்று தெரிவித்தனர். அக்பர் பாரசீக வளைகுடா பகுதியில் பயணம் செய்ய போர்த்துகீசியர்களிடமிருந்து கார்டாஸ் (அனுமதி) பெற்றார். 1572 இல் சூரத் முற்றுகையின் போது முகலாயர்கள் மற்றும் போர்த்துகீசியர்களின் ஆரம்ப சந்திப்பில், போர்த்துகீசியர்கள், முகலாய இராணுவத்தின் சிறந்த பலத்தை அங்கீகரித்து, போருக்குப் பதிலாக இராஜதந்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அக்பரின் வேண்டுகோளின் பேரில் போர்த்துகீசிய கவர்னர், நட்புறவை ஏற்படுத்த அவருக்கு ஒரு தூதரை அனுப்பினார்.

அக்பர் இராஜதந்திர வாய்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டார், ஆனால் போர்த்துகீசியர்கள் இந்தியப் பெருங்கடலில் தங்கள் அதிகாரத்தையும் அதிகாரத்தையும் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினர்; முகலாயப்

பேரரசில் இருந்து மக்கா மற்றும் மதீனாவுக்கு ஹஜ் பயணம் மேற்கொள்ளும் முன் போர்த்துகீசியர்களிடம் அனுமதி கோர வேண்டியிருந்தபோது அக்பர் கவலை தெரிவித்தார். 1573 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் குஜராத்தில் உள்ள முகலாய நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு போர்த்துகீசியர்களை அவர்கள் தாமனில் வைத்திருந்த பிரதேசத்தில் தூண்டிவிடக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டார். போர்த்துகீசியர்கள், அக்பரின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் மக்காவிற்கு ஹஜ் செல்ல அனுமதி சீட்டுகளை வழங்கினர். போர்த்துகீசியர்கள் கப்பலின் அசாதாரண நிலை மற்றும் அதில் உள்ளவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சிறப்பு அந்தஸ்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டனர்.

போர்ச்சுகீசியர்களிடமிருந்து சிறிய பீரங்கிகளை வாங்குவதில் அக்பர் தோல்வியடைந்தார், குஜராத் கடற்கரையில் முகலாய கடற்படையை நிறுவுவதற்கான அவரது முயற்சிகளுக்கு இடையூறாக இருந்தார்.

செப்டம்பர் 1579 இல், கோவாவில் இருந்து ஜேசுட்டுகள் அக்பரின் நீதிமன்றத்திற்கு வருகை தர அழைக்கப்பட்டனர். பேரரசர் தனது எழுத்தாளர்களை புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து, நற்செய்தியைப் பிரசங்கிக்க ஜேசுயிட்களுக்கு சுதந்திரம் வழங்கினார். அவரது மகன்களில் ஒருவரான சுல்தான் முராத் மிர்சா, அவரது கல்விக்காக அன்டோனி டி மான்செராட்டிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டார். நீதிமன்றத்தில் விவாதம் செய்யும் போது, ஜேசுட்டுகள் இஸ்லாத்தையும் முகமதுவையும் இழிவுபடுத்தினர். அவர்களின் கருத்துக்கள் இமாம்களையும் உலமாக்களையும் கோபப்படுத்தியது, அவர்கள் கருத்துகளுக்கு ஆட்சேபனை தெரிவித்தனர், ஆனால் அக்பர் அவர்களின் கருத்துக்களை பதிவு செய்ய உத்தரவிட்டார். இந்த நிகழ்வைத் தொடர்ந்து 1581 இல் முல்லா முஹம்மது யாஸ்தி மற்றும் வங்காளத்தின் தலைமை காதியான முயிஸ்-உல்-முல்க் ஆகியோரின் தலைமையில் முஸ்லிம் மதகுருக்களின் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது; கிளர்ச்சியாளர்கள் அக்பரை அகற்றி அவரது சகோதரர் மிர்சா முகமது ஹக்கீமை முகலாய அரியணையில் அமர்த்த முயன்றனர். அக்பர் கிளர்ச்சியாளர்களை வெற்றிகரமாக தோற்கடித்தார், ஆனால் அவர் தனது ஆலோசகர்களின் ஆலோசனையைப் பெறுவதற்காக விருந்தினர்களை தனது நீதிமன்றத்திற்கு அழைப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார்.

ஒட்டோமான் பேரரசுடனான உறவுகள்

1555 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் குழந்தையாக இருந்தபோது, ஒட்டோமான் அட்மிரல் செய்யி அலி ரெய்ஸ் முகலாய பேரரசர் ஹுமாயூனை சந்தித்தார். 1569 ஆம் ஆண்டில், அக்பரின் ஆட்சியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், ஒட்டோமான் அட்மிரல் குர்டோக்லு ஹிசிர் ரெய்ஸ் பேரரசுக்கு விஜயம் செய்தார். இந்த ஒட்டோமான் அட்மிரல்கள் தங்கள் இந்தியப் பெருங்கடல் பிரச்சாரங்களின் போது போர்த்துகீசிய பேரரசின் வளர்ந்து வரும் அச்சுறுத்தல்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முயன்றனர். அவரது ஆட்சியின் போது, அக்பர் ஒட்டோமான் சுல்தான் சுலைமான் தி மாக்னிஃபிசென்ட் என்று ஆறு ஆவணங்களை வழங்கினார்.

1576 ஆம் ஆண்டில், மக்கா மற்றும் மதீனாவின் தேவைப்படுபவர்களுக்காக 600,000 ரூபாய் மற்றும் 12,000 கலாத்துகளுடன் (கௌரவமான அங்கிகள்) குவாஜா சுல்தான் நசூபந்தியின் தலைமையில் ஹஜ் யாத்ரீகர்களின் குழுவை அக்பர் அனுப்பினார். அக்டோபர் 1576 இல், அக்பர் ஒரு

தூதுக்குழுவை அனுப்பினார், அதில் அவரது அத்தை குல்பதன் பேகம் மற்றும் அவரது துணைவியார் சலீமா, சூரத்திலிருந்து ஒட்டோமான் கப்பல் உட்பட இரண்டு கப்பல்கள் மூலம் ஹஜ்ஜுக்கு அனுப்பப்பட்டார், அது 1577 இல் ஜித்தா துறைமுகத்தை அடைந்து பின்னர் மெக்கா மற்றும் மதீனாவுக்குச் சென்றது. [121] 1577 முதல் 1580 வரை நான்கு கேரவன்கள் மக்கா மற்றும் மதீனா அதிகாரிகளுக்கு பரிசுகளுடன் அனுப்பப்பட்டன.

இந்த காலகட்டத்தில், அக்பர் முகலாயப் பேரரசில் இருந்து பல ஏழை முஸ்லிம்களின் புனிதப் பயணங்களுக்கு நிதியுதவி செய்தார், மேலும் ஹிஜாஸில் உள்ள காதிரியா சூஃபி வரிசையின் டெர்விஷ் லாட்ஜின் அடித்தளத்திற்கும் நிதியளித்தார். மக்கா மற்றும் மதீனாவில் முகலாயப் பிரசன்னத்தை உருவாக்க அக்பரின் முயற்சிகள், உள்ளூர் ஷெரீஃப்களுக்கு நிதி உதவி வழங்கும் திறனை உறுதி செய்தன. இந்த காலகட்டத்தில் முகலாய-உஸ்மானிய வர்த்தகமும் செழித்தது; அக்பருக்கு விசுவாசமான வணிகர்கள் பாஸ்ரா துறைமுகம் வழியாக மேல்நோக்கிப் பயணம் செய்து அலெப்போவை அடைந்ததாக அறியப்படுகிறது.

ஏகாதிபத்திய முகலாய பரிவாரங்கள் மக்கா மற்றும் மதீனாவில் கிட்டத்தட்ட நான்கு ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து நான்கு முறை ஹஜ்ஜில் கலந்து கொண்டனர். 1582 இல், ஒட்டோமான் அதிகாரிகள் அவர்களை இந்தியாவுக்குத் திரும்பும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். 1581 க்குப் பிறகு அக்பர் ஹிஜாஸுடனான உறவை முறித்துக்கொண்டு ஹஜ் கேரவன்களை அனுப்புவதை நிறுத்தியது ஏன் என்பதை அவர்களின் வெளியேற்றம் விளக்கக்கூடும் என்று வரலாற்றாசிரியர் நைமுர் ரஹ்மான் ஃபருக்கி பரிந்துரைத்தார்.

சில கணக்குகளின்படி, ஒட்டோமான்களுக்கு எதிராக போர்த்துக்கீசியர்களுடன் கூட்டணி அமைக்க அக்பர் விருப்பம் தெரிவித்தார், ஆனால் அந்த யோசனை எதுவும் வரவில்லை.

சஃபாவிட் வம்சத்துடனான உறவுகள்

அக்பரின் ஆட்சிக்கு முன், சஃபாவிகள் மற்றும் முகலாயர்களுக்கு இராஜதந்திர உறவுகளின் நீண்ட வரலாறு இருந்தது. ஷேர்ஷா சூரியின் தோல்வியைத் தொடர்ந்து ஹுமாயூன் இந்திய துணைக்கண்டத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தபோது சஃபாவிட் ஆட்சியாளர் தஹ்மாஸ்ப் I அவருக்கு அடைக்கலம் அளித்தார். இருப்பினும், இஸ்லாத்தின் ஷியா பிரிவைப் பின்பற்றுவதில் சஃபாவிகள் சன்னி முகலாயர்கள் மற்றும் ஒட்டோமான்களிடமிருந்து வேறுபட்டனர்.

சஃபாவிகள் மற்றும் முகலாயர்களுக்கு இடையே நீண்ட காலமாக நிலவும் சர்ச்சைகளில் ஒன்று, இந்துகுஷ் பிராந்தியத்தில் உள்ள கந்தஹார் நகரத்தை கட்டுப்படுத்துவது தொடர்பானது, இது இரண்டு பேரரசுகளுக்கு இடையேயான எல்லையை உருவாக்கியது. அக்கால இராணுவ மூலோபாயவாதிகள் இப்பகுதியின் புவியியல் காரணமாக இராணுவ ரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக கருதினர். அக்பரின் ஆட்சியின் போது பைராம் கானால் நிர்வகிக்கப்பட்ட நகரம், 1558 இல் தஹ்மாஸ்ப் I இன் உறவினரான பாரசீக ஆட்சியாளர் ஹுசைன் மிர்சாவால் படையெடுத்து கைப்பற்றப்பட்டது. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, அக்பரின் இராணுவம் காபூலை இணைத்து முடித்தது. அவரது பேரரசின் வடமேற்கு எல்லைகளைப் பாதுகாத்து, அது கந்தஹாருக்குச் சென்றது.

ஏப்ரல் 18, 1595 இல் நகரம் எதிர்ப்பின்றி சரணடைந்தது, மேலும் ஆட்சியாளர் முசாபர் ஹுசைன் அக்பரின் நீதிமன்றத்தில் சேர்ந்தார். இதைத் தொடர்ந்து, சஃபாவிக்களுடன் அமைதியான உறவைப் பேணுவதற்கான முயற்சியில் பைரம் கான் தஹ்மாஸ்ப் I நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு தூதரை அனுப்பினார். இந்த சைகை பரஸ்பரம் செய்யப்பட்டது மற்றும் அக்பரின் ஆட்சியின் முதல் இரண்டு தசாப்தங்களின் எஞ்சிய காலத்தில் இரண்டு பேரரசுகளுக்கும் இடையே ஒரு நல்ல உறவு நிலவியது. 1576 இல் தஹ்மாஸ்ப் I இன் மரணம் உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் சஃபாவிட் சாம்ராஜ்யத்தில் உறுதியற்ற தன்மையை விளைவித்தது, மேலும் இரு சாம்ராஜ்யங்களுக்கிடையேயான இராஜதந்திர உறவுகள் ஒரு தசாப்தத்திற்கும் மேலாக நிறுத்தப்பட்டன. ஷா அப்பாஸ் சஃபாவிட் சிம்மாசனத்திற்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து 1587 இல் மட்டுமே அவை மீட்டெடுக்கப்பட்டன. அக்பரின் ஆட்சி முடியும் வரை சஃபாவிட் மற்றும் முகலாய நீதிமன்றங்களுக்கு இடையே இராஜதந்திர உறவுகள் தொடர்ந்து பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன. கந்தஹார் முகலாயர்களின் வசம் தொடர்ந்து இருந்தது, மேலும் 1646 இல் ஷாஜஹான் படாசுஷானுக்குச் செல்லும் வரை பல தசாப்தங்களாக இந்துகுஷ் பேரரசின் மேற்கு எல்லையாக இருந்தது.

மதக் கொள்கை

அக்பர் மற்றும் அவரது தாயார் மற்றும் அவரது குடும்பத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களும் சுன்னி ஹனாபி முஸ்லிம்கள் என்று நம்பப்படுகிறது. தாராளவாத உணர்வுகள் ஊக்குவிக்கப்பட்ட மற்றும் மத குறுகிய மனப்பான்மையின் பின்னணியில் அவரது ஆரம்ப நாட்கள் கழிந்தன. 15 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து, நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள பல ஆட்சியாளர்கள், இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே வகுப்புவாத நல்லிணக்கத்தை வளர்க்கும் முயற்சியில், மத சகிப்புத்தன்மையின் தாராளவாதக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டனர். குருநானக், கபீர் மற்றும் சைதன்யா போன்ற பிரபலமான துறவிகளின் போதனைகள்,[140] மற்றும் மனித அனுதாபத்தையும் தாராளவாதக் கண்ணோட்டத்தையும் முன்வைத்த பாரசீக கவிஞர் ஹஃபீஸின் வசனங்களால் இந்த உணர்வுகள் முன்னர் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. மத சகிப்புத்தன்மையின் தைமூரிட் நெறிமுறைகள் தைமூர் காலத்திலிருந்து ஹுமாயூன் வரை நீடித்தன, மேலும் மத விஷயங்களில் அக்பரின் சகிப்புத்தன்மை கொள்கையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அக்பரின் குழந்தைப் பருவ ஆசிரியர்கள், இரண்டு இரானி ஷியாக்கள் உட்பட, பெரும்பாலும் குறுங்குழுவாத தப்பெண்ணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள், மேலும் அக்பரின் பிற்காலத்தில் மத சகிப்புத்தன்மையின் விருப்பத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்தனர்.

அக்பர் பல்வேறு முஸ்லீம் குழுக்களுக்கு (சுன்னி, ஷியா, இஸ்மாயிலி மற்றும் சூஃபிகள்), பார்சிகள், இந்துக்கள் (ஷைவர்கள் மற்றும் வைஷ்ணவர்கள்), சீக்கியர்கள், ஜெயின்கள், யூதர்கள், ஜேசுயிட்கள் மற்றும் பொருள்முதல்வாதிகளுக்கு இடையே மத விவாதங்களுக்கு நிதியுதவி செய்தார். அவர் சூஃபித்துவத்திலும் பாரபட்சமாக இருந்தார்; "வேதாந்தத்தின் ஞானம் சூஃபித்துவத்தின் ஞானம்" என்று அவர் அறிவித்தார்.

முஸ்லீம் பிரபுத்துவத்துடன் தொடர்பு

அவரது ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில், மதவெறி என்று மரபுவழியால் கண்டிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் பிரிவுகளை ஒடுக்கும் அணுகுமுறையை அக்பர் ஏற்றுக்கொண்டார். 1567 ஆம் ஆண்டில், ஷேக் அப்துன் நபியின் ஆலோசனையின் பேரில், தில்லியில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட வியா பிரிவைச் சேர்ந்த மீர் முர்தாசா ஷரிஃபி விராசியை தோண்டி எடுக்க உத்தரவிட்டார் - ஏனெனில் அமீர் குஸ்ருவின் கல்லறைக்கு அருகில் இருந்ததால், ஒரு "மதவெறியை" அடக்கம் செய்ய முடியாது என்று வாதிட்டார். ஒரு சன்னி துறவியின் கல்லறைக்கு மிக அருகில். இது 1570 களின் முற்பகுதி வரை தொடர்ந்து நீடித்த வியா மீதான கட்டுப்பாடான அணுகுமுறையை பிரதிபலித்தது. அவர் குஜராத்தில் தனது பிரச்சாரத்தின் போது 1573 இல் மஹதவிசத்தை அடக்கினார், அதன் போக்கில் மஹதவி தலைவர் பந்தகி மியான் ஷேக் முஸ்தபா கைது செய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்திற்கு சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டார் மற்றும் பதினெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு விடுவிக்கப்பட்டார். பல உயர்மட்ட முஸ்லீம் மதகுருமார்களின் மோசடி செயல்களால் அக்பர் மீண்டும் கோபமடைந்தார். 1570 களின் முற்பகுதியில் இருந்து அக்பர் பெருகிய முறையில் மதவாத சூஃபி மாயவாதத்தின் செல்வாக்கின் கீழ் வந்ததால், அவரது கண்ணோட்டம் மரபுவழி இஸ்லாத்தில் இருந்து, இஸ்லாத்தின் வரம்புகளை மீறிய இஸ்லாத்தின் புதிய கருத்துக்கு மாறியது. இதன் விளைவாக, அவரது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில், அவர் வியாக்களிடம் சகிப்புத்தன்மை கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் வியா-சன்னி மோதலுக்கு தடை விதித்தார், மேலும் பேரரசு உள் பிரிவு மோதல் விஷயங்களில் நடுநிலை வகித்தது. 1578 ஆம் ஆண்டில், முகலாயப் பேரரசர் அக்பர் தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்: இஸ்லாத்தின் பேரரசர், விசுவாசிகளின் எமிர், பூமியில் கடவுளின் நிழல், அபுல் ஃபத் ஜலால்-உத்-தின் முஹம்மது அக்பர் பாட்ஷா காஜி (அல்லாஹ் நிலைத்திருக்கும் பேரரசு) மிகவும் நீதியானவர், மிகவும் புத்திசாலி, மற்றும் மிகவும் கடவுள் பயமுள்ள ஆட்சியாளர்.

1580 ஆம் ஆண்டில், அக்பரின் பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியில் ஒரு கிளர்ச்சி வெடித்தது, மேலும் பல ஃபத்வாக்கள், அக்பரை ஒரு மதவெறி என்று அறிவித்து, காஜிகளால் வெளியிடப்பட்டது. அக்பர் கிளர்ச்சியை அடக்கினார் மற்றும் காஜிகளுக்கு கடுமையான தண்டனைகளை வழங்கினார். காஜிகளை கையாள்வதில் தனது நிலைப்பாட்டை மேலும் வலுப்படுத்த, அக்பர் 1579 இல் அனைத்து முக்கிய உலமாக்களும் கையெழுத்திட்ட ஒரு மஜர் அல்லது பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். அக்பர் ஒரு முஜ்தஹிதை விட உயர்ந்த பதவியில் இருந்த அக்பர் யுகத்தின் கலீஃபா என்று வலியுறுத்தினார்; முஜ்தஹித்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், அக்பர் எந்த ஒரு கருத்தையும் தேர்ந்தெடுக்கலாம் மற்றும் நாஸ்ஸுக்கு எதிராக செல்லாத ஆணைகளை வெளியிடலாம். அந்த நேரத்தில் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் நிலவும் இஸ்லாமிய மதவெறி மோதல்களைக் கருத்தில் கொண்டு, பேரரசின் மத சூழ்நிலையை உறுதிப்படுத்த மஜார் உதவியதாக நம்பப்படுகிறது. இது அவரது குடிமக்கள் மீது ஒட்டோமான் கலீஃபாவின் மத மற்றும் அரசியல் செல்வாக்கை அகற்ற உதவியது, இதனால் அவருக்கு அவர்கள் விசுவாசம் உறுதி செய்யப்பட்டது.

அவரது ஆட்சி முழுவதும், அக்பர், மீர் அகமது நஸ்ரல்லா தத்வி மற்றும் தாஹிர் முஹம்மது தத்வி போன்ற செல்வாக்கு மிக்க முஸ்லீம் அறிஞர்களின் புரவலராக இருந்தார். அக்பர் ஒரு

மதுதியில் சபைகளில் கலந்துகொள்ளும் போதெல்லாம், பின்வரும் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது: கர்த்தர் எனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார், அவர் என்னை ஞானமாகவும், வலிமையாகவும், தைரியமாகவும் ஆக்கினார், அவர் என்னை சரியான மற்றும் உண்மையின் மூலம் வழிநடத்துகிறார், சத்தியத்தின் அன்பால் என் மனதை நிரப்புகிறார், மனிதனின் எந்தப் புகழும் அவனது நிலையைச் சுருக்க முடியாது, அல்லாஹ் ஹு அக்பர், கடவுள் பெரியவர்.

தின்-இ இலாஹி

அக்பர் மதம் மற்றும் தத்துவ விஷயங்களில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஆரம்பத்தில் ஒரு மரபுவழி முஸ்லீம், அவர் பின்னர் அந்த நேரத்தில் நாட்டில் போதிக்கப்படும் துஃபி மாயவாதத்தால் ஈர்க்கப்பட்டார். அவர் மரபுவழியிலிருந்து விலகி, தாராளவாத மதத் தத்துவங்களைக் கொண்ட பலரை தனது நீதிமன்றத்தில் நியமித்தார், அபுல் ஃபஸ்ல், ஃபைசி மற்றும் பீர்பால். 1575 ஆம் ஆண்டில், அவர் ஃபதேபூர் சிக்ரியில் இபாதத் கானா ("வழிபாட்டு இல்லம்") என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மண்டபத்தைக் கட்டினார், அதில் அவர் இறையியலாளர்கள், ஆன்மீகவாதிகள் மற்றும் அவர்களின் அறிவுசார் சாதனைகளுக்காகப் புகழ் பெற்ற அரசவைத் தலைவர்களை அவர்களுடன் ஆன்மீக விஷயங்களைப் பற்றி விவாதிக்க அழைத்தார். இந்த விவாதங்கள், ஆரம்பத்தில் முஸ்லீம்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன, அவை கடுமையானவை மற்றும் பங்கேற்பாளர்கள் ஒருவரையொருவர் திட்டவதற்கும் துஷ்பிரயோகம் செய்வதற்கும் வழிவகுத்தது. இதனால் வருத்தமடைந்த அக்பர், அனைத்து மதத்தினருக்கும் நாத்திகர்களுக்கும் இபாதத் கானாவைத் திறந்தார், இதன் விளைவாக விவாதங்கள் விரிவடைந்து, குர்ஆனின் செல்லுபடியாகும் தன்மை மற்றும் கடவுளின் தன்மை போன்ற பகுதிகளிலும் கூட விரிவடைந்தது. இது மரபுவழி இறையியலாளர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது, அவர்கள் இஸ்லாத்தை கைவிட வேண்டும் என்ற வதந்திகளை பரப்புவதன் மூலம் அக்பரை இழிவுபடுத்த முயன்றனர்.

பல்வேறு மதங்களின் பிரதிநிதிகளிடையே ஒரு சந்திப்பை உருவாக்க அக்பரின் முயற்சி வெற்றியடையவில்லை, ஏனெனில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மற்ற மதங்களைக் குறைகூறுவதன் மூலம் அந்தந்த மதங்களின் மேன்மையை வலியுறுத்த முயன்றனர். இபாதத் கானாவில் நடந்த விவாதங்கள் மிகவும் கடுமையானதாக வளர்ந்து, மதங்களுக்கு இடையே ஒரு சிறந்த புரிதலுக்கு வழிவகுக்கும் நோக்கத்திற்கு மாறாக, அவர்களுக்குள் அதிக கசப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது, இதன் விளைவாக 1582 இல் அக்பரால் விவாதங்கள் நிறுத்தப்பட்டன.

பல்வேறு மத இறையியலாளர்களுடன் அக்பரின் தொடர்பு, வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அனைத்து மதங்களும் பல நல்ல பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டிருப்பதாக அவரை நம்பவைத்தது. அதை அவர் தின்-இ-இலாஹி எனப்படும் புதிய மத இயக்கமாக இணைக்க முயன்றார். தின்-இ-இலாஹியில் உள்ள நற்பண்புகளில் தாராள மனப்பான்மை, மன்னிப்பு, மதுவிலக்கு, விவேகம், ஞானம், இரக்கம் மற்றும் பக்தி ஆகியவை அடங்கும். பிரம்மச்சரியம் மதிக்கப்பட்டது, கற்பு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது, விலங்குகளை அறுப்பது ஊக்கப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் புனித நூல்களோ அல்லது பாதிரியார் படிநிலையோ இல்லை. அக்பரின் அரசவையின் முக்கிய பிரபு, அஜீஸ் கோக்கா, 1594 இல் மக்காவிலிருந்து அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார், அக்பரால்

ஊக்குவிக்கப்பட்ட சீஷத்துவம், மத விஷயங்களில் அக்பரின் மேன்மையை சித்தரிக்கும் விருப்பத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்று வாதிட்டார். தின்-இ-இலாஹியின் நினைவாக, அக்பர் 1583 இல் பிரயாகின் பெயரை அலகாபாத் (இலாஹாபாத் என உச்சரிக்கப்படுகிறது) என்று மாற்றினார்.

சில நவீன அறிஞர்கள் அக்பர் ஒரு புதிய மதத்தைத் தொடங்கவில்லை என்று கூறுகின்றனர், அதற்குப் பதிலாக ஆஸ்கார் ஆர். கோம்ஸ் தாந்த்ரீக திபெத்திய பௌத்தத்தில் இருந்து உருவான ஒரு மாற்றுக் கண்ணோட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் அக்பர் டின்-இ-இலாஹி என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தவில்லை.

டின்-இ-இலாஹி ஒரு புதிய மதம் என்ற கோட்பாடு பிற்கால பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்களால் அபுல் ஃபாஸின் படைப்புகளின் தவறான மொழிபெயர்ப்புகளால் எழுந்த தவறான கருத்து என்றும் அறிஞர்கள் வாதிட்டனர். டின்-இ-இலாஹியின் சாராம்சத்தை உருவாக்கிய சுல்-இ-குல் கொள்கை, அக்பரால் மத நோக்கங்களுக்காக மட்டுமல்ல, பொது ஏகாதிபத்திய நிர்வாகக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இது அக்பரின் மத சகிப்புத்தன்மைக் கொள்கைக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது. 1605 இல் அக்பர் இறந்தபோது, அவரது முஸ்லீம் குடிமக்கள் மத்தியில் அதிருப்தியின் அறிகுறிகள் எதுவும் இல்லை, மேலும் அப்துல் ஹக் போன்ற இறையியலாளர்கள் கூட நெருங்கிய உறவுகள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இந்துக்களுடன் உறவு

இஸ்லாமிய மதத்திற்கு மாறுவதற்கு கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட இந்துக்கள் மரண தண்டனையை எதிர்கொள்ளாமல் மீண்டும் இந்து மதத்திற்கு மாறலாம் என்று அக்பர் ஆணையிட்டார். அக்பர் ஹிந்துக்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டார், அவர் அவருக்கு மதப் பாடல்களைப் பாடினார்.

அக்பர் பல இந்து பழக்க வழக்கங்களை கடைப்பிடித்தார். அவர் தீபாவளியைக் கொண்டாடினார் மற்றும் பிராமண புரோகிதர்களை ஆசீர்வதிப்பதன் மூலம் தனது மணிக்கட்டில் நகைக் கயிற்றைக் கட்ட அனுமதித்தார். அவரது வழியைப் பின்பற்றி, பல பிரபுக்கள் ராக்கி (பாதுகாப்பு அழகு) அணிந்தனர். அவர் மாட்டிறைச்சியைத் துறந்தார் மற்றும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் அனைத்து இறைச்சிகளையும் விற்பதைத் தடை செய்தார்.

அவரது மகன் ஜஹாங்கீர் மற்றும் பேரன் ஷாஜஹான் ஆகியோர் அக்பரின் பல சலுகைகளை பராமரித்தனர், பசுவதைத் தடை, வாரத்தின் சில நாட்களில் சைவ உணவுகளை மட்டுமே உண்பது, கங்கை நீரை மட்டுமே குடிப்பது. அக்பர் பஞ்சாபில் இருந்தபோது, கங்கையிலிருந்து 200 மைல் தொலைவில், பெரிய ஜாடிகளில் தண்ணீர் அடைத்து அவருக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. அவர் கங்கை நீரை "அழியாத நீர்" என்று குறிப்பிட்டார்.

சமணர்களுடனான உறவு

அக்பர் தொடர்ந்து சமண அறிஞர்களுடன் கலந்துரையாடினார் மற்றும் அவர்களின் போதனைகளால் பாதிக்கப்பட்டார். ஆறுமாத உண்ணாவிரதத்திற்குப் பிறகு சம்பா

என்றழைக்கப்படும் ஜைன ஷ்ரவகாவின் ஊர்வலத்தைப் பார்த்தபோது, ஜெயின் சடங்குகளுடன் அவரது முதல் சந்திப்பு. அவளுடைய சக்தி மற்றும் பக்தியால் கவரப்பட்ட அவன், அவளுடைய குருவான ஹிரவிஜயாவை பதேபூர் சிக்ரிக்கு அழைத்தான். ஹிரவிஜயா அழைப்பை ஏற்று குஜராத்தில் இருந்து முகலாயத் தலைநகருக்குச் சென்றார்.

அக்பர் அவருடைய அறிவார்ந்த அணுகுமுறையால் ஈர்க்கப்பட்டார். பல்வேறு மதங்களின் தத்துவஞானிகளிடையே பல சமய உரையாடல்களை நடத்தினார். இறைச்சி உண்பதற்கு எதிரான ஜைனர்களின் வாதங்கள் அவரை சைவ உணவு உண்பவராக ஆக்கத் தூண்டியது. ஜைன நலன்களுக்கு சாதகமான பல ஏகாதிபத்திய ஆணைகளையும் அக்பர் பிறப்பித்தார். சமஸ்கிருத நூல்களில் முகலாய அரசவையில் தங்கள் அனுபவத்தைப் பற்றி ஜெயின் ஆசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர், அவை முகலாய வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு இன்னும் அதிகம் தெரியவில்லை.

ஜைன மற்றும் முகலாய கட்டிடக்கலை இணைந்து வாழ்ந்ததற்கான உதாரணங்களை இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மேற்கோள்காட்டி, அக்பரை "நவீன இந்தியாவின் கட்டிடக் கலைஞர்" என்றும், சமண மதத்தின் மீது "அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை இருந்தது" என்றும் கூறியது. 1584, 1592 மற்றும் 1598 இல், அக்பர் "அமாரி கோசனா" என்று அறிவித்தார். இது பர்யுஷன் மற்றும் மகாவீரர் ஜென்ம கல்யாணக் காலத்தில் விலங்குகளை அறுப்பதைத் தடை செய்தது. பாலிதானா போன்ற ஜெயின் புனிதத் தலங்களிலிருந்து ஜாசியா வரியை நீக்கினார். சூரியின் சீடரான சாந்திச்சந்திரா, பேரரசரிடம் அனுப்பப்பட்டார், அவர் தனது சீடர்களான பானுச்சந்திரா மற்றும் சித்திச்சந்திராவை நீதிமன்றத்தில் விட்டுவிட்டார். அக்பர் 1593 மற்றும் 1595 க்கு இடையில் ஹிரவிஜய சூரியின் வாரிசான விஜயசேன சூரியை தனது நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்தார். அக்பரின் மத சகிப்புத்தன்மையை அவரது மகன் ஜஹாங்கீர் பின்பற்றவில்லை, பின்னர் அவர் பானுசந்திராவை அச்சுறுத்தினார்.

அக்பரின் ஆளுமை

அக்பரின் ஆட்சிக்காலம் அவரது அரசவை வரலாற்றாசிரியர் அபுல் ஃபஸ்லால் அக்பர்நாமா மற்றும் ஜன்-இ-அக்பரி புத்தகங்களில் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்பரின் ஆட்சியின் பிற சமகால ஆதாரங்களில் படயுனி, ஷேக்ஜாதா ரவிதி மற்றும் ஷேக் அகமது சிர்ஹிந்தி ஆகியோரின் படைப்புகள் அடங்கும்.

அக்பர் ஒரு போர்வீரன், பேரரசர், தளபதி, விலங்கு பயிற்சியாளர் (அவரது ஆட்சியின் போது ஆயிரக்கணக்கான வேட்டை சிறுத்தைகளை வைத்திருந்தார் மற்றும் பலருக்கு பயிற்சி அளித்தார்), மற்றும் இறையியலாளர். டிஸ்லெக்ஸியா என்று நம்பப்பட்ட அவர், ஒவ்வொரு நாளும் படிக்கப்பட்டார் மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க நினைவாற்றலைக் கொண்டிருந்தார். அவர் இலக்கியத்தை விரும்பினார் மற்றும் சமஸ்கிருதம், உருது, பாரசீகம், கிரேக்கம், லத்தீன், அரபு மற்றும் காஷ்மீரி மொழிகளில் எழுதப்பட்ட 24,000 க்கும் மேற்பட்ட தொகுதிகள் கொண்ட நூலகத்தை உருவாக்கினார்;

இந்த நூலகத்தில் பல அறிஞர்கள், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், கலைஞர்கள், கையெழுத்து எழுதுபவர்கள், எழுத்தாளர்கள், புத்தகப் பைண்டர்கள் மற்றும் வாசகர்கள் பணிபுரிந்தனர், மேலும் அவர் பட்டியலிடுவதில் பெரும்பகுதியைச் செய்தார்.

அக்பர் ஒரு புத்திசாலி சக்கரவர்த்தியாகவும், நல்ல குணாதிசயமான நீதிபதியாகவும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவரது மகனும் வாரிசுமான ஜஹாங்கீர், அக்பரின் குணாதிசயங்களை அவரது நினைவுக் குறிப்புகளில் புகழ்ந்து எழுதினார். ஜஹாங்கீரின் கூற்றுப்படி, அக்பர் "கோதுமை நிறத்தில் இருந்தார்; அவரது கண்கள் மற்றும் புருவங்கள் கறுப்பாக இருந்தன, மேலும் அவரது நிறம் அழகாக இருப்பதை விட கருமையாக இருந்தது". அவரது நீதிமன்றத்திற்குச் சென்ற கேட்டலான் ஜேசுட் அன்டோனி டி மோன்செராட் அவரை பின்வருமாறு விவரித்தார்:

அவர் ராஜா என்பதை முதல் பார்வையில் கூட எளிதில் அடையாளம் காண முடியும். அவருக்கு அகன்ற தோள்கள், குதிரையேற்றத்திற்கு ஏற்ற சற்றே பட்டை கால்கள், வெளிர் பழுப்பு நிறம். அவர் தனது தலையை வலது தோள்பட்டை நோக்கி வளைத்துள்ளார். அவரது நெற்றி அகலமாகவும் திறந்ததாகவும் இருக்கிறது, அவருடைய கண்கள் மிகவும் பிரகாசமாகவும், பளிச்சென்றும், சூரிய ஒளியில் கடல் போல் மின்னும். அவரது கண் இமைகள் மிக நீளமானவை. அவரது புருவங்கள் வலுவாகக் குறிக்கப்படவில்லை. அவரது மூக்கு நேராகவும் சிறியதாகவும் இருந்தாலும் சிறியதாக இல்லை. ஏளனம் செய்வது போல் அவனது நாசித் துவாரங்கள் பரந்த அளவில் திறந்திருக்கும். இடது நாசிக்கும் மேல் உதடுக்கும் இடையில் ஒரு மச்சம் உள்ளது. அவர் தாடியை மழித்தாலும் மீசை வைத்துள்ளார். அவருக்கு அங்கு காயம் ஏதும் ஏற்படவில்லை என்றாலும் இடது காலில் அவர் நொறுங்குகிறார்.

அக்பர் உயரமாக இல்லை, ஆனால் சக்தி வாய்ந்த கட்டமைக்கப்பட்ட மற்றும் மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர். அவர் பல்வேறு துணிச்சலான செயல்களுக்காகவும் குறிப்பிடப்பட்டார். அக்பருக்கு 19 வயதாக இருந்தபோது, மால்வாவிலிருந்து ஆக்ராவுக்குத் திரும்பும் வழியில் இதுபோன்ற ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அக்பர் தனது துணைக்கு முன்னால் தனியாக சவாரி செய்தார், ஒரு புலி எதிர்கொண்டது, அது தனது குட்டிகளுடன், அவரது பாதையின் குறுக்கே உள்ள புதர்களில் இருந்து வெளியே வந்தது. சக்கரவர்த்தி மீது புலி குற்றம் சாட்டியபோது, அவர் ஒரு தனி அடியாக தனது வாளால் அந்த விலங்கை அனுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது. அவரை நெருங்கி வந்த உதவியாளர்கள் இறந்த விலங்கின் பக்கத்தில் மன்னன் அமைதியாக நிற்பதைக் கண்டனர்.

அபுல் ஃபஸ்ல் மற்றும் அக்பரின் விமர்சகர் பதாயுனி ஆகியோர் அவரை ஒரு கட்டளையிடும் ஆளுமை கொண்டவர் என்று விவரித்துள்ளனர். அவர் போரில் அவரது கட்டளைக்கு குறிப்பிடத்தக்கவர், மேலும், "மாசிடோனின் அலெக்சாண்டரைப் போல, அரசியல் விளைவுகளைப் பொருட்படுத்தாமல், தனது உயிரைப் பணயம் வைக்க எப்போதும் தயாராக இருந்தார்". மழைக் காலங்களில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆறுகளில் குதிரையில் அடிக்கடி மூழ்கி, அவற்றைப் பாதுகாப்பாகக் கடந்து சென்றார். அவர் அரிதாகவே கொடுமையில் ஈடுபட்டார் மற்றும் அவரது உறவினர்களிடம் பாசமாக இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. கலகம் செய்த தனது சகோதரர் ஹக்கீமை மன்னித்தார். அரிதான சந்தர்ப்பங்களில், அவர் தனது தாய்வழி மாமா முவாசம் மற்றும் அவரது வளர்ப்பு சகோதரர் ஆதம் கான் போன்ற குற்றவாளிகளை கொடூரமாக கையாண்டார்.

அவர் தனது உணவில் மிகவும் மிதமானவராக இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. ஜன்-இ-அக்பரி தனது பயணத்தின்போதும், வீட்டில் இருந்தபோதும், அக்பர் கங்கை நதியிலிருந்து தண்ணீரைக்

குடித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார், அதை அவர் "அழியாத நீர்" என்று அழைத்தார். சோரூனிலும், பின்னர் ஹரித்வாரிலும், சீலிடப்பட்ட ஜாடிகளில், அவர் நிலைகொண்டிருந்த இடங்களுக்கு தண்ணீரை அனுப்புவதற்கு ஊழியர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். ஜஹாங்கீரின் நினைவுக் குறிப்புகளின்படி, அவர் பழங்களை விரும்பினார், மேலும் இறைச்சியின் மீது சிறிதும் விருப்பமில்லை, அவர் தனது பிற்காலத்தில் சாப்பிடுவதை நிறுத்தினார்.

1570 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் கிருஷ்ணரின் பிறப்பிடமாகக் கருதப்படும் பிருந்தாவனுக்குச் சென்றார், மேலும் மதன-மோகனா, கோவிந்தாஜி, கோபிநாதா மற்றும் ஜுகல் கிசோர் ஆகிய நான்கு கோவில்களைக் கௌடிய வைஷ்ணவர்களால் கட்ட அனுமதித்தார்.

செவித்திறனிலிருந்து பேச்சு எழுந்தது என்ற தனது நிலைப்பாட்டை பாதுகாக்க, அவர் ஒரு மொழி பற்றாக்குறை பரிசோதனையை மேற்கொண்டார், மேலும் குழந்தைகளை தனிமையில் வளர்க்கிறார், பேச அனுமதிக்கப்படவில்லை, மேலும் அவர்கள் வளர வளர அவர்கள் ஊமையாக இருப்பதை சுட்டிக்காட்டினார்.

அக்பரின் ஆட்சியின் போது, மதங்களுக்கிடையேயான உரையாடல் மற்றும் ஒத்திசைவு ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியான செயல்பாட்டின் விளைவாக, ஒருங்கிணைத்தல், சந்தேகம் அல்லது நிச்சயமற்ற நிலைகளின் அடிப்படையில் அவருக்கு தொடர்ச்சியான மதக் கற்பிதங்கள் ஏற்பட்டன. அக்பரின் இத்தகைய ஹாஜியோகிராஃபிக் கணக்குகள், பிராமண மற்றும் முஸ்லீம் மரபுவழியின் சமகால கணக்குகளைத் தவிர, பார்சிகள், ஜெயின்கள் மற்றும் ஜேசுட் மிஷனரிகளின் பல கணக்குகள் உட்பட, பல்வேறு மத மற்றும் குறுங்குழுவாத இடைவெளிகளைக் கடந்து சென்றன. தற்போதுள்ள பிரிவுகள் மற்றும் பிரிவுகள், அத்துடன் பிரபலமான வழிபாட்டைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பல்வேறு மதப் பிரமுகர்கள் தங்களுக்கு அவரிடம் உரிமை இருப்பதாக உணர்ந்தனர். இந்த கணக்குகளின் பன்முகத்தன்மைக்கு அவரது ஆட்சியின் விளைவாக தனிப்பட்ட அதிகாரம் மற்றும் கலாச்சார பன்முகத்தன்மை ஆகியவற்றுடன் ஒரு நெகிழ்வான மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு உருவானது.

அக்பர்நாமா, அக்பரின் புத்தகம்

அக்பர்நாமா, அதாவது அக்பரின் புத்தகம், பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்ட அக்பரின் அதிகாரப்பூர்வ வாழ்க்கை வரலாறு ஆகும். அவரது வாழ்க்கை மற்றும் காலங்கள் பற்றிய தெளிவான மற்றும் விரிவான விளக்கங்கள் இதில் அடங்கும். அக்பரின் அரச சபையின் ஒன்பது நகைகளில் (இந்தி: நவரத்னங்கள்) ஒன்றான அபுல் ஃபசல் என்பவரால் எழுதப்பட்ட வேலை அக்பரால் நியமிக்கப்பட்டது. புத்தகம் முடிக்க ஏழு வருடங்கள் எடுத்ததாகவும், அசல் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் நூல்களை ஆதரிக்கும் பல ஓவியங்கள் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. இந்த ஓவியங்கள் முகலாய ஓவியப் பள்ளியில் உள்ளன, மேலும் ஏகாதிபத்தியப் பட்டறையின் முதுகலை ஆசிரியர்களான பசவன் உள்ளிட்டவர்களின் படைப்புகள் இதில் அடங்கும், அதன் விளக்கப்படங்களில் உருவப்படத்தைப் பயன்படுத்துவது இந்தியக் கலையில் ஒரு புதுமையாக இருந்தது.

ஷாஜஹான்

மிர்சா ஷாஜஹான்-தின் பைக் முஹம்மது கான் குர்ரம் (5 ஜனவரி 1592-22 ஜனவரி 1666), ஷாஜஹான் 1 (பாரசீக உச்சரிப்பு லிட். 'உலகின் ராஜா') என்றும் அழைக்கப்படுகிறார், மொகலாயப் பேரரசின் ஐந்தாவது முஸ்லிம் பேரரசர், ஜனவரி 1628 முதல் ஆட்சி செய்தார். ஜூலை 1658 வரை, அவரது பேரரசரின் கீழ், முகலாயர்கள் தங்கள் கட்டிடக்கலை சாதனைகள் மற்றும் கலாச்சார மகிமையின் உச்சத்தை அடைந்தனர்.

ஷாஜஹான் (ஆர். 1605-1627) மூன்றாவது மகன், ஷாஜஹான் மேவார் மற்றும் தக்காணத்தின் லோடிகளுக்கு எதிரான இராணுவப் பிரச்சாரங்களில் பங்கேற்றார், அக்டோபர் 1627 இல் ஷாஜஹான் இறந்த பிறகு, ஷாஜஹான் தனது இளைய சகோதரர் ஷாஹரியார் மிர்சாவைத் தோற்கடித்து தன்னைப் பேரரசராக முடிசூட்டினார். ஆக்ரா கோட்டை. ஷாஹரியாரைத் தவிர, ஷாஜஹான் தனது போட்டியாளர்களில் பெரும்பாலானவர்களை அரியணைக்கு தூக்கிலிட்டார். செங்கோட்டை, ஷாஜஹான் மகதி மற்றும் தாஜ்மஹால் உள்ளிட்ட பல நினைவுச்சின்னங்களை அவர் நியமித்தார், அங்கு அவரது விருப்பமான மனைவி மும்தாஜ் மஹால் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு விவகாரங்களில், டெக்கான் சுல்தான்களுக்கு எதிரான ஆக்கிரமிப்பு பிரச்சாரங்கள், போர்த்துகீசியர்களுடனான மோதல்கள் மற்றும் சப்பானிகளுடன் நடந்த போர்களுக்கு ஷாஜகான் தலைமை தாங்கினார். அவர் பல உள்ளூர் கிளர்ச்சிகளை அடக்கினார், மேலும் 1630-32 இன் பேரழிவு தரும் டெக்கான் பஞ்சத்தை சமாளித்தார்.

செப்டம்பர் 1657 இல், ஷாஜஹான் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார், மேலும் அவரது மூத்த மகன் தாரா ஷிகோவை தனது வாரிசாக நியமித்தார். இந்த நியமனம் அவரது மூன்று மகன்களிடையே ஒரு வாரிசு நெருக்கடிக்கு வழிவகுத்தது, அதில் இருந்து ஷாஜகானின் மூன்றாவது மகன் ஒளரங்கசீப் (r. 1658-1707) வெற்றி பெற்று ஆறாவது பேரரசரானார், பட்டத்து இளவரசர் தாரா ஷிகோ உட்பட அவரது எஞ்சியிருந்த சகோதரர்கள் அனைவரையும் தூக்கிலிட்டார். ஜூலை 1658 இல் ஷாஜஹான் நோயிலிருந்து குணமடைந்த பிறகு, ஒளரங்கசீப் தனது தந்தையை ஆக்ரா கோட்டையில் ஜூலை 1658 முதல் ஜனவரி 1666 இல் இறக்கும் வரை சிறையில் அடைத்தார். தாஜ்மஹாலில் அவரது மனைவிக்கு அருகில் அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார். அக்பரால் தொடங்கப்பட்ட தாராளமயக் கொள்கைகள். ஷாஜகானின் காலத்தில், நகல்பந்தி போன்ற இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் முகலாய கொள்கைகளை வடிவமைக்கத் தொடங்கின.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

அவர் 1592 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 5 ஆம் தேதி, இன்றைய பாகிஸ்தானில் உள்ள லாகூரில், இளவரசர் சலீமின் (பின்னர் அவர் பதவியேற்றவுடன் 'ஷாஜஹான்' என்று அழைக்கப்பட்டார்) அவரது மனைவி ஜகத் கோசனின் ஒன்பதாவது குழந்தையாகவும், மூன்றாவது மகனாகவும் பிறந்தார். குர்ரம் (பாரசீகம்: lit. joyous') என்ற பெயர் இளம் இளவரசருக்கு அவரது தாத்தா பேரரசர் அக்பரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, அவருடன் இளம் இளவரசர் நெருங்கிய உறவைப் பகிர்ந்து கொண்டார். அக்பர் குர்ரமை மிகவும் விரும்புவதாகவும், "அவருக்கும் உங்கள் மற்ற மகன்களுக்கும் இடையே

எந்த ஒப்பீடும் இல்லை. நான் அவரை எனது உண்மையான மகனாகக் கருதுகிறேன்" என்று அடிக்கடி கூறியதாகவும் ஜஹாங்கீர் கூறினார்.

குர்ரம் பிறந்தபோது, அக்பர் அவரை மங்களகரமானவராகக் கருதி, இளவரசரை சலீமின் வீட்டில் வளர்க்காமல் தனது வீட்டில் வளர்க்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார், இதனால் ருக்கையா சுல்தான் பேகத்தின் பராமரிப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டார். குர்ரமை வளர்ப்பதற்கான முதன்மைப் பொறுப்பை ருக்கையா ஏற்றுக்கொண்டார் மற்றும் குர்ரமை அன்புடன் வளர்த்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜஹாங்கீர் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் ருக்கையா தனது மகன் குர்ரமை நேசித்ததாகக் குறிப்பிட்டார், "அவர் தனது சொந்த மகனாக இருந்ததை விட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக" இருப்பினும், 1605 இல் அவரது தாத்தா அக்பர் இறந்த பிறகு, அவர் தனது தாயார் ஜகத் கோசைனின் பராமரிப்பிற்குத் திரும்பினார், அவரை அவர் மிகவும் கவனித்து வந்தார். பிறக்கும்போதே அவளிடமிருந்து பிரிந்திருந்தாலும், அவர் அவளிடம் அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார், மேலும் நீதிமன்ற வரலாற்றில் அவளை ஹஸ்ரத் என்று அழைத்தார். 1619 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 8 ஆம் தேதி அக்பரபாத்தில் ஜகத் கோசைன் இறந்தபோது, அவர் ஜஹாங்கீரால் ஆறுதல் அடைய முடியாதவராகவும், 21 நாட்கள் துக்கம் அனுசரிக்கப்பட்டதாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். துக்கக் காலத்தின் இந்த மூன்று வாரங்களுக்கு, அவர் பொதுக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளாமல், எளிய சைவ உணவையே சாப்பிட்டு வந்தார். இந்த காலகட்டத்தில் ஏழைகளுக்கு உணவு விநியோகத்தை அவரது துணைவி மும்தாஜ் மஹால் தனிப்பட்ட முறையில் மேற்பார்வையிட்டார். அவர் தினமும் காலையில் குர்ஆன் ஒதுவதற்கு வழிவகுத்தார், மேலும் அவரது கணவருக்கு வாழ்க்கை மற்றும் இறப்பு பற்றிய பல பாடங்களைக் கொடுத்தார், மேலும் துக்கப்பட வேண்டாம் என்று கெஞ்சினார்.

கல்வி

சிறுவயதில், குர்ராம் ஒரு முகலாய இளவரசராக தனது அந்தஸ்துக்கு ஏற்றவாறு பரந்த கல்வியைப் பெற்றார், அதில் தற்காப்புப் பயிற்சி மற்றும் கவிதை மற்றும் இசை போன்ற பலவிதமான கலாச்சாரக் கலைகளின் வெளிப்பாடு ஆகியவை அடங்கும், அவற்றில் பெரும்பாலானவை நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, ஜஹாங்கீரால் புகுத்தப்பட்டன. அவரது வரலாற்றாசிரியர் கஸ்வினியின் கூற்றுப்படி, இளவரசர் குர்ராம் ஒரு சில துருக்கிய சொற்களை மட்டுமே அறிந்திருந்தார், மேலும் சிறுவயதில் மொழியைப் படிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. குர்ரம் சிறுவயதிலிருந்தே ஹிந்தி இலக்கியத்தில் ஈர்க்கப்பட்டார், மேலும் அவரது இந்தி கடிதங்கள் அவரது தந்தையின் வாழ்க்கை வரலாற்றான துசுக்-இ-ஜஹாங்கிரியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. 1605 ஆம் ஆண்டில், அக்பர் மரணப் படுக்கையில் படுத்திருந்தபோது, குர்ரம், இந்த நேரத்தில் 13 வயதாக இருந்தார், அவரது தாயார் அவரை மீட்டெடுக்க முயற்சித்த பிறகும், அவரது படுக்கைக்கு அருகில் தங்கியிருந்தார். அக்பரின் மரணத்திற்கு முந்தைய அரசியல் நிச்சயமற்ற காலங்கள் காரணமாக, குர்ரம் தனது தந்தையின் அரசியல் எதிரிகளால் ஓரளவு உடல் ஆபத்தில் இருந்தார். அக்பரின் உடல்நிலை மோசமடைந்ததால், அவரது தாத்தாவின் வீட்டு மூத்த பெண்களான சலீமா சுல்தான் பேகம் மற்றும் அவரது பாட்டி மரியம்-உஸ்-ஜமானி ஆகியோரால் அவர் தனது குடியிருப்புக்குத் திரும்பும்படி கட்டளையிட்டார்.

குஸ்ரு கலகம்

1605 ஆம் ஆண்டில், இளவரசர் குஸ்ராவின் கிளர்ச்சியை நசுக்கிய பின்னர், அவரது தந்தை அரியணை ஏறினார்- குர்ராம் அந்த நிகழ்வின் உடனடியான விளைவுகளில் நீதிமன்ற அரசியல் மற்றும் சூழ்ச்சிகளில் இருந்து விலகி இருந்தார். குர்ராம் ருக்கையாவின் பராமரிப்பை விட்டுவிட்டு தனது தாயின் பராமரிப்பிற்கு திரும்பினார். மூன்றாவது மகனாக, குர்ராம் தனது தந்தை மற்றும் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரரின் இரண்டு முக்கிய சக்திகளுக்கு சவால் விடவில்லை, இதனால், அவர் தனது கல்வி மற்றும் பயிற்சியைத் தொடர அனுமதிக்கப்பட்ட போது ஏகாதிபத்திய பாதுகாப்பு மற்றும் ஆடம்பரத்தின் பலன்களை அனுபவித்தார். அவரது வாழ்க்கையின் இந்த ஒப்பீட்டளவில் அமைதியான மற்றும் நிலையான காலம் குர்ராமுக்கு முகலாய நீதிமன்றத்தில் தனது சொந்த ஆதரவு தளத்தை உருவாக்க அனுமதித்தது, இது அவரது வாழ்க்கையில் பிற்காலத்தில் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

குஸ்ராவைத் தொடர்ச் சென்றபோது அரண்மனை மற்றும் கருவூலத்தைப் பாதுகாக்க ஜஹாங்கீர் குர்ராமை நியமித்தார். பின்னர் மரியம்-உஸ்-ஜமானி, அவரது பாட்டி மற்றும் ஜஹாங்கீரின் அரண்மனையை அவரிடம் கொண்டு வரும்படி அவருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

குஸ்ருவின் இரண்டாவது கிளர்ச்சியின் போது, குர்ராமின் தகவல் அறிந்தவர்கள் பதேஹூல்லா, நூருதீன் மற்றும் முஹம்மது ஷெரீப் ஆகியோர் குஸ்ருவின் தூண்டுதலின் பேரில் சுமார் 500 பேரைக் கூட்டிச் சென்று பேரரசருக்காகக் காத்திருந்தனர். குர்ராம் இந்த தகவலை ஜஹாங்கீரிடம் தெரிவித்தார், அவர் அவரைப் புகழ்ந்தார், ஜஹாங்கீர் குர்ராமை ஒர்டாவில் உள்ள தனது மாளிகையில் தங்கம், வெள்ளி மற்றும் பிற செல்வங்களை எடைபோடச் செய்தார்.

நூர் ஜஹான்

அவரது தந்தைக்கும் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் குஸ்ரு மிர்சாவுக்கும் இடையே நீண்ட காலப் பதட்டங்கள் காரணமாக, குர்ராம் தனது தந்தையுடன் நெருங்கிச் செல்லத் தொடங்கினார், மேலும் காலப்போக்கில், நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்களால் உண்மையான வாரிசாகக் கருதப்படத் தொடங்கினார். 1608 இல் குர்ராமுக்கு பாரம்பரியமாக வாரிசாக இருந்த ஹிஸ்சார்-பெரோசாவின் சர்க்கரை ஜஹாங்கீர் வழங்கியபோது இந்த அந்தஸ்து அதிகாரப்பூர்வமாக வழங்கப்பட்டது. 1611 ஆம் ஆண்டில் ஜஹாங்கீருடன் அவரது திருமணத்திற்குப் பிறகு படிப்படியாக நூர் ஜஹான் தீவிரமாக பங்கேற்பாளராக மாறினார். ஜஹாங்கீர் எடுத்த முடிவுகளில், மெதுவாக, ஜஹாங்கீர் மது மற்றும் அபின் ஆகியவற்றில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவராக மாறியபோது, அவர் அரியணைக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையான சக்தியாகக் கருதப்பட்டார். அவரது நெருங்கிய மற்றும் அன்பான உறவினர்கள் முகலாய நீதிமன்றத்தில் முக்கியமான பதவிகளைப் பெற்றனர், வரலாற்றாசிரியர்களால் நூர்ஜஹான் ஆட்சிக்குழு என்று அழைக்கப்பட்டது. குர்ராம் தனது மாற்றாந்தாய் நூர்ஜஹானுடன் தொடர்ந்து மோதலில் ஈடுபட்டார், அவர் தனது மருமகன் ஷஹ்ரியார் மிர்சாவை முகலாய அரியணைக்கு வாரிசாக ஆதரித்தார். முகலாய அரசவையில் அவரது பதவியை வலுவிழக்கச் செய்து, தக்காணத்தில் அவரைப் பிரச்சாரங்களுக்கு அனுப்பி, தன் மருமகனுக்கு பல சலுகைகள் வழங்கப்படுவதை உறுதிசெய்தார். குர்ராம் 1622 இல் தனது தந்தைக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தார்,

ஆனால் அவர் வெற்றிபெறவில்லை, இறுதியில் அவரது தந்தையின் ஆதரவை இழந்தார். 1627 இல் ஜஹாங்கீர் இறப்பதற்கு ஒரு வருடம் முன்பு, ஜஹாங்கீரின் பெயருடன் நூர்ஜஹானின் பெயரும் அடங்கிய நாணயங்கள் அடிக்கத் தொடங்கின. 1627 இல் ஜஹாங்கீர் இறந்த பிறகு, முகலாய அரியணைக்கு வாரிசு செய்வதற்காக குர்ராமுக்கும் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ஷஹரியார் மிர்சாவுக்கும் இடையே பகை ஏற்பட்டது. குர்ரம் வாரிசுப் போரில் வெற்றி பெற்று ஜந்தாவது முகலாயப் பேரரசரானார். நூர்ஜஹான் பின்னர் தனது ஏகாதிபத்திய அந்தஸ்து, சலுகைகள் மற்றும் பொருளாதார மானியங்களை இழந்தார் மற்றும் குர்ராமின் உத்தரவின் பேரில் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார் மற்றும் அவரது மரணம் வரை அமைதியான வாழ்க்கையை நடத்தினார்.

திருமணங்கள்

1607 ஆம் ஆண்டில், குர்ரம் அர்ஜுமந்த் பானு பேகத்துடன் (1593-1631) நிச்சயதார்த்தம் செய்தார், அவர் மும்தாஜ் மஹால் (பாரசீக மொழியில் "அரண்மனையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்") என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். அவர்கள் நிச்சயதார்த்தம் செய்தபோது சுமார் 14 மற்றும் 15 வயதாக இருந்தனர், ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, திருமணம் செய்து கொண்டனர். அக்பரின் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து முகலாயப் பேரரசர்களுக்குப் பணிபுரிந்து வந்த புகழ்பெற்ற பாரசீக உன்னத குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிறுமி. குடும்பத்தின் குலத்தலைவர் மிர்சா கியாஸ் பேக் ஆவார், அவர் இதிமாத்-உத்-தௌலா அல்லது "மாநிலத்தின் தூண்" என்ற பட்டத்தால் அறியப்பட்டார். அவர் ஜஹாங்கீரின் நிதி அமைச்சராக இருந்தார் மற்றும் அவரது மகன், ஆசப் கான்- அர்ஜுமந்த் பானுவின் தந்தை-முகலாய அரசவையில் முக்கிய பங்கு வகித்தார், இறுதியில் முதல்வராக பணியாற்றினார், அவரது அத்தை மெஹர்-உன்-நிசா பின்னர் பேரரசரின் தலைமை மனைவியான பேரரசி நூர் ஜஹான் ஆனார். ஜஹாங்கீர்.

1612 இல் (1021 AH) திருமணத்திற்கு முன் இளவரசர் ஐந்து ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டும், மகிழ்ச்சியான திருமணத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு நீதிமன்ற ஜோதிடர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேதியில். இது அந்த நேரத்தில் வழக்கத்திற்கு மாறாக நீண்ட நிச்சயதார்த்தம். இருப்பினும், ஷாஜஹான் முதலில் இளவரசி காந்தஹாரி பேகத்தை மணந்தார், அவர் பாரசீகத்தின் ஷா இஸ்மாயில் I இன் கொள்ளுப் பேரனின் மகள் ஆவார், அவருடன் அவருக்கு முதல் குழந்தையாக ஒரு மகள் இருந்தாள்.

1612 ஆம் ஆண்டில், 20 வயதில், குர்ரம் நீதிமன்ற ஜோதிடர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேதியில் மும்தாஜ் மஹாலை மணந்தார். திருமணம் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது மற்றும் குர்ரம் அவளுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் இருந்தார். அவர்களுக்கு பதினான்கு குழந்தைகள் இருந்தனர், அவர்களில் ஏழு பேர் முதிர்வயது வரை உயிர் பிழைத்தனர்.

இருவருக்கும் இடையே உண்மையான காதல் இருந்தபோதிலும், அர்ஜுமந்த் பானு பேகம் ஒரு அரசியல் புத்திசாலித்தனமான பெண் மற்றும் அவரது கணவருக்கு முக்கியமான ஆலோசகராகவும் நம்பிக்கைக்குரியவராகவும் பணியாற்றினார். பின்னர், பேரரசியாக, மும்தாஜ் மஹால் மகத்தான சக்தியைப் பயன்படுத்தினார், அதாவது மாநில விஷயங்களில் அவரது

கணவரால் ஆலோசனை பெறப்பட்டது மற்றும் ஏகாதிபத்திய முத்திரைக்கு பொறுப்பானது. இது அவர்களின் இறுதி வரைவில் அதிகாரப்பூர்வ ஆவணங்களை மதிப்பாய்வு செய்ய அனுமதித்தது.

மும்தாஜ் மஹால் தனது 38வது வயதில் (ஜூன் 7, 1631), புர்ஹான்பூரில் கௌஹர் அரா பேகத்தைப் பெற்றெடுத்தபோது, பிரசவத்திற்குப் பிறகான ரத்தக்கசிவு காரணமாக இறந்தார். இது முப்பது மணிநேர வலி மிகுந்த பிரசவத்திற்குப் பிறகு கணிசமான இரத்த இழப்பை ஏற்படுத்தியது. 17 வயதான இளவரசி ஜஹானாரா, தனது தாயின் வலியால் மிகவும் துயரமடைந்து, தெய்வீக தலையீட்டை எதிர்பார்த்து, ஏழைகளுக்கு ரத்தினங்களை விநியோகிக்கத் தொடங்கினார். மேலும் ஷாஜஹான் "துக்கத்தாலும், அழகைகளாலும் முடங்கிவிட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டார். அவரது உடல் தற்காலிகமாக இருந்தது" என்று சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஷாஜகானின் மாமா இளவரசர் டேனியால் தப்தி ஆற்றங்கரையில் முதலில் கட்டப்பட்ட ஜைனாபாத் என்று அழைக்கப்படும் சுவர் சூழ்ந்த தோட்டத்தில் புதைக்கப்பட்டது. அவரது மரணம் ஷாஜகானின் ஆளுமையில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது மற்றும் தாஜ்மஹால் கட்டப்படுவதற்கு உத்வேகம் அளித்தது, பின்னர் அவர் மீண்டும் புதைக்கப்பட்டார்.

குர்ரம் மற்ற மனைவிகளை மணந்தார், அவர்களில் காந்தஹாரி பேகம் (மீ, 28 அக்டோபர் 1610) மற்றும் இஸ் அன்-நிசா பேகம் (ம. 2 செப்டம்பர் 1617), முசாபர் ஹுசைன் மிர்சா சஃபாவி மற்றும் அப்துல் ரஹீம் கான்-1 இன் மகன் ஷாநவாஸ் கான் ஆகியோரின் மகள்கள். -கானா, முறையே. ஆனால் நீதிமன்ற வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, இந்த திருமணங்கள் அரசியல் கருத்தில் கொள்ளப்படாமல் இருந்தன, மேலும் அவர்கள் அரச மனைவிகள் என்ற அந்தஸ்தை மட்டுமே அனுபவித்தனர்.

குர்ராம், கர்வாவைச் சேர்ந்த சக்த் சிங் ரத்தோரின் மகள் லீலாவதி பாயை தனது தாய்வழி உறவினரை மணந்ததாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. குர்ரம் தனது தந்தை ஜஹாங்கீருக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டபோது திருமணம் நடந்தது.

உறவுமுறை குற்றச்சாட்டு

1659 முதல் 1668 வரை இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்த பிரெஞ்சு மருத்துவர் ஃபிராங்கோயிஸ் பெர்னியர், ஷாஜகானுக்கும் அவரது மகள் ஜஹானாரா பேகத்திற்கும் இடையிலான உறவு அடிப்படை கண்ணியத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று பதிவுசெய்தார், ஏனெனில் அவர்கள் தகாத உறவில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதே போன்ற கூற்றுக்கள் ஜோன்ஸ் டி லெட், பீட்டர் முண்டி மற்றும் டேவ்ரீயர் ஆகியோரால் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளன. இதன் அடிப்படையில் வரலாற்றாசிரியர் வின்சென்ட் ஸ்மித்தும் இதையே வாதிடுகிறார். ஆனால் வரலாற்றாசிரியர் பி பி சக்ஷேனா காட்டுவது போல், அத்தகைய கூற்றுக்கு எந்த ஆதரவும் இல்லை. பெர்னியரின் சமகாலத்தவராக இருந்த நிக்கோலாவ் மானூசி, மற்றபடி ஜஹானாராவின் பிறழ்வுகள் மற்றும் காதல் விவகாரங்களைப் பற்றி சுதந்திரமாகப் பேசும் அவர், அவரது உறவுமுறை குற்றச்சாட்டை நிராகரித்து கூறுகிறார்:

அவள் (ஜஹானாரா) தன் தந்தை தன் மனுக்களை (திருமணம் செய்து கொள்ள) ஏற்க வேண்டும் என்பதற்காக, மிகுந்த சிரத்தையுடனும் அன்புடனும் அவனுக்கு சேவை செய்தாள். இந்த

காரணத்தினால் தான், அவர் தனது தந்தையுடன் உடலுறவு கொண்டார் என்று பொது மக்கள் சுட்டிக்காட்டினர். மேலும் இந்த இளவரசியைப் பற்றி நிறைய விஷயங்களை எழுத மான்சியர் பெர்னியருக்கு இது வாய்ப்பளித்தது. இது முற்றிலும் தாழ்ந்தவர்களின் பேச்சுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

மேலும் மனுசி பெர்னியர் எழுதுவதும் உண்மைக்குப் புறம்பானது என்று கூறுகிறார். வரலாற்றாசிரியர் கே.எஸ்.லால் வலியுறுத்தியது போல், இந்த வதந்திக்கு நீதிமன்றத்தின் கெடுபிடி மற்றும் முல்லாக்களின் தீர்ப்பு ஊட்டப்பட்டது. ஒளரங்கசீப் ஜஹானாராவை ஆக்ரா கோட்டையில் அரச கைதியுடன் அடைத்து வைத்தது மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பேச்சு. இந்த சூழ்நிலைகள் அனைத்தும் ஒரு வதந்தியை ஒரு முழு அளவிலான ஊழலாக பெரிதாக்குவதில் அவரங்கசீப்பின் ஈடுபாட்டை சுட்டிக்காட்டுகின்றன. தொடக்கத்திலிருந்தே தாராவிற்கும் ஒளரங்கசீப்பிற்கும் இடையிலான உறவுகள் சமூகமானதாக இல்லை மற்றும் ஜஹானாரா தாராவின் பாரபட்சமாக இருந்தார். வாரிசுப் போரின் போது, பிரபுக்களும், அரசவையினரும் இரண்டு இளவரசர்களுக்கு ஆதரவாக இரண்டு முகாம்களாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். ஒளரங்கசீப் அரியணை ஏறியதும் அவரது ஆதரவாளர்களின் எண்ணிக்கை பெருகியது. முல்லாக்களும் ஒளரங்கசீப்பிற்கு நெருக்கமானவர்கள். மௌலானாக்களின் தீர்ப்பின் மூலம், ஒளரங்கசீப் ஷாஜஹான் மற்றும் ஜஹானாரா இருவரின் உருவங்களையும் ஒரே நேரத்தில் அழிக்க முயன்றார்.

ஆரம்பகால இராணுவ பிரச்சாரங்கள்

இளவரசர் குர்ரம் அசாதாரண இராணுவ திறமையை வெளிப்படுத்தினார். அக்பரின் ஆட்சியில் இருந்து முகலாயர்களுக்கு விரோதப் படையாக இருந்த மேவார் ராஜபுத் அரசுக்கு எதிரான முகலாயப் பிரச்சாரத்தின் போது குர்ராம் தனது இராணுவத் திறனைச் சோதித்த முதல் சந்தர்ப்பம்.

ஒரு வருட கடுமையான போர்க்குப் பிறகு, ராணா அமர் சிங் I முகலாயப் படைகளிடம் நிபந்தனையுடன் சரணடைந்தார் மற்றும் மேவார் மீதான முகலாயப் படையெடுப்பின் விளைவாக முகலாயப் பேரரசின் அடிமை மாநிலமாக மாறினார். 1615 ஆம் ஆண்டில், குர்ரம், அமர்சிங்கின் வாரிசான குன்வர் கரண் சிங்கை ஜஹாங்கீருக்கு வழங்கினார். குர்ரம் தனது தாய் மற்றும் மாற்றாந்தாய்களுக்கு மரியாதை செலுத்த அனுப்பப்பட்டார், பின்னர் ஜஹாங்கீரால் விருது பெற்றார். அதே ஆண்டில், அவரது மன்சாப் 12000/6000 இலிருந்து 15000/7000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. இது அவரது சகோதரர் பர்வேஸின் மதிப்பிற்கு சமமாக இருந்தது. மேலும் 1616 இல் 20000/10000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

1616 இல், குர்ராம் தக்காணத்திற்குப் புறப்பட்டபோது, ஜஹாங்கீர் அவருக்கு ஷா சுல்தான் குர்ரம் என்ற பட்டத்தை வழங்கினார்.

1617 ஆம் ஆண்டில், பேரரசின் தெற்கு எல்லைகளைப் பாதுகாக்கவும், அப்பகுதியின் மீது ஏகாதிபத்திய கட்டுப்பாட்டை மீட்டெடுக்கவும் தக்காணத்தில் உள்ள லோடிஸைச் சமாளிக்க குர்ரம் அறிவுறுத்தப்பட்டார். இந்த பிரச்சாரங்களில் வெற்றி பெற்று 1617 இல் அவர் திரும்பியபோது, குர்ராம் ஜஹாங்கீருக்கு முன்பாக கொரோனாஷ் செய்தார், அவர் அவரை ஜாரோகாவிற்கு அழைத்தார்

மற்றும் அவரைத் தழுவுவதற்காக அவரது இருக்கையில் இருந்து எழுந்தார். ஜஹாங்கீர் அவருக்கு ஷாஜஹான் (பாரசீக மொழி: "உலகின் ராஜா") என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினார், மேலும் அவரது இராணுவ பதவியை 30000/20000 ஆக உயர்த்தினார், மேலும் அவரது தர்பாரில் அவருக்கு ஒரு சிறப்பு சிம்மாசனத்தை அனுமதித்தார், இது ஒரு இளவரசருக்கு முன்னோடியில்லாத மரியாதை. எட்வர்ட் எஸ். ஹோல்டன் எழுதுகிறார், "அவர் சிலரால் முகஸ்துதி செய்யப்பட்டார், மற்றவர்களால் பொறாமைப்பட்டார், யாராலும் நேசிக்கப்படவில்லை."

1618 ஆம் ஆண்டில், ஷாஜகானுக்கு ஜஹாங்கீர்நாமாவின் முதல் பிரதியை அவரது தந்தை வழங்கினார், அவர் "எல்லாவற்றிலும் என் மகன்களில் முதன்மையானவர்" என்று கருதினார்.

கிளர்ச்சி இளவரசன்

முகலாய சாம்ராஜ்யத்தில் உணவு மற்றும் தண்ணீரின் பரம்பரை கோப்பர்செனரி மூலம் தீர்மானிக்கப்படவில்லை, ஆனால் சுதேச மகன்கள் இராணுவ வெற்றிகளை அடைய போட்டியிட்டு நீதிமன்றத்தில் தங்கள் அதிகாரத்தை பலப்படுத்தினர். இது அடிக்கடி கிளர்ச்சிகளுக்கும் வாரிசுப் போர்களுக்கும் வழிவகுத்தது. இதன் விளைவாக, ஷாஜகானின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ஒரு சிக்கலான அரசியல் சூழல் முகலாய நீதிமன்றத்தைச் சூழ்ந்தது. 1611 இல் அவரது தந்தை பாரசீக பிரபு ஒருவரின் விதவை மகளான நூர் ஜஹானை மணந்தார். அவர் விரைவாக ஜஹாங்கீரின் அரசவையில் முக்கியமான உறுப்பினரானார், மேலும் அவரது சகோதரர் ஆசுஃப் கானுடன் சேர்ந்து கணிசமான செல்வாக்கைப் பெற்றார். அர்ஜுமந்த் ஆசுஃப் கானின் மகள் மற்றும் குர்ராமுடனான அவரது திருமணம் நீதிமன்றத்தில் நூர்ஜஹான் மற்றும் ஆசுஃப் கானின் பதவிகளை உறுதிப்படுத்தியது.

எவ்வாறாயினும், நூர்ஜஹானின் முதல் திருமணத்திலிருந்து தனது மகளை இளவரசர் குர்ராமின் இளைய சகோதரர் ஷாஜதா ஷாஹ்ரியார் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நூர்ஜஹானின் முடிவு மற்றும் அரியணைக்கு அவர் உரிமை கோருவதற்கான அவரது ஆதரவு உட்பட நீதிமன்ற சூழ்ச்சிகள் பல உள் பிரிவுகளுக்கு வழிவகுத்தன. இளவரசர் குர்ராம் தனது தந்தையின் மீது நூர்ஜஹான் கொண்டிருந்த செல்வாக்கை வெறுத்தார், மேலும் அவருக்கு பிடித்த ஷாஹ்ரியார், அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் மற்றும் அவரது மருமகன் ஆகியோருக்கு இரண்டாவது பிடில் வாசிக்க வேண்டியதன் காரணமாக கோபமடைந்தார். பாரசீகர்கள் காந்தஹாரை முற்றுகையிட்டபோது, நூர்ஜஹான் விவகாரங்களின் தலைமையில் இருந்தார். காந்தஹாருக்கு அணிவகுத்துச் செல்லும்படி இளவரசர் குர்ராமுக்கு அவள் கட்டளையிட்டாள், ஆனால் அவன் மறுத்துவிட்டான். இளவரசர் குர்ராம் நூர்ஜஹானின் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்ததன் விளைவாக, நாற்பத்தைந்து நாள் முற்றுகைக்குப் பிறகு காந்தஹார் பெர்சியர்களிடம் இழந்தது. இளவரசர் குர்ராம் அவர் இல்லாத நிலையில் நூர்ஜஹான் தனது தந்தைக்கு எதிராக தனது தந்தைக்கு விஷம் கொடுக்க முயற்சிப்பார் என்றும் அவருக்கு பதிலாக ஷாஹ்ரியார் வாரிசாக ஜஹாங்கீரை சமாதானப்படுத்துவார் என்றும் அஞ்சினார். இந்த பயம் இளவரசர் குர்ராமை பெர்சியர்களுக்கு எதிராக போரிடுவதை விட தனது தந்தைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய வைத்தது.

1622 ஆம் ஆண்டில், இளவரசர் குர்ரம் ஒரு இராணுவத்தை எழுப்பி தனது தந்தை மற்றும் நூர்ஜஹானுக்கு எதிராக அணிவகுத்தார். அவர் மார்ச் 1623 இல் பிலோச்பூரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர் அவர் மகாராணா கரண் சிங் II உடன் உதய்பூர் மேவாரில் தஞ்சம் புகுந்தார். அவர் முதலில் டெல்வாடா கி ஹவேலியில் தங்க வைக்கப்பட்டார், பின்னர் அவரது வேண்டுகோளின் பேரில் ஜக்மந்திர் அரண்மனைக்கு மாற்றப்பட்டார். இளவரசர் குர்ராம் தனது தலைப்பாகையை மகாராணாவுடன் மாற்றிக் கொண்டார், அந்தத் தலைப்பாகை இன்னும் உதய்பூரில் உள்ள பிரதாப் அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது (ஆர்.வி. சோமானி 1976). ஜக்மந்திரின் மொசைக் வேலை அவரை ஆக்ராவின தாஜ்மஹாலில் மொசைக் வேலைகளைப் பயன்படுத்தத் தூண்டியது என்று நம்பப்படுகிறது. நவம்பர் 1623 இல், அவர் ஆக்ரா மற்றும் தக்காணத்தில் இருந்து விரட்டப்பட்ட பிறகு வங்காள சுபாவில் பாதுகாப்பான தஞ்சம் அடைந்தார். அவர் மிட்னாபூர் மற்றும் பர்த்வான் வழியாக முன்னேறினார். அக்பர்நகரில், அவர் வங்காளத்தின் அப்போதைய சுபதார் இப்ராஹிம் கான் ஃபாத்-இ-ஜாங்கை 20 ஏப்ரல் 1624 அன்று தோற்கடித்து கொன்றார். அவர் டாக்காவிற்குள் நுழைந்தார், "அனைத்து யானைகள், குதிரைகள் மற்றும் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமான 4,000,000 ரூபாய்கள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன. ". சிறிது காலம் தங்கிய பின் பாட்னாவுக்கு சென்றார். அவரது கிளர்ச்சி இறுதியில் வெற்றிபெறவில்லை, மேலும் அவர் அலகாபாத் அருகே தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு நிபந்தனையின்றி அடிபணிய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1626 இல் இளவரசர் தனது தவறுகளுக்காக மன்னிக்கப்பட்டாலும், நூர் ஜஹானுக்கும் அவரது வளர்ப்பு மகனுக்கும் இடையிலான பட்டங்கள் மேற்பரப்பிற்கு அடியில் தொடர்ந்து வளர்ந்தன.

1627 இல் ஜஹாங்கீரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, இளவரசர் குர்ரமின் அமைதியான பங்களியாக இருந்த வசீர் ஆசஃப் கான், இளவரசர் ஷஹ்ரியாரை அரியணையில் அமர்த்துவதற்கான தனது சகோதரியின் திட்டங்களைத் தடுக்க எதிர்பாராத வலிமையுடனும் உறுதியுடனும் செயல்பட்டார். அவர் நூர்ஜஹானை நெருக்கமான சிறையில் அடைத்தார். இளவரசர் குர்ரமின் மூன்று மகன்களின் கட்டுப்பாட்டை அவர் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார். இளவரசர் குர்ரமின் வாரிசு அரியணையை உறுதி செய்வதற்காக அரண்மனை சூழ்ச்சிகளையும் அசஃப் கான் நிர்வகித்தார். அபு உத்-முசாபர் ஷஹாப் உத்-தின் முகமது சாஹிப் உத்-குரான் உத்-தானி ஷாஜஹான் பாட்ஷா காஜி அல்லது ஷாஜஹான் என இளவரசர் குர்ரம் முகலாய அரியணைக்கு வந்தார்.

அவரது ஆட்சி பெயர் பல்வேறு பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஷஹாப் உத்-தின், அதாவது "நம்பிக்கையின் நட்சத்திரம்", சாஹிப் அல்-குரான் உத்-தானி, அதாவது "வியாழன் மற்றும் வீனஸின் மகிழ்ச்சியான இணைப்பின் இரண்டாவது அதிபதி" ஷாஜஹான், அதாவது "உலகின் ராஜா", இது அவரது பெருமையைக் குறிக்கிறது. அவரது திமுரிட் வேர்கள் மற்றும் அவரது லட்சியங்கள். பல அடைமொழிகள் அவரது மதச்சார்பற்ற மற்றும் மதக் கடமைகளைக் காட்டின. அவர் கலிபத் பனாஹி ("கலிபாவின் அடைக்கலம்"), ஆனால் ஜில்-இ அல்லாஹி அல்லது "பூமியில் கடவுளின் நிழல்".

ஆட்சியாளராக அவர் செய்த முதல் செயல், அவரது பிரதான எதிரிகளை தூக்கிலிடுவதும், அவரது மாற்றாந்தாய் நூர்ஜஹானை சிறையில் அடைப்பதும் ஆகும். ஷாஜஹானின் உத்தரவின் பேரில், 23 ஜனவரி 1628 அன்று பல மரணதண்டனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. கொல்லப்பட்டவர்களில் அவரது சகோதரர் ஷஹூரியார், அவரது மருமகன்கள் தாவர் மற்றும் கர்ஷாஸ்ப், ஷாஜகானின் முன்பு தூக்கிலிடப்பட்ட சகோதரர் இளவரசர் குஸ்ருவின் மகன்கள் மற்றும் அவரது உறவினர்கள் தஹ்முராஸ் மற்றும் ஹோஷாங் ஆகியோர் அடங்குவர். இளவரசர் டேனியல் மிர்சா. இது ஷாஜகான் தனது பேரரசை சர்ச்சையின்றி ஆட்சி செய்ய அனுமதித்தது.

முகலாயப் பேரரசின் நிர்வாகம்

1648 இல் இராணுவத்தில் 911,400 காலாட்படை, மஸ்கடியர்கள் மற்றும் பீரங்கிகள் மற்றும் இளவரசர்கள் மற்றும் பிரபுக்களால் கட்டளையிடப்பட்ட 185,000 சோவார்கள் இருந்தனர் என்று ஷாஜகானின் ஆட்சியின் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

அவரது கலாச்சார மற்றும் அரசியல் ஆரம்ப கட்டங்கள் திமுரிட் மறுமலர்ச்சியின் வகையாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன, இதில் அவர் தனது திமுரிட் பாரம்பரியத்துடன் வரலாற்று மற்றும் அரசியல் பிணைப்புகளை முக்கியமாக அவரது மூதாதையர் பிராந்தியமான பால்க் மீது தனது பல தோல்வியுற்ற இராணுவ பிரச்சாரங்களின் மூலம் உருவாக்கினார். பல்வேறு வடிவங்களில், ஷாஜஹான் தனது தைமுரிட் பின்னணியைக் கையகப்படுத்தி, அதை தனது ஏகாதிபத்திய மரபுக்கு மாற்றினார்.

அவரது ஆட்சியின் போது மார்வாரி குதிரை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, அது ஷாஜகானின் விருப்பமாக மாறியது, மேலும் ஜெய்கர் கோட்டையில் பல்வேறு மாகல் பீரங்கிகள் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. அவரது ஆட்சியின் கீழ், பேரரசு ஒரு பெரிய இராணுவ இயந்திரமாக மாறியது மற்றும் பிரபுக்களும் அவர்களது படைகளும் கிட்டத்தட்ட நான்கு மடங்கு பெருகியது, அதே போல் அவர்களின் குடிமக்களிடமிருந்து அதிக வருவாய் தேவைப்பட்டது. ஆனால் நிதி மற்றும் வணிகத் துறைகளில் அவரது நடவடிக்கைகள் காரணமாக, அது பொதுவான ஸ்திரத்தன்மையின் காலமாக இருந்தது - நிர்வாகம் மையப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் நீதிமன்ற விவகாரங்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டது.

முகலாயப் பேரரசு அவரது ஆட்சியின் போது மிதமாக விரிவடைந்தது, ஏனெனில் அவரது மகன்கள் பல்வேறு முனைகளில் பெரிய படைகளுக்கு கட்டளையிட்டனர். அந்த நேரத்தில் இந்தியா கலை, கைவினை மற்றும் கட்டிடக்கலை ஆகியவற்றின் வளமான மையமாக இருந்தது, மேலும் உலகின் சிறந்த கட்டிடக் கலைஞர்கள், கைவினைஞர்கள், கைவினைஞர்கள், ஓவியர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் ஷாஜகானின் பேரரசில் வசித்து வந்தனர். பொருளாதார நிபுணரான Angus Maddison இன் கூற்றுப்படி, உலக மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் (GDP) முகலாய இந்தியாவின் பங்கு 1600 இல் 22.7% ஆக இருந்து 1700 இல் 24.4% ஆக உயர்ந்து, சீனாவை விஞ்சி உலகின் மிகப்பெரிய நாடாக மாறியது. ஈ. டிவிக் மற்றும் முர்ரே டைட்டஸ், பாட்ஷாநாமாவை மேற்கோள் காட்டி, 1630 இல் ஷாஜகானின் உத்தரவின் பேரில் 76 கோயில்கள் இடிக்கப்பட்டன என்று எழுதுகிறார்கள்.

1630-32ல் டெக்கான், குஜராத் மற்றும் கந்தேஷ ஆகிய இடங்களில் மூன்று முக்கிய பயிர்கள் தோல்வியடைந்ததன் விளைவாக பஞ்சம் ஏற்பட்டது. இரண்டு மில்லியன் பேர் பட்டினியால் இறந்தனர், மளிகைக்கடைக்காரர்கள் நாய்களின் சதை மற்றும் மாவுடன் பொடி செய்யப்பட்ட எலும்புகளை விற்றனர். பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளையே சாப்பிட்டார்கள். சில கிராமங்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டன, அவற்றின் தெருக்கள் மனித சடலங்களால் நிரப்பப்பட்டன. பேரழிவிற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஷாஜகான் லங்கர் (இலவச சமையலறைகள்) அமைத்தார்.

தக்காண சுல்தான்களுக்கு எதிரான வெற்றிகரமான இராணுவப் பிரச்சாரங்கள்

1632 ஆம் ஆண்டில், ஷாஜகான் மஹாராஷ்டிராவின் தெளலதாபாத்தில் உள்ள கோட்டையைக் கைப்பற்றினார் மற்றும் 1635 ஆம் ஆண்டில் சமர்பிக்கப்பட்ட அகமதுநகர் கோல்கொண்டாவின் நிஜாம் ஷாஹி இராச்சியத்தின் உசேன் ஷாவையும் பின்னர் 1636 இல் பீஜாப்பூரையும் சிறையில் அடைத்தார். ஷாஜகான் அவரங்கசீப்பை தக்காணத்தின் வைஸ்ராயாக நியமித்தார், தெலுங்கானா, தெலுங்கானா, பெரார், மற்றும் தெளலதாபாத். அவரங்கசீப் தனது துணை ஆட்சியின் போது, 1656 இல் பாக்லானாவையும், பின்னர் கோல்கொண்டாவையும், பின்னர் 1657 இல் பிஜாப்பூரையும் கைப்பற்றினார்.

குரு ஹர்கோவிந்த் தலைமையில் சீக்கியர்களின் கிளர்ச்சி

குரு ஹர்கோவிந்த் தலைமையில் சீக்கியர்களின் கிளர்ச்சி நடந்தது, அதற்கு ஈடாக, குரு ஹர்கோவிந்த் ஷாஹிப் முகலாயர்களின் இராணுவத்தை அமிர்தசரஸ் போர், கர்தார்பூர் போர், ரோஹில்லா போர், லஹிரா போர் ஆகியவற்றில் தோற்கடித்த போதிலும், ஷாஜகான் அவர்களை அழிக்க உத்தரவிட்டார்.

சஃபாவிட் வம்சத்துடனான உறவுகள்

ஷாஜகான் மற்றும் அவரது மகன்கள் 1638 இல் காந்தஹார் நகரத்தை சஃபாவிட்களிடமிருந்து கைப்பற்றினர், பாரசீகத்தின் இரண்டாம் அப்பாஸ் தலைமையிலான பெர்சியர்கள் பதிலடி கொடுக்கத் தூண்டினர், அவர் 1649 இல் அதை மீண்டும் கைப்பற்றினார். முகலாய-சஃபாவிட் போர். ஷாஜகான் முகலாயப் பேரரசை மேற்கில் கைபர் கணவாய்க்கு அப்பால் கஸ்னா மற்றும் காந்தஹார் வரை விரிவுபடுத்தினார்

மத்திய ஆசியாவில் இராணுவ பிரச்சாரம்

ஷாஜகான் 1646-1647 இல் மத்திய ஆசியாவின் மீது படையெடுப்பைத் தொடங்கினார்.

ஒட்டோமான் பேரரசுடனான உறவுகள்

ஷாஜகான் 1637 இல் ஒட்டோமான் நீதிமன்றத்திற்கு ஒரு தூதரகத்தை அனுப்பினார். மிர் ஜஃப் தலைமையில், அது அடுத்த ஆண்டு சுல்தான் முராத் IV ஐ அடைந்தது, அவர் பாக்தாத்தில் முகாமிட்டிருந்தார். சஃபாவிட் பெர்சியாவிற்கு எதிரான கூட்டணியை ஊக்குவிக்கும் வகையில்

அவருக்கு சிறந்த பரிசுகளையும் கடிதத்தையும் ஜரீப் வழங்கினார். சுல்தான் அர்சலான் ஆகா தலைமையில் திரும்பும் தூதரகத்தை அனுப்பினார். ஜூன் 1640 இல் ஷாஜஹான் தூதரைப் பெற்றார். அவர்கள் ஆடம்பரமான பரிசுகளை பரிமாறிக்கொண்டனர், ஆனால் சுல்தான் முராத்தின் திருப்பி அனுப்பும் கடிதத்தில் ஷாஜஹான் அதிருப்தி அடைந்தார். சுல்தான் முராத்தின் வாரிசான சுல்தான் இப்ராஹிம், ஷாஜகானுக்கு பெர்சியர்களுக்கு எதிராகப் போரை நடத்துவதற்கு ஊக்கமளிக்கும் மற்றொரு கடிதத்தை அனுப்பினார், ஆனால் அதற்குப் பதில் எதுவும் இல்லை.

போர்த்துகீசியருடன் போர்.

ஷாஜகான் 1631 இல் வங்காளத்தின் முகலாய வைஸ்ராய் காசிம் கானுக்கு போர்த்துகீசியர்களை போர்ட் ஹூக்லியில் உள்ள வர்த்தக நிலையத்திலிருந்து விரட்டியடித்தார். பிரங்கிகள், போர்க்கப்பல்கள், கோட்டைச் சுவர்கள் மற்றும் பிற போர்க் கருவிகள் ஆகியவற்றால் இந்த பதவி பெரிதும் ஆயுதம் ஏந்தியிருந்தது. போர்த்துகீசியர்கள் உயர் முகலாய அதிகாரிகளால் கடத்தப்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர் மற்றும் வணிகப் போட்டியின் காரணமாக முகலாயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த சப்தகிராம் துறைமுகம் சரியத் தொடங்கியது. ஷாஜஹான் குறிப்பாக அந்த பிராந்தியத்தில் ஜேசுயிட்களின் நடவடிக்கைகளால் சீற்றமடைந்தார், குறிப்பாக அவர்கள் விவசாயிகளை கடத்தியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டபோது. 25 செப்டம்பர் 1632 அன்று, முகலாய இராணுவம் ஏகாதிபத்திய பதாகைகளை உயர்த்தியது மற்றும் பந்தேல் பிராந்தியத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றது, மேலும் காரிஸன் தண்டிக்கப்பட்டது. 23 டிசம்பர் 1635 இல், ஷாஜகான் ஆக்ரா தேவாலயத்தை இடிக்க உத்தரவிட்டார். தேவாலயம் போர்த்துகீசிய ஜேசுயிட்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், பேரரசர் ஜேசுயிட்கள் தங்கள் மத சடங்குகளை தனிமையில் நடத்த அனுமதித்தார். ஜேசுயிட்கள் தங்கள் மதத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்கும், இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களிடமிருந்தும் மதம் மாறுவதற்கும் அவர் தடை விதித்தார்.

இந்தியப் பெருங்கடல் கடற்படை

ஷாஜகானின் ஆட்சியின் போது முகலாயப் பேரரசின் கடற்படை கோழிக்கோட்டில் அமைந்திருந்தது. இந்தியப் பெருங்கடல் வர்த்தகத்தைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இருந்தது. அமைச்சர்கள் ஷாஜகானின் பொருளாளராக ஷேக் ஃபரித் இருந்தார், அவர் ஃபரிதாபாத் நகரத்தை நிறுவினார்.

வாரிசுப் போர்

குஜராத்தின் கோலிகள் ஷாஜகானின் ஆட்சியின் கீழ் மிகவும் கலகக்காரர்களாக இருந்தனர். 1622 ஆம் ஆண்டில், ஷாஜகான் குஜராத்தின் ஆளுநராக இருந்த ராஜா விக்ரம்ஜித்தை அகமதாபாத்தின் கோலிகளை அடக்குவதற்காக அனுப்பினார். 1632 மற்றும் 1635 க்கு இடையில், நான்கு வைஸ்ராய்கள் கோலி நடவடிக்கைகளை சிறப்பாக நிர்வகிக்க முடியாததால் நியமிக்கப்பட்டனர். வடக்கு குஜராத்தில் உள்ள கான்க்ரேஜ் கோலிஸ் அத்துமீறல் செய்தார் மற்றும் நவாநகரின் ஜாம் அஞ்சலி செலுத்தவில்லை. விரைவில் ஆசம் கான் நியமிக்கப்பட்டார், அவர் கோலிகளை அடக்கி மாகாணத்தை ஒழுங்குபடுத்தினார். கோலி கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு எதிராக

அசம் கான் அணிவகுத்துச் சென்றார், அசம் கான் சித்பூரை அடைந்தபோது, வணிகப் பொருட்களைக் கொள்ளையடிப்பதிலும், நெடுஞ்சாலைக் கொள்ளைகளிலும் குறிப்பாகத் துணிச்சலாக இருந்த சுன்வாலியா கோலி என்ற காஞ்சியின் சீற்றத்தை வணிகர்கள் கடுமையாகப் புகார் செய்தனர். ஆசம் கான், விரியத்துடன் தொடங்க ஆர்வத்துடன், அகமதாபாத் செல்வதற்கு முன், காஞ்சிக்கு எதிராக அணிவகுத்துச் சென்றார், அவர் அகமதாபாத்தில் இருந்து வடகிழக்கே அறுபது மைல் தொலைவில் உள்ள கெராலுவுக்கு அருகிலுள்ள பாதர் கிராமத்திற்கு தப்பி ஓடினார். ஆசம் கான் அவரை மிகவும் துடாகப் பின்தொடர்ந்தார், காஞ்சி சரணடைந்தார், அவரது கொள்ளையை ஒப்படைத்தார், மேலும் அவர் மீண்டும் கொள்ளையடிக்க மாட்டார் என்று பாதுகாப்பு கொடுத்தார், ஆனால் அவர் ஆண்டுக்கு 10,000 ரூபாய் காணிக்கை செலுத்தினார். ஆசம் கான் பின்னர் கோலி நாட்டில் இரண்டு வலுவூட்டப்பட்ட நிலைகளைக் கட்டினார், ஒன்றுக்கு அசமாபாத் என்று பெயரிட்டார், மற்றொன்றுக்கு தனது மகனின் பெயரால் கல்லாபாத் என்று பெயரிட்டார், மேலும் அவர் நவாநகர் ஜாம் சரணடையவும் செய்தார். அடுத்த வைஸ்ராய் இசா தர்கான் நிதி சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். 1644 ஆம் ஆண்டில், முகலாய இளவரசர் ஒளரங்கசீப் அகமதாபாத்தில் உள்ள ஒரு ஜெயின் கோவிலை இடித்ததற்காக மத தகராறில் ஈடுபட்டிருந்த வைஸ்ராயாக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது சச்சரவுகள் காரணமாக, கோலிஸைக் கட்டுப்படுத்தத் தவறிய ஷாயிஸ்தா கான் அவருக்குப் பதிலாக நியமிக்கப்பட்டார். எனவே இளவரசர் முராத் பக்ஷ 1654 இல் வைஸ்ராயாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் சீக்கிரம் சீர்கேட்டை மீட்டெடுத்து கோலி கிளர்ச்சியாளர்களை தோற்கடித்தார்.

நோய் மற்றும் இறப்பு

1658 இல் ஷாஜஹான் நோய்வாய்ப்பட்டபோது, தாரா ஷிகோ (மும்தாஜ் மஹாலின் மூத்த மகன்) அவரது தந்தைக்குப் பதிலாக ரீஜண்ட் பாத்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார், இது அவரது சகோதரர்களின் விரோதத்தை விரைவாக ஏற்படுத்தியது. அவர் ஆட்சியதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டதை அறிந்தவுடன், அவரது இளைய சகோதரர்கள், வங்காளத்தின் வைஸ்ராய் ஷாஜா மற்றும் குஜராத்தின் வைஸ்ராய் முராத் பக்ஷ ஆகியோர் தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்து, தங்கள் செல்வங்களைக் கோருவதற்காக ஆக்ராவுக்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். மூன்றாவது மகனான ஒளரங்கசீப், நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட ஒரு படையைத் திரட்டி அதன் தலைமைத் தளபதி ஆனார். அவர் ஆக்ரா அருகே தாராவின் இராணுவத்தை எதிர்கொண்டார் மற்றும் சமூகர் போரின் போது அவரை தோற்கடித்தார். ஷாஜகான் தனது நோயிலிருந்து முழுமையாக குணமடைந்தாலும், ஒளரங்கசீப் அவரை ஆட்சி செய்ய தகுதியற்றவர் என்று அறிவித்து ஆக்ரா கோட்டையில் வீட்டுக் காவலில் வைத்தார்.

ஜஹானாரா பேகம் சாஹிப், மும்தாஜ் மஹாலின் மூத்த மகள், அவரது 8 ஆண்டு சிறைவாசத்தை தானாக முன்வந்து பகிர்ந்து கொண்டார் மற்றும் அவருக்குப் பாலூட்டினார். ஜனவரி 1666 இல், ஷாஜகான் நோய்வாய்ப்பட்டார். ஜனவரி 30 ஆம் தேதி வரை படுக்கையில் இருந்த அவர் படிப்படியாக பலவீனமடைந்தார், அவர் ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றத்தின் பெண்களை, குறிப்பாக பிற்காலங்களில் அவரது மனைவி அக்பரபாடி மஹாலை, ஜஹானாராவின் பராமரிப்பிற்குப்

பாராட்டினார். கல்'மா (லா இலாஹ இல்லல்லாஹ்) மற்றும் குர்ஆனின் வசனங்களை ஓதிய பிறகு, ஷாஜகான் 74 வயதில் இறந்தார்.

ஷாஜகானின் மதகுரு சயீத் முஹம்மது கனாவ்ஜி மற்றும் ஆக்ராவின் காசி குர்பான் ஆகியோர் கோட்டைக்கு வந்து, அவரது உடலை அருகிலுள்ள மண்டபத்திற்கு நகர்த்தி, கழுவி, அதை மூடி, சந்தனப்பெட்டியில் வைத்தார்கள்.

இளவரசி ஜஹானாரா அரசு இறுதிச் சடங்கை ஏற்பாடு செய்திருந்தார், அதில் ஷாஜகானின் உடல் ஊர்வலமாகச் செல்வது, அதைத் தொடர்ந்து ஆக்ராவின் குறிப்பிடத்தக்க குடிமக்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் ஏழைகள் மற்றும் ஏழைகளுக்கு நாணயங்களைச் சிதறடிப்பது. ஒளரங்கசீப் அத்தகைய ஆடம்பரத்திற்கு இடமளிக்க மறுத்துவிட்டார். உடல் தாஜ்மஹாலுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கு அவரது அன்பு மனைவி மும்தாஜ் மஹாலின் உடலுக்கு அருகில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

கட்டிடக்கலைக்கான பங்களிப்புகள்

ஷாஜகான் தனது ஆட்சியின் போது கட்டப்பட்ட கட்டிடங்களின் ஒரு பெரிய பாரம்பரியத்தை விட்டுச் சென்றார். அவர் முகலாய கட்டிடக்கலையின் மிகப்பெரிய புரவலர்களில் ஒருவர். அவரது ஆட்சி முகலாய கட்டிடக்கலையின் பொற்காலத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. அவர் தனது மனைவி பேரரசி மும்தாஜ் மஹால் மீது கொண்ட அன்பினால் கட்டப்பட்ட தாஜ்மஹால் அவரது மிகவும் பிரபலமான கட்டிடமாகும். மும்தாஜ் மஹாலுடனான அவரது உறவு, இந்திய கலை, இலக்கியம் மற்றும் சினிமா ஆகியவற்றில் பெரிதும் மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஷாஜகான் தனிப்பட்ட முறையில் அரசு கருவூலத்தை வைத்திருந்தார். மற்றும் கோஹினூர் போன்ற பல விலையுயர்ந்த கற்கள்.

அதன் அமைப்பு மிகுந்த கவனத்துடன் வரையப்பட்டது மற்றும் உலகம் முழுவதிலுமிருந்து கட்டிடக் கலைஞர்கள் இதற்காக அழைக்கப்பட்டனர். கட்டிடம் கட்டி முடிக்க இருபது வருடங்கள் ஆனது மற்றும் செங்கல் கொண்டு வெள்ளை பளிங்கு மூலம் கட்டப்பட்டது. அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது மகன் ஒளரங்கசீப் அவரை மும்தாஜ் மஹாலுக்கு அடுத்ததாக அடக்கம் செய்தார். அவரது மற்ற கட்டுமானங்களில் டெல்லி கோட்டை அல்லது உருது மொழியில் லால் கிலா என்றும் அழைக்கப்படும் செங்கோட்டை, ஆக்ரா கோட்டையின் பெரிய பகுதிகள், ஜமா மஸ்ஜித், வசீர் கான் மசூதி, மோதி மஸ்ஜித், ஷாலிமார் கார்டன்ஸ், லாகூர் கோட்டையின் பகுதிகள், மஹாபத் ஆகியவை அடங்கும். பெஷாவரில் உள்ள கான் மசூதி, ஹாஸ்டலில் உள்ள மினி குதுப் மினார், ஜஹாங்கீர் கல்லறை-அவரது தந்தையின் கல்லறை, அதன் கட்டுமானம் அவரது மாற்றாந்தாய் நூர்ஜஹான் மற்றும் ஷாஜகான் மசூதியால் மேற்பார்வையிடப்பட்டது. மயில் சிம்மாசனமும் அவரிடம் இருந்தது. தக்த் இ தெளஸ், அவரது ஆட்சியைக் கொண்டாடுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஷாஜகான் தனது தலைசிறந்த கட்டிடக்கலைகளில் குர்ஆனின் ஆழமான வசனங்களையும் வைத்தார்.

பாகிஸ்தானின் சிந்து மாகாணத்தில் உள்ள தட்டாவில் உள்ள ஷாஜஹான் மசூதி (கராச்சியிலிருந்து 100 கிமீ / 60 மைல் தொலைவில்) ஷாஜஹான் ஆட்சியின் போது 1647 இல் கட்டப்பட்டது. இந்த மசூதி சிவப்பு செங்கற்களால் நீல நிற படிந்து உறைந்த ஓடுகளால் கட்டப்பட்டது.

ஒருவேளை சிந்துவின் மற்றொரு நகரத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஹலா. மசூதியில் மொத்தம் 93 குவிமாடங்கள் உள்ளன, மேலும் இது போன்ற பல குவிமாடங்களைக் கொண்ட உலகின் மிகப்பெரிய மசூதி இதுவாகும். இது ஒலியியலை மனதில் வைத்து கட்டப்பட்டுள்ளது. 100 டெசிபல்களுக்கு மேல் பேசும் போது குவிமாடத்தின் ஒரு முனையில் ஒருவர் பேசுவதை மறுமுனையில் கேட்க முடியும். இது 1993 முதல் யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய பட்டியலில் தற்காலிகமாக உள்ளது.

அலகு III அவுரங்கசீப்

இளமை பருவம்

முஹி அல்-தின் முஹம்மது பொதுவாக ஒளரங்கசீப் என்று அழைக்கப்படுகிறார் மற்றும் ஆலம்கிர் முகலாயப் பேரரசின் ஆறாவது பேரரசர் ஆவார், ஜூலை 1658 முதல் 1707 இல் அவர் இறக்கும் வரை ஆட்சி செய்தார். அவரது பேரரசரின் கீழ், முகலாயர்கள் தங்கள் எல்லையை ஏறக்குறைய பரப்பளவில் அடைந்தனர். இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும்.

கடைசி பயனுள்ள முகலாய ஆட்சியாளராக பரவலாகக் கருதப்படும் ஒளரங்கசீப் பதாவா ஆலம்கிரியைத் தொகுத்தார் மற்றும் இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் ஷரியா மற்றும் இஸ்லாமியப் பொருளாதாரத்தை முழுமையாக நிறுவிய சில மன்னர்களில் ஒருவர்.

ஒளரங்கசீப் பிரபுத்துவ திமுரிட் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர், அவரது தந்தை ஷாஜஹானின் (r. 1628-1658) கீழ் நிர்வாக மற்றும் இராணுவப் பதவிகளை வகித்தார் மற்றும் ஒரு திறமையான இராணுவத் தளபதியாக அங்கீகாரம் பெற்றார். ஒளரங்கசீப் 1636-1637ல் தக்காணத்தின் வைஸ்ராயாகவும், 1645-1647ல் குஜராத் கவர்னராகவும் பணியாற்றினார். அவர் 1648-1652 இல் முல்தான் மற்றும் சிந்து மாகாணங்களை கூட்டாக நிர்வகித்தார் மற்றும் அண்டை நாடான சஃபாவிட் பிரதேசங்களுக்கு தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார். செப்டம்பர் 1657 இல், ஷாஜஹான் தனது மூத்த மற்றும் தாராளவாத மகன் தாரா ஷிகோவை தனது வாரிசாக நியமித்தார், இந்த நடவடிக்கையை ஒளரங்கசீப் நிராகரித்தார், அவர் பிப்ரவரி 1658 இல் தன்னை பேரரசராக அறிவித்தார். ஏப்ரல் 1658 இல், அவுரங்கசீப் ஷிகோ மற்றும் மார்வார் இராச்சியத்தை தோற்கடித்தார். தர்மத்தின் போர். மே 1658 இல் சமூகர் போரில் அவுரங்கசீப்பின் தீர்க்கமான வெற்றி அவரது இறையாண்மையை உறுதிப்படுத்தியது மற்றும் அவரது மேலாதிக்கம் பேரரசு முழுவதும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. ஜூலை 1658 இல் ஷாஜஹான் நோயிலிருந்து குணமடைந்த பிறகு, ஒளரங்கசீப் அவரை ஆட்சி செய்யத் தகுதியற்றவர் என்று அறிவித்து, ஆக்ரா கோட்டையில் அவரது தந்தையைச் சிறையில் அடைத்தார்.

ஒளரங்கசீப்பின் பேரரசரின் கீழ், முகலாயர்கள் கிட்டத்தட்ட முழு இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் பரவியிருந்த தங்கள் நிலப்பரப்புடன் அதன் மிகப்பெரிய அளவை அடைந்தனர். முகலாயர்களால் பல வம்சங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் தூக்கியெறியப்பட்டு, விரைவான இராணுவ விரிவாக்கத்தின் காலகட்டத்தால் அவரது ஆட்சி வகைப்படுத்தப்படுகிறது. அவரது வெற்றிகளால் அவருக்கு ஆலம்கிர் ('வெற்றியாளர்') என்ற ஆட்சிப் பட்டம் கிடைத்தது. உலகின் மிகப்பெரிய பொருளாதாரம் மற்றும் மிகப்பெரிய உற்பத்தி சக்தியாக முகலாயர்கள் குயிங் சீனாவை விஞ்சினர். முகலாய இராணுவம் படிப்படியாக முன்னேறி உலகின் வலிமையான படைகளில் ஒன்றாக மாறியது. ஒரு உறுதியான முஸ்லீம், ஒளரங்கசீப் ஏராளமான மசூதிகளை கட்டிய பெருமைக்குரியவர் மற்றும் அரபு எழுத்துக்களின் படைப்புகளை ஆதரித்தார். அவர் வெற்றிகரமாக பதாவா ஆலம்கிரியை பேரரசின் முதன்மை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்பாக திணித்தார் மற்றும் இஸ்லாத்தில் மத ரீதியாக தடைசெய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகளை தடை செய்தார். ஒளரங்கசீப் பல

உள்ளூர் கிளர்ச்சிகளை அடக்கினாலும், அவர் வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களுடன் நல்லுறவைப் பேணி வந்தார்.

ஒளரங்கசீப் பொதுவாக இந்திய வரலாற்றின் தலைசிறந்த பேரரசர்களில் ஒருவராக வரலாற்றாசிரியர்களால் கருதப்படுகிறார். சமகால ஆதாரங்களில் ஒளரங்கசீப் மீது கணிசமான அபிமானம் இருந்தாலும், அவருடைய சில கொள்கைகள் குறித்து அவர் விமர்சிக்கப்பட்டார்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

அவரங்கசீப் தாஹோதில் கி.பி. 1618. அவரது தந்தை பேரரசர் ஷாஜஹான் (r. 1628-1658), அவர் திமுரிட் வம்சத்தின் முகலாய வீட்டைச் சேர்ந்தவர்.[13] பிந்தையவர் திமுரிட் பேரரசின் நிறுவனர் எமிர் திமுரின் (r. 1370-1405) வழிவந்தவர். ஒளரங்கசீப்பின் தாயார் மும்தாஜ் மஹால் பாரசீக பிரபுக்களான ஆசஃப் கானின் மகள் ஆவார், இவர் விஜியர் மிர்சா கியாஸின் இளைய மகனாவார். முகலாயப் பேரரசின் நான்காவது பேரரசரான ஜஹாங்கீர் (r. 1605-1627) என்ற அவரது தந்தைவழி தாத்தா ஆட்சியின் போது ஒளரங்கசீப் பிறந்தார்.

ஜூன் 1626 இல், அவரது தந்தையால் தோல்வியுற்ற கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, எட்டு வயது ஒளரங்கசீப் மற்றும் அவரது சகோதரர் தாரா ஷிகோ ஆகியோர் லாகூரில் உள்ள முகலாய நீதிமன்றத்திற்கு தங்கள் தாத்தா ஜஹாங்கீர் மற்றும் அவரது மனைவி நூர் ஜஹான் ஆகியோரின் பிணைக்கைகளாக அனுப்பப்பட்டனர். ஒப்பந்தம். 1627 இல் ஜஹாங்கீர் இறந்த பிறகு, முகலாய சிம்மாசனத்திற்கான வாரிசுப் போரில் ஷாஜகான் வெற்றி பெற்றார். அவரங்கசீப்பும் அவரது சகோதரரும் ஆக்ராவில் ஷாஜஹானுடன் மீண்டும் இணைந்தனர்.

ஒளரங்கசீப் போர், இராணுவ வியூகம் மற்றும் நிர்வாகம் போன்ற பாடங்களை உள்ளடக்கிய முகலாய சமஸ்தான கல்வியைப் பெற்றார். அவரது பாடத்திட்டத்தில் இஸ்லாமிய ஆய்வுகள் மற்றும் துருக்கிய மற்றும் பாரசீக இலக்கியம் போன்ற அறிவார்ந்த பகுதிகளும் அடங்கும். ஒளரங்கசீப் அவர் காலத்தில் ஹிந்தியில் சரளமாக வளர்ந்தார்.

28 மே 1633 அன்று, முகலாய ஏகாதிபத்திய முகாமில் ஒரு சக்திவாய்ந்த போர் யானை முட்டியதில் ஒளரங்கசீப் மரணத்திலிருந்து தப்பினார். அவர் யானைக்கு எதிராக சவாரி செய்து அதன் தும்பிக்கையை ஒரு ஈட்டியால் தாக்கினார், மேலும் நசுக்கப்படாமல் தன்னை வெற்றிகரமாக பாதுகாத்தார். ஒளரங்கசீப்பின் வீரத்தைப் பாராட்டிய அவரது தந்தை அவருக்கு பகதூர் (துணிச்சலானவர்) என்ற பட்டத்தை அளித்து, அவரைத் தங்கத்தால் எடைபோட்டு, ரூபாய் மதிப்புள்ள பரிசுகளை வழங்கினார். 200,000. இந்த நிகழ்வு பாரசீக மற்றும் உருது வசனங்களில் கொண்டாடப்பட்டது, மேலும் அவரங்கசீப் கூறினார்:

(யானை) சண்டை எனக்கு மரணமாக முடிந்திருந்தால், அது அவமானகரமான விஷயமாக இருந்திருக்காது. மரணம் பேரரசர்களின் மீதும் திரைச்சீலையைக் குறைக்கிறது; அது அவமதிப்பு இல்லை. என் சகோதரர்கள் செய்ததில் அவமானம் இருந்தது!

ஆரம்பகால இராணுவ பிரச்சாரங்கள்

ஷாஜகானின் கொள்கையை மீறி மற்றொரு பிரதேசத்தைத் தாக்கி, தனது செயல்களுக்குப் பரிகாரம் செய்ய மறுத்து வந்த ஓர்ச்சாவின் கலகக்கார ஆட்சியாளர் ஜூஜார் சிங்கை அடக்கும்

நோக்கத்துடன் புந்தேல்கண்டிற்கு அனுப்பப்பட்ட படைக்கு அவரங்கசீப் பெயரளவில் பொறுப்பேற்றார். ஏற்பாட்டின்படி, ஒளரங்கசீப் சண்டையிலிருந்து விலகி, பின்பகுதியில் தங்கி, 1635 இல் முகலாய இராணுவம் கூடி ஓர்ச்சாவை முற்றுகையிடத் தொடங்கியபோது, அவரது தளபதிகளின் ஆலோசனையைப் பெற்றார். பிரச்சாரம் வெற்றியடைந்தது மற்றும் சிங் ஆட்சியில் இருந்து அகற்றப்பட்டார்.

தக்காணத்தின் வைஸ்ராய்

அவரங்கசீப் 1636 இல் தக்காணத்தின் வைஸ்ராயாக நியமிக்கப்பட்டார்.[25] நிஜாம் ஷாஹி சிறுவன்-இளவரசர் மூன்றாம் முர்தாசா ஷாவின் ஆட்சியின் போது அஹ்மத்நகரின் அபாயகரமான விரிவாக்கத்தால் ஷாஜகானின் அடிமைகள் பேரழிவிற்கு ஆளான பிறகு, பேரரசர் 1636 இல் நிஜாம் ஷாஹி வம்சத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்த அவரங்கசீப்பை அனுப்பினார். 1637 இல், ஒளரங்கசீப் சஃபாவிட் இளவரசி தில்ராஸ் பானுவை மணந்தார், மரணத்திற்குப் பின் ராபியா-உத்-தௌராணி என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர் அவரது முதல் மனைவி மற்றும் தலைமை மனைவி மற்றும் அவருக்கு பிடித்தவர். ஹீரா பாய் என்ற அடிமைப் பெண்ணின் மீதும் அவருக்கு மோகம் இருந்தது. அவரது இளம் வயதிலேயே அவரது மரணம் அவரைப் பெரிதும் பாதித்தது. வயதான காலத்தில், அவர் தனது துணைவியான உதய்புரி மஹாலின் வசீகரத்தில் இருந்தார். பிந்தையவர் முன்பு தாரா ஷாகோவின் துணையாக இருந்தார். அதே ஆண்டில், 1637 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப் சிறிய ராஜபுத்திர ராஜ்யமான பாக்லானாவை இணைக்கும் பொறுப்பில் நியமிக்கப்பட்டார், அதை அவர் எளிதாக செய்தார். 1638 ஆம் ஆண்டில், அவரங்கசீப் நவாப் பாயை மணந்தார், பின்னர் ரஹ்மத் அல்-நிசா என்று அழைக்கப்பட்டார். அதே ஆண்டில், போர்த்துகீசிய கடலோரக் கோட்டையான டாமனைக் கைப்பற்ற அவரங்கசீப் ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், இருப்பினும் அவரது படைகள் பிடிவாதமான எதிர்ப்பைச் சந்தித்தன, இறுதியில் நீண்ட முற்றுகையின் முடிவில் விரட்டப்பட்டன. ஒரு கட்டத்தில், ஒளரங்கசீப் ஒளரங்கபாடி மஹாலை மணந்தார், அவர் ஒரு சர்க்காசியன் அல்லது ஜார்ஜியன்.

1644 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப்பின் சகோதரி ஜஹானாரா, ஆக்ராவில் இருந்தபோது, அவரது வாசனை திரவியத்தில் இருந்த இரசாயனங்கள் அருகிலிருந்து விளக்கினால் பற்றவைக்கப்பட்டதால் எரிக்கப்பட்டார். இந்த நிகழ்வு அரசியல் விளைவுகளுடன் குடும்ப நெருக்கடியைத் தூண்டியது. ஒளரங்கசீப் உடனடியாக ஆக்ராவுக்குத் திரும்பாமல், மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு தனது தந்தையின் அதிருப்தியை அனுபவித்தார். அந்த நேரத்தில் ஷாஜஹான் ஜஹானாராவுக்கு உடல்நலம் தேறிக் கொண்டிருந்தார், மேலும் ஆயிரக்கணக்கான காவலர்கள் ஆக்ராவுக்கு வந்து அஞ்சலி செலுத்தினர். ஷாஜஹான், ஒளரங்கசீப் இராணுவ உடையில் உள்துறை அரண்மனை வளாகத்திற்குள் நுழைந்ததைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்தார், உடனடியாக அவரை தக்காணத்தின் வைஸ்ராய் பதவியில் இருந்து நீக்கினார்; அவரங்கசீப் சிவப்பு கூடாரங்களைப் பயன்படுத்தவோ அல்லது முகலாய பேரரசரின் அதிகாரப்பூர்வ இராணுவத் தரத்துடன் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளவோ இனி அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஒளரங்கசீப் ஆடம்பர வாழ்க்கையை

விட்டுவிட்டு ஃபக்கீர் ஆனதால், ஒளரங்கசீப் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார் என்று மற்ற ஆதாரங்கள் கூறுகின்றன.

குஜராத் கவர்னர்

1645 ஆம் ஆண்டில், அவர் ஏழு மாதங்களுக்கு நீதிமன்றத்தில் இருந்து தடை செய்யப்பட்டார் மற்றும் சக முகலாய தளபதிகளிடம் தனது வருத்தத்தைக் கூறினார். அதன்பிறகு, ஷாஜகான் அவரை குஜராத்தின் ஆளுநராக நியமித்தார். குஜராத்தில் அவரது ஆட்சி மதச் சண்டைகளால் குறிக்கப்பட்டது, ஆனால் ஸ்திரத்தன்மையைக் கொண்டு வந்ததற்காக அவருக்கு வெகுமதி அளிக்கப்பட்டது.

பால்க் கவர்னர்

1647 ஆம் ஆண்டில், ஷாஜகான் குஜராத்தில் இருந்து அவரங்கசீப்பை பால்கின் ஆளுநராக மாற்றினார், இளைய மகன் முராத் பகூஷுக்குப் பதிலாக அங்கு பயனற்றவராக இருந்தார். இப்பகுதி உஸ்பெக் மற்றும் துர்க்மென் பழங்குடியினரின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானது. முகலாய பீரங்கிகளும் கஸ்தூரிகளும் வலிமைமிக்க சக்தியாக இருந்தபோதும், எதிரிகளின் சண்டையிடும் திறமையும் இருந்தது. இரு தரப்பினரும் முட்டுக்கட்டையில் இருந்தனர் மற்றும் போரினால் அழிக்கப்பட்ட நிலத்தில் தனது இராணுவம் வாழ முடியாது என்பதை அவரங்கசீப் கண்டுபிடித்தார். குளிர்காலம் தொடங்கியவுடன், அவரும் அவரது தந்தையும் உஸ்பெக்ஸுடன் ஒரு பெரிய திருப்தியற்ற ஒப்பந்தத்தை செய்ய வேண்டியிருந்தது. முகலாய இறையாண்மைக்கு பெயரளவிலான அங்கீகாரத்திற்கு ஈடாக பிரதேசத்தை விட்டுக்கொடுத்தது. முகலாய படை உஸ்பெக்ஸ் மற்றும் பிற பழங்குடியினரின் தாக்குதல்களால் மேலும் மேலும் பாதிக்கப்பட்டது, அது பனி வழியாக காபூலுக்கு பின்வாங்கியது. இந்த இரண்டு வருட பிரச்சாரத்தின் முடிவில், ஒளரங்கசீப் ஒரு தாமதமான கட்டத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டது, சிறிய லாபத்திற்காக ஒரு பெரிய தொகை செலவிடப்பட்டது

ஒளரங்கசீப் முல்தான் மற்றும் சிந்துவின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டதால், மேலும் மோசமான இராணுவ ஈடுபாடுகள் தொடர்ந்தன. 1649 மற்றும் 1652 இல் காந்தஹாரில் உள்ள சஃபாவிட்களை வெளியேற்றுவதற்கான அவரது முயற்சிகள், ஒரு தசாப்த கால முகலாயக் கட்டுப்பாட்டிற்குப் பிறகு அவர்கள் சமீபத்தில் மீட்டெடுத்தனர், அவை இரண்டும் குளிர்காலம் நெருங்கும்போது தோல்வியில் முடிந்தது. பேரரசின் முனையில் இராணுவத்தை வழங்குவதில் உள்ள தளவாட சிக்கல்கள், மோசமான ஆயுதங்கள் மற்றும் எதிர்ப்பின் உறுதியற்ற தன்மை ஆகியவை தோல்விக்கான காரணங்களாக ஜான் ரிச்சர்ட்ஸால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டன, மேலும் 1653 இல் தாரா ஷிகோ தலைமையிலான மூன்றாவது முயற்சி, அதே முடிவை சந்தித்தார்.

தக்காணத்தின் வைஸ்ராயாக 2வது பதவிக்காலம்

காந்தஹாரை மீண்டும் கைப்பற்றும் முயற்சியில் அவருக்குப் பதிலாக தாரா ஷுகோ நியமிக்கப்பட்ட பிறகு அவரங்கசீப் மீண்டும் தக்காணத்தின் வைஸ்ராய் ஆனார். ஒளரங்கசீப் வருந்தினார் மற்றும் ஷிகோ தனது சொந்த நோக்கங்களுக்காக நிலைமையை கையாண்டார் என்ற உணர்வுகளை வளர்த்தார். அவர் திரும்பியதன் விளைவாக அவரங்கபாத்தின் இரண்டு ஜாகிரர்கள்

(நில மானியங்கள்) அங்கு மாற்றப்பட்டன, மேலும் தக்காணம் ஒப்பீட்டளவில் ஏழ்மையான பகுதி என்பதால், இது அவருக்கு நிதி ரீதியாக நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தியது. நிர்வாகத்தை பராமரிக்க மால்வா மற்றும் குஜராத்தில் இருந்து மானியங்கள் தேவைப்படும் பகுதி மிகவும் ஏழ்மையானதாக இருந்தது மற்றும் நிலைமை தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே தவறான உணர்வை ஏற்படுத்தியது. ஒளரங்கசீப் பயிர்ச்செய்கையை மேம்படுத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டால் நிலைமையை மேம்படுத்த முடியும் என்று ஷாஜகான் வலியுறுத்தினார். ஒளரங்கசீப் முர்ஷித் குலி காளை வட இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்படும் ஜாப்ட் வருவாய் முறையை தக்காணத்திற்கும் விரிவுபடுத்த நியமித்தார். முர்ஷித் குலி கான் விவசாய நிலத்தின் கணக்கெடுப்பு மற்றும் அது விளைவிப்பதற்கான வரி மதிப்பீட்டை ஏற்பாடு செய்தார். வருவாயை அதிகரிக்க, முர்ஷித் குலி கான் விதைகள், கால்நடைகள் மற்றும் நீர்ப்பாசன உள்கட்டமைப்புகளுக்கு கடன்களை வழங்கினார். டெக்கான் செழிப்பிற்கு திரும்பியது, அவுரங்கசீப் கோல்கொண்டா (குதுப் ஷாஹிகள்) மற்றும் பீஜாப்பூர் (ஆதில் ஷாஹிகள்) வம்ச ஆக்கிரமிப்பாளர்களைத் தாக்கி நிலைமையைத் தீர்க்க முன்மொழிந்தார். நிதிச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு துணையாக, இந்த முன்மொழிவு மேலும் நிலங்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் முகலாய செல்வாக்கை நீட்டிக்கும். ஒளரங்கசீப் பீஜாப்பூர் சுல்தானுக்கு எதிராக முன்னேறி பிதாரை முற்றுகையிட்டார். கோட்டை நகரின் கிலாடர் (கவர்னர் அல்லது கேப்டன்), சிடி மர்ஜான், துப்பாக்கிப் பத்திரிக்கை வெடித்ததில் படுகாயமடைந்தார். இருபத்தேழு நாட்கள் கடுமையான போருக்குப் பிறகு, பிதார் முகலாயர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது மற்றும் அவுரங்கசீப் தனது முன்னேற்றத்தைத் தொடர்ந்தார். மீண்டும், தாரா தனது தந்தையின் மீது செல்வாக்கு செலுத்தியதாக அவர் உணர் வேண்டும்: இரண்டு நிகழ்வுகளிலும் அவர் வெற்றியின் விளிம்பில் இருப்பதாக நம்பி, ஷாஜகான் முழுமையான வெற்றிக்கு அழுத்தம் கொடுக்காமல், எதிரணிப் படைகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதைத் தேர்ந்தெடுத்ததால், அவுரங்கசீப் விரக்தியடைந்தார்.

வாரிசுப் போர்

ஷாஜகானின் நான்கு மகன்களும் தங்கள் தந்தையின் ஆட்சியின் போது கவர்னர் பதவிகளை வகித்தனர். பேரரசர் மூத்தவரான தாரா ஷிகோவை ஆதரித்தார். இது இளைய மூவரிடையே வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது, அவர்கள் தங்களுக்கு இடையேயும் தாராவுக்கு எதிராகவும் கூட்டணியை வலுப்படுத்த பல்வேறு சமயங்களில் முயன்றனர். ஒரு பேரரசரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது மூத்த மகனுக்கு ஆட்சியை முறையாகக் கடத்தும் ஆதிகாலத்தின் முகலாய பாரம்பரியம் எதுவும் இல்லை. மாறாக மகன்கள் தந்தையை வீழ்த்துவதும், சகோதரர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே மரணம் வரை போரிடுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. வரலாற்றாசிரியர் சதீஷ் சந்திரா, "இறுதி ரிசார்ட்டில், சக்திவாய்ந்த இராணுவத் தலைவர்களிடையே உள்ள தொடர்புகள் மற்றும் இராணுவ வலிமை மற்றும் திறன் ஆகியவை உண்மையான நடுவர்களாக இருந்தன" என்று கூறுகிறார். அதிகாரத்திற்கான போட்டி முதன்மையாக தாரா ஷிகோவிற்கும் ஒளரங்கசீப்பிற்கும் இடையே இருந்தது, ஏனென்றால் நான்கு மகன்களும் தங்கள் அதிகாரப்பூர்வ பாத்திரங்களில் திறமையை வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும், இந்த இருவரைச் சுற்றியே அதிகாரிகள் மற்றும் பிற செல்வாக்கு மிக்க

நபர்களின் துணை நடிகர்கள் பெரும்பாலும் புழக்கத்தில் இருந்தனர். கருத்தியல் வேறுபாடுகள் இருந்தன - அக்பரின் வடிவத்தில் தாரா ஒரு அறிவுஜீவி மற்றும் மத தாராளவாதி, அதே சமயம் ஒளரங்கசீப் மிகவும் பழமைவாதி - ஆனால், வரலாற்றாசிரியர்களான பார்பரா டி. மெட்கால்ஃப் மற்றும் தாமஸ் ஆர். மெட்கால்ஃப் சொல்வது போல், "வேறுபட்ட தத்துவங்களில் கவனம் செலுத்துவது உண்மையை புறக்கணிக்கிறது. தாரா ஒரு ஏழை ஜெனரல் மற்றும் தலைவர். வாரிசு தகராறில் உள்ள கோஷ்டி கோடுகள் சித்தாந்தத்தால் பெரிய அளவில் வடிவமைக்கப்படவில்லை என்ற உண்மையையும் இது புறக்கணிக்கிறது." L'École des Hautes Études en Sciences Sociales இன் இந்திய ஆய்வுகளின் பேராசிரியரான Marc Gaborieau விளக்குகிறார், "[அதிகாரிகள் மற்றும் அவர்களது ஆயுதப்படைகளின்] விசுவாசம் அவர்களின் சொந்த நலன்கள், குடும்ப உறவுகளின் நெருக்கம் மற்றும் அதற்கு மேல் உந்துதல் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. கருத்தியல் பிளவுகளை விட பாசாங்கு செய்பவர்களின் அனைத்து கவர்ச்சியும்." முஸ்லீம்களும் இந்துக்களும் ஒரு பாசாங்கு செய்பவருக்கு அல்லது மற்றவருக்கு ஆதரவாக மத அடிப்படையில் பிரிக்கவில்லை அல்லது சந்திராவின் கூற்றுப்படி, ஜஹானாராவும் மற்ற அரச குடும்ப உறுப்பினர்களும் தங்கள் ஆதரவில் பிளவுபட்டனர் என்ற நம்பிக்கையை ஆதரிக்க பல ஆதாரங்கள் இல்லை. ஜஹானாரா, நிச்சயமாக, இளவரசர்கள் அனைவரின் சார்பாகவும் பல்வேறு சமயங்களில் பரிந்து பேசினார் மற்றும் தாராவின் மதக் கண்ணோட்டத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும், அவரங்கசீப்பால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார்.

1656 ஆம் ஆண்டில், குதுப் ஷாஹி வம்சத்தின் கீழ் மூசா கான் என்ற ஜெனரல், கோல்கொண்டா கோட்டையை முற்றுகையிட்ட ஒளரங்கசீப்பைத் தாக்க 12,000 மஸ்கடியர்களைக் கொண்ட இராணுவத்தை வழிநடத்தினார். பின்னர் அதே பிரச்சாரத்தில், ஒளரங்கசீப், 8,000 குதிரைவீரர்கள் மற்றும் 20,000 கர்நாடகா மஸ்கடியர்களைக் கொண்ட இராணுவத்திற்கு எதிராக சவாரி செய்தார்.

ஷாஜஹான் தனக்குப் பின் தாரா வர வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியதால், 1657 ஆம் ஆண்டில் ஷாஜஹான் நோயால் பாதிக்கப்பட்டு, புதிதாகக் கட்டப்பட்ட ஷாஜஹானாபாத் நகரத்தில் (பழைய டெல்லி) தனது விருப்பமான மகனின் பராமரிப்பில் மூடப்பட்டார். ஷாஜஹானின் மரணம் பற்றிய வதந்திகள் ஏராளமாக பரவியது மற்றும் இளைய மகன்கள் தாரா அதை மச்சியாவெல்லியன் காரணங்களுக்காக மறைக்கக்கூடும் என்று கவலைப்பட்டனர். இவ்வாறு, அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்தனர்: ஷா ஷாஜா வங்காளத்தில், அவர் 1637 முதல் ஆளுநராக இருந்தார், இளவரசர் முகமது ஷாஜா ராஜ்மஹாலில் ராஜாவாக முடிசூட்டினார், மேலும் அவரது குதிரைப்படை, பீரங்கி மற்றும் நதி புளோட்டிலா மேலிருந்து ஆக்ராவை நோக்கி கொண்டு வந்தார். வாரணாசி அருகே அவரது படைகள் தாரா ஷாகோவின் மகன் இளவரசர் சுலைமான் ஷாகோ மற்றும் ராஜா ஜெய் சிங் ஆகியோரின் தலைமையில் டெல்லியில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட தற்காப்பு இராணுவத்தை எதிர்கொண்டது, அதே நேரத்தில் முராத் குஜராத்தின் ஆளுநராக இருந்தபோதும், அவரங்கசீப் தக்காணத்திலும் செய்தார். மரணம் குறித்த வதந்திகள் உண்மை என்ற தவறான நம்பிக்கையில் இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதா அல்லது சவால் விட்டவர்கள் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களா என்பது தெரியவில்லை.

அவரது உடல்நிலை ஓரளவு மீண்ட பிறகு, ஷாஜகான் ஆக்ராவுக்குச் சென்றார், மேலும் அந்தந்த பிரதேசங்களில் தங்களை ஆட்சியாளர்களாக அறிவித்த ஷா ஷாஜா மற்றும் முராத் ஆகியோருக்கு சவால் விடும் வகையில் படைகளை அனுப்புமாறு தாரா அவரை வற்புறுத்தினார். பிப்ரவரி 1658 இல் பனாரஸில் ஷா ஷாஜா தோற்கடிக்கப்பட்டபோது, முராத் சமாளிக்க அனுப்பப்பட்ட இராணுவம், அவரும் ஓளரங்கசீபும் தங்கள் படைகளை இணைத்ததை அவர்கள் ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில் கண்டுபிடித்தனர், இரு சகோதரர்களும் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றவுடன் பேரரசைப் பிரிக்க ஒப்புக்கொண்டனர். ஏப்ரல் 1658 இல் தர்மத்தில் இரு படைகளும் மோதின, அவரங்கசீப் வெற்றி பெற்றார். ஷாஜா பீகார் வழியாக துரத்தப்பட்டார், அவரங்கசீப்பின் வெற்றி இது தாரா விகோவின் மோசமான முடிவு என்பதை நிரூபித்தது, இப்போது ஒரு முன்னணியில் தோற்கடிக்கப்பட்ட படை மற்றும் வெற்றிகரமான படையை தேவையில்லாமல் மற்றொரு முன்னணியில் ஆக்கிரமித்துள்ளார். தைரியமான ஓளரங்கசீப்பின் முன்னேற்றத்தை எதிர்க்க, அவர் திரும்ப அழைக்கப்பட்ட பீகார் படைகள் சரியான நேரத்தில் ஆக்ராவிற்கு வராதது என்பதை உணர்ந்த தாரா, கூட்டணிகளை உருவாக்கத் துடித்தார், ஆனால் ஓளரங்கசீப் ஏற்கனவே முக்கிய வேட்பாளர்களை அணுகியதைக் கண்டறிந்தார். மே மாதத்தின் பிற்பகுதியில் சமுகர் போரில் அவரங்கசீப்பின் நன்கு ஒழுக்கமான, போர்-கடினமான படையுடன் தாராவின் வேறுபட்ட, அவசரமாக உருவாக்கப்பட்ட இராணுவம் மோதியபோது, தாராவின் ஆட்களோ அல்லது அவரது தளபதிகளோ ஓளரங்கசீப்பிற்கு இணையாக இருக்கவில்லை. தாரா தனது சொந்த திறன்களில் அதீத நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தார், மேலும் அவரது தந்தை உயிருடன் இருக்கும் போது போரில் தலைமை தாங்க வேண்டாம் என்ற அறிவுரையை புறக்கணித்ததன் மூலம், அவர் அரியணையைக் கைப்பற்றினார் என்ற எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்தினார். "தாராவின் தோல்விக்குப் பிறகு, ஷாஜஹான் ஆக்ரா கோட்டையில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார், அங்கு அவர் தனது விருப்பமான மகள் ஜஹானாராவின் பராமரிப்பில் எட்டு ஆண்டுகள் கழித்தார்."

ஓளரங்கசீப் பின்னர் முராத் பக்ஷானான தனது ஏற்பாட்டை முறித்துக் கொண்டார், அதுவே அவரது நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம். தனக்கும் முராத்துக்கும் இடையில் பேரரசைப் பிரிப்பதற்குப் பதிலாக, அவர் தனது சகோதரனைக் கைது செய்து குவாலியர் கோட்டையில் சிறையில் அடைத்தார். முராத் 1661 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 4 ஆம் தேதி தூக்கிலிடப்பட்டார், இதற்கு முன்பு குஜராத்தின் திவானைக் கொன்றதற்காக முராத் தூக்கிலிடப்பட்டார். இந்த குற்றச்சாட்டை ஓளரங்கசீப் ஊக்குவித்தார், அவர் திவானின் மகன் ஹரியா சட்டத்தின் கொள்கைகளின் கீழ் மரணத்திற்கு பழிவாங்க வேண்டும். இதற்கிடையில், தாரா தனது படைகளை சேகரித்து, பஞ்சாப் சென்றார். ஷாஜாவுக்கு எதிராக அனுப்பப்பட்ட இராணுவம் கிழக்கில் சிக்கியது, அதன் தளபதிகள் ஜெய் சிங் மற்றும் திலிர் கான் ஆகியோர் ஓளரங்கசீப்பிற்கு அடிபணிந்தனர், ஆனால் தாராவின் மகன் சுலைமான் விகோ தப்பினார். அவரங்கசீப் ஷா ஷாஜாவுக்கு வங்காளத்தின் கவர்னர் பதவியை வழங்கினார். இந்த நடவடிக்கை தாரா விகோவை தனிமைப்படுத்தி, மேலும் துருப்புக்களை ஓளரங்கசீப்பிற்கு மாற்றும் விளைவை ஏற்படுத்தியது. வங்காளத்தில் தன்னைப் பேரரசராக அறிவித்துக் கொண்ட ஷா ஷாஜா, மேலும் ஒரு பகுதியை இணைக்கத் தொடங்கினார், இது கஜ்வா

போரின்போது போரிட்ட புதிய மற்றும் பெரிய படையுடன் பஞ்சாபிலிருந்து அணிவகுத்துச் செல்ல அவரங்கசீப்பைத் தூண்டியது. ஒளரங்கசீப்பிற்கு விசுவாசமான படைகளால். ஷா ஷாஜா பின்னர் அரக்கானுக்கு (இன்றைய பர்மாவில்) தப்பிச் சென்றார், அங்கு அவர் உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களால் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

ஷாஜா மற்றும் முராத் அப்புறப்படுத்தப்பட்டு, அவரது தந்தை ஆக்ராவில் மூழ்கிய நிலையில், ஒளரங்கசீப் தாரா ஷிகோவைப் பின்தொடர்ந்து, பேரரசின் வடமேற்கு எல்லையில் அவரைத் துரத்தினார். ஒளரங்கசீப், தாரா இனி ஒரு முஸ்லீம் இல்லை என்று கூறி, முகலாய பெரிய விஜியர் சாதுல்லா கானுக்கு விஷம் கொடுத்ததாக குற்றம் சாட்டினார். தொடர்ச்சியான போர்கள், தோல்விகள் மற்றும் பின்வாங்கல்களுக்குப் பிறகு, தாராவை அவரது தளபதிகளில் ஒருவரால் காட்டிக் கொடுத்து, அவரைக் கைது செய்து பிணைத்தார். 1658 இல், ஒளரங்கசீப் தனது முறையான முடிசூட்டு விழாவை டெல்லியில் ஏற்பாடு செய்தார்.

10 ஆகஸ்ட் 1659 அன்று, துரோகத்தின் அடிப்படையில் தாரா தூக்கிலிடப்பட்டார் மற்றும் அவரது தலை ஷாஜகானுக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஒளரங்கசீப்பின் முதல் முக்கிய மரணதண்டனை அவரது சகோதரர் இளவரசர் தாரா ஷிகோவின் மரணதண்டனையாகும், அவர் இந்து மதத்தால் தாக்கப்பட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டார், இருப்பினும் இது அரசியல் காரணங்களுக்காக செய்யப்பட்டது என்று சில ஆதாரங்கள் வாதிடுகின்றன. ஒளரங்கசீப் தனது கூட்டாளியான சகோதரன் இளவரசர் முராத் பகைக் கொலைக் குற்றத்திற்காக கைது செய்து, தீர்ப்பளித்து பின்னர் தூக்கிலிடப்பட்டார். சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அவரது மருமகன் சுலைமான் ஷிகோவுக்கு விஷம் கொடுத்ததாக அவரங்கசீப் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. தனது பதவியை உறுதி செய்து கொண்ட ஒளரங்கசீப் தனது பலவீனமான தந்தையை ஆக்ரா கோட்டையில் அடைத்து வைத்தார் ஆனால் அவரை தவறாக நடத்தவில்லை. ஷாஜகான் ஜஹானாராவால் பராமரிக்கப்பட்டு 1666 இல் இறந்தார்.

ஆட்சி முறை

அதிகாரத்துவம்

ஒளரங்கசீப்பின் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்துவம் அவரது முன்னோடிகளை விட கணிசமான அளவு இந்துக்களை வேலைக்கு அமர்த்தியது. 1679 மற்றும் 1707 க்கு இடையில், முகலாய நிர்வாகத்தில் இந்து அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை பாதியாக உயர்ந்தது, முகலாய பிரபுக்களில் 31.6% பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது, இது முகலாய காலத்தில் மிக அதிகமாக இருந்தது. அவர்களில் பலர் மராட்டியர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்கள், அவர்கள் அவரது அரசியல் கூட்டாளிகளாக இருந்தனர். இருப்பினும், ஒளரங்கசீப் உயர் பதவியில் இருந்த இந்து அதிகாரிகளை இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாற்ற ஊக்குவித்தார்.

பொருளாதாரம்

அவரது ஆட்சியின் கீழ், முகலாயப் பேரரசு உலகின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் கிட்டத்தட்ட 25% பங்களித்தது, குயிங் சீனாவை விஞ்சியது, இது உலகின் மிகப்பெரிய

பொருளாதாரம் மற்றும் மிகப்பெரிய உற்பத்தி சக்தியாக மாற்றியது, இது மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதையும் விடவும், அதன் மிகப்பெரிய மற்றும் பணக்கார துணைப்பிரிவான வங்காள சுபாஹ், முன்னோடி தொழில்மயமாக்கலைக் குறிக்கிறது.

இஸ்லாமிய சட்டத்தை நிறுவுதல்

ஒளரங்கசீப் ஒரு மரபுவழி முஸ்லீம் ஆட்சியாளர். தனது மூன்று முன்னோடிகளின் கொள்கைகளைத் தொடர்ந்து, அவர் தனது ஆட்சியில் இஸ்லாத்தை ஒரு மேலாதிக்க சக்தியாக மாற்ற முயன்றார். இருப்பினும் இந்த முயற்சிகள் அவரை இந்த மறுமலர்ச்சிக்கு எதிரான சக்திகளுடன் மோதலுக்கு கொண்டு வந்தன. ஒளரங்கசீப் முஜாதிதி ஆணைப் பின்பற்றுபவர் மற்றும் பஞ்சாபி துறவியின் மகன் அஹமத் சிர்ஹிண்டியின் சீடராவார். அவரால் அறிவுறுத்தப்பட்ட மற்றும் ஈர்க்கப்பட்ட இஸ்லாமிய ஆட்சியை நிறுவ முயன்றார்.

வரலாற்றாசிரியர் கேத்தரின் பிரவுன், "அவுரங்கசீப்பின் பெயரே வரலாற்றுத் துல்லியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், அரசியல்-மத வெறி மற்றும் அடக்குமுறையின் குறியீடாக பிரபலமான கற்பனையில் செயல்படுவதாகத் தெரிகிறது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் பாமியன் புத்தர்களை அழிக்க எண்ணினார் என்று பிரபலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கூற்றுகளுடன் இந்த விஷயமும் நவீன காலங்களில் எதிரொலித்தது. ஒரு அரசியல் மற்றும் மதப் பழமைவாதியாக, ஒளரங்கசீப் தனது முன்னோடிகளின் மதச்சார்பற்ற-மதக் கண்ணோட்டங்களைப் பின்பற்ற வேண்டாம் என்று தேர்வு செய்தார். அவர் பாரசீகக் கருத்தான ஃபார்ர்-இ-அய்சாதியைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை, மேலும் அவரது ஆட்சியானது குர்ஆன் அரசாட்சியின் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஷாஜஹான் ஏற்கனவே அக்பரின் தாராளவாதத்தில் இருந்து விலகிவிட்டார், இருப்பினும் இந்து மதத்தை அடக்கும் நோக்கத்துடன் இல்லாமல் ஒரு அடையாளமாக இருந்தாலும், ஒளரங்கசீப் மாற்றத்தை இன்னும் மேலே கொண்டு சென்றார். அக்பர், ஜஹாங்கீர் மற்றும் ஷாஜஹான் ஆகியோரின் நம்பிக்கையின் அணுகுமுறை பேரரசின் நிறுவனர் பாபரை விட ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதாக இருந்தாலும், அவுரங்கசீப்பின் நிலைப்பாடு அவ்வளவு தெளிவாக இல்லை.

ஜாவாபித் அல்லது மதச்சார்பற்ற ஆணைகள் ஷரியாவை முறியடிக்கலாம் என்ற அவரது வலியுறுத்தலுடன் ஷரியா மீதான அவரது முக்கியத்துவம் போட்டியிட்டது அல்லது நேரடியாக மோதலில் இருந்தது. தலைமை காஜி 1659 இல் அவருக்கு முடிசூட்ட மறுத்ததால், ஒளரங்கசீப் தனது தந்தை மற்றும் சகோதரர்களுக்கு எதிரான அவரது நடவடிக்கைகளுக்கு மக்கள் எதிர்ப்பின் காரணமாக தன்னை ஒரு "ஷரியாவின் பாதுகாவலனாக" காட்டிக்கொள்ள வேண்டிய அரசியல் தேவை இருந்தது. பரவலான ஆணைகள் மற்றும் கொள்கைகளின் கூற்றுக்கள் இருந்தபோதிலும், முரண்பாடான கணக்குகள் உள்ளன. ஒளரங்கசீப் ஒருபோதும் இசைக்கு முழுமையான தடை விதிக்கவில்லை என்று வரலாற்றாசிரியர் கேத்தரின் பிரவுன் வாதிட்டார். ஃபதாவா ஆலம்கிரி என்று அழைக்கப்படும் பல நூறு சட்ட நிபுணர்களின் பணியால் ஹனாஃபி சட்டத்தை குறியீடாக்க அவர் முயன்றார். வாரிசுப் போர் மற்றும் ஷாஜகானின் செலவினங்களுடன் தொடர்ச்சியான ஊடுருவல் ஆகியவை கலாச்சார செலவினங்களை சாத்தியமாற்றதாகியது.

முல்தான், தட்டா மற்றும் குறிப்பாக வாரணாசியில் இந்து பிராமணர்களின் போதனைகள் ஏராளமான முஸ்லிம்களை ஈர்த்தது என்பதை அவர் அறிந்தார். முஸ்லிம் அல்லாதவர்களின் பள்ளிகள் மற்றும் கோவில்களை இடிக்குமாறு இந்த மாகாணங்களின் சுபதார்களுக்கு அவர் உத்தரவிட்டார். ஒளரங்கசீப் முஸ்லீம் அல்லாதவர்களைப் போல உடை அணிந்த முஸ்லிம்களை தண்டிக்க சுபதார்களுக்கு உத்தரவிட்டார். ஒளரங்கசீப்பின் மதக் கொள்கைக்கு எதிரிடையான து.பி ஆன்மீகவாதி சர்மத் கஷானி மற்றும் ஒன்பதாவது சீக்கிய குரு தேக் பகதூர் ஆகியோரின் மரணதண்டனைகள் சாட்சியமளிக்கின்றன; சீக்கியர்களின் கூற்றுப்படி, முன்னையவர் பல மதங்களுக்கு எதிரான கருத்துக்களால் தலை துண்டிக்கப்பட்டார், ஏனெனில் அவர் ஒளரங்கசீப்பின் கட்டாய மதமாற்றங்களை எதிர்த்தார். ஒளரங்கசீப் பிற இஸ்லாமுக்கு மாறான விழாக்களுடன் ஜோராஸ்ட்ரியன் பண்டிகையான நவ்ரோஸ் விழாவைக் கொண்டாடுவதைத் தடைசெய்து, இஸ்லாத்திற்கு மாறுவதை ஊக்குவித்தார்; குறிப்பிட்ட முஸ்லிம் பிரிவினருக்கு எதிரான துன்புறுத்தல் சம்பவங்களும் பதிவாகியுள்ளன.

வரிவிதிப்பு கொள்கை

1679 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப் பல இந்து ஆட்சியாளர்கள், அவரங்கசீப்பின் குடும்ப உறுப்பினர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டது. நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இராணுவ சேவைக்குப் பதிலாக முஸ்லிம் அல்லாத குடிமக்கள் மீது இராணுவ வரியான ஜிஸ்யாவை மீண்டும் விதிக்கத் தேர்வு செய்தார். மற்றும் முகலாய நீதிமன்ற அதிகாரிகள். ஒரு பாடத்தின் சமூகப் பொருளாதார நிலையைப் பொறுத்து குறிப்பிட்ட தொகை மாறுபடும் மற்றும் பேரிடர்களால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு வரி வசூல் பெரும்பாலும் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது; மேலும், பிராமணர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், பெரியவர்கள், ஊனமுற்றோர், வேலையில்லாதவர்கள், நோயாளிகள் மற்றும் பைத்தியக்காரர்கள் அனைவருக்கும் நிரந்தர விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. சேகரிப்பாளர்கள் முஸ்லிம்களாக இருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடப்பட்டது. பெரும்பான்மையான நவீன அறிஞர்கள் மதவெறி திணிப்பில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதை நிராகரிக்கின்றனர்; மாறாக, ரியல்போலிடிக் - பல தொடர்ச்சியான போர்களின் விளைவாக பொருளாதார தடைகள் மற்றும் மரபுவழி உலமாக்களுடன் நம்பகத்தன்மையை நிறுவுதல் - முதன்மை முகவர்களாக கருதப்படுகின்றன.

ஒளரங்கசீப் இந்து வணிகர்கள் மீது 5% என்ற விகிதத்தில் அதிக வரிச் சுமையை அமல்படுத்தினார் (முஸ்லீம் வணிகர்கள் மீதான 2.5%க்கு எதிராக), இது ஒளரங்கசீப்பின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் கணிசமான வெறுப்புக்கு வழிவகுத்தது; அக்பரின் சீரான வரிக் குறியீட்டிலிருந்து ஒரு கூர்மையான திருப்பம். மார்க் ஜேசன் கில்பர்ட்டின் கூற்றுப்படி, ஒளரங்கசீப் ஜிஸ்யா கட்டணத்தை நேரில் செலுத்த உத்தரவிட்டார், வரி வசூலிப்பவர் முன், அங்கு முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் குர்ஆனில் உள்ள ஒரு வசனத்தை ஓத வேண்டும், இது முஸ்லீம் அல்லாதவர்கள் என்று அவர்களின் தாழ்ந்த நிலையைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த முடிவு மக்கள் மற்றும் இந்து நீதிமன்ற அதிகாரிகளிடையே எதிர்ப்புகளையும் புலம்பலையும் ஏற்படுத்தியது. மாநில செலவினங்களைச் சமாளிக்க, ஒளரங்கசீப் நில வரிகளை உயர்த்த உத்தரவிட்டார்; இதன் சுமை இந்து ஜாட்கள் மீது

அதிகமாக விழுந்தது. ஜிஸ்யாவின் மறுசீரமைப்பு, கிழக்கிந்திய கம்பெனி அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளுக்கு ஹிந்துக்கள் தப்பிச் செல்ல ஊக்கமளித்தது. அதன் கீழ் மத துன்பம் மற்றும் மத வரிகளை முன்நிறுத்துதல் போன்ற கொள்கைகள் நிலவியது.

கோவில்கள் மற்றும் மசூதிகள் பற்றிய கொள்கை

ஓளரங்கசீப் நில மானியங்களை வழங்கினார் மற்றும் வழிபாட்டு ஆலயங்களை பராமரிப்பதற்கு நிதி வழங்கினார், ஆனால் (பெரும்பாலும்) அவற்றை அழிக்க உத்தரவிட்டார். நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் காலனித்துவ மற்றும் தேசியவாத வரலாற்றாசிரியர்களின் சிந்தனைப் பள்ளியை நிராகரிக்கின்றனர், இந்த அழிவுகள் மத வெறியால் வழிநடத்தப்படுகின்றன; மாறாக, இறையாண்மை, அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்துடன் கோயில்களின் தொடர்பு வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மசூதிகளைக் கட்டுவது குடிமக்களுக்கு அரசு கடமையாகக் கருதப்பட்டாலும், ஓளரங்கசீப்பின் பெயரில் பல ஃபிரம்ன்கள், துணைக் கோயில்கள், கணிதங்கள், சிஷ்டி கோயில்கள் மற்றும் குருத்வாராக்கள் உள்ளன, உஜ்ஜைனியின் மஹாகாலேஷ்வர் கோயில், டேராடூனில் உள்ள குருத்வாரா, சித்ரகூட் பாலாஜி கோயில், உமாநந்தா கோயில். குவாஹாட்டி மற்றும் சத்ருஞ்சய ஜெயின் கோவில்கள் போன்றவை. பல புதிய கோவில்களும் கட்டப்பட்டன.

அவரங்கசாப் அல்லது அவரது தலைவர்களால் அவரது உத்தரவின் பேரில் இடித்துத் தள்ளப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களை சமகால நீதிமன்றக் குறிப்புகள் குறிப்பிடுகின்றன. 1669 செப்டம்பரில், வாரணாசியில் உள்ள விஸ்வநாத் கோவிலை அழிக்க உத்தரவிட்டார், இது ராஜா மான் சிங்கால் நிறுவப்பட்டது, அவருடைய பேரன் ஜெய் சிங் சிவாஜி தப்பிக்க உதவினார் என்று நம்பப்படுகிறது. மதுராவில் நடந்த ஜாட் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு (1670 இன் முற்பகுதி), இது நகர-மசூதியின் புரவலரைக் கொன்றது, ஓளரங்கசீப் கிளர்ச்சியாளர்களை அடக்கி, நகரின் கேசவ தியோ கோவிலை இடித்து, ஈத்காவுடன் மாற்ற உத்தரவிட்டார். 1672-73 இல், ஓளரங்கசீப் சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் இந்துக்கள் வைத்திருந்த அனைத்து மானியங்களையும் மீண்டும் தொடங்க உத்தரவிட்டார், இருப்பினும் குஜராத் போன்ற பகுதிகளில் இது முற்றிலும் பின்பற்றப்படவில்லை, அங்கு சரண்களுக்கு இனம் வழங்கிய நிலங்கள் பாதிக்கப்படவில்லை. 1679 ஆம் ஆண்டில், கிளர்ச்சியாளர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட கண்டேலா, உதய்பூர், சித்தோர் மற்றும் ஜோத்பூர் உள்ளிட்ட பல முக்கிய கோயில்களை அழிக்க உத்தரவிட்டார். கோல்குண்டாவில் உள்ள ஜமா மசூதியும் இதேபோல் நடத்தப்பட்டது, அதன் ஆட்சியாளர் அரசிடமிருந்து வரும் வருவாயை மறைக்க அதைக் கட்டினார் என்று கண்டறியப்பட்டது; இருப்பினும், மசூதிகளை இழிவுபடுத்துவது அரிதாகவே உள்ளது, ஏனெனில் அவற்றின் அரசியல் மூலதனத்திற்கு எதிரான கோவில்கள் முழுமையாக இல்லாததால்.

பெனாரஸுக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு உத்தரவில், ஓளரங்கசீப் இந்துக்களுக்கு அரசு-பாதுகாப்பு வழங்கப்படும் என்றும் கோயில்கள் இடிக்கப்பட மாட்டாது (ஆனால் எந்தப் புதிய கோவிலையும் கட்டுவதைத் தடுக்கிறது) என்று ஷரியாவைக் கோருகிறார்; இதேபோன்ற விளைவைக் கொண்ட பிற ஆர்டர்களைக் காணலாம். ரிச்சர்ட் ஈட்டன், முதன்மை ஆதாரங்களின் விமர்சன மதிப்பீட்டில்,

ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது 15 கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டதாக எண்ணுகிறார். இயன் கோப்லாண்ட் மற்றும் பிறர் இக்திதார் ஆலம் கான் மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றனர், அவர் ஒட்டுமொத்தமாக, ஒளரங்கசீப் அழித்ததை விட அதிகமான கோவில்களைக் கட்டினார்.

எதிரிகளை தூக்கிலிடுதல்

1689 இல், இரண்டாவது மராட்டிய சத்ரபதி (ராஜா) சாம்பாஜி அவரங்கசீப்பால் கொடுரமாக தூக்கிலிடப்பட்டார். ஒரு போலி விசாரணையில், அவர் கொலை மற்றும் வன்முறை, அவரது கட்டளையின் கீழ் மராத்தியர்களால் பெராரில் உள்ள பர்ஹான்பூர் மற்றும் பகதூர்பூர் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான அட்டூழியங்கள் ஆகியவற்றில் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டார்.

1675 ஆம் ஆண்டில் 9வது சீக்கிய குரு தேக் பகதூர் ஒளரங்கசீப்பின் உத்தரவின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டார், பின்னர் அவர் இஸ்லாத்தில் மதம் மாற மறுத்ததால் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

முகலாயப் பேரரசின் விரிவாக்கம்

1663 ஆம் ஆண்டில், லடாக் விஜயத்தின் போது, ஒளரங்கசீப் பேரரசின் அந்தப் பகுதியின் மீது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டை நிறுவினார் மற்றும் டெல்டான் நம்கியால் போன்ற விசுவாசமான குடிமக்கள் அஞ்சலி மற்றும் விசுவாசத்தை உறுதியளிக்க ஒப்புக்கொண்டனர். டெல்டான் நம்கியால் லேயில் ஒரு பெரிய மதூதியைக் கட்டியதாகவும் அறியப்படுகிறது, அதை அவர் முகலாய ஆட்சிக்காக அர்ப்பணித்தார்.

1664 இல், ஒளரங்கசீப் வங்காளத்தின் ஷாயிஸ்தா கான் சுபேதாராக (கவர்னர்) நியமிக்கப்பட்டார். ஷாயிஸ்தா கான் போர்த்துகீசியம் மற்றும் அரக்கானிய கடற்கொள்ளையர்களை இப்பகுதியில் இருந்து அகற்றினார், மேலும் 1666 இல் அரக்கானிய மன்னர் சண்டா துதம்மாவிடமிருந்து சிட்டகாங் துறைமுகத்தை மீண்டும் கைப்பற்றினார். முகலாய ஆட்சி முழுவதும் சிட்டகாங் ஒரு முக்கிய துறைமுகமாக இருந்தது.

1685 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப் பீஜாப்பூர் கோட்டையைக் கைப்பற்றவும், சிகந்தர் அடில் ஷாவை (பீஜாப்பூரின் ஆட்சியாளர்) தோற்கடிக்க கிட்டத்தட்ட 50,000 பேர் கொண்ட படையுடன் தனது மகன் முகமது ஆசம் ஷாவை அனுப்பினார். பீஜாப்பூர் கோட்டையில் முகலாயர்களால் எந்த முன்னேற்றமும் செய்ய முடியவில்லை, முக்கியமாக இருபுறமும் பீரங்கி பேட்டரிகள் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டதால். முட்டுக்கட்டையால் ஆத்திரமடைந்த ஒளரங்கசீப் 4 செப்டம்பர் 1686 அன்று வந்து பீஜாப்பூரை முற்றுகையிட கட்டளையிட்டார்; எட்டு நாட்கள் போருக்குப் பிறகு, முகலாயர்கள் வெற்றி பெற்றனர்.

மீதமுள்ள ஒரே ஒரு ஆட்சியாளர், அபுல் ஹசன் குதுப் ஷா (கோல்கொண்டாவின் குத்ப்ஷாஹி ஆட்சியாளர்) சரணடைய மறுத்தார். அவரும் அவரது படைவீரர்களும் கோல்கொண்டாவில் தங்களைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு கொல்லார் சுரங்கத்தை கடுமையாகப் பாதுகாத்தனர், அது அப்போது உலகின் மிக அதிக உற்பத்தித் திறன் கொண்ட வைரச் சுரங்கமாகவும், ஒரு முக்கியமான பொருளாதாரச் சொத்தாகவும் இருந்தது. 1687 இல், கோல்கொண்டா முற்றுகையின் போது டெக்கான் குத்ப்ஷாஹி கோட்டைக்கு எதிராக ஒளரங்கசீப் தனது பெரும் முகலாய இராணுவத்தை வழிநடத்தினார். குத்ப்ஷாஹிகள் 400 அடி உயரமுள்ள ஒரு கிரானைட்

மலையில், நகரத்தை சூழ்ந்துள்ள மகத்தான எட்டு மைல் நீளமான சுவருடன் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளாக பாரிய கோட்டைகளை கட்டியுள்ளனர். கோல்கொண்டாவின் பிரதான வாயில்கள் எந்த போர் யானை தாக்குதலையும் முறியடிக்கும் திறன் பெற்றிருந்தன. குத்ப்ஷாஹிகள் தங்களுடைய சுவர்களின் அசையாத தன்மையைப் பராமரித்த போதிலும், இரவில் ஒளரங்கசீப்பும் அவரது காலாட்படையும் உயரமான சுவர்களை அளக்க அனுமதிக்கும் சிக்கலான சாரக்கட்டுகளை அமைத்தனர். எட்டு மாத முற்றுகையின் போது முகலாயர்கள் தங்கள் அனுபவமிக்க தளபதியான கிளிச் கான் பகதூர் மரணம் உட்பட பல இன்னல்களை எதிர்கொண்டனர். இறுதியில், ஒளரங்கசீப்பும் அவரது படைகளும் ஒரு வாயிலைக் கைப்பற்றுவதன் மூலம் சுவர்களில் ஊடுருவ முடிந்தது. மேலும் அவர்கள் கோட்டைக்குள் நுழைந்தது அபுல் ஹசன் குதுப் ஷா அமைதியாக சரணடைய வழிவகுத்தது.

இராணுவ உபகரணங்கள்

முகலாய பீரங்கி செய்யும் திறன் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் மேம்பட்டது.[119] மிகவும் பார்க்கக்கூடிய முகலாய பீரங்கிகளில் ஒன்று ஜஃபர்பக்சுஷ் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது மிகவும் அரிதான கலப்பு பீரங்கியாகும், இது இரும்பு ஃபோர்ஜ் வெல்டிங் மற்றும் வெண்கல-வார்ப்பு தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் இரண்டு உலோகங்களின் குணங்களைப் பற்றிய ஆழமான அறிவு ஆகியவற்றில் திறன் தேவை. இப்ராஹிம் ரௌசா ஒரு புகழ்பெற்ற பீரங்கியாகும், இது பல பீப்பாய்களுக்கு நன்கு அறியப்பட்டதாகும். ஒளரங்கசீப்பின் தனிப்பட்ட மருத்துவரான பிரான்சுவா பெர்னியர், இரண்டு குதிரைகளால் வரையப்பட்ட பஸ்துறை முகலாய துப்பாக்கி வண்டிகளைக் கவனித்தார். இந்த கண்டுபிடிப்புகள் இருந்தபோதிலும், பெரும்பாலான வீரர்கள் வில் மற்றும் அம்புகளைப் பயன்படுத்தினர், வாள் தயாரிப்பின் தரம் மிகவும் மோசமாக இருந்தது, அவர்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டவற்றைப் பயன்படுத்த விரும்பினர், மேலும் பீரங்கிகளின் செயல்பாடு முகலாயர்களிடம் அல்ல, ஐரோப்பிய துப்பாக்கி ஏந்தியவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்த காலகட்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட மற்ற ஆயுதங்கள் ராக்கெட்டுகள், கொதிக்கும் எண்ணெய் கொப்பரைகள், கஸ்தூரி மற்றும் மஞ்சானிக் (கல் எறியும் கவண்கள்) ஆகியவை அடங்கும். பின்னர் சிப்பாய் என்று அழைக்கப்பட்ட மற்றும் முற்றுகை மற்றும் பீரங்கிகளில் நிபுணத்துவம் பெற்ற காலாட்படை அவரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது தோன்றியது.

போர் யானைகள்

1703 ஆம் ஆண்டில், கோரமண்டலில் முகலாய தளபதி தாவுத் கான் பன்னி 10,500 நாணயங்களை இலங்கையில் இருந்து 30 முதல் 50 போர் யானைகளை வாங்கினார்.

கலை மற்றும் கலாச்சாரம்

ஒளரங்கசீப் தனது மத பக்திக்காக குறிப்பிடத்தக்கவர்; அவர் முழு குர்ஆனையும் மனப்பாடம் செய்தார், ஹதீஸ்களைப் படித்தார் மற்றும் இஸ்லாத்தின் சடங்குகளை கடுமையாகக் கடைப்பிடித்தார், மேலும் "குர்ஆனின் பிரதிகளை எழுதினார்."

ஒளரங்கசீப் தனது முன்னோடிகளை விட மிகவும் சிக்கனமான தன்மையைக் கொண்டிருந்தார், மேலும் உருவகமான முகலாய மினியேச்சரின் ஏகாதிபத்திய ஆதரவை வெகுவாகக் குறைத்தார். இது மற்ற பிராந்திய நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிமன்றத்தை சிதறடிக்கும் விளைவை ஏற்படுத்தியது. மத நம்பிக்கை கொண்ட அவர் இஸ்லாமிய எழுத்துக்களை ஊக்குவித்தார். அவரது ஆட்சியில் லாகூர் பாட்ஷாஹி மஸ்ஜித் மற்றும் அவரது மனைவி ரபியா-உத்-தௌராணிக்காக அவுரங்காபாத்தில் பீபி கா மக்பரா கட்டப்பட்டது. அவுரங்கசீப் என்று கருதப்படும் சமகால முஸ்லிம்களால் ஒளரங்கசீப் முஜாதித் என்று கருதப்பட்டார்.

எழுத்துக்கலை

முகலாய பேரரசர் ஒளரங்கசீப் இஸ்லாமிய கையெழுத்துப் படைப்புகளை ஆதரித்ததாக அறியப்படுகிறது; நாஸ்க் பாணியில் குர்ஆன் கையெழுத்துப் பிரதிகளுக்கான தேவை அவரது ஆட்சியின் போது உச்சத்தை எட்டியது. சையத் அலி தப்ரிஸியின் அறிவுறுத்தலின் பேரில், ஒளரங்கசீப் நாஸ்க் மொழியில் ஒரு திறமையான எழுத்தாளராக இருந்தார், அவர் உருவாக்கிய குர்ஆன் கையெழுத்துப் பிரதிகள் சாட்சியமளிக்கின்றன.

கட்டிடக்கலை

ஒளரங்கசீப் தனது தந்தையைப் போல் கட்டிடக்கலையில் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கவில்லை. ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் கீழ், முகலாய பேரரசரின் தலைமை கட்டிடக்கலை புரவலராக இருந்த நிலை குறையத் தொடங்கியது. இருப்பினும், அவுரங்கசீப் சில குறிப்பிடத்தக்க கட்டமைப்புகளை வழங்கினார். கேத்தரின் ஆஷர் தனது கட்டிடக்கலை காலத்தை முகலாய கட்டிடக்கலையின் "இஸ்லாமியமயமாக்கல்" என்று குறிப்பிடுகிறார். டெல்லியின் செங்கோட்டை வளாகத்தில் அவரது தனிப்பட்ட பயன்பாட்டிற்காக கட்டப்பட்ட மோதி மஸ்ஜித் (முத்து மசூதி) என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிறிய பளிங்கு மசூதி அவர் பதவியேற்ற பிறகு ஆரம்பகால கட்டுமானங்களில் ஒன்றாகும். பின்னர் அவர் லாகூரில் உள்ள பாட்ஷாஹி மசூதியைக் கட்ட உத்தரவிட்டார், இது இன்று இந்திய துணைக்கண்டத்தின் மிகப்பெரிய மசூதிகளில் ஒன்றாகும். ஸ்ரீநகரில் அவர் கட்டிய மசூதிதான் இன்றும் காஷ்மீரில் மிகப்பெரியது.

ஒளரங்கசீப்பின் கட்டிட நடவடிக்கைகளில் பெரும்பாலானவை மசூதிகளைச் சுற்றியே இருந்தன, ஆனால் மதச்சார்பற்ற கட்டமைப்புகள் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. அவுரங்காபாத்தில் உள்ள பீபி கா மக்பரா, ரபியா-உத்-தௌராணியின் கல்லறை, அவுரங்கசீப்பின் ஆணைப்படி அவரது மூத்த மகன் ஆசம் ஷாவால் கட்டப்பட்டது. அதன் கட்டிடக்கலை தாஜ்மஹாலின் தெளிவான உத்வேகத்தைக் காட்டுகிறது. ஒளரங்கசீப் கோட்டைகள் (உதாரணமாக ஒளரங்காபாத்தைச் சுற்றி ஒரு சுவர், அதன் வாயில்களில் பல இன்னும் உயிர்வாழ்கின்றன), பாலங்கள், வணிகச் சாலைகள் மற்றும் தோட்டங்கள் போன்ற நகர்ப்புற கட்டமைப்புகளை அளித்து பழுது பார்த்தார்.

ஒளரங்கசீப் முன்பு இருந்த கட்டமைப்புகளை பழுதுபார்த்தல் மற்றும் பராமரிப்பதில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இவற்றில் மிக முக்கியமானவை முகலாயர் மற்றும் முகலாயர்களுக்கு முந்தைய மசூதிகள் ஆகும், அவை அவர் தனது முன்னோடிகளை விட அதிகமாக பழுது பார்த்தன.

அவர் பக்தியார் காக்கி போன்ற சூஃபி துறவிகளின் தர்காக்களை ஆதரித்தார், மேலும் அரச கல்லறைகளை பராமரிக்க பாடுபட்டார்.

ஜவுளி தொழில்

முகலாயப் பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது முகலாயப் பேரரசின் ஜவுளித் தொழில் மிகவும் உறுதியாக வெளிப்பட்டது மற்றும் முகலாயப் பேரரசரின் பிரெஞ்சு மருத்துவரான ஃபிராங்கோயிஸ் பெர்னியரால் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. ஃபிராங்கோயிஸ் பெர்னியர், கர்கானாக்கள் அல்லது கைவினைஞர்களுக்கான பட்டறைகள், குறிப்பாக ஜவுளித் துறையில் "ஒரு மாஸ்டர் மேற்பார்வையிடப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான எம்பிராய்ட்ரிகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம்" எவ்வாறு செழித்தோங்கியது என்பதை எழுதுகிறார். அவர் மேலும் எழுதுகிறார், "கைவினைஞர்கள் பட்டு, நுண்ணிய ப்ரோகேட் மற்றும் பிற நுண்ணிய மஸ்லின்களை உருவாக்குகிறார்கள், அவற்றில் தலைப்பாகை, தங்கப் பூக்கள் மற்றும் பெண்கள் அணியும் டூனிக்ஸ் ஆகியவை ஒரே இரவில் தேய்ந்துவிடும், மேலும் விலை அதிகம். அவர்கள் நன்றாக ஊசி வேலைப்பாடுகளுடன் எம்பிராய்ட்ரி செய்யப்பட்டிருந்தால்".

ஹிம்ரு (இதன் பெயர் "ப்ரோகேட்" என்பதற்கு பாரசீகம்), பைதானி (இரண்டு பக்கமும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும்), முஷ்ரு (சாடின் நெசவு) மற்றும் கலம்காரி போன்ற சிக்கலான ஜவுளிகளைத் தயாரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு நுட்பங்களையும் அவர் விளக்குகிறார். வர்ணம் பூசப்பட்ட அல்லது ப்ளாக்-பிரிண்ட் செய்யப்பட்ட, முதலில் பெர்சியாவிலிருந்து வந்த ஒரு நுட்பமாகும். ஃபிராங்கோயிஸ் பெர்னியர், முகலாயர்களின் அரவணைப்பு மற்றும் சௌகரியத்திற்காக மிகவும் மதிக்கப்பட்ட பாஷ்மினா சால்வைகளின் வடிவமைப்புகள் மற்றும் மென்மையான, மென்மையான அமைப்பு ஆகியவற்றின் சில முதல், ஈர்க்கக்கூடிய விளக்கங்களை வழங்கினார். பிரான்ஸ் மற்றும் இங்கிலாந்துக்கு அவர்களின் வழி

வெளிநாட்டு உறவுகள்

ஒளரங்கசீப் 1659 மற்றும் 1662 ஆம் ஆண்டுகளில் மக்காவிடம் இராஜதந்திர பணிகளை அனுப்பினார், ஷெரீப்புக்கான பணம் மற்றும் பரிசுகளுடன். அவர் 1666 மற்றும் 1672 இல் மக்கா மற்றும் மதீனாவில் விநியோகிக்க தானம் அனுப்பினார். வரலாற்றாசிரியர் நைமூர் ரஹ்மான் ஃபரூக்கி எழுதுகிறார், "1694 வாக்கில், மக்காவின் ஷரீஃப்கள் மீதான ஒளரங்கசீப்பின் தீவிரம் குறையத் தொடங்கியது; அவர்களின் பேராசை மற்றும் வெறித்தனம் பேரரசரை முற்றிலும் ஏமாற்றியது ... ஒளரங்கசீப் தனது வெறுப்பை வெளிப்படுத்தினார். ஹிஜாஸுக்கு அவரது சொந்த உபயோகத்திற்காக பணம் அனுப்பப்பட்டது, இதனால் ஏழைகள் மற்றும் ஏழைகள் பாதிக்கப்படுகின்றனர்."

உஸ்பெக் உடனான உறவுகள்

பால்கின் உஸ்பெக் ஆட்சியாளரான சுபான் குலி கான் 1658 இல் அவரை முதன்முதலில் அங்கீகரித்து ஒரு பொதுக் கூட்டணிக்கு கோரிக்கை விடுத்தார், அவர் 1647 முதல் புதிய முகலாய பேரரசருடன் இணைந்து பணியாற்றினார், அவரங்கசீப் பால்க்கின் சுபேதாராக இருந்தபோது.

சஃபாவிட் வம்சத்துடனான உறவுகள்

ஓளரங்கசீப் 1660 இல் பாரசீகத்தின் இரண்டாம் அப்பாஸின் தூதரகத்தைப் பெற்று அவர்களுக்குப் பரிசுகளை வழங்கினார். இருப்பினும், முகலாய சாம்ராஜ்யத்திற்கும் சஃபாவிட் வம்சத்திற்கும் இடையிலான உறவுகள் பட்டமமாக இருந்தன, ஏனெனில் பெர்சியர்கள் காந்தஹார் அருகே நிலைகொண்டிருந்த முகலாய இராணுவத்தைத் தாக்கினர். ஓளரங்கசீப் சிந்து நதிப் படுகையில் தனது படைகளை ஒரு எதிர் தாக்குதலுக்கு தயார் செய்தார், ஆனால் 1666 இல் அப்பாஸ் II இன் மரணம் அவரங்கசீப் அனைத்து விரோதங்களையும் முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. ஓளரங்கசீப்பின் கலகக்கார மகன் சுல்தான் முஹம்மது அக்பர், பாரசீகத்தின் சுலைமான் I உடன் தஞ்சம் புகுந்தார், அவர் அவரை மஸ்கத்தின் இமாமிடமிருந்து மீட்டு, பின்னர் அவரங்கசீப்பிற்கு எதிரான எந்தவொரு இராணுவ சாகசங்களிலும் அவருக்கு உதவ மறுத்துவிட்டார்.

பிரெஞ்சுக்காரர்களுடனான உறவுகள்

1667 ஆம் ஆண்டில், பிரெஞ்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தூதர்களான லு கௌஸ் மற்றும் பெபர்ட் ஆகியோர் தக்காணத்தில் உள்ள பல்வேறு கிளர்ச்சியாளர்களிடமிருந்து பிரெஞ்சு வணிகர்களைப் பாதுகாக்க வலியுறுத்திய பிரான்சின் கடிதத்தை லூயிஸ் XIVக்கு அளித்தனர். கடிதத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஓளரங்கசீப் சூரத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையைத் திறக்க பிரெஞ்சுக்காரர்களை அனுமதித்தார்.

மாலத்தீவு சுல்தானுடனான உறவுகள்

1660களில், மாலத்தீவின் சுல்தான் இப்ராஹிம் இஸ்கந்தர் I, அவரங்கசீப்பின் பிரதிநிதியான பாலாசோரின் ஃபவஜ்தாரிடம் உதவி கோரினார். டச்சு மற்றும் ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கப்பல்கள் மாலத்தீவின் பொருளாதாரத்தை எவ்வாறு பாதிக்கலாம் என்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்ததால், எதிர்காலத்தில் வெளியேற்றப்படுவதற்கு சுல்தான் தனது ஆதரவைப் பெற விரும்பினார். இருப்பினும், ஓளரங்கசீப் ஒரு சக்திவாய்ந்த கடற்படையைக் கொண்டிருக்கவில்லை மற்றும் டச்சு அல்லது ஆங்கிலேயருடன் எதிர்கால போரில் இப்ராஹிமுக்கு ஆதரவை வழங்குவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை, கோரிக்கை எதுவும் பெறவில்லை.

ஓட்டோமான் பேரரசுடனான உறவுகள்

அவரது தந்தையைப் போலவே, ஓளரங்கசீப்பும் கலிபாவின் ஓட்டோமான் உரிமைகோரலை ஒப்புக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அவர் அடிக்கடி ஓட்டோமான் பேரரசின் எதிரிகளை ஆதரித்தார், பாஸ்ராவின் இரண்டு கிளர்ச்சி ஆளுநர்களை அன்புடன் வரவேற்றார், மேலும் அவர்களுக்கும் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கும் ஏகாதிபத்திய சேவையில் உயர் அந்தஸ்தை வழங்கினார். சுல்தான் சுலைமான் II இன் நட்பு தோரணைகள் அவரங்கசீப்பால் புறக்கணிக்கப்பட்டன. சுல்தான் ஓளரங்கசீப்பை கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிராக புனிதப் போரை நடத்த வலியுறுத்தினார்.

ஆங்கிலேயர்களுடனான உறவுகள் மற்றும் ஆங்கிலோ-முகலாய யுத்தம்

1686 ஆம் ஆண்டில், முகலாயப் பேரரசு முழுவதும் அவர்களுக்கு வழக்கமான வர்த்தக சலுகைகளை வழங்கும் ஒரு ஃபிரிமானைப் பெறுவதற்கு தோல்வியுற்ற கிழக்கிந்திய நிறுவனம்,

ஆங்கிலோ-முகலாயப் போரைத் தொடங்கியது. 1689 இல் ஒளரங்கசீப் பம்பையை முற்றுகையிட்ட ஜான்ஜிராவிலிருந்து ஒரு பெரிய கடற்படையை அனுப்பிய பிறகு இந்த போர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு பேரழிவில் முடிந்தது. சிதி யாகூப் தலைமையிலான கப்பல்களில் இந்தியர்கள் மற்றும் மாப்பிலாக்கள் இருந்தனர். 1690 ஆம் ஆண்டில், போர் தங்களுக்கு சாதகமாக நடக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து, மன்னிப்பு வேண்டி அவரங்கசீப்பின் முகாமுக்கு தூதர்களை அனுப்பியது. நிறுவனத்தின் தூதர்கள் பேரரசர் முன் விழுந்து வணங்கினர், ஒரு பெரிய இழப்பீடு வழங்க ஒப்புக்கொண்டனர், மேலும் எதிர்காலத்தில் இதுபோன்ற செயல்களில் இருந்து விலகிக்கொள்வதாக உறுதியளித்தனர்.

செப்டம்பர் 1695 இல், ஆங்கிலக் கடற்கொள்ளையர் ஹென்றி எவ்ரி தூரத் அருகே ஒரு கிராண்ட் முகலாய கிராப் கான்வாய் கைப்பற்றியதன் மூலம் வரலாற்றில் மிகவும் இலாபகரமான கொள்ளையர் சோதனைகளில் ஒன்றை நடத்தினார். இந்தியக் கப்பல்கள் மக்காவிற்கு ஆண்டுதோறும் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, கடற்கொள்ளையர் தாக்கி, முஸ்லிம் கப்பற்படையின் மிகப்பெரிய கப்பலான கஞ்ச்-இ-சவாய் மற்றும் அதன் பாதுகாப்புப் படையினரைக் கைப்பற்றினர். கைப்பற்றப்பட்ட செய்தி நிலப்பகுதியை எட்டியபோது, ஒரு கோபமான ஒளரங்கசீப் ஆங்கிலேய ஆளுகைக்குட்பட்ட பம்பாய் நகரத்திற்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய தாக்குதலை ஏற்குறைய உத்தரவிட்டார், இருப்பினும் முகலாய அதிகாரிகளால் 600,000 என மதிப்பிடப்பட்ட நிதி இழப்பீடுகளை நிறுவனம் தருவதாக உறுதியளித்த பின்னர் அவர் சமரசத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டார். இதற்கிடையில், ஒளரங்கசீப் ஆங்கில கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நான்கு தொழிற்சாலைகளை மூடினார், தொழிலாளர்கள் மற்றும் கேப்டன்களை சிறையில் அடைத்தார் (ஒரு கலக கும்பலால் கிட்டத்தட்ட கொல்லப்பட்டனர்), மேலும் ஒவ்வொருவரும் கைப்பற்றப்படும் வரை இந்தியாவில் அனைத்து ஆங்கில வர்த்தகத்திற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைப்பதாக அச்சுறுத்தினார். இங்கிலாந்தின் லார்ட்ஸ் நீதிபதிகள் ஒவ்வொருவரின் பயத்திற்கும் ஒரு வெகுமதியை வழங்கினர், இது பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாற்றில் முதல் உலகளாவிய மனித வேட்டைக்கு வழிவகுத்தது. இருப்பினும், ஒவ்வொரு பிடிப்பிலிருந்தும் வெற்றிகரமாக தப்பினர்.

1702 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப், மொகலாயப் பேரரசின் கர்நாடகப் பகுதியின் சுபேதார் டவுத் கான் பன்னியை மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாக செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையை முற்றுகையிடவும் முற்றுகையிடவும் அனுப்பினார். கோட்டையின் ஆளுநர் தாமஸ் பிட் சமாதானத்திற்காக வழக்குத் தொடர கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தால் அறிவுறுத்தப்பட்டார். எத்தியோப்பியப் பேரரசர் :பாசிலைட்ஸ் 1664-65ல் இந்தியாவிற்கு தூதரகத்தை அனுப்பி, முகலாயப் பேரரசின் அரியணையில் அவரங்கசீப் பதவியேற்றதை வாழ்த்தினார்.

திபெத்தியர்கள், உய்குர்கள் மற்றும் துங்கர்களுடனான உறவுகள்

1679 க்குப் பிறகு, திபெத்தியர்கள் முகலாய செல்வாக்கு மண்டலத்தில் இருந்த லடாக் மீது படையெடுத்தனர். 1683 இல் லடாக்கின் சார்பாக ஒளரங்கசீப் தலையிட்டார், ஆனால் திபெத்திய நிலைப்பாட்டை வலுப்படுத்த துங்கார் வலுவூட்டல்கள் வருவதற்கு முன்பே அவரது படைகள்

பின்வாங்கின. அதே நேரத்தில், காஷ்மீர் கவர்னரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் அனுப்பப்பட்டது. முகலாயர்கள் தலாய் லாமாவை தோற்கடித்து, திபெத் முழுவதையும் கைப்பற்றினர், இது அவரங்கசீப்பின் அரசவையில் கொண்டாட்டத்திற்கு காரணமாக இருந்தது. அவரங்கசீப் 1690 இல் சகதை மொகுலிஸ்தானின் முஹம்மது அமீன் கானிடமிருந்து தூதரகத்தைப் பெற்றார், "நாட்டின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திய" "கிர்கிஸ் காப்பிரகளை" (பௌத்த துங்கர்கள் என்று பொருள்படும்) விரட்டுவதற்கான உதவியை நாடினார்.

ரஷ்யாவின் ஜார்டோமுடனான உறவுகள்

ரஷ்ய ஜார் பீட்டர் தி கிரேட் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ருஸ்ஸோ-முகலாய வர்த்தக உறவுகளைத் திறக்குமாறு ஒளரங்கசீப்பைக் கேட்டுக் கொண்டார். 1696 ஆம் ஆண்டில், ஒளரங்கசீப் தனது தூதரான செமியோன் மாலெங்கியைப் பெற்று, சுதந்திர வர்த்தகத்தை நடத்த அனுமதித்தார். இந்தியாவில் ஆறு ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து, சூரத், புர்ஹான்பூர், ஆக்ரா, டெல்லி மற்றும் பிற நகரங்களுக்குச் சென்ற பிறகு, ரஷ்ய வணிகர்கள் மதிப்புமிக்க இந்தியப் பொருட்களுடன் மாஸ்கோவுக்குத் திரும்பினர்.

அஞ்சலியை பெறுதல்

உரங்கசீப் இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதிலும் இருந்து அஞ்சலியைப் பெற்றார், இந்தச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி இந்தியாவில், குறிப்பாக கர்நாடகா, தக்காணம், வங்காளம் மற்றும் லாகூரில் தளங்களையும் கோட்டைகளையும் நிறுவினார்.

வருவாய்

ஒளரங்கசீப்பின் கருவூலம், வரிகள், சங்கம் மற்றும் நில வருவாய் போன்ற பல்வேறு ஆதாரங்கள் மூலம் ஆண்டு வருவாயில் 100 மில்லியன் திரட்டியது. 24 மாகாணங்களில் இருந்து. அவர் ஆண்டுதோறும் 450 மில்லியன் வருமானம் ஈட்டினார், இது அவருடைய சமகாலத்தவரான பிரான்சின் XIV லூயிஸை விட பத்து மடங்கு அதிகம்.

ஒளரங்கசீப், குர்ஆன் வசனங்களை நாணயங்களில் முத்திரையிடக் கூடாது என்று கருதினார், ஏனெனில் அவை மக்களின் கைகள் மற்றும் கால்களால் தொடர்ந்து தொடப்பட்டன. அவரது நாணயங்களில் புதினா நகரத்தின் பெயரும், ஒரு முகத்தில் வெளியான ஆண்டும், மற்றொரு முகத்தில் பின்வரும் ஜோடிகளும் இருந்தன: மன்னர் ஒளரங்கசீப் ஆலம்கிர் முத்திரையிடப்பட்ட நாணயங்கள், உலகில், பிரகாசமான முழு நிலவு போல.

கிளர்ச்சிகள்

மராத்தியர்கள், ராஜ்புத்கள், இந்து ஜாட்கள், பஷ்டூன்கள் மற்றும் சீக்கியர்கள் போன்ற வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவில் உள்ள பாரம்பரிய மற்றும் புதிதாக ஒத்திசைவான சமூகக் குழுக்கள் முகலாய ஆட்சியின் போது இராணுவ மற்றும் ஆட்சி லட்சியங்களைப் பெற்றன, இது ஒத்துழைப்பு அல்லது எதிர்ப்பின் மூலம் அவர்களுக்கு அங்கீகாரம் மற்றும் இராணுவ அனுபவத்தை அளித்தது.

1669 இல், மதுராவைச் சுற்றியுள்ள பாரத்பூரின் இந்து ஜாட் விவசாயிகள் கலகம் செய்து பரத்பூர் மாநிலத்தை உருவாக்கினர், ஆனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். 1659 ஆம் ஆண்டில், சிவாஜி,

முகலாய வைஸ்ராய் ஷாயிஸ்தா கான் மீது திடீர் தாக்குதலைத் தொடங்கினார், மேலும் அவரங்கசீப்பிற்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தார். சிவாஜியும் அவரது படைகளும் தக்காணம், ஜான்ஜிரா மற்றும் சூரத்தை தாக்கி, பரந்த பிரதேசங்களின் கட்டுப்பாட்டைப் பெற முயன்றனர். 1689 இல், அவரங்கசீப்பின் படைகள் சிவாஜியின் மகன் சாம்பாஜியைக் கைப்பற்றி தூக்கிலிட்டனர். ஆனால் மராட்டியர்கள் சண்டையைத் தொடர்ந்தனர்.

1671 ஆம் ஆண்டில், சராய்காட் போர் முகலாயப் பேரரசின் கிழக்குப் பகுதிகளில் அஹோம் இராச்சியத்திற்கு எதிராக நடந்தது. இரண்டாம் மீர் ஜும்லா மற்றும் ஷாயிஸ்தா கான் தலைமையிலான முகலாயர்கள் அஹோம்களால் தாக்கப்பட்டு தோற்கடிக்கப்பட்டனர். மகாராஜா சத்ரசல் பண்டேலா ராஜ்புத் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இடைக்கால இந்தியப் போர்வீரர் ஆவார், அவர் முகலாய பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பிற்கு எதிராகப் போரிட்டு, பண்டேல்கண்டில் தனது சொந்த ராஜ்யத்தை நிறுவி, பன்னாவின் மகாராஜாவாக ஆனார்.

ஜாட் கிளர்ச்சி

1669 ஆம் ஆண்டில், இந்து ஜாட்கள் ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்யத் தொடங்கினர், இது ஜிஸ்யாவை மீண்டும் திணித்தாலும், மதுராவில் உள்ள இந்துக் கோவில்களை அழித்தாலும் ஏற்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. ஜாட்கள் தில்பட்டில் இருந்து ஒரு கிளர்ச்சி நில உரிமையாளர் கோகுலாவின் தலைமையில் இருந்தனர். 1670 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் 20,000 ஜாட் கிளர்ச்சியாளர்கள் அடக்கப்பட்டனர் மற்றும் முகலாய இராணுவம் தில்பட்டைக் கைப்பற்றியது. கோகுலாவின் தனிப்பட்ட சொத்து 93,000 தங்க நாணயங்கள் மற்றும் நூறாயிரக்கணக்கான வெள்ளி நாணயங்கள். கோகுல பிடிபட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். ஆனால் ஜாட்கள் மீண்டும் தங்கள் கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினர். ராஜா ராம் ஜாட், தனது தந்தை கோகுலாவின் மரணத்திற்கு பழிவாங்கும் வகையில், அக்பரின் கல்லறையில் தங்கம், வெள்ளி மற்றும் சிறந்த கம்பளங்களை கொள்ளையடித்து, அக்பரின் கல்லறையைத் திறந்து அவரது எலும்புகளை இழுத்து எரித்து பழிவாங்கினார். அக்பரின் கல்லறையின் நுழைவாயிலில் உள்ள மினாரட்டுகளின் உச்சிகளை ஜாட்கள் சுட்டு, தாஜ்மஹாலில் இருந்து இரண்டு வெள்ளி கதவுகளை உருக்கினர். ஜாட் கிளர்ச்சியை நசுக்க அவரங்கசீப் முகமது பிதர் பக்தை தளபதியாக நியமித்தார். 4 ஜூலை 1688 இல், ராஜா ராம் ஜாட் கைப்பற்றப்பட்டு தலை துண்டிக்கப்பட்டார். அவரது தலை ஆதாரமாக அவரங்கசீப்பிற்கு அனுப்பப்பட்டது. இருப்பினும், ஒளரங்கேப்பின் மரணத்திற்குப் பிறகு, பதான் சிங்கின் கீழ் ஜாட்கள் பின்னர் தங்கள் சுதந்திரமான பாரத்பூர் மாநிலத்தை நிறுவினர்.

முகலாய-மராட்டியப் போர்கள்

1657 ஆம் ஆண்டில், அவரங்கசீப் தக்காணத்தில் உள்ள கோல்கொண்டா மற்றும் பிஜாப்பூரைத் தாக்கியபோது, இந்து மராட்டியப் போர்வீரன் சிவாஜி, தனது தந்தையின் கட்டளையின் கீழ் மூன்று அடில் ஷாஹி கோட்டைகளைக் கட்டுப்படுத்த கொரில்லா தந்திரங்களைப் பயன்படுத்தினார். இந்த வெற்றிகளின் மூலம், சிவாஜி பல சுதந்திரமான மராட்டிய குலங்களின் உண்மையான தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டார். மராத்தியர்கள் போரிட்ட அடில் ஷாஹிகளின் பக்கவாட்டில் ஆயுதங்கள், கோட்டைகள் மற்றும் பிரதேசங்களைப் பெற்றனர். சிவாஜியின் சிறிய

மற்றும் பொருத்தமற்ற இராணுவம் அடில் ஷாஹி தாக்குதலில் இருந்து தப்பித்தது, மேலும் சிவாஜி தனிப்பட்ட முறையில் அடில் ஷாஹி ஜெனரல் அப்சல் காணைக் கொன்றார். இந்த நிகழ்வின் மூலம், மராத்தியர்கள் ஒரு சக்திவாய்ந்த இராணுவப் படையாக மாறி, மேலும் மேலும் அடில் ஷாஹி பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினர். சிவாஜி இப்பகுதியில் முகலாய சக்தியை நடுநிலையாக்கினார்.

1659 ஆம் ஆண்டில், அவுரங்கசீப் மராட்டிய கிளர்ச்சியாளர்களிடம் இழந்த கோட்டைகளை மீட்க கோல்கொண்டாவில் உள்ள வாலியின் நம்பிக்கைக்குரிய தளபதியும் தாய்வழி மாமாவுமான ஷயிஸ்தா காணை அனுப்பினார். ஷாயிஸ்தா கான் மராட்டியப் பகுதிக்குள் சென்று புனேவில் தங்கினார். ஆனால் சிவாஜியின் தலைமையில் நள்ளிரவு திருமண கொண்டாட்டத்தின் போது புனேவில் உள்ள கவர்னர் அரண்மனை மீது ஒரு துணிச்சலான சோதனையில், மராத்தியர்கள் ஷாயிஸ்தா கானின் மகனைக் கொன்றனர் மற்றும் சிவாஜி ஷாயிஸ்தா கானின் கையின் மூன்று விரல்களை வெட்டி காயப்படுத்தினார். இருப்பினும், ஷயிஸ்தா கான் உயிர் பிழைத்து, வங்காளத்தின் நிர்வாகியாக மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டார், அஹோம்களுக்கு எதிரான போரில் முக்கிய தளபதியாக ஆனார்.

அவுரங்கசீப் அடுத்ததாக மராட்டியர்களை வீழ்த்த ஜெனரல் ராஜா ஜெய்சிங்கை அனுப்பினார். ஜெய் சிங் புரந்தர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு அதை விடுவிப்பதற்கான அனைத்து முயற்சிகளையும் முறியடித்தார். தோல்வியை முன்னறிவித்த சிவாஜி நிபந்தனைகளுக்கு ஒப்புக்கொண்டார். ஜெய் சிங் சிவாஜியை ஆக்ராவில் ஒளரங்கசீப்பை சந்திக்கும்படி வற்புறுத்தினார், அவருக்கு தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் அளித்தார். இருப்பினும் முகலாய அரசவையில் அவர்களது சந்திப்பு சிறப்பாக அமையவில்லை. சிவாஜி தனக்கு கிடைத்த வரவேற்பைப் பார்த்து அலட்சியமாக உணர்ந்தார், மேலும் ஏகாதிபத்திய சேவையை மறுத்து அவுரங்கசீப்பை அவமதித்தார். இந்த அவமானத்திற்காக அவர் தடுத்து வைக்கப்பட்டார், ஆனால் தைரியமாக தப்பிக்க முடிந்தது.

சிவாஜி தக்காணத்திற்குத் திரும்பினார், மேலும் 1674 இல் சத்ரபதி அல்லது மராட்டிய இராச்சியத்தின் ஆட்சியாளராக முடிசூட்டப்பட்டார். சிவாஜி 1680 இல் இறக்கும் வரை மராத்திய கட்டுப்பாட்டை டெக்கான் முழுவதும் விரிவுபடுத்தினார். சிவாஜிக்குப் பிறகு அவரது மகன் சாம்பாஜி பதவியேற்றார். இராணுவ ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும், தக்காணத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் முகலாய முயற்சிகள் தொடர்ந்து தோல்வியடைந்தன. மறுபுறம், ஒளரங்கசீப்பின் மூன்றாவது மகன் அக்பர் முகலாய அரசவையை விட்டு சில முஸ்லீம் மன்சப்தார் ஆதரவாளர்களுடன் வெளியேறி தக்காணத்தில் முஸ்லீம் கிளர்ச்சியாளர்களுடன் சேர்ந்தார். பதிலுக்கு ஒளரங்கசீப் தனது நீதிமன்றத்தை அவுரங்காபாத் நகருக்கு மாற்றினார் மற்றும் டெக்கான் பிரச்சாரத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். கிளர்ச்சியாளர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் அக்பர் சிவாஜியின் வாரிசான சாம்பாஜியிடம் அடைக்கலம் தேட தெற்கு நோக்கி ஓடினார். மேலும் போர்கள் நடந்தன, மேலும் அக்பர் பாரசீகத்திற்குத் தப்பிச் சென்று திரும்பவில்லை.

1689 இல், ஒளரங்கசீப்பின் படைகள் சாம்பாஜியைக் கைப்பற்றி தூக்கிலிட்டன. அவரது வாரிசான ராஜாராம், பின்னர் ராஜாராமின் விதவை தாராபாய் மற்றும் அவர்களது மராட்டியப்

படைகள் முகலாயப் பேரரசின் படைகளுக்கு எதிராக தனிப்பட்ட போர்களில் ஈடுபட்டன. இடைவிடாத போரின் ஆண்டுகளில் (1689-1707) பிரதேசம் மீண்டும் மீண்டும் கை மாறியது. மராட்டியர்களிடையே மத்திய அதிகாரம் இல்லாததால், ஒளரங்கசீப் ஒவ்வொரு அங்குல பிரதேசத்திலும் போட்டியிட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, பெரும் உயிர் மற்றும் பணத்தை செலவழித்தது. ஒளரங்கசீப் மேற்கு நோக்கி, ஆழமான மராட்டியப் பகுதிக்குள் - குறிப்பாக சதாராவைக் கைப்பற்றியபோதும் - மராத்தியர்கள் கிழக்கு நோக்கி முகலாய நாடுகளாக - மால்வா மற்றும் ஹைதராபாத்தில் விரிவடைந்து வந்தனர். மராத்தியர்கள் மேலும் தென்னிந்தியாவிற்கு விரிவடைந்து, அங்குள்ள சுதந்திர உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களைத் தோற்கடித்து, தமிழ்நாட்டில் ஜிஞ்சியைக் கைப்பற்றினர். ஒளரங்கசீப் தக்காணத்தில் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக எந்தத் தீர்மானமும் இல்லாமல் தொடர்ச்சியான போரை நடத்தினார். தக்காண இந்தியாவில் மராட்டியர்கள் தலைமையிலான கிளர்ச்சிகளை எதிர்த்துப் போராடிய அவரது இராணுவத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கை அவர் இவ்வாறு இழந்தார். அவர் மராட்டியர்களை வெல்வதற்காக தக்காணத்திற்கு நீண்ட தூரம் பயணம் செய்தார், இறுதியில் மராட்டியர்களுடன் போரிட்டு 88 வயதில் இறந்தார்.

ஒளரங்கசீப்பின் வழக்கமான போரில் இருந்து தக்காணப் பகுதியில் கிளர்ச்சி எதிர்ப்புக்கு மாறியது முகலாய இராணுவ சிந்தனையின் முன்னுதாரணத்தை மாற்றியது. புனே, ஜின்ஜி, மால்வா மற்றும் வதோதராவில் மராட்டியர்களுக்கும் முகலாயர்களுக்கும் இடையே மோதல்கள் இருந்தன. முகலாயப் பேரரசின் துறைமுக நகரமான சூரத் அவுரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது மராட்டியர்களால் இரண்டு முறை சூறையாடப்பட்டது மற்றும் மதிப்புமிக்க துறைமுகம் பாழடைந்தது. மாத்யூ ஓயிட் மதிப்பீட்டின்படி, மொகலாய-மராத்தியப் போர்களின் போது சுமார் 2.5 மில்லியன் ஒளரங்கசீப்பின் இராணுவம் கொல்லப்பட்டது (ஒரு கால் நூற்றாண்டில் ஆண்டுதோறும் 100,000), போரினால் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில் 2 மில்லியன் பொதுமக்கள் வறட்சி, பிளேக் மற்றும் பஞ்சம் காரணமாக இறந்தனர்.

அஹோம் பிரச்சாரம்

ஒளரங்கசீப்பும் அவரது சகோதரர் ஷா ஷாஜாவும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, குச் பெஹார் மற்றும் அஸ்ஸாமின் இந்து ஆட்சியாளர்கள் முகலாயப் பேரரசின் குழப்பமான சூழ்நிலைகளைப் பயன்படுத்தி, ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கங்களை ஆக்கிரமித்தனர். மூன்று ஆண்டுகளாக அவர்கள் தாக்கப்படவில்லை, ஆனால் 1660 இல் வங்காளத்தின் வைஸ்ராய் மீர் ஜம்லா II, இழந்த பிரதேசங்களை மீட்க உத்தரவிடப்பட்டார்.

முகலாயர்கள் நவம்பர் 1661 இல் புறப்பட்டனர். சில வாரங்களில் அவர்கள் குச் பெஹாரின் தலைநகரை ஆக்கிரமித்தனர், அதை அவர்கள் இணைத்தனர். அதை காரிஸன் செய்ய ஒரு பிரிவை விட்டுவிட்டு, முகலாய இராணுவம் அஸ்ஸாமில் உள்ள தங்கள் பகுதிகளை மீட்டெடுக்கத் தொடங்கியது. இரண்டாம் மீர் ஜம்லா அஹோம் இராச்சியத்தின் தலைநகரான கர்கானை நோக்கி முன்னேறி 1662 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 17 ஆம் தேதி அதை அடைந்தார். ஆட்சியாளர் ராஜா சுதம்லா, அவர் வருவதற்கு முன்பே தப்பி ஓடிவிட்டார். முகலாயர்கள் 82 யானைகள், 300,000 ரூபாய் பணம், 1000 கப்பல்கள் மற்றும் 173 அரிசி கடைகளை கைப்பற்றினர்.

மார்ச் 1663 இல், டாக்காவைக்குத் திரும்பும் வழியில், இரண்டாம் மிர் ஜும்லா இயற்கையான காரணங்களால் இறந்தார். சக்ரத்வாஜ் சிங்காவின் எழுச்சிக்குப் பிறகு முகலாயர்களுக்கும் அஹோம்களுக்கும் இடையே மோதல்கள் தொடர்ந்தன, அவர் முகலாயர்களுக்கு மேலும் இழப்பீடு கொடுக்க மறுத்து, முகலாயர்கள் பெரும் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். முன்னவர் கான் ஒரு முன்னணி நபராக உருவெடுத்தார் மற்றும் மதுராபூர் அருகே உள்ள பகுதியில் பாதிக்கப்படக்கூடிய முகலாயப் படைகளுக்கு உணவு வழங்கியதாக அறியப்படுகிறது. 1667 இல் கவுகாத்தியில் சையத் ஃபிரோஸ் கான் தலைமையில் முகலாயர்கள் இரண்டு அஹோம் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்ட போதிலும், 1671 இல் சராய்காட் போருக்குப் பிறகும் அவர்கள் தங்கள் கிழக்குப் பகுதிகளில் தொடர்ந்து தங்கள் இருப்பை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர்.

1671 இல் முகலாயப் பேரரசுக்கும் (கச்வாஹா அரசர், ராஜா ராம்சிங் I தலைமையில்) மற்றும் அஹோம் ராஜ்ஜியத்திற்கும் (லச்சித் போர்புகன் தலைமையில்) தற்போது கவுகாத்தியில் உள்ள சராய்காட்டில் உள்ள பிரம்மபுத்திரா நதியில் நடந்த போர். மிகவும் பலவீனமாக இருந்தபோதிலும், அஹோம் இராணுவம், நிலப்பரப்பின் புத்திசாலித்தனமான பயன்பாடுகள், நேரத்தை வாங்குவதற்கான புத்திசாலித்தனமான இராஜதந்திர பேச்சுவார்த்தைகள், கெரில்லா தந்திரங்கள், உளவியல் போர், இராணுவ உளவுத்துறை மற்றும் முகலாய படைகளின் ஒரே பலவீனமான கடற்படையின் பலவீனத்தை பயன்படுத்தி முகலாய இராணுவத்தை தோற்கடித்தது.

சாரைகாட் போர் முகலாயர்கள் தங்கள் பேரரசை அஸ்ஸாமில் விரிவுபடுத்துவதற்கான கடைசி பெரிய முயற்சியின் கடைசிப் போராகும். முகலாயர்கள் குவஹாத்தியை ஒரு பிற்கால போர்புகன் கைவிட்ட பிறகு சுருக்கமாக மீண்டும் கைப்பற்ற முடிந்தாலும், அஹோம்கள் 1682 இல் இட்டாகுலி போரில் கட்டுப்பாட்டை கைப்பற்றி தங்கள் ஆட்சியின் இறுதி வரை அதை பராமரித்தனர்.

சத்னாமி எதிர்ப்பு

சத்னாமி கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தின் போது அவரங்களைத் தனது தனிப்பட்ட ஏகாதிபத்திய காவலரை அனுப்பினார்.

மே 1672 இல், சத்னாமி பிரிவினர் ஒரு "பல்லில்லாத வயதான பெண்ணின்" (முகலாய கணக்குகளின்படி) கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து முகலாயப் பேரரசின் விவசாய மையப் பகுதிகளில் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தனர். சத்னாமிகள் தங்கள் தலை மற்றும் புருவங்களை கூட மொட்டையடித்து வட இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் கோயில்களைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் டெல்லிக்கு தென்மேற்கே 75 மைல் தொலைவில் பெரிய அளவிலான கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினர்.

சத்னாமிகள் முகலாய தோட்டாக்களுக்கு தாங்கள் தாக்க முடியாதவர்கள் என்று நம்பினர் மற்றும் தாங்கள் நுழைந்த எந்தப் பகுதியிலும் அவர்கள் பெருக்க முடியும் என்று நம்பினர். சத்னாமிகள் டெல்லியில் தங்கள் அணிவகுப்பைத் தொடங்கினர் மற்றும் சிறிய அளவிலான முகலாய காலாட்படைப் பிரிவுகளைக் கைப்பற்றினர்.

துருப்புக்கள் மற்றும் பீரங்கிகளைக் கொண்ட முகலாய இராணுவத்தை ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம் ஒளரங்களைப் பதிலளித்தார், மேலும் பல பணிகளைச் செய்ய தனது சொந்த முகலாய

ஏகாதிபத்திய காவலர்களின் தனிப்படைகளை அனுப்பினார். முகலாயரின் மன உறுதியை அதிகரிக்க, ஒளரங்கசீப் இஸ்லாமிய பிரார்த்தனைகளை எழுதினார், தாயத்துக்களை உருவாக்கினார், மேலும் முகலாய இராணுவத்தில் சின்னங்களாக மாறும் வடிவமைப்புகளை வரைந்தார். இந்தக் கிளர்ச்சி பஞ்சாபில் தீவிரமான பின்விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்.

சீக்கிய எதிர்ப்பு

ஒன்பதாவது சீக்கிய குரு, குரு தேக் பகதூர், அவரது முன்னோடிகளைப் போலவே, உள்ளூர் மக்களை கட்டாயமாக மதமாற்றம் செய்வதை எதிர்த்தார். காஷ்மீரி பண்டிட்கள் தங்கள் நம்பிக்கையைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவும், கட்டாய மத மாற்றங்களைத் தவிர்க்கவும் அவர்களை அணுகினார், குரு தேக் பகதூர், தேக் பகதூரை இஸ்லாத்திற்கு மாற்றினால், ஒவ்வொரு இந்துவும் முஸ்லிமாக மாறுவார்கள் என்று பேரரசருக்கு செய்தி அனுப்பினார். அதற்குப் பதிலளித்த அவரங்கசீப் குருவைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டார். பின்னர் அவரை டெல்லிக்கு அழைத்து வந்து சித்திரவதை செய்து மதமாற்றம் செய்தனர். அவர் மதம் மாற மறுத்ததால், 1675 இல் அவர் தலை துண்டிக்கப்பட்டார்.

இதற்குப் பதிலடியாக, குரு தேக் பகதூரின் மகனும் வாரிசுமான குரு கோவிந்த் சிங், ஒளரங்கசீப் இறப்பதற்கு எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, 1699 இல் கல்சாவை நிறுவியதில் தொடங்கி, அவரைப் பின்பற்றுபவர்களை மேலும் இராணுவமயமாக்கினார். 1705 ஆம் ஆண்டில், குரு கோவிந்த் சிங் ஜஃபர்நாமா என்ற தலைப்பில் ஒரு கடிதத்தை அனுப்பினார், அதில் ஒளரங்கசீப் கொடூரமானவர் என்றும் இஸ்லாத்திற்கு துரோகம் செய்தார் என்றும் குற்றம் சாட்டினார். அந்தக் கடிதம் அவருக்கு மிகுந்த மன உளைச்சலையும் வருத்தத்தையும் ஏற்படுத்தியது. 1699 இல் குரு கோவிந்த் சிங் கல்சாவை உருவாக்கியது சீக்கிய கூட்டமைப்பு மற்றும் பின்னர் சீக்கிய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவ வழிவகுத்தது.

பஷ்டூன் எதிர்ப்பு

1672 ஆம் ஆண்டில் காபூலின் போர்வீரர் கவிஞர் குஷால் கான் கட்டக் தலைமையில் பஷ்டூன் கிளர்ச்சி, மொகலாய ஆளுநர் அமீர் கானின் உத்தரவின் கீழ், ஆப்கானிஸ்தானின் நவீனகால குனார் மாகாணத்தில் பஷ்டூன் பழங்குடியினப் பெண்களை சிப்பாய்கள் துன்புறுத்தியதாகக் கூறப்பட்டதால் தூண்டப்பட்டது. சஃபி பழங்குடியினர் வீரர்களுக்கு பதிலடி கொடுத்தனர். இந்தத் தாக்குதல் பழிவாங்கலைத் தூண்டியது, இது பெரும்பாலான பழங்குடியினரின் பொதுக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டியது. தனது அதிகாரத்தை மீண்டும் நிலைநாட்ட முயன்று, அமீர் கான் கைபர் கணவாய்க்கு ஒரு பெரிய முகலாய இராணுவத்தை வழிநடத்தினார், அங்கு இராணுவம் பழங்குடியினரால் சூழப்பட்டு வழிமறித்தார், ஆளுநர் உட்பட நான்கு பேர் மட்டுமே தப்பிக்க முடிந்தது.

பஷ்டூன் பகுதிகளுக்குள் ஒளரங்கசீப்பின் ஊடுருவல்களை குஷால் கான் கட்டாக் விவரித்தார், "பதான்களான நம் அனைவருக்கும் கருப்பு முகலாயரின் இதயம்". ஒளரங்கசீப் பல கிராமங்களை படுகொலை செய்த, சூறையாடிய மற்றும் எரித்த வீரர்களை அனுப்பி, எரிந்த பூமி கொள்கையை பயன்படுத்தினார். ஒளரங்கசீப் பஷ்டூன் பழங்குடியினரை ஒருவருக்கொருவர்

எதிராகத் திருப்ப லஞ்சத்தைப் பயன்படுத்தினார், அவர்கள் முகலாய அதிகாரத்திற்கு ஒரு ஒருங்கிணைந்த பஷ்டூன் சவாலை திசைதிருப்பும் நோக்கத்துடன், பழங்குடியினரிடையே அவநம்பிக்கையின் நீடித்த பாரம்பரியத்தை விட்டுச் சென்றதன் தாக்கம்.

அதன் பிறகு கிளர்ச்சி பரவியது, முகலாயர்கள் பஷ்டூன் பெல்ட்டில் அவர்களின் அதிகாரத்தின் மொத்த வீழ்ச்சியை சந்தித்தனர். கிராண்ட் ட்ரங்க் சாலையில் முக்கியமான அட்டாக்-காபூல் வர்த்தகப் பாதை மூடப்பட்டது குறிப்பாக பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. 1674 வாக்கில், அவரங்கசீப் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்க அட்டாக்கில் முகாமிட்டிருந்த நிலைக்கு நிலைமை மோசமடைந்தது. ஆயுத பலத்துடன் இராஜதந்திரம் மற்றும் லஞ்சத்திற்கு மாறிய முகலாயர்கள் இறுதியில் கிளர்ச்சியாளர்களைப் பிரித்து, கிளர்ச்சியை ஓரளவு அடக்கினர், இருப்பினும் அவர்களால் முக்கிய வர்த்தகப் பாதைக்கு வெளியே திறமையான அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியவில்லை.

இறுதி நாட்கள்

1689 வாக்கில், கோல்கொண்டாவின் வெற்றி, தெற்கில் முகலாய வெற்றிகள் முகலாயப் பேரரசை 4 மில்லியன் சதுர கிலோமீட்டராக விரிவுபடுத்தியது, மக்கள் தொகை 158 மில்லியனுக்கும் அதிகமாக இருக்கும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த மேலாதிக்கம் குறுகிய காலமாக இருந்தது. லைடன் பல்கலைக்கழகத்தின் காலனித்துவ மற்றும் உலகளாவிய வரலாற்றின் பேராசிரியர் ஜோஸ் கோமன்ஸ் கூறுகிறார், "... பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பின் கீழ் ஏகாதிபத்திய மையமயமாக்கலின் உச்சநிலை ஏகாதிபத்திய வீழ்ச்சியின் தொடக்கத்துடன் ஒத்துப்போனது." டெல்லியில் உள்ள செங்கோட்டை வளாகத்தில் மோதி மசூதி (முத்து மசூதி) எனப்படும் சிறிய பளிங்கு மசூதியை ஒளரங்கசீப் கட்டினார். இருப்பினும், அவரது தொடர்ச்சியான போர், குறிப்பாக மராத்தியர்களுடன், அவரது முன்னோடிகளின் வீணான தனிப்பட்ட செலவுகள் மற்றும் செழுமையைப் போலவே அவரது சாம்ராஜ்யத்தையும் திவால்நிலையின் விளிம்பிற்கு கொண்டு சென்றது.

நோய்வாய்ப்பட்டு இறக்கும் போது கூட, ஒளரங்கசீப் அவர் இன்னும் உயிருடன் இருப்பதை மக்கள் அறிந்திருப்பதை உறுதி செய்தார், ஏனென்றால் அவர்கள் வேறுவிதமாக நினைத்திருந்தால், மற்றொரு வாரிசுப் போரின் கொந்தளிப்பு ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. 1707 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 3 ஆம் தேதி அகமதுநகர் அருகே உள்ள பிங்கரில் உள்ள அவரது இராணுவ முகாமில் அவர் தனது 88 வயதில் இறந்தார். அவரிடம் 300 ரூபாய் மட்டுமே இருந்தது, பின்னர் அது அவரது அறிவுறுத்தலின் படி தொண்டுக்கு வழங்கப்பட்டது, மேலும் அவர் இறப்பதற்கு முன்பு தனது இறுதிச் சடங்கிற்கு ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்யாமல் எளிமையாக இருக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். மகாராஷ்டிராவின் குல்தாபாத், ஒளரங்காபாத்தில் உள்ள அவரது அடக்கமான திறந்தவெளி கல்லறை அவரது இஸ்லாமிய நம்பிக்கைகள் மீதான அவரது ஆழ்ந்த பக்தியை வெளிப்படுத்துகிறது. இது டெல்லியின் நிஜாமுதீன் அவுலியாவின் சீடராக இருந்த துஃபி துறவி ஷேக் புர்ஹான்-உத்-தின் கரிப்பின் ஆலயத்தின் முற்றத்தில் அமைந்துள்ளது.

முகலாயர்களின் நிர்வாகம்

முகலாயப் பேரரசு மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்ட, அதிகாரத்துவ அரசாங்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. அவற்றில் பெரும்பாலானவை மூன்றாம் முகலாயப் பேரரசர் அக்பரின் ஆட்சியின் போது நிறுவப்பட்டது. மத்திய அரசு முகலாயப் பேரரசரின் தலைமையில் இருந்தது; உடனடியாக அவருக்குக் கீழே நான்கு அமைச்சகங்கள் இருந்தன. நிதி/வருவாய் அமைச்சகம் பேரரசரின் பிரதேசங்களிலிருந்து வருவாயைக் கட்டுப்படுத்துதல், வரி வருவாய்களைக் கணக்கிடுதல் மற்றும் பணிகளை விநியோகிக்க இந்தத் தகவலைப் பயன்படுத்துதல். இராணுவத்தின் அமைச்சகம் (இராணுவம்/உளவுத்துறை) மிர் பக்ஷி என்ற தலைப்பால் தலைமை தாங்கப்பட்டது. அவர் இராணுவ அமைப்பு, தூதர் சேவை மற்றும் மன்சப்தாரி அமைப்பு ஆகியவற்றின் பொறுப்பாளராக இருந்தார். நீதிபதிகளை நியமித்து, தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் உதவித்தொகைகளை நிர்வகித்த சத்ர் அஸ்-சுடரின் பொறுப்பு சட்டம்/மத ஆதரவின் பொறுப்பாகும். மற்றொரு அமைச்சகம் ஏகாதிபத்திய குடும்பத்திற்கும் பொதுப்பணிகளுக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டது.

நிர்வாக பிரிவுகள்

பேரரசு சுபா (மாகாணங்கள்) எனப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை ஒவ்வொன்றும் சுபதார் என்று அழைக்கப்படும் மாகாண ஆளுநரின் தலைமையில் இருந்தன. மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு மாகாண மட்டத்தில் பிரதிபலித்தது; ஒவ்வொரு சுபாவிற்கும் அதன் சொந்த பக்ஷி, சத்ர் அஸ்-சுதர் மற்றும் நிதியமைச்சர் ஆகியோர் சுபாதாருக்கு பதிலாக மத்திய அரசுக்கு நேரடியாக அறிக்கை அளித்தனர். சுபாக்கள் சர்க்கார் எனப்படும் நிர்வாக அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன, அவை மேலும் பர்கானாஸ் எனப்படும் கிராமங்களின் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பர்கானாவில் முகலாய அரசாங்கம் ஒரு முஸ்லீம் நீதிபதி மற்றும் உள்ளூர் வரி வசூலிப்பவர் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தது. பர்கானாக்கள் முகலாயப் பேரரசின் அடிப்படை நிர்வாக அலகு.

முகலாய நிர்வாகப் பிரிவுகள் நிலையானவை அல்ல. சிறந்த நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டிற்காகவும், சாகுபடியை நீட்டிப்பதற்காகவும் பிரதேசங்கள் அடிக்கடி மறுசீரமைக்கப்பட்டு மறுசீரமைக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, ஒரு சர்க்கார் சுபாவாக மாறலாம், மேலும் சர்க்கார்களுக்கு இடையே பர்கானாக்கள் அடிக்கடி மாற்றப்படுகின்றன. பிரிவின் படிநிலை சில நேரங்களில் தெளிவற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில் ஒரு பிரதேசம் ஒன்றுடன் ஒன்று அதிகார வரம்புகளின் கீழ் வரலாம். நிர்வாகப் பிரிவுகளும் அவற்றின் புவியியலில் தெளிவில்லாமல் இருந்தன - முகலாய அரசிடம் விரிவான நில அளவீடுகளை மேற்கொள்வதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் அல்லது அதிகாரம் இல்லை, எனவே இந்தப் பிரிவுகளின் புவியியல் வரம்புகள் முறைப்படுத்தப்படவில்லை மற்றும் வரைபடங்கள் உருவாக்கப்படவில்லை. முகலாயர்கள் அதற்குப் பதிலாக, எளிமையான நில அளவீடுகளின் அடிப்படையில், வருவாய்க்கான பிரதேசத்தின் திறனை மதிப்பிடுவதற்காக, ஒவ்வொரு பிரிவைப் பற்றிய விரிவான புள்ளிவிவரங்களைப் பதிவு செய்தனர்.

தலைநகரங்கள்

முகலாயர்கள் பல ஏகாதிபத்திய தலைநகரங்களைக் கொண்டிருந்தனர், அவர்களின் ஆட்சியின் போது நிறுவப்பட்டது. இவை ஆக்ரா, டெல்லி, லாகூர் மற்றும் ஃபதேபூர் சிக்ரி நகரங்கள். இந்த தலைநகரங்களுக்கு இடையே அதிகாரம் அடிக்கடி முன்னும் பின்னுமாக மாறியது. சில சமயங்களில் இது அரசியல் மற்றும் இராணுவக் கோரிக்கைகளால் அவசியமானது, ஆனால் சித்தாந்த காரணங்களுக்காகவும் (உதாரணமாக, அக்பர் ஃபதேபூர் சிக்ரியை நிறுவியது) அல்லது புதிய தலைநகரை அமைப்பதற்கான செலவு குறைவாக இருந்ததால் கூட மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒரே நேரத்தில் இரண்டு தலைநகரங்கள் இருந்த சூழ்நிலைகள் முகலாய வரலாற்றில் பலமுறை நிகழ்ந்தன. அவர்களில் தக்காணத்தில் உள்ள ஒளரங்காபாத் நகருக்கு மாற்றப்பட்டது போல், சில நகரங்கள் குறுகிய கால, மாகாண தலைநகரங்களாகவும் செயல்பட்டன. காபூல் 1526 முதல் 1681 வரை முகலாயர்களின் கோடைகால தலைநகராக இருந்தது.

இராணுவப் பயணங்கள் மற்றும் அரச சுற்றுப்பயணங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஏகாதிபத்திய முகாம், ஒரு வகையான நடமாடும், "உண்மையான" நிர்வாக மூலதனமாகவும் செயல்பட்டது. அக்பரின் காலத்திலிருந்தே, முகலாய முகாம்கள் பெரிய அளவில் இருந்தன, அரச நீதிமன்றத்துடன் தொடர்புடைய ஏராளமான பிரமுகர்கள் மற்றும் வீரர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் இருந்தனர். அனைத்து நிர்வாகமும் ஆட்சியும் அவர்களுக்குள்ளேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. முகலாயப் பேரரசர்கள் தங்கள் ஆட்சிக் காலத்தின் கணிசமான பகுதியை இந்த முகாம்களில் கழித்தனர்.

ஒளரங்கசீப்பிற்குப் பிறகு, முகலாய தலைநகர் திட்டவட்டமாக ஷாஜஹானாபாத் (இன்று பழைய டெல்லி) என்ற சுவர் நகரமாக மாறியது.

சட்டம்

முகலாயப் பேரரசின் சட்ட அமைப்பு சூழல் சார்ந்தது மற்றும் பேரரசின் ஆட்சியின் போது உருவானது. ஒரு முஸ்லீம் நாடாக இருந்ததால், பேரரசு ஃபிக்ஹ் (இஸ்லாமிய நீதித்துறை) பயன்படுத்தியது, எனவே காதி (நீதிபதி), முஃப்தி (ஜூரிஸ்கன்சல்ட்), மற்றும் முஹ்தாசிப் (தணிக்கை மற்றும் சந்தை மேற்பார்வையாளர்) போன்ற இஸ்லாமிய சட்டத்தின் அடிப்படை நிறுவனங்கள் நன்கு நிறுவப்பட்டன. முகலாயப் பேரரசு, இருப்பினும், நீதி வழங்குவது நிர்வாக விதிகள், உள்ளூர் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் அரசியல் வசதி போன்ற பிற காரணிகளையும் சார்ந்துள்ளது. இது முகலாய சித்தாந்தத்தின் மீதான பாரசீக தாக்கங்கள் மற்றும் முஸ்லிமல்லாத பெரும்பான்மையினரை முகலாயப் பேரரசு ஆட்சி செய்தது.

சட்ட சித்தாந்தம்

முகலாயப் பேரரசு சன்னி ஹனாஃபி சட்ட முறையைப் பின்பற்றியது. அதன் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், பேரரசு அதன் முன்னோடியான டெல்லி சுல்தானகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட ஹனாஃபி சட்டக் குறிப்புகளை நம்பியிருந்தது. இதில் அல்-ஹிதாயா (சிறந்த வழிகாட்டுதல்) மற்றும் ஃபதாவா அல்-தாடர்கானியா (எமியர் டாடர்கானின் மத முடிவுகள்) ஆகியவை அடங்கும். முகலாயப்

பேரரசின் உச்சக்கட்டத்தின் போது, பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பால் :பதாவா ஆலம்கிரி அமைக்கப்பட்டது. ஹனா:பி சட்டத்தின் இந்த தொகுப்பு, தெற்காசிய சூழலின் பிரத்தியேகங்களைக் கையாளும் முகலாய அரசின் மையக் குறிப்பாக பணியாற்ற முயன்றது.

முகலாயப் பேரரசு பாரசீக அரசாட்சியின் கருத்துக்களையும் ஈர்த்தது. குறிப்பாக, முகலாய பேரரசர் சட்ட விவகாரங்களில் உச்ச அதிகாரியாக கருதப்படுகிறார்.

நீதிமன்றங்கள்

முகலாயப் பேரரசில் பல்வேறு வகையான நீதிமன்றங்கள் இருந்தன. அத்தகைய ஒரு நீதிமன்றம் காதி நீதிமன்றமாகும். முகலாய காதி நீதியை வழங்குவதற்கு பொறுப்பானவர்; தகராறுகளைத் தீர்ப்பது, குற்றங்களுக்காக மக்களைத் தீர்ப்பது மற்றும் பரம்பரை மற்றும் அனாதைகளைக் கையாள்வது ஆகியவை இதில் அடங்கும். பத்திரங்கள் மற்றும் வரிப் பதிவுகளை சரிபார்ப்பதற்கு காதியின் முத்திரை தேவைப்படுவதால், ஆவணங்களைப் பொறுத்தவரை காதிக்கு கூடுதல் முக்கியத்துவம் இருந்தது. காதிஸ் ஒரு பதவியை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் ஒரு படிநிலையை உருவாக்கினார். உதாரணமாக, மிக அடிப்படையான வகை பர்கானா (மாவட்டம்) காதி. மொபைல் ஏகாதிபத்திய முகாமுடன் வந்த காதி அல்-குடாத் (நீதிபதிகளின் நீதிபதி) மற்றும் காதி-யி லஷ்கர் (இராணுவத்தின் நீதிபதி) பதவிகளில் மிகவும் மதிப்புமிக்க பதவிகள் இருந்தன. காதிகள் பொதுவாக பேரரசர் அல்லது சத்ர்-உஸ்-சுதர் (தொண்டு நிறுவனங்களின் தலைவர்) ஆகியோரால் நியமிக்கப்பட்டனர். காதியின் அதிகார வரம்பு முஸ்லிம்கள் மற்றும் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஜாகீர்தார் (உள்ளூர் வரி வசூலிப்பவர்) மற்றொரு வகையான அதிகாரி, குறிப்பாக உயர்-பங்கு வழக்குகளுக்கு அணுகப்பட்டார். முகலாயப் பேரரசின் குடிமக்கள் உள்ளூர் காதியை விட அதிக அதிகாரம் மற்றும் தண்டனை அதிகாரம் கொண்ட உயர் அதிகாரிகளின் நீதிமன்றங்களுக்கு தங்கள் குறைகளை எடுத்துச் சென்றனர். அத்தகைய அதிகாரிகளில் கோட்வால் (உள்ளூர் போலீஸ்), :பவுஜ்தார் (பல மாவட்டங்களை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரி மற்றும் வீரர்களின் துருப்புக்கள்) மற்றும் மிகவும் சக்திவாய்ந்த சுபதார் (மாகாண ஆளுநர்) ஆகியோர் அடங்குவர். சில சந்தர்ப்பங்களில், பேரரசரே நேரடியாக நீதி வழங்கினார். ஜஹாங்கீர் ஆக்ரா கோட்டையில் "நீதிச் சங்கிலியை" நிறுவியதாக அறியப்படுகிறது, எந்த பாதிக்கப்பட்ட விஷயமும் பேரரசரின் கவனத்தை ஈர்க்கவும் அதிகாரிகளின் திறமையின்மையைத் தவிர்க்கவும் அசைக்க முடியும்.

சமூகம் அல்லது கிராம மட்டத்தில் செயல்படும் சுய-ஒழுங்குபடுத்தும் தீர்ப்பாயங்கள் பொதுவானவை, ஆனால் அவற்றின் ஆவணங்கள் குறைவாகவே உள்ளன. உதாரணமாக, முகலாயர் காலத்தில் பஞ்சாயத்துகள் (கிராம சபைகள்) எவ்வாறு இயங்கின என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

பொருளாதாரம்

முகலாயர்களின் காலத்தில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் பொருளாதாரம் பண்டைய காலத்தில் இருந்ததைப் போலவே செயல்பட்டது, இருப்பினும் இப்போது அது விரிவான பிராந்திய பதட்டங்களின் அழுத்தத்தை எதிர்கொள்ளும். முகலாயப் பொருளாதாரம் பெரியதாகவும்

வளமானதாகவும் இருந்தது. 1750 ஆம் ஆண்டு வரை உலகின் உற்பத்தி உற்பத்தியில் 24.5% இந்தியா உற்பத்தி செய்து வந்தது. இந்தியாவின் பொருளாதாரம் தொழில்துறை புரட்சிக்கு முன்னர் 18 ஆம் நூற்றாண்டு மேற்கு ஐரோப்பாவில் இருந்ததைப் போன்ற ஒரு முன்னோடி-தொழில்மயமாக்கலின் ஒரு வடிவமாக விவரிக்கப்பட்டது.

ஒரு விரிவான சாலை அமைப்பை உருவாக்குவதற்கும், ஒரே மாதிரியான நாணயத்தை உருவாக்குவதற்கும், நாட்டை ஒன்றிணைப்பதற்கும் முகலாயர்கள் பொறுப்பேற்றனர். பேரரசு ஒரு விரிவான சாலை வலையமைப்பைக் கொண்டிருந்தது, இது பொருளாதார உள்கட்டமைப்பிற்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது, இது முகலாயர்களால் அமைக்கப்பட்ட பொதுப்பணித் துறையால் கட்டப்பட்டது, இது பேரரசு முழுவதும் உள்ள நகரங்களையும் நகரங்களையும் இணைக்கும் சாலைகளை வடிவமைத்து, நிர்மாணித்து மற்றும் பராமரித்து, வர்த்தகத்தை எளிதாக்கியது. பேரரசின் கூட்டுச் செல்வத்தின் முக்கிய அடிப்படை விவசாய வரிகள் ஆகும், இது மூன்றாவது முகலாய பேரரசர் அக்பரால் நிறுவப்பட்டது. இந்த வரிகள், விவசாயிகளின் உற்பத்தியில் பாதிக்கும் மேலானவை, நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வெள்ளி நாணயத்தில் செலுத்தப்பட்டன, மேலும் விவசாயிகள் மற்றும் கைவினைஞர்களை பெரிய சந்தைகளில் நுழையச் செய்தது.

நாணயம்

தூர் பேரரசர் ஷேர் ஷா தூரி தனது சுருக்கமான ஆட்சியின் போது அறிமுகப்படுத்திய ரூபாய் (ரூபியா, அல்லது வெள்ளி) மற்றும் அணை (செம்பு) நாணயங்களை முகலாயர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு தரப்படுத்தினர். அக்பரின் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் நாணயமானது ஆரம்பத்தில் 48 அணைகள் முதல் ஒரு ரூபாய் வரை இருந்தது, பின்னர் 1580 களில் 38 அணைகள் ஒரு ரூபாய்க்கு மாறியது, 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தாமிரத்திற்கான புதிய தொழில்துறை பயன்பாடுகளின் விளைவாக அணையின் மதிப்பு மேலும் உயர்ந்தது. வெண்கல பீரங்கிகள் மற்றும் பித்தளை பாத்திரங்கள் போன்றவை, அக்பரின் காலத்தில் இந்த அணை ஆரம்பத்தில் மிகவும் பொதுவான நாணயமாக இருந்தது, அதற்குப் பிறகு வந்த ஆட்சிகளில் மிகவும் பொதுவான நாணயமாக ரூபாயால் மாற்றப்பட்டது. அணையின் மதிப்பு பின்னர் ஜஹாங்கீரின் ஆட்சியின் முடிவில் 30 முதல் ஒரு ரூபாயாக இருந்தது, பின்னர் 1660 களில் 16 லிருந்து ஒரு ரூபாயாக இருந்தது. முகலாயர்கள் அதிக தூய்மையுடன் நாணயங்களை அச்சிட்டனர், 96% க்கு கீழே குறையாமல், 1720கள் வரை மதிப்பிழக்கப்படாமல் இருந்தனர்.

இந்தியாவில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளியின் சொந்த இருப்பு இருந்தபோதிலும், முகலாயர்கள் தங்களுடைய சொந்தக் குறைந்த தங்கத்தை உற்பத்தி செய்தனர், ஆனால் பெரும்பாலும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொன்களில் இருந்து நாணயங்களை அச்சிட்டனர், பேரரசின் வலுவான ஏற்றுமதி உந்துதல் பொருளாதாரத்தின் விளைவாக, இந்திய விவசாய மற்றும் தொழில்துறை பொருட்களுக்கான உலகளாவிய தேவை வரைதல். இந்தியாவுக்குள் விலைமதிப்பற்ற உலோகங்களின் நிலையான ஓட்டம். முகலாய இந்தியாவின் 80% இறக்குமதிகள் பொன், பெரும்பாலும் வெள்ளி, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொன்களின் முக்கிய ஆதாரங்களான நியூ வேர்ல்ட் மற்றும் ஜப்பான், இதையொட்டி வங்காள சூபா மாகாணத்தில் இருந்து அதிக அளவு ஜவுளி மற்றும் பட்டு இறக்குமதி செய்யப்பட்டது.

தொழிலாளர்

வரலாற்றாசிரியர் ஷிரீன் மூஸ்வி, முகலாயப் பொருளாதாரத்திற்கான பங்களிப்புகளின் அடிப்படையில், 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், முதன்மைத் துறை 52%, இரண்டாம் நிலைத் துறை 18% மற்றும் மூன்றாம் நிலைத் துறை 29% பங்களித்தது; 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை விட இரண்டாம் நிலைப் பிரிவு அதிக சதவீத பங்களிப்பை வழங்கியது. அங்கு இரண்டாம் நிலைப் பிரிவு பொருளாதாரத்திற்கு 11% மட்டுமே பங்களித்தது. நகர்ப்புற-கிராமப்புறப் பிரிவின் அடிப்படையில், முகலாய இந்தியாவின் தொழிலாளர் படையில் 18% நகர்ப்புறமாகவும், 82% கிராமப்புறமாகவும், முறையே 52% மற்றும் 48% பொருளாதாரத்தில் பங்களிக்கின்றன.

ஸ்டீபன் பிராட்பெர்ரி மற்றும் பிஷ்ணுப்ரியா குப்தாவின் கூற்றுப்படி, இந்தியாவில் தானியக் கூலி 16 மற்றும் 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இங்கிலாந்தோடு ஒப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. ஆனால் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் அவை இங்கிலாந்தின் ஊதியத்தில் 20-40% ஆகக் குறைந்தபோது வேறுபட்டது. இருப்பினும், இது பார்த்தசாரதி மற்றும் சிவராமகிருஷ்ணாவால் மறுக்கப்படுகிறது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வங்காளத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் நெசவு மற்றும் நூற்புக்கான தானியக் கூலி பிரிட்டனுடன் ஒப்பிடத்தக்கது என்று பார்த்தசாரதி தனது மதிப்பீடுகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார். இதேபோல், மைசூரில் 1800-1801 காலகட்டத்தில் பிரான்சிஸ் பக்கானன் நடத்திய விவசாய ஆய்வுகளை சிவராமகிருஷ்ணா ஆய்வு செய்தார், "வாழ்வாதாரக் கூடை"யைப் பயன்படுத்தி மொத்த தினை வருமானம் கிட்டத்தட்ட ஐந்து மடங்கு வாழ்வாதார அளவாக இருக்கலாம், அதே சமயம் அரிசி வருமானம் மூன்று மடங்கு அதிகமாக இருந்தது. இது ஐரோப்பாவின் முன்னேறிய பகுதியுடன் ஒப்பிடலாம். இருப்பினும், தரவு பற்றாக்குறை காரணமாக, எந்தவொரு முடிவையும் எடுப்பதற்கு முன், கூடுதல் ஆராய்ச்சி தேவைப்படுகிறது.

மூஸ்வியின் கூற்றுப்படி, முகலாய இந்தியாவில் தனிநபர் வருமானம் இருந்தது, கோதுமை அடிப்படையில், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிரிட்டிஷ் இந்தியா செய்ததை விட 16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் 1.24% அதிகமாக இருந்தது. எவ்வாறாயினும், ஆடைகள் போன்ற உற்பத்திப் பொருட்களைக் கருத்தில் கொண்டால், இந்த வருமானம் கீழ்நோக்கித் திருத்தப்பட வேண்டும். தனிநபர் உணவுடன் ஒப்பிடும்போது, ஆடைகளுக்கான செலவு மிகவும் சிறியதாக இருந்தாலும், 1595 மற்றும் 1596 க்கு இடைப்பட்ட வருமானம் 1901-1910 உடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், செல்வம் உயர்குடியினரால் பதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு அமைப்பில், உடலுழைப்புக்கான ஊதியம் தாழ்த்தப்பட்டது.[121] முகலாய இந்தியாவில், உடலுழைப்பு வேலை செய்பவர்களிடம் பொதுவாக சகிப்புத்தன்மையான அணுகுமுறை இருந்தது. வட இந்தியாவில் சில மத வழிபாட்டு முறைகள் உடலுழைப்புக்கு உயர்ந்த அந்தஸ்தை பெருமையுடன் வலியுறுத்துகின்றன. அடிமை முறையும் இருந்தபோதிலும், அது பெரும்பாலும் வீட்டு வேலைக்காரர்களுக்கு மட்டுமே.

வேளாண்மை

முகலாயப் பேரரசின் கீழ் இந்திய விவசாய உற்பத்தி அதிகரித்தது. கோதுமை, அரிசி மற்றும் பார்லி போன்ற உணவுப் பயிர்கள் மற்றும் பருத்தி, இண்டிகோ மற்றும் ஓபியம் போன்ற உணவு அல்லாத பண்பு பயிர்கள் உட்பட பல்வேறு பயிர்கள் வளர்க்கப்பட்டன. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், இந்திய விவசாயிகள் அமெரிக்காவிலிருந்து இரண்டு புதிய பயிர்களான மக்காச்சோளம் மற்றும் புகையிலையை விரிவாக வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

முகலாய நிர்வாகம் விவசாய சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தியது, இது முகலாயர் அல்லாத பேரரசர் ஷேர் ஷா சூரியின் கீழ் தொடங்கியது, அக்பர் அதை ஏற்றுக்கொண்டு மேலும் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு வந்தார். சிவில் நிர்வாகம் திறமையின் அடிப்படையில் ஒரு படிநிலை முறையில், செயல்திறன் அடிப்படையிலான பதவி உயர்வுகளுடன் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது. முகலாய அரசாங்கம் பேரரசு முழுவதும் நீர்ப்பாசன அமைப்புகளை உருவாக்க நிதியளித்தது, இது அதிக பயிர் விளைச்சலை உருவாக்கியது மற்றும் நிகர வருமானத்தை அதிகரித்தது, இது விவசாய உற்பத்தியை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது.

அக்பரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பெரிய முகலாய சீர்திருத்தம் ஜாப்ட் எனப்படும் புதிய நில வருவாய் அமைப்பு ஆகும். அவர் அஞ்சலி முறையை மாற்றினார், முன்பு இந்தியாவில் பொதுவானது மற்றும் அந்த நேரத்தில் டோகுவாவா ஜப்பானால் பயன்படுத்தப்பட்டது, ஒரே மாதிரியான நாணயத்தின் அடிப்படையில் பண வரி முறையை கொண்டு வந்தது. வருவாய் அமைப்பு அதிக மதிப்புள்ள பண்பு பயிர்களான பருத்தி, இண்டிகோ, கரும்பு, மரம்-பயிர்கள் மற்றும் அபின் போன்றவற்றுக்கு ஆதரவாக ஒரு சார்புடையது, மேலும் சந்தை தேவை அதிகரிப்பதோடு, பண்பு பயிர்களை வளர்க்க மாநில ஊக்குவிப்புகளை வழங்குகிறது. ஜாப்ட் முறையின் கீழ், முகலாயர்கள் உழவு பயிரிடும் நிலத்தின் பரப்பளவை மதிப்பிடுவதற்கு விரிவான காடாஸ்ட்ரல் சர்வேயை மேற்கொண்டனர், முகலாய அரசு புதிய நிலத்தை சாகுபடிக்கு கொண்டு வருபவர்களுக்கு வரி இல்லாத காலங்களை வழங்குவதன் மூலம் அதிக நில சாகுபடியை ஊக்குவிக்கிறது. விவசாயம் மற்றும் சாகுபடியின் விரிவாக்கம் ஒளரங்கசீப் உட்பட பிற்கால முகலாய பேரரசர்களின் கீழ் தொடர்ந்தது, அவருடைய 1665 ஆம் ஆண்டு ஃபிரம்ன் ஆணை பின்வருமாறு கூறியது: "பேரரசின் முழு உயர்ந்த கவனமும் விருப்பமும் பேரரசின் மக்கள்தொகை அதிகரிப்பு மற்றும் சாகுபடி மற்றும் முழு விவசாயிகளின் நலனிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் முழு மக்களும்."

அந்த நேரத்தில் ஐரோப்பிய விவசாயத்துடன் ஒப்பிடும்போது முகலாய விவசாயம் சில வழிகளில் மேம்பட்டது, இது ஐரோப்பாவில் தத்தெடுக்கப்படுவதற்கு முன்பு இந்திய விவசாயிகளிடையே பொதுவாக பயன்படுத்தப்பட்ட விதை பயிற்சியால் எடுத்துக்காட்டுகிறது. உலகெங்கிலும் உள்ள சராசரி விவசாயிகள் மிகக் குறைவான பயிர்களை மட்டுமே பயிரிடுவதில் திறமை பெற்றவர்களாக இருந்தபோது, சராசரி இந்திய விவசாயி பலவகையான உணவு மற்றும் உணவு அல்லாத பயிர்களை பயிரிட்டு, அவர்களின் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பதில் திறமையானவர். 1600 மற்றும் 1650 க்கு இடையில் முகலாய இந்தியா முழுவதும் வேகமாக

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பரவலாக பயிரிடப்பட்ட புதிய உலகில் இருந்து மக்காச்சோளம் மற்றும் புகையிலை போன்ற லாபகரமான புதிய பயிர்களுக்கு இந்திய விவசாயிகளும் விரைவாக மாற்றியமைத்தனர். வங்காள விவசாயிகள் மல்பெரி சாகுபடி மற்றும் பட்டுப்புழு வளர்ப்பு நுட்பங்களை விரைவாகக் கற்றுக்கொண்டனர். உலகின் முக்கிய பட்டு உற்பத்திப் பகுதி. சர்க்கரை ஆலைகள் முகலாயர் காலத்திற்கு சற்று முன்பு இந்தியாவில் தோன்றின. 1540 ஆம் ஆண்டு டெல்லியில் சர்க்கரை அரைக்க ஒரு டிரா பார் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கான சான்றுகள் தோன்றின, ஆனால் முந்தைய காலத்திலும் இருக்கலாம், மேலும் இது முக்கியமாக வட இந்திய துணைக்கண்டத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. 17 ஆம் நூற்றாண்டில், உருளைகள் மற்றும் புழு கியரிங் கொள்கையைப் பயன்படுத்தி, முகலாய இந்தியாவில் முதன்முதலில் சர்க்கரை உருட்டல் ஆலைகள் தோன்றின.

இரஃபான் ஹபீப், பெர்சிவல் ஸ்பியர் மற்றும் அசோக் தேசாய் ஆகியோரின் ஆதாரங்களை மேற்கோள் காட்டி பொருளாதார வரலாற்றாசிரியர் இம்மானுவேல் வாலர்ஸ்டீனின் கூற்றுப்படி, 17 ஆம் நூற்றாண்டின் முகலாய இந்தியாவில் தனிநபர் விவசாய உற்பத்தி மற்றும் நுகர்வுத் தரம் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஐரோப்பாவை விட அதிகமாகவும் 20 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தை விட நிச்சயமாக அதிகமாகவும் இருந்தது. நூற்றாண்டு பிரிட்டிஷ் இந்தியா. விவசாய உற்பத்தியின் அதிகரிப்பு உணவுப் பொருட்களின் விலை குறைவதற்கு வழிவகுத்தது. இதையொட்டி, இந்திய ஜவுளித் தொழிலுக்கு இது பலனளித்தது. பிரிட்டனுடன் ஒப்பிடும்போது, வெள்ளி நாணயத்தின் அடிப்படையில் தானியத்தின் விலை தென்னிந்தியாவில் பாதியாகவும், வங்காளத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்காகவும் இருந்தது. இதன் விளைவாக இந்திய ஜவுளிகளுக்கு வெள்ளி நாணயத்தின் விலை குறைந்ததால், உலகச் சந்தைகளில் விலை சாதகமாக இருந்தது.

தொழில்துறை உற்பத்தி

1750 வரை, உலகின் தொழில்துறை உற்பத்தியில் இந்தியா 25% உற்பத்தி செய்தது. முகலாயப் பேரரசின் உற்பத்திப் பொருட்களும் பண்பயிர்களும் உலகம் முழுவதும் விற்கப்பட்டன. முக்கிய தொழில்களில் ஜவுளி, கப்பல் கட்டுதல் மற்றும் எஃகு ஆகியவை அடங்கும். பதப்படுத்தப்பட்ட பொருட்களில் பருத்தி துணிகள், நூல்கள், நூல்கள், பட்டு, சணல் பொருட்கள், உலோகப் பொருட்கள் மற்றும் சர்க்கரை, எண்ணெய்கள் மற்றும் வெண்ணெய் போன்ற உணவுகள் அடங்கும். 17-18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முகலாய காலத்தில் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் உற்பத்தித் தொழில்களின் வளர்ச்சியானது, தொழில்துறை புரட்சிக்கு முந்தைய 18 ஆம் நூற்றாண்டின் மேற்கு ஐரோப்பாவைப் போலவே, ப்ரோட்டோ-தொழில்மயமாக்கலின் ஒரு வடிவமாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

ஆரம்பகால நவீன ஐரோப்பாவில், முகலாய இந்தியாவின் பொருட்களுக்கு, குறிப்பாக பருத்தி ஜவுளிகள், அத்துடன் மசாலா, மிளகுத்தூள், இண்டிகோ, பட்டுகள் மற்றும் சால்பீட்டர் (வெடிமருந்துகளில் பயன்படுத்த) போன்ற பொருட்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க தேவை இருந்தது. உதாரணமாக, ஐரோப்பிய ஃபேஷன், முகலாய இந்திய ஜவுளி மற்றும் பட்டுப்புடவைகளை சார்ந்து இருந்தது. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை, முகலாய இந்தியா ஆசியாவிலிருந்து 95% பிரிட்டிஷ் இறக்குமதியைக் கொண்டிருந்தது, மேலும்

வங்காள சபா மாகாணம் மட்டும் ஆசியாவில் இருந்து 40% டச்சு இறக்குமதியைக் கொண்டுள்ளது. இதற்கு நேர்மாறாக, முகலாய இந்தியாவில் ஐரோப்பிய பொருட்களுக்கான தேவை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது, அது பெருமளவில் தன்னிறைவு பெற்றிருந்தது. இதனால் சில கம்பனிகள், பதப்படுத்தப்படாத உலோகங்கள் மற்றும் சில ஆடம்பரப் பொருட்களைத் தவிர ஐரோப்பியர்கள் வழங்குவது மிகக் குறைவு. வர்த்தக ஏற்றத்தாழ்வு, தெற்காசிய இறக்குமதிகளுக்கு பணம் செலுத்துவதற்காக, ஐரோப்பியர்கள் பெருமளவிலான தங்கம் மற்றும் வெள்ளியை முகலாய இந்தியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்தனர்.[102] இந்திய பொருட்கள், குறிப்பாக வங்காளத்தில் இருந்து, இந்தோனேசியா மற்றும் ஜப்பான் போன்ற பிற ஆசிய சந்தைகளுக்கும் அதிக அளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

ஜவுளி தொழில்

முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் மிகப்பெரிய உற்பத்தித் தொழில் ஜவுளி உற்பத்தியாகும், குறிப்பாக பருத்தி ஜவுளி உற்பத்தி, இதில் துண்டு பொருட்கள், காலிகோஸ் மற்றும் மஸ்லின்கள் உற்பத்தி ஆகியவை அடங்கும், அவை வெளுக்கப்படாமல் மற்றும் பல்வேறு வண்ணங்களில் கிடைக்கின்றன. பேரரசின் சர்வதேச வர்த்தகத்தின் பெரும்பகுதிக்கு பருத்தி ஜவுளித் தொழில் காரணமாக இருந்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உலக ஜவுளி வர்த்தகத்தில் இந்தியா 25% பங்கைக் கொண்டிருந்தது. இந்திய பருத்தி துணிகள் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் உலக வர்த்தகத்தில் மிக முக்கியமான உற்பத்திப் பொருட்களாக இருந்தன, அவை அமெரிக்கா முதல் ஜப்பான் வரை உலகம் முழுவதும் நுகரப்பட்டன. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், முகலாய இந்திய ஜவுளிகள் இந்திய துணைக்கண்டம், தென்கிழக்கு ஆசியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் மத்திய கிழக்கு முழுவதும் உள்ள மக்களுக்கு ஆடைகளாக இருந்தன. பருத்தி உற்பத்தியின் மிக முக்கியமான மையம் வங்காள மாகாணம், குறிப்பாக அதன் தலைநகரான டாக்காவைச் சுற்றி இருந்தது.

வங்காளத்தில் 50% க்கும் அதிகமான ஜவுளிகள் மற்றும் ஆசியாவிலிருந்து டச்சுக்காரர்களால் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பட்டுகளில் 80%, பெங்காலி பட்டு மற்றும் பருத்தி ஜவுளிகள் ஐரோப்பா, இந்தோனேசியா மற்றும் ஜப்பானுக்கு அதிக அளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன, டாக்காவிலிருந்து பெங்காலி மஸ்லின் ஜவுளிகள் மத்திய பகுதியில் விற்கப்பட்டன. ஆசியா, அங்கு அவை "டாக்கா டெக்ஸ்டைல்ஸ்" என்று அழைக்கப்பட்டன. இந்திய ஜவுளி பல நூற்றாண்டுகளாக இந்தியப் பெருங்கடல் வர்த்தகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது, அட்லாண்டிக் பெருங்கடல் வர்த்தகத்தில் விற்கப்பட்டது, மேலும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மேற்கு ஆப்பிரிக்க வர்த்தகத்தில் 38% பங்கைக் கொண்டிருந்தது, அதே நேரத்தில் இந்திய காலிகோஸ் ஐரோப்பாவில் ஒரு முக்கிய சக்தியாக இருந்தது, மேலும் இந்திய ஜவுளிகள் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தெற்கு ஐரோப்பாவுடனான மொத்த ஆங்கில வர்த்தகத்தில் 20%.

13-14 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் டெல்லி சுல்தானக காலத்தில் இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புழு கியர் ரோலர் காட்டன் ஜின், 16 ஆம் நூற்றாண்டில் முகலாயப் பேரரசில் பயன்பாட்டுக்கு வந்தது, இன்றும் இந்தியாவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மற்றொரு கண்டுபிடிப்பு, பருத்தி ஜின்களில் கிராங்க் கைப்பிடியை இணைப்பது, டெல்லி சுல்தானகத்தின் பிற்பகுதியில்

அல்லது முகலாயப் பேரரசின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவில் முதன்முதலில் தோன்றியது. பருத்தி உற்பத்தி, பெரும்பாலும் கிராமங்களில் நூற்கப்பட்டு, பின்னர் துணி துணிகளில் நெய்யப்பட்ட நூல் வடிவில் நகரங்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டிருக்கலாம், முகலாய சகாப்தத்திற்கு சற்று முன்னர் இந்தியா முழுவதும் நூற்பு சக்கரம் பரவியதன் மூலம் முன்னேறியது. நூல் செலவுகள் மற்றும் பருத்தி தேவையை அதிகரிக்க உதவுகிறது. நூற்பு சக்கரத்தின் பரவல், மற்றும் வாரம் கியர் மற்றும் கிராங்க் கைப்பிடியை ரோலர் காட்டன் ஜினில் இணைத்தது முகலாய காலத்தில் இந்திய பருத்தி ஜவுளி உற்பத்தியை பெரிதும் விரிவுபடுத்தியது.

ஒருமுறை, முகலாயப் பேரரசர் அக்பர் தனது அரசவையில் மிகவும் அழகான மலர் எது என்று கேட்டார். சிலர் ரோஜா என்று சொன்னார்கள், அதன் இதழ்களில் இருந்து விலைமதிப்பற்ற இட்டார் காய்ச்சி, மற்றவர்கள், தாமரை, ஒவ்வொரு இந்திய கிராமத்தின் மகிமை. ஆனால் பீர்பால், "பருத்தி காய்" என்றார். ஏனெனச் சிரிப்பு எழுந்தது, அக்பர் விளக்கம் கேட்டார். பீர்பால் கூறினார், "உங்கள் அரசே, பருத்தி துருவலில் இருந்து கடல் கடந்த வணிகர்களால் விலைமதிப்பற்ற மெல்லிய துணி வருகிறது, இது உங்கள் பேரரசை உலகம் முழுவதும் பிரபலமாக்கியது. உங்கள் புகழின் வாசனை ரோஜாக்கள் மற்றும் மல்லிகையின் வாசனையை விட அதிகமாக உள்ளது. அதனால் தான் பருத்தி காய் மிகவும் அழகான மலர் என்று சொல்கிறேன்.

கப்பல் கட்டும் தொழில்

முகலாய இந்தியா ஒரு பெரிய கப்பல் கட்டும் தொழிலைக் கொண்டிருந்தது. இது பெரும்பாலும் வங்காள மாகாணத்தை மையமாகக் கொண்டது. பொருளாதார வரலாற்றாசிரியர் இந்திரஜித் ரே பதினாறாம் மற்றும் பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் வங்காளத்தின் கப்பல் கட்டுமான உற்பத்தியை ஆண்டுதோறும் 223,250 டன்களாக மதிப்பிடுகிறார், 1769 முதல் 1771 வரை வட அமெரிக்காவில் உள்ள பத்தொன்பது காலனிகளில் 23,061 டன்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

கப்பல் கட்டுமானத்தில் ஒரு முக்கியமான கண்டுபிடிப்பு, வங்காள அரிசிக் கப்பல்களில் ஒரு ப்ளஷ்டு டெக் வடிவமைப்பை அறிமுகப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக ஒரு படிநிலை வடிவமைப்புடன் கட்டப்பட்ட பாரம்பரிய ஐரோப்பிய கப்பல்களின் கட்டமைப்புரீதியாக பலவீனமான ஹல்களை விட வலுவான மற்றும் கசிவு குறைவாக இருக்கும். பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பின்னர் 1760 களில் வங்காள அரிசி கப்பல்களின் ப்ளஷ்டு செய்யப்பட்ட டெக் மற்றும் ஹல்டிசைன்களை நகலெடுத்தது, இது தொழில்துறை புரட்சியின் போது ஐரோப்பிய கப்பல்களுக்கான கடல்வழி மற்றும் வழிசெலுத்தலில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

வங்காள சுபா

வங்காள சுபா மாகாணம் 1590 இல் முகலாயர்களால் கையகப்படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்து 1757 இல் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றும் வரை குறிப்பாக செழிப்பாக இருந்தது. வரலாற்றாசிரியர் சி. ஏ. பேலி இது முகலாயப் பேரரசின் பணக்கார மாகாணமாக இருக்கலாம் என்று எழுதினார். உள்நாட்டில், இந்தியாவின் பெரும்பகுதி பெங்காலி தயாரிப்புகளான அரிசி, பட்டு மற்றும் பருத்தி துணி போன்றவற்றை நம்பியிருந்தது. வெளிநாடுகளில், ஐரோப்பியர்கள் பருத்தி ஜவுளி, பட்டு, அபின் போன்ற பெங்காலி தயாரிப்புகளை

நம்பியிருந்தனர். ஆசியாவில் இருந்து 40% டச்சு இறக்குமதிகள் வங்காளத்தில் உள்ளன, எடுத்துக்காட்டாக, 50% ஜவுளி மற்றும் சுமார் 80% பட்டுகள் உட்பட. வங்காளத்திலிருந்து, சால்ட்பீட்டர் ஐரோப்பாவிற்கும் அனுப்பப்பட்டது, இந்தோனேசியாவில் அபின் விற்கப்பட்டது, ஜப்பான் மற்றும் நெதர்லாந்திற்கு கச்சா பட்டு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது, மற்றும் பருத்தி மற்றும் பட்டு ஜவுளிகள் ஐரோப்பா, இந்தோனேசியா மற்றும் ஜப்பானுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. வங்காளத்தை ஒரு முன்னணி பொருளாதார மையமாக நிறுவுவதில் அக்பர் முக்கிய பங்கு வகித்தார், அவர் அங்குள்ள பல காடுகளை பண்ணைகளாக மாற்றத் தொடங்கினார். அவர் அந்தப் பகுதியைக் கைப்பற்றியவுடன், சாகுபடியை விரிவுபடுத்துவதற்காக காடுகளை அழிக்க கருவிகளையும் ஆட்களையும் கொண்டு வந்தார், மேலும் காடுகளை விவசாயத்திற்குத் திறக்க சூழிகளை அழைத்து வந்தார். வங்காளம் பின்னர் முகலாய பேரரசர்களால் தேசங்களின் சொர்க்கம் என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. முகலாயர்கள் நவீன பெங்காலி நாட்காட்டி உட்பட விவசாய சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். புத்தாண்டு மற்றும் இலையுதிர் பண்டிகைகள் உட்பட பொதுவாக அறுவடைகள், வரி வசூல் மற்றும் பெங்காலி கலாச்சாரத்தை வளர்ப்பதிலும் ஒழுங்கமைப்பதிலும் நாட்காட்டி முக்கிய பங்கு வகித்தது. இந்த மாகாணம் தானியங்கள், உப்பு, பழங்கள், மதுபானங்கள் மற்றும் ஓயின்கள், விலைமதிப்பற்ற உலோகங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் உற்பத்தியில் முன்னணியில் இருந்தது. அதன் கைத்தறி தொழில் ராயல் வாரண்ட்களின் கீழ் செழித்தது, இப்பகுதியை உலகளாவிய மஸ்லின் வர்த்தகத்தின் மையமாக மாற்றியது, இது 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உச்சத்தை எட்டியது. மாகாணத் தலைநகரான டாக்கா பேரரசின் வணிகத் தலைநகராக மாறியது. முகலாயர்கள் வங்காள டெல்டாவில் சூழிகளின் தலைமையில் பயிரிடப்பட்ட நிலத்தை விரிவுபடுத்தினர், இது வங்காள முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

முகலாய வைஸ்ராய்களின் 150 ஆண்டுகால ஆட்சிக்குப் பிறகு, 1717 இல் வங்காள நவாபின் கீழ் வங்காளமானது அரை-சுதந்திரம் பெற்றது. பிரிட்டன், பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, டென்மார்க் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நிறுவனங்கள் உட்பட ஐரோப்பிய நிறுவனங்களை அப்பகுதி முழுவதும் வர்த்தக நிலையங்களை அமைக்க நவாப்கள் அனுமதித்தனர். , போர்ச்சுகல் மற்றும் ஆஸ்திரியா. ஒரு ஆர்மேனிய சமூகம் முக்கிய நகரங்கள் மற்றும் நகரங்களில் வங்கி மற்றும் கப்பல் போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. ஐரோப்பியர்கள் வங்காளத்தை வணிகத்திற்கான வளமான இடமாகக் கருதினர். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், ஆங்கிலேயர்கள் முகலாய ஆளும் வர்க்கத்தை வங்காளத்தில் இடம்பெயர்த்தனர்.

மக்கள் தொகை

இந்தியாவின் மக்கள்தொகை வளர்ச்சி முகலாயப் பேரரசின் கீழ் துரிதப்படுத்தப்பட்டது, முன்னோடியில்லாத பொருளாதார மற்றும் மக்கள்தொகை எழுச்சியுடன் 1500-1700 இல் 200 ஆண்டுகளில் இந்திய மக்கள் தொகையை 60% முதல் 253% வரை உயர்த்தியது. முகலாயர்களின் காலத்தில் இந்திய மக்கள்தொகையானது முகலாய சகாப்தத்திற்கு முந்தைய இந்திய வரலாற்றில் அறியப்பட்ட எந்தப் புள்ளியிலும் இல்லாத வேகமான வளர்ச்சியைக் கொண்டிருந்தது. அவரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது, முகலாயப் பேரரசில் மொத்தம் 455,698 கிராமங்கள் இருந்தன.

நகரமயமாக்கல்

இர்பான் ஹப்பிபின் கூற்றுப்படி, முகலாயப் பேரரசின் கீழ் நகரங்கள் மற்றும் நகரங்கள் வளர்ச்சியடைந்தன, இது ஒப்பீட்டளவில் அதிக அளவு நகரமயமாக்கலைக் கொண்டிருந்தது, அதன் மக்கள்தொகையில் 15% நகர்ப்புற மையங்களில் வாழ்கின்றனர். இது சமகால ஐரோப்பாவில் உள்ள நகர்ப்புற மக்கள்தொகையின் சதவீதத்தை விட அதிகமாக இருந்தது மற்றும் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இருந்ததை விட அதிகமாக இருந்தது; ஐரோப்பாவில் நகரமயமாக்கலின் அளவு 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை 15% ஐ எட்டவில்லை.

1600 இல் அக்பரின் ஆட்சியின் கீழ், முகலாயப் பேரரசின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகை 17 மில்லியன் மக்கள், பேரரசின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 15%. இது அந்த நேரத்தில் ஐரோப்பாவில் உள்ள முழு நகர்ப்புற மக்களை விட பெரியதாக இருந்தது, மேலும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு 1700 இல், இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து மற்றும் வேல்ஸின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகை அதன் மொத்த மக்கள்தொகையில் 13% ஐ விட அதிகமாக இல்லை, அதே நேரத்தில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நகர்ப்புற மக்கள் தொகை இருந்தது. 1800 இல் அதன் மொத்த மக்கள்தொகையில் 13% மற்றும் 1881 இல் 9%, முந்தைய முகலாய காலத்தில் இருந்து ஒரு சரிவு. 1700 வாக்கில், முகலாய இந்தியாவில் 23 மில்லியன் மக்கள் நகர்ப்புற மக்கள் இருந்தனர், இது 1871 இல் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் நகர்ப்புற மக்கள் தொகையான 22.3 மில்லியனை விட பெரியது.

நகரங்கள் பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கான சந்தைகளாகச் செயல்பட்டன, மேலும் பல்வேறு வணிகர்கள், வணிகர்கள், கடைக்காரர்கள், கைவினைஞர்கள், கடன் வழங்குபவர்கள், நெசவாளர்கள், கைவினைஞர்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் மதப் பிரமுகர்களுக்கு வீடுகளை வழங்கியது. இருப்பினும், பல நகரங்கள் உற்பத்தி அல்லது வணிக மையங்களை விட இராணுவ மற்றும் அரசியல் மையங்களாக இருந்தன.

கலாச்சாரம்

மொகலாயப் பேரரசு தெற்காசிய வரலாற்றின் ஆரம்ப-நவீன மற்றும் நவீன காலகட்டங்களில் உறுதியானது, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானில் அதன் பாரம்பரியம் போன்ற கலாச்சார பங்களிப்புகளில் காணப்பட்டது:

தெற்காசியாவின் சிறிய அரசியல்களை ஒருங்கிணைத்த மையப்படுத்தப்பட்ட ஏகாதிபத்திய ஆட்சி. இந்திய கலையுடன் பாரசீக கலை மற்றும் இலக்கியங்களின் ஒருங்கிணைப்பு. தெற்காசிய, ஈரானிய மற்றும் மத்திய ஆசிய சமையல் பாணிகளின் கலவையான முகலாய உணவு வகைகளின் வளர்ச்சி. முகலாய ஆடைகள், நகைகள் மற்றும் ஃபேஷன் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி, மஸ்லின், பட்டு, ப்ரோக்கேட் மற்றும் வெல்வெட் போன்ற அலங்கரிக்கப்பட்ட துணிகளைப் பயன்படுத்துகிறது. பாரசீக மற்றும் அரபு மொழி இந்தி இலக்கணத்துடன் கலந்தது, இதனால் உருதுவின் வளர்ச்சி. முகலாய தோட்டக்கலை மூலம் அதிநவீன ஈரானிய பாணி நீர்வேலைகள் மற்றும் தோட்டக்கலை அறிமுகம். இந்திய துணைக்கண்டத்தில் துருக்கிய குளியல் அறிமுகம்.

முகலாய மற்றும் இந்திய கட்டிடக்கலையின் பரிணாம வளர்ச்சி மற்றும் செம்மை மற்றும் அதையொட்டி, பிற்கால ராஜ்புத் மற்றும் சீக்கிய அரண்மனை கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சி. ஒரு

பிரபலமான முகலாய அடையாளமானது தாஜ்மஹால் ஆகும். இந்திய மல்யுத்தத்தின் பெஹல்வானி பாணியின் வளர்ச்சி, இந்திய மல்லா-யுத்தா மற்றும் பாரசீக வர்ஜேஷ்-இ பஸ்தானி ஆகியவற்றின் கலவையாகும். மக்தப் பள்ளிகளின் கட்டுமானம், அங்கு இளைஞர்களுக்கு குர்ஆன் மற்றும் ஃபதாவா ஆலம்கிரி போன்ற இஸ்லாமிய சட்டங்கள் அவர்களின் பூர்வீக மொழிகளில் கற்பிக்கப்பட்டன. ஹிந்துஸ்தானி பாரம்பரிய இசை,[165] மற்றும் சிதார் போன்ற கருவிகளின் வளர்ச்சி.

கலை மற்றும் இலக்கியம்

முகலாய கலை பாரம்பரியம், முக்கியமாக வர்ணம் பூசப்பட்ட மினியேச்சர்களிலும், சிறிய ஆடம்பர பொருட்களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஈரானிய, இந்திய, சீன மற்றும் மறுமலர்ச்சி ஐரோப்பிய ஸ்டைலிஸ்டிக் மற்றும் கருப்பொருள் கூறுகளிலிருந்து கடன் வாங்கியது. முகலாய பேரரசர்கள் பெரும்பாலும் ஈரானிய புத்தக பைண்டர்கள், இல்லஸ்ட்ரேட்டர்கள், ஓவியர்கள் மற்றும் கையெழுத்து கலைஞர்களை சஃபாவிட் நீதிமன்றத்தில் இருந்து அவர்களின் தைமுரிட் பாணிகளின் பொதுவான தன்மைகள் மற்றும் ஈரானிய கலை மற்றும் கையெழுத்து மீது முகலாய ஈடுபாடு காரணமாக அடிக்கடி அழைத்துச் சென்றனர். முகலாயப் பேரரசர்களால் நியமிக்கப்பட்ட மினியேச்சர்கள், நிகழ்வுகள் நிறைந்த வரலாற்றுக் காட்சிகள் மற்றும் நீதிமன்ற வாழ்க்கை கொண்ட புத்தகங்களை விளக்கும் பெரிய திட்டங்களில் கவனம் செலுத்தியது. ஆனால் பின்னர் ஆல்பங்களுக்கான ஒற்றைப் படங்கள், உருவப்படங்கள் மற்றும் விலங்கு ஓவியங்கள் ஆகியவை இயற்கை உலகின் அமைதி மற்றும் அழகுக்கு ஆழ்ந்த பாராட்டுக்களைக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, பேரரசர் ஜஹாங்கீர் உஸ்தாத் மன்சூர் போன்ற சிறந்த கலைஞர்களை பேரரசு முழுவதும் அசாதாரண தாவரங்கள் மற்றும் விலங்கினங்களை யதார்த்தமாக சித்தரிக்க நியமித்தார்.

அக்பர் மற்றும் ஜஹாங்கீரின் இலக்கியப் படைப்புகள், ரஸ்ம்நாமா (இந்து இதிகாசம், மகாபாரதத்தின் பாரசீக மொழிப்பெயர்ப்பு) போன்ற காவியங்கள் முதல் வரலாற்று நினைவுகள் அல்லது பாபர்நாமா மற்றும் அக்பர்நாமா மற்றும் துஸ்க்-இ-ஜஹாங்கிரி போன்ற வம்சத்தின் சுயசரிதைகள் வரை விளக்கப்பட்டுள்ளன. கைரேகை மற்றும் கலைக் காட்சிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட செழுமையாக முடிக்கப்பட்ட ஆல்பங்கள் (முராக்கா) அலங்கார எல்லைகள் கொண்ட பக்கங்களில் பொருத்தப்பட்டன, பின்னர் முத்திரையிடப்பட்ட மற்றும் கில்லட் அல்லது வர்ணம் பூசப்பட்ட மற்றும் அரக்கு தோலால் மூடப்பட்டிருக்கும். ஒளரங்கசீப் (1658-1707) ஓவியத்தின் ஆர்வமுள்ள புரவலராக இருந்ததில்லை, பெரும்பாலும் மதக் காரணங்களுக்காக, மேலும் 1668 ஆம் ஆண்டில் நீதிமன்றத்தின் ஆடம்பரம் மற்றும் சடங்குகளில் இருந்து விலகிச் சென்றார், அதன் பிறகு அவர் இன்னும் ஓவியங்களை உருவாக்கவில்லை.

மொழி

கஸ்வினியின் கூற்றுப்படி, ஷாஜகானின் காலத்தில், பேரரசர் ஒரு சில துருக்கிய சொற்களை மட்டுமே அறிந்திருந்தார், மேலும் சிறுவயதில் மொழியைப் படிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. முகலாயர்கள் துர்கோ-மங்கோலிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றாலும்,

அவர்களின் ஆட்சி இந்திய துணைக் கண்டத்தில் பாரசீக மொழியின் மறுமலர்ச்சியையும் உயரத்தையும் இயற்றியது. இலக்கிய ஆதரவுடன் பாரசீக மொழி அதிகாரபூர்வ மற்றும் நீதிமன்ற மொழியாக நிறுவனமயமாக்கப்பட்டது; இது முகலாய இந்தியாவின் பல குடிமக்களுக்கு பாரசீக மொழி கிட்டத்தட்ட முதல் மொழியின் நிலையை அடைய வழிவகுத்தது. முசாஃபர் ஆலம் வாதிடுகிறார், முகலாயர்கள் பாரசீக மொழியை ஒரு பரந்த இந்தோ-பாரசீக அரசியல் கலாச்சாரத்தின் வாகனமாக வேண்டுமென்றே பயன்படுத்தினர். தெற்காசியாவின் மொழிகளில் பாரசீகம் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது; அத்தகைய ஒரு மொழி, இன்று உருது என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது முகலாய காலத்தின் பிற்பகுதியில் டெல்லியின் ஏகாதிபத்திய தலைநகரில் உருவாக்கப்பட்டது. இது முகலாய அரசவையில் இலக்கிய மொழியாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது ஷா ஆலம் II இன் ஆட்சியில் இருந்து, அவர் தனது தாஸ்தான்களின் மொழி என்று விவரித்தார், மேலும் பாரசீகத்தை முஸ்லீம் உயரடுக்கின் மொழியாக மாற்றினார். மிர் தாகி மிரின் கூற்றுப்படி, "உருது மன்னரின் அதிகாரத்தால் ஹிந்துஸ்தானின் மொழியாகும்."

இராணுவம்

துப்பாக்கி குண்டு போர்

ஒட்டோமான் பேரரசு மற்றும் சஃபாவிட் பெர்சியாவுடன் முகலாய இந்தியா மூன்று இஸ்லாமிய துப்பாக்கிப் பேரரசுகளில் ஒன்றாகும். லோடி சுல்தான் இப்ராகிம் கானுக்கு எதிரான தனது கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவாக லாகூர் லோடி கவர்னர் தெளலத் கான் அவர்களால் அழைக்கப்பட்ட நேரத்தில், பாபர் துப்பாக்கி குண்டுகள் மற்றும் பீரங்கிகள் மற்றும் அவற்றை நிலைநிறுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை நன்கு அறிந்திருந்தார். பாபர் ஒட்டோமான் நிபுணர் உஸ்தாத் அலி குலியை நியமித்தார், அவர் பாபருக்கு நிலையான ஒட்டோமான் உருவாக்கத்தைக் காட்டினார் - பீரங்கி மற்றும் துப்பாக்கிகள் பொருத்தப்பட்ட காலாட்படை மையத்தில் வேகன்கள் மற்றும் இரு இறக்கைகளிலும் ஏற்றப்பட்ட வில்லாளர்கள் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டது. 1526 இல் நடந்த முதல் பானிபட் போரில் பாபர் இந்த அமைப்பைப் பயன்படுத்தினார், அங்கு டெல்லி சுல்தானகத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்த ஆப்கானிய மற்றும் ராஜ்புத் படைகள் எண்ணிக்கையில் உயர்ந்ததாக இருந்தாலும் துப்பாக்கி குண்டுகள் இல்லாமல் தோற்கடிக்கப்பட்டன. திமுரிட் படைகளின் தீர்க்கமான வெற்றி, பேரரசின் வரலாற்றின் போது எதிரிகள் முகலாய இளவரசர்களை அரிதாகவே போர்க்களத்தில் சந்தித்ததற்கு ஒரு காரணம். இந்தியாவில் காலிகட் (1504) மற்றும் டையூ (1533) ஆகிய இடங்களில் இருந்து வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட துப்பாக்கிகள் மீட்கப்பட்டன. ஃபதுல்லா ஷிராசி (c. 1582), அக்பரிடம் பணிபுரிந்த பாரசீக பாலிமத் மற்றும் இயந்திர பொறியாளர், ஆரம்பகால மல்டி கன் ஷாட்டை உருவாக்கினார். பண்டைய கிரீஸ் மற்றும் சீனாவில் முறையே பயன்படுத்தப்பட்ட பாலிபோலோஸ் மற்றும் மீண்டும் மீண்டும் வரும் குறுக்கு வில்களுக்கு மாறாக, ஷிராசியின் விரைவு-சுடுதல் துப்பாக்கி பல துப்பாக்கி பீப்பாய்களைக் கொண்டிருந்தது, அவை துப்பாக்கி குண்டுகள் ஏற்றப்பட்ட கை பீரங்கிகளை சுடுகின்றன. இது வாலி துப்பாக்கியின் பதிப்பாகக் கருதப்படலாம்.

17 ஆம் நூற்றாண்டில், இந்தியர்கள் பலவிதமான துப்பாக்கிகளை உற்பத்தி செய்தனர்; குறிப்பாக பெரிய துப்பாக்கிகள் தஞ்சை, டாக்கா, பிஜாப்பூர் மற்றும் முர்ஷிதாபாத் ஆகிய இடங்களில் காணப்பட்டன.

வானியல்

கோட்பாட்டு வானியலில் சிறிதும் அக்கறை காட்டவில்லை என்றாலும், முகலாய வானியலாளர்கள் கண்காணிப்பு வானியலில் முன்னேற்றம் அடைந்து கிட்டத்தட்ட நூறு ஜிஜ் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை உருவாக்கினர். ஹுமாயூன் டெல்லிக்கு அருகில் ஒரு தனிப்பட்ட கண்காணிப்பு நிலையத்தை கட்டினார்; ஜஹாங்கீர் மற்றும் ஷாஜஹான் ஆகியோர் கண்காணிப்பு மையங்களை உருவாக்க எண்ணினர், ஆனால் அவர்களால் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. முகலாய ஆய்வகங்களில் பயன்படுத்தப்படும் வானியல் கருவிகள் மற்றும் கண்காணிப்பு நுட்பங்கள் முக்கியமாக இஸ்லாமிய வானியலில் இருந்து பெறப்பட்டவை. 17 ஆம் நூற்றாண்டில், முகலாயப் பேரரசு இஸ்லாமிய மற்றும் இந்து வானியல் இடையே ஒரு தொகுப்பைக் கண்டது, அங்கு இஸ்லாமிய கண்காணிப்பு கருவிகள் இந்து கணக்கீட்டு நுட்பங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன. முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் போது, அம்பரின் இந்து மன்னர் இரண்டாம் ஜெய் சிங் முகலாய வானியல் பணியைத் தொடர்ந்தார். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், உலுக் பெக்கின் சமர்கண்ட் ஆய்வகத்திற்கு போட்டியாக, மற்றும் ஜிஜ்-இ-சுல்தானியில் உள்ள சித்தாந்தங்கள் மற்றும் இஸ்லாமிய அவதானிப்புகளில் முந்தைய இந்துக் கணக்கீடுகளை மேம்படுத்துவதற்காக, யந்திர மந்திரிகள் எனப்படும் பல பெரிய கண்காணிப்பு நிலையங்களை அவர் கட்டினார். அவர் பயன்படுத்திய கருவிகள் இஸ்லாமிய வானியல் மூலம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, அதே சமயம் கணக்கீட்டு நுட்பங்கள் இந்து வானியலில் இருந்து பெறப்பட்டவை.

வேதியியல்

சேக் டின் முகமது முகலாய வேதியியலை அதிகம் கற்றுக்கொண்டார் மற்றும் ஷாம்பு தயாரிக்க பல்வேறு காரங்கள் மற்றும் சோப்புகளை தயாரிப்பதில் பயன்படுத்தப்படும் நுட்பங்களைப் புரிந்து கொண்டார். முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலம் மற்றும் அலகாபாத் மற்றும் டெல்லி நகரங்களைப் பற்றி விரிவாக விவரித்த ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளராகவும் இருந்தார், மேலும் முகலாயப் பேரரசின் பெருமைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்.

பிரிட்டனில், கிங்ஸ் ஜார்ஜ் IV மற்றும் வில்லியம் IV ஆகிய இருவருக்கும் ஷாம்பு செய்யும் அறுவை சிகிச்சை நிபுணராக சேக் டின் முகமது நியமிக்கப்பட்டார்.

உலோகவியல்

முகலாய இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வானியல் கருவிகளில் ஒன்று, இழந்த மெழுகு வார்ப்பு, வெற்று, தடையற்ற, வான பூகோளம் ஆகும். இது காஷ்மீரில் 998 AH (1589-90 CE) இல் அலி காஷ்மீரி இபின் லுக்மான் என்பவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது, மேலும் இதுபோன்ற இருபது உலக உருண்டைகள் பின்னர் முகலாயப் பேரரசின் போது லாகூர் மற்றும் காஷ்மீரில் தயாரிக்கப்பட்டன. 1980 களில் அவை மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, நவீன

உலோகவியலாளர்களால் எந்தவிதமான தையல்களும் இல்லாமல் வெற்று உலோக குளோப்களை உருவாக்குவது தொழில்நுட்ப ரீதியாக சாத்தியமற்றது என்று நம்பப்பட்டது. 1668 ஆம் ஆண்டு (இப்போது பாகிஸ்தானில் உள்ளது) லாகூரில் தியா அட்-தின் முஹம்மது என்பவரால் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் வான உலகம் உருவாக்கப்பட்டது. இது இப்போது ஸ்காட்லாந்தின் தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அலகு -IV

மராட்டியப் பேரரசு

மராட்டியர்களின் நூலகம்

மராத்தா பேரரசு, மராத்தா கூட்டமைப்பு என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இது ஆரம்பகால நவீன இந்தியப் பேரரசு மற்றும் பின்னர் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய துணைக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு கூட்டமைப்பு ஆகும். 1674 இல் போன்ஸ்லே வம்சத்தின் சிவாஜி சத்ரபதியாக முடிசூட்டப்பட்டதன் மூலம் மராட்டிய ஆட்சி முறைப்படி தொடங்கியது. சிவாஜி மராட்டிய சாதியில் இருந்து வந்தாலும், மராட்டியப் பேரரசு மராட்டியத்தைச் சேர்ந்த போர்வீரர்கள், நிர்வாகிகள் மற்றும் பிற பிரபுக்கள் மற்றும் இன்று மகாராஷ்டிரா என்று அழைக்கப்படும் பல சாதிகளை உள்ளடக்கியது.

மராத்தியர்கள் மேற்கு டெக்கான் பீடபூமியிலிருந்து (இன்றைய மகாராஷ்டிரா) மராத்தி மொழி பேசும் போர்க் குழுவாக இருந்தனர், அவர்கள் ஹிந்தவி ஸ்வராஜ்யத்தை ("இந்துக்களின் சுயராஜ்யம்" என்று பொருள்படும்) நிறுவுவதன் மூலம் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். மராட்டியர்கள் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தலைமையின் கீழ் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். சிவாஜியின், அடில் ஷாஹி வம்சத்திற்கும் முகலாயர்களுக்கும் எதிராக ராய்காட்டை தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு ராஜ்யத்தை உருவாக்குவதற்காக கிளர்ச்சி செய்தவர். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் மீதான முகலாயக் கட்டுப்பாட்டை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து மராட்டிய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவியதற்காக அவர்கள் பெருமளவில் புகழ் பெற்றவர்கள். முகலாயப் பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பின் மத மனப்பான்மை முஸ்லிமல்லாதவர்களை பிரித்தது, மற்றும் 27 ஆண்டுகால போருக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட மராத்திய எழுச்சியை அடக்க முடியாமல் போனது. 1757 இல் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் வடக்கில் அல்லது துணைக்கண்டத்தின் 1/3 பகுதி நிலங்கள்.

மூன்றாம் பாணிபட் போர்

1758 இல் அதன் உச்சத்தில் இருந்த பேரரசு, தெற்கில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து பெஷாவர் வரை (இன்றைய கைபர் பக்துன்க்வா, வடக்கே பாகிஸ்தான், ஒரிசா & மேற்கு வங்கம் மற்றும் கிழக்கில் ஹூக்ளி நதி வரை சிறிது காலம் நீடித்தது. 1761 இல் மூன்றாவது பாணிபட் போரில் மராட்டிய இராணுவம் தோல்வியடைந்தபோது, டெல்லிக்கு அப்பால் அவர்கள் தங்கள் ஆக்கிரமிப்புகளை இழந்தனர். பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இளம் பேஷ்வா மாதவ் ராவ் I இன் மராட்டிய மறுமலர்ச்சி வட இந்தியாவின் மீது மராட்டிய அதிகாரத்தை மீண்டும் நிலைநிறுத்தியது.

பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை திறம்பட நிர்வகிக்க, மாதவ் ராவ், மராட்டிய மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பை உருவாக்கி, வலிமையான மாவீரர்களுக்கு அரை சுயாட்சியை வழங்கினார். இந்த தலைவர்கள் பரோடாவின் கெய்க்வாட்கள், இந்தூர் மற்றும் மால்வாவின் ஹோல்கர்கள், அவர் குவாலியர் மற்றும் உஜ்ஜைனியின் சிந்தியாக்கள், நாக்பூரின் போன்சலேஸ், விதர்பாவின்

ஜாதவ்கள், குஜராத்தின் தபாதேஸ், தார் மற்றும் தேவாஸின் புவார்ஸ் என அறியப்பட்டனர். 1775 ஆம் ஆண்டில், புனேவில் பேஷ்வா குடும்ப வாரிசுப் போராட்டத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி தலையிட்டது, இது முதல் ஆங்கிலோ-மராத்தா போருக்கு வழிவகுத்தது, இதில் மராட்டியர்கள் வெற்றி பெற்றனர். இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது ஆங்கிலோ-மராத்தா போர்களில் (1805-1818) தோற்கடிக்கும் வரை மராட்டியர்கள் இந்தியாவில் முதன்மையான சக்தியாக இருந்தனர், இதன் விளைவாக இந்திய துணைக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை கிழக்கிந்திய கம்பெனி கைப்பற்றியது. மூன்றாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போரில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கைகளில் இரண்டாம் பேஷ்வா பாஜிராவ் தோற்கடிக்கப்பட்டதன் மூலம் 1818 இல் மராத்தா ஆட்சி அதிகாரப்பூர்வமாக முடிவுக்கு வந்தது.

மராட்டியப் பேரரசின் பெரும்பகுதி கடற்கரையோரமாக இருந்தது, இது கன்ஹோஜி ஆங்க்ரே போன்ற தளபதிகளின் கீழ் சக்திவாய்ந்த மராட்டிய கடற்படையால் பாதுகாக்கப்பட்டது. வெளிநாட்டு கடற்படைக் கப்பல்களை, குறிப்பாக போர்த்துகீசியம் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களின் கப்பல்களை அவர் வெற்றிகரமாக வைத்திருந்தார். கடலோரப் பகுதிகளைப் பாதுகாப்பதும், நிலம் சார்ந்த கோட்டைகளை உருவாக்குவதும் மராட்டியாவின் தற்காப்பு வியூகம் மற்றும் பிராந்திய ராணுவ வரலாற்றின் முக்கியமான அம்சங்களாகும்.

பெயரிடல்:

மராட்டியப் பேரரசு மராட்டிய கூட்டமைப்பு என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. வரலாற்றாசிரியர் பார்பரா ராமுசாக் கூறுகையில், முந்தையது இந்திய தேசியவாதிகளால் விரும்பப்படும் பதவியாகும், பிந்தையது பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது. அவர் குறிப்பிடுகிறார், "எந்த வார்த்தையும் முழுமையாக துல்லியமாக இல்லை, ஏனெனில் ஒன்று கணிசமான அளவு மையப்படுத்தலைக் குறிக்கிறது, மற்றொன்று மத்திய அரசாங்கத்திடம் சில அதிகாரங்களை ஒப்படைப்பதையும் மற்றும் நீண்டகால அரசியல் நிர்வாகிகளின் மையத்தையும் குறிக்கிறது".

தற்போது, மராத்தா என்ற சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதி வீரர்கள் மற்றும் விவசாயிகளைக் குறிக்கிறது என்றாலும், கடந்த காலத்தில் இந்த வார்த்தை அனைத்து மராத்தி மக்களையும் விவரிக்க பயன்படுத்தப்பட்டது.

பேரரசு சத்ரபதியில் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தது, ஆனால் சத்ரபதி ஷாஹு I இன் ஆட்சிக்குப் பிறகு நடைமுறை ஆட்சி பேஷ்வாக்களின் கைகளில் இருந்தது. முதலாம் பேஷ்வா மாதவராவ் இறந்த பிறகு, பல்வேறு தலைவர்கள் தங்கள் பிராந்தியங்களில் நடைமுறை ஆட்சியாளர்களின் பாத்திரத்தை வகித்தனர்.

சிவாஜி (1630-1680)

சிவாஜி (1630-1680) மராட்டியப் பேரரசை நிறுவிய போசலே குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மராட்டியப் பிரபு ஆவார். சிவாஜி 1645 இல் பீஜப்பூர் சுல்தானகத்திடமிருந்து மக்களை விடுவிப்பதற்கான எதிர்ப்பை வழிநடத்தினார், டோர்னா கோட்டையை வென்றார், அதைத் தொடர்ந்து பல கோட்டைகளை வென்று, அப்பகுதியை தனது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்து ஹிந்தவிஸ்வராஜ்யத்தை (இந்து மக்களின் சுயராஜ்யத்தை) நிறுவினார். அவர் ஒரு சுதந்திர மராட்டியத்தை உருவாக்கினார். ராய்காட்டை அதன் தலைநகராகக் கொண்ட பேரரசு மற்றும் தனது ராஜ்யத்தைக் காக்க முகலாயர்களுக்கு எதிராக வெற்றிகரமாகப் போரிட்டார், அவர் 1674 இல் புதிய மராட்டிய இராச்சியத்தின் சத்ரபதி (இறையாண்மை) என முடிசூட்டப்பட்டார்.

அவரது கீழ் மராத்தா ஆதிக்கம் துணைக்கண்டத்தின் 4.1% இருந்தது, ஆனால் அது பெரிய பகுதிகளில் பரவியது. அவர் இறக்கும் போது, அது சுமார் 300 கோட்டைகளுடன் பலப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் சுமார் 40,000 குதிரைப்படைகள் மற்றும் 50,000 வீரர்கள் மற்றும் மேற்கு கடற்கரையில் கடற்படை நிறுவனங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில், ராஜ்யம் அளவு மற்றும் பன்முகத்தன்மையில் அதிகரிக்கும்; அவரது பேரனின் ஆட்சியின் போது, பின்னர் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பேஷ்வாக்களின் கீழ், இது ஒரு முழு அளவிலான பேரரசாக இருந்தது.

சிவாஜிக்கு இரண்டு மகன்கள் இருந்தனர்: சாம்பாஜி மற்றும் ராஜாராம், வெவ்வேறு தாய்மார்கள் மற்றும் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர்கள். 1681 ஆம் ஆண்டில், சாம்பாஜி தனது தந்தையின் மரணத்திற்குப் பிறகு கிரீடத்தை வென்றார் மற்றும் அவரது விரிவாக்க கொள்கைகளை மீண்டும் தொடங்கினார். சாம்பாஜி முன்பு போர்த்துகீசியர்களையும் மைசூர் சிக்க தேவராயரையும் தோற்கடித்தார். அவரது கலகக்கார மகன் அக்பர் மற்றும் மராட்டியர்களுக்கு இடையேயான கூட்டணியை ரத்து செய்ய, முகலாய பேரரசர் ஔரங்கசீப் 1681 இல் தெற்கே சென்றார். அவரது முழு ஏகாதிபத்திய நீதிமன்றம், நிர்வாகம் மற்றும் சுமார் 500,000 துருப்புக்கள் கொண்ட இராணுவத்துடன், அவர் முகலாய சாம்ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்தினார், வெற்றி பெற்றார். பீஜப்பூர் மற்றும் கோல்கொண்டா சுல்தான்கள் போன்ற பிரதேசங்கள். தொடர்ந்து எட்டு ஆண்டுகளில், முகலாயர்களுக்கு எதிராக மராட்டியர்களை சாம்பாஜி வெற்றிகரமாக வழிநடத்தினார்.

1689 இன் முற்பகுதியில், முகலாயப் படைகள் மீதான தாக்குதலைக் கருத்தில் கொள்வதற்காக சங்கமேஷ்வரில் ஒரு மூலோபாய கூட்டத்திற்கு சாம்பாஜி தனது தளபதிகளை அழைத்தார். கனோஜி மற்றும் ஔரங்கசீப்பின் தளபதி முகராப் கான், சாம்பாஜியுடன் ஒரு சில ஆட்கள் இருந்தபோது, ஒரு உன்னிப்பாகத் திட்டமிடப்பட்ட நடவடிக்கையில், சங்கமேஷ்வர் மீது தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. 1 பிப்ரவரி 1689 அன்று முகலாயப் படைகளால் சாம்பாஜி பதுங்கியிருந்து கைப்பற்றப்பட்டார். அவரும் அவரது ஆலோசகரான கவி கலாஷும் ஏகாதிபத்திய இராணுவத்தால் பஹதுர்காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர், அங்கு அவர்கள் 21 மார்ச் 1689 அன்று

முகலாயர்களால் தூக்கிலிடப்பட்டனர். ஒளரங்கசீப் சாம்பாஜி மீது தாக்குதல்களை சுமத்தினார். புர்ஹான்பூரில் மராட்டியப் படைகள்:

சாம்பாஜியின் மரணத்திற்குப் பிறகு, அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ராஜாராம் அரியணை ஏறினார். ராய்காட்டின் முகலாய முற்றுகை தொடர்ந்தது, மேலும் அவர் பாதுகாப்பிற்காக விசால்காட் மற்றும் பின்னர் செஞ்சிக்கு தப்பி ஓட வேண்டியிருந்தது. அங்கிருந்து, மராத்தியர்கள் முகலாய பிரதேசத்தை தாக்கினர், மேலும் பல கோட்டைகள் மராட்டிய தளபதிகளான சாந்தாஜி கோர்படே, தனாஜி ஜாதவ், பரகராம் பந்த் பிரதிநிதி, சங்கராஜி நாராயண் சசீவ் மற்றும் மேல்கிரி பண்டிட் ஆகியோரால் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டன. 1697 இல், ராஜாராம் ஒரு போர்நிறுத்தத்தை வழங்கினார், ஆனால் இது அவரங்கசீப்பால் நிராகரிக்கப்பட்டது. ராஜாராம் 1700 இல் சிங்ககாட்டில் இறந்தார். அவரது விதவை தாராபாய், தனது மகன் ராமராஜாவின் (சிவாஜி II) பெயரில் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டார்.

1707 இல் ஒளரங்கசீப் இறந்த பிறகு, சாம்பாஜியின் மகன் ஷாஹு (சிவாஜியின் பேரன்) புதிய முகலாய பேரரசரான பகதூர் ஷா I ஆல் விடுவிக்கப்பட்டார். இருப்பினும், ஷாஹு விடுதலை நிபந்தனைகளை கடைபிடிப்பதை உறுதி செய்வதற்காக அவரது தாயார் முகலாயர்களின் பணயக்கைதியாக வைக்கப்பட்டார். விடுவிக்கப்பட்டதும், ஷாஹு உடனடியாக மராட்டிய அரியணையைக் கைப்பற்றினார் மற்றும் அவரது அத்தை தாராபாய் மற்றும் அவரது மகனுக்கு சவால் விடுத்தார். சிதறிக் கொண்டிருந்த முகலாய-மராட்டியப் போர் முக்கோண விவகாரமாக மாறியது. இதன் விளைவாக 1707 இல் சதாரா மற்றும் கோலாப்பூரில் முறையே ஷாஹு மற்றும் தாராபாய் ஆகியோரால் இரண்டு போட்டி அரசாங்க இடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஷாஹு பாலாஜி விஸ்வநாதத்தை தனது பேஷ்வாவாக நியமித்தார். சிவாஜி மற்றும் மராட்டியர்களின் சத்ரபதியின் சரியான வாரிசாக ஷாஹுவை முகலாய அங்கீகரிப்பதில் பேஷ்வா முக்கிய பங்கு வகித்தார். பாலாஜி 1719 இல் முகலாய சிறையிலிருந்து ஷாஹுவின் தாயார் யேசுபாயின் விடுதலையையும் பெற்றார்.

ஷாஹுவின் ஆட்சியின் போது, ரகோஜி போசலே பேரரசை கிழக்கு நோக்கி விரிவுபடுத்தி, இன்றைய வங்காளத்தை அடைந்தார். கந்தேராவ் தபாதே மற்றும் பின்னர் அவரது மகன் த்ரியம்பக்ராவ் அதை மேற்கு நோக்கி குஜராத்தாக விரிவுபடுத்தினர். பேஷ்வா பாஜிராவ் மற்றும் அவரது மூன்று தலைவர்களான பவார் (தார்), ஹோல்கர் (இந்தூர்) மற்றும் சிந்தியா (சுவாலியர்) ஆகியோர் பெஷாவர் வரை வடக்கு நோக்கி விரிவாக்கம் செய்தனர். அதை காவேரி நதி வரை விரிவுபடுத்தினார்.

பேஷ்வா சகாப்தம்:

இந்த சகாப்தத்தில், பட் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பேஷ்வாக்கள் மராட்டிய இராணுவத்தைக் கட்டுப்படுத்தினர், பின்னர் 1772 வரை மராட்டியப் பேரரசின் நடைமுறை ஆட்சியாளர்களாக

ஆனார்கள். காலப்போக்கில், மராட்டியப் பேரரசு இந்திய துணைக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

ஷாஹு 1713 இல் பேஷ்வா பாலாஜி விஸ்வநாதை நியமித்தார். அவரது காலத்தில் இருந்து, பேஷ்வாவின் அலுவலகம் உச்சமாக மாறியது. ஷாஹு ஒரு பிரமுகராக ஆனார். பாலாஜி விஸ்வநாதத்தின் முதல் பெரிய சாதனை, 1714 இல் லோனாவாலா உடன்படிக்கையின் முடிவு, மேற்குக் கடற்கரையில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த கடற்படைத் தலைவரான கன்ஹோஜி ஆங்ரேவுடன் ஷாஹுவை சத்ரபதியாக ஏற்றுக்கொண்டது. 1719 ஆம் ஆண்டில், தக்காணத்தின் முகலாய ஆளுநராக இருந்த சையத் ஹுசைன் அலியைத் தோற்கடித்து, முகலாயப் பேரரசரை பதவி நீக்கம் செய்த மராட்டியர்கள் டெல்லிக்கு அணிவகுத்துச் சென்றனர். முகலாயப் பேரரசர்கள் இந்தக் கட்டத்தில் இருந்து தங்கள் மராட்டிய மேலிடத்தின் கைப்பொம்மைகளாக மாறினர்.

பாஜி ராவ்:

ஏப்ரல் 1720 இல் பாலாஜி விஸ்வநாத் இறந்த பிறகு, அவரது மகன் பாஜி ராவ் I, ஷாஹுவால் பேஷ்வாவாக நியமிக்கப்பட்டார். 1720-1740 காலகட்டத்தில் நவீன இந்திய நிலப்பரப்பில் 3% முதல் 30% வரை மராட்டியப் பேரரசை பத்து மடங்கு விரிவுபடுத்திய பெருமை பாஜிராவுக்கு உண்டு. அவர் ஏப்ரல் 1740 இல் இறப்பதற்கு முன்பு 41 போர்களுக்கு மேல் போராடினார், மேலும் அவர் ஒருபோதும் தோல்வியடையவில்லை. பால்கேட் போர் என்பது 1728 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 28 ஆம் தேதி, இந்தியாவின் மகாராஷ்டிரா, நாசிக் நகருக்கு அருகிலுள்ள பால்கேட் கிராமத்தில் பாஜி ராவ் I மற்றும் ஹைதராபாத்தைச் சேர்ந்த கமர்-உத்-தின் கான், அசாஃப் ஜா I ஆகியோருக்கு இடையே நடந்த ஒரு நிலப் போர் ஆகும். மராத்தியர்கள் நிஜாமை தோற்கடித்தனர். இராணுவ மூலோபாயத்தின் புத்திசாலித்தனமான செயல்பாட்டிற்கு இந்த போர் ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்று கருதப்படுகிறது. 1737 இல், பாஜிராவ் I இன் கீழ் மராத்தியர்கள் டெல்லியின் புறநகர்ப் பகுதிகளை டெல்லி போரில் (1737) ஒரு பிளிட்ஸ்க்ரீஜில் தாக்கினர். மராட்டியர்களின் படையெடுப்பில் இருந்து முகலாயர்களை மீட்க நிஜாம் தக்காணத்திலிருந்து புறப்பட்டார், ஆனால் போபால் போரில் தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டார். மராத்தியர்கள் முகலாயர்களிடமிருந்து ஒரு பெரிய காணிக்கையைப் பிரித்தெடுத்தனர் மற்றும் ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர், இது மால்வாவை மராட்டியர்களுக்குக் கொடுத்தது. மும்பைக்கு வடக்கே 50 கிமீ தொலைவில் உள்ள வசாய் சிற்றோடையின் வடக்குக் கரையில் அமைந்துள்ள வசாய் என்ற கிராமத்தின் மராட்டியர்களுக்கும் போர்த்துகீசிய ஆட்சியாளர்களுக்கும் இடையே வசாய் போர் நடந்தது. மராத்தியர்கள் பாஜி ராவின் சகோதரர் சிமாஜி அப்பா தலைமையில் இருந்தனர். இந்த போரில் மராட்டிய வெற்றி பாஜி ராவ் பதவியில் இருந்த காலத்தில் ஒரு பெரிய சாதனையாகும்.

பாலாஜி பாஜிராவ்:

பாஜி ராவின் மகன் பாலாஜி பாஜிராவ் (நானாசாஹேப்), மற்ற தலைவர்களின் எதிர்ப்பையும் மீறி ஷாஹுவால் அடுத்த பேஷ்வாவாக நியமிக்கப்பட்டார். 1740 இல், ரகோஜி போசலேயின் கீழ் மராட்டியப் படைகள் ஆற்காட்டின் மீது இறங்கி, டமல்சேரியில் உள்ள கணவாயில் ஆற்காட்டின் நவாப் தோஸ்த் அலியைத் தோற்கடித்தனர். அதைத் தொடர்ந்து நடந்த போரில், தோஸ்த் அலி, அவரது மகன்களில் ஒருவரான ஹசன் அலி மற்றும் பல முக்கிய நபர்கள் உயிரிழந்தனர். இந்த ஆரம்ப வெற்றி ஒரே நேரத்தில் தெற்கில் மராட்டிய மதிப்பை உயர்த்தியது. டமல்சேரியிலிருந்து, மராத்தியர்கள் ஆற்காட்டுக்குச் சென்றனர், அது அதிக எதிர்ப்பின்றி அவர்களிடம் சரணடைந்தது. பின்னர், ரகோஜி 1740 டிசம்பரில் திருச்சினோபோலி மீது படையெடுத்தார். எதிர்க்க முடியாமல் சந்தா சாஹிப் 14 மார்ச் 1741 அன்று கோட்டையை ரகோஜியிடம் ஒப்படைத்தார். சந்தா சாஹேப்பும் அவரது மகனும் கைது செய்யப்பட்டு நாக்பூருக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இந்த நேரத்தில் ராஜபுதானாவும் மராத்தா ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது.[41] ஜூன் 1756 இல், லூயிஸ் மஸ்கரென்ஹாஸ், அல்வாவின் கவுண்ட் (காண்டே டி அல்வா), போர்த்துகீசிய வைஸ்ராய் கோவாவில் மராட்டிய இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டார்.

கர்நாடகா மற்றும் திருச்சினோபோலியின் வெற்றிகரமான பிரச்சாரத்திற்குப் பிறகு, ரகோஜி கர்நாடகாவிலிருந்து திரும்பினார். அவர் 1741 முதல் 1748 வரை வங்காளத்தில் ஆறு பயணங்களை மேற்கொண்டார். மீண்டும் எழுச்சி பெற்ற மராட்டியப் பேரரசு 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வளமான வங்காள அரசுக்கு எதிராக மிருகத்தனமான தாக்குதல்களை நடத்தியது, இது வங்காள நவாப்களின் வீழ்ச்சியை மேலும் அதிகரித்தது. பீகார் மற்றும் மேற்கு வங்காளத்தில் ஹூக்ளி நதி வரையிலான அவர்களின் படையெடுப்புகள் மற்றும் ஆக்கிரமிப்புகளின் போது மற்றும் மேற்கு வங்காளத்தை ஆக்கிரமித்த போது, மராத்தியர்கள் உள்ளூர் மக்களுக்கு எதிராக அட்டுழியங்களைச் செய்தனர். மராத்தா அட்டுழியங்கள் பெங்காலி மற்றும் ஐரோப்பிய ஆதாரங்களால் பதிவு செய்யப்பட்டன, மராத்தியர்கள் பணம் கேட்டதாகவும், பணம் செலுத்த முடியாத எவரையும் சித்திரவதை செய்ததாகவும் அல்லது கொன்றதாகவும் தெரிவிக்கிறது.

1727 இல் அதன் கவர்னர் முர்ஷித் குலி கானின் மரணத்திற்குப் பிறகு வங்காளத்தில் நிலவிய குழப்பமான சூழ்நிலையை வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ரகோஜி, ஒடிசாவை நிரந்தரமாக தனது ராஜ்யத்துடன் இணைக்க முடிந்தது. போன்ஸ்லேஸ், ஒடிசா, வங்காளம் மற்றும் பீகாரின் சில பகுதிகளால் தொடர்ந்து துன்புறுத்தப்பட்டது. வங்காள நவாப் அலிவர்தி கான், 1751 இல் ரகோஜியுடன் சமாதானம் செய்து கட்டாக்கை (ஒடிசா) சுபர்ணரேகா நதி வரை விட்டுக்கொடுத்தார், மேலும் ரூ. வங்காளம் மற்றும் பீகாருக்கான செளத் என ஆண்டுதோறும் 1.2 மில்லியன்.

அஹ்மத் ஷா துரானி, மராத்தியர்களை டெல்லியிலிருந்து விரட்டியடிக்க ரோஹில்லாக்கள் மற்றும் அவுத் நவாப் ஆகியோரை அழைத்தார்] 1761 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 14 ஆம் தேதி மூன்றாம் பானிபட் போரில் முஸ்லீம் படைகள் மற்றும் மராட்டியர்களின் பெரும் படைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக்கொண்டன. மராட்டிய இராணுவம் போரில் தோற்றது, இது அவர்களின் ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கத்தை நிறுத்தியது. ஜாட்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்கள் மராட்டியர்களை ஆதரிக்கவில்லை.

சக இந்து குழுக்களிடம் மராத்தா நடத்தும் விதத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் விமர்சித்துள்ளனர். கௌசிக் ராய் கூறுகிறார், "மராட்டியர்கள் தங்கள் சக மதவாதிகளான ஜாட்கள் மற்றும் ராஜ்புட்களை நடத்துவது நிச்சயமாக நியாயமற்றது. இறுதியில் முஸ்லீம் சக்திகள் மதத்தின் பெயரால் ஒன்றுபட்ட பாணிபட்டில் அதன் விலையை செலுத்த வேண்டியிருந்தது." போருக்குப் பிறகு, மல்ஹர் ராவ் ஹோல்கர் ராஜபுத்திரர்களைத் தாக்கி மங்ரோல் போரில் அவர்களைத் தோற்கடித்தார். இது பெரும்பாலும் ராஜஸ்தானில் மராட்டிய அதிகாரத்தை மீட்டெடுத்தது.

மராத்தியர்கள் ஜாட்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்கள் மீது கடும் வரி விதித்தும், முகலாயர்களைத் தோற்கடித்த பிறகு அவர்களைத் தண்டித்தல் மற்றும் அவர்களின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதன் மூலம் அவர்களை விரோதித்தனர். மராட்டிய தளபதி சதாசிவராவ் பாவ், சிப்பாய்களின் குடும்பங்களை (பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை) விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்ற அறிவுரைக்கு செவிசாய்க்காததால், பரத்பூரின் ராஜா சூரஜ் மாலால் மராத்தியர்கள் கைவிடப்பட்டனர். ஆக்ராவில் உள்ள யாத்ரீகர்கள் மற்றும் அவர்களை வீரர்களுடன் போர்க்களத்திற்கு அழைத்துச் செல்லாமல், அவர்களின் ஒத்துழைப்பை நிராகரித்தனர். அவற்றின் விநியோகச் சங்கிலிகள் (முன்னர் ராஜா சூரஜ் மாலால் உறுதியளிக்கப்பட்டது) இல்லை.

முதலாம் பேஷ்வா மாதவராவ் மராட்டியப் பேரரசின் நான்காவது பேஷ்வா ஆவார். அவர் காலத்தில்தான் மராட்டிய உயிர்த்தெழுதல் நடந்தது. அவர் மராட்டியப் பேரரசில் ஒருங்கிணைக்கும் சக்தியாகப் பணியாற்றினார் மற்றும் மராத்திய அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக மைசூரையும் ஹைதராபாத் நிஜாமையும் அடக்குவதற்காக தெற்கே சென்றார். அவர் போன்ஸ்லே, சிந்தியா மற்றும் ஹோல்கர் போன்ற தளபதிகளை வடக்கே அனுப்பினார், அங்கு அவர்கள் 1770 களின் முற்பகுதியில் மராட்டிய அதிகாரத்தை மீண்டும் நிறுவினர்.[சான்று தேவை] மாதவ் ராவ் I 1767 இல் கிருஷ்ணா நதியைக் கடந்து, சிரா மற்றும் மத்கிரி போர்களில் ஹைதர் அலியைத் தோற்கடித்தார். . மத்கிரி கோட்டையில் ஹைதர் அலியால் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த கேளடி நாயக்க இராச்சியத்தின் கடைசி ராணியையும் அவர் மீட்டார்.

1771 இன் முற்பகுதியில், முன்றாவது பாணிபட் போரைத் தொடர்ந்து வட இந்தியாவின் மீதான மராத்தா அதிகாரம் சரிந்து பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மகாத்தி ஜிஷ்டே டெல்லியை மீண்டும் கைப்பற்றி, முகலாய சிம்மாசனத்தில் இரண்டாம் ஷா ஆலமை ஆட்சியாளராக அமர்த்தினார்[50] அதற்குப் பதிலாக துணை வக்கீல் என்ற பட்டத்தைப் பெற்றார். -உல்-முட்லாக் அல்லது பேரரசின் துணை-ரீஜண்ட் மற்றும் வக்கீல்-உல்-முட்லாக் அவரது வேண்டுகோளின் பேரில் பேஷ்வாவுக்கு வழங்கப்பட்டது. முகலாயர்கள் அவருக்கு அமீர்-உல்-அமரா (அமீர்களின் தலைவர்) என்ற பட்டத்தையும் வழங்கினர். தில்லியைக் கைப்பற்றிய பிறகு, மராத்தியர்கள் 1772 இல் பாணிபட்டில் ஈடுபட்டதற்காக ஆப்கானிய ரோஹிலாஸைத் தண்டிக்க ஒரு பெரிய இராணுவத்தை அனுப்பினர். அவர்களது இராணுவம், கொள்ளையடித்து, கொள்ளையடித்து, அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களை சிறைபிடித்துச் செல்வதன் மூலம் ரோஹில்கண்டை அழித்தது.

ரோஹில்கண்ட் படையெடுப்பு:

பானிபட் போரில் ரோஹிலாக்களின் அட்டுழியங்களுக்குப் பழிவாங்க மராட்டியர்கள் ரோஹில்கண்ட் மீது படையெடுத்தனர். மஹாத்தி ஷிண்டேவின் தலைமையில் மராத்தியர்கள் சர்தார் நஜிப்-உத்-தௌலாவின் நிலத்திற்குள் நுழைந்தனர், அது சர்தாரின் மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது மகன் ஜபிதா கான் வைத்திருந்தது. சயீத் கான் மற்றும் சாதத் கான் துணிச்சலுடன் நடந்து கொண்ட சபிதா கான் ஆரம்பத்தில் தாக்குதலை எதிர்த்தார், ஆனால் இறுதியில் மராட்டியர்களால் சாதத் கானின் மரணத்துடன் தோற்கடிக்கப்பட்டார் மற்றும் ஷாஜா-உத்-தௌலாவின் முகாமுக்கு தப்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது மற்றும் அவரது நாடு மராட்டியர்களால் அழிக்கப்பட்டது. . மகாத்தி ஷிண்டே ஜபிதா கானின் குடும்பத்தைக் கைப்பற்றினார், நஜிப் அத்-தவ்லாவின் கல்லறையை இழிவுபடுத்தினார் மற்றும் அவரது கோட்டையை தூறையாடினார். ரோஹிலாக்கள் தப்பி ஓடியதன் மூலம், சில ஆயிரக்கணக்கான அம்ரோஹி சயீத் பழங்குடியினரால் பாதுகாக்கப்பட்ட அம்ரோஹா நகரத்தைத் தவிர, நாட்டின் மற்ற பகுதிகள் எரிக்கப்பட்டன. எந்த எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்க முடியாத ரோஹிலாக்கள் டெராய்க்கு தப்பிச் சென்றனர், எஞ்சியிருந்த சர்தார் ஹபீஸ் ரஹ்மத் கான் பரேச், அவுத் நவாப் ஷாஜா-உத்-தௌலாவுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தில் உதவி கோரினார். மராட்டியர்களுக்கு எதிரான இராணுவ உதவி. ஹபீஸ் ரெஹ்மத், தேவையற்ற வன்முறையை வெறுக்கிறார், அலி முஹம்மது மற்றும் நஜிப் கான் போன்ற தனது சக ரோஹிலாக்களின் கண்ணோட்டத்தைப் போலல்லாமல், ஒரு அரசியல் மத்தியஸ்தராக தனது பங்கைப் பற்றி பெருமிதம் கொண்டார் மற்றும் மராத்தியர்களை ரோஹில்கண்டில் இருந்து விலக்கி வைக்க அவுத் உடன் கூட்டணியை நாடினார். ரோஹிலாக்கள் சார்பாக பணம் செலுத்த அவர் தன்னைக் கட்டிக்கொண்டார். இருப்பினும், அவர் பணம் கொடுக்க மறுத்ததால், ரோஹிலாக்களை அவுத் தாக்கினார்.

ஷா ஆலம் II, முகலாய பேரரசர் அலகாபாத் கோட்டையில் ஆறு ஆண்டுகள் கழித்தார், மேலும் 1771 இல் டெல்லியை மராட்டியர்கள் கைப்பற்றிய பிறகு, அவர்களின் பாதுகாப்பில் தனது தலைநகருக்குச் சென்றார். அவர் மகாதாஜி ஷிண்டேவால் டெல்லிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார் மற்றும் மே 1771 இல் அலகாபாத்தை விட்டு வெளியேறினார். அவர்கள் குறுகிய காலத்தில், மராத்தியர்கள் அலகாபாத் நகரில் இரண்டு கோயில்களைக் கட்டினார்கள், அவற்றில் ஒன்று புகழ்பெற்ற அலோபி தேவி மந்திர். ஜனவரி 1772 இல் டெல்லியை அடைந்து, பிராந்திய ஆக்கிரமிப்பின் மராட்டிய நோக்கத்தை உணர்ந்த பிறகு, ஷா ஆலம் தனது தளபதி நஜாப் கானுக்கு அவர்களை விரட்ட உத்தரவிட்டார். பதிலடியாக, துக்கோஜி ராவ் ஹோல்கர் மற்றும் விசாஜி க்ருஷ்ணா பினிவாலே ஆகியோர் டெல்லியைத் தாக்கி முகலாயப் படைகளை 1772 இல்

தோற்கடித்தனர். மராத்தியர்களுக்கு கோரா மற்றும் அலகாபாத்திற்கு ஏகாதிபத்திய சனத் வழங்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு பிரதேசங்களையும் கைப்பற்ற அவர்கள் தங்கள் கவனத்தை ஊத்பக்கம் திருப்பினார்கள். இருப்பினும், ஷாஜா அவர்களை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பவில்லை, மேலும் ஆங்கிலேயர்களிடம் முறையிட்டார் மற்றும் ராம்காட் போரில் மராத்தியர்கள் வெற்றிபெறவில்லை. மராட்டிய மற்றும் பிரிட்டிஷ் படைகள் ராம்காட்டில் போரிட்டன, ஆனால் பேஷ்வாவின் திடீர் மறைவு மற்றும் அடுத்த பேஷ்வாவைத் தேர்ந்தெடுக்க புனேவில் நடந்த உள்நாட்டுப் போர் மராட்டியர்களை பின்வாங்கச் செய்தது.

தென்னிந்தியாவில் ஹைதராபாத் நிஜாம் மற்றும் மைசூர் ஹைதர் அலி ஆகியோருக்கு எதிரான மாதவராவ் பேஷ்வாவின் வெற்றி தக்காணத்தில் மராத்தா ஆதிக்கத்தை நிறுவியது. மறுபுறம், மதுராவின் ஜாட்கள், ராஜஸ்தானின் ராஜபுத்திரர்கள் மற்றும் ரோஹில் கண்டின் பஷ்டூன்-ரோஹில்லாக்கள் (இன்றைய உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்தின் மேற்குப் பகுதியில்) மீது மகாஜியின் வெற்றி, வட இந்தியாவில் மராட்டியர்களை மீண்டும் நிலைநிறுத்தியது. 1771 இல் டெல்லி கைப்பற்றப்பட்டது மற்றும் 1772 இல் நஜிபாபாத் கைப்பற்றப்பட்டது மற்றும் முகலாய பேரரசர் ஷா ஆலம் II உடன் மராட்டிய மேலாதிக்கத்தின் கீழ் அரியணைக்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மன்னராக உடன்படிக்கைகளுடன், வடக்கில் மராத்திய சக்தியின் மறுமலர்ச்சி முடிந்தது. மாதவ் ராவ் தனது 27வது வயதில் 1772 இல் இறந்தார். அவரது மரணம் மராட்டிய சாம்ராஜ்யத்திற்கு ஒரு கொடிய அடியாகக் கருதப்படுகிறது, அன்றிலிருந்து மராட்டிய சக்தி கீழ்நோக்கிய பாதையில் செல்லத் தொடங்கியது, ஒரு கூட்டமைப்பைக் காட்டிலும் குறைவான பேரரசு.

கூட்டமைப்பு காலம்:

பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை திறம்பட நிர்வகிப்பதற்கான முயற்சியில், மாதவராவ் பேஷ்வா முதலாம் பேஷ்வாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, பல்வேறு தலைவர்களும் ஜாகிர்தார்களும், குழந்தை பேஷ்வா இரண்டாம் மாதவராவுக்கு உண்மையான ஆட்சியாளர்களாகவும் ஆட்சியாளர்களாகவும் ஆனார்கள். மத்திய இந்தியாவில் உள்ள குவாலியர் மாநிலத்தின் ஆட்சியாளரான மஹாஜி ஷிண்டேவின் தலைமையில், மராத்தியர்கள் ஜாட், ரோஹில்லா ஆப்கானியர்களைத் தோற்கடித்து, அடுத்த மூன்று தசாப்தங்களாக மராத்தா கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த டெல்லியைக் கைப்பற்றினர்.[59] அவனுடைய படைகள் இன்றைய ஹரியானாவைக் கைப்பற்றின. மூன்றாம் பாணிபட் போரின் அழிவுக்குப் பிறகு மராட்டிய சக்தியை உயிர்த்தெழுப்புவதில் ஷிண்டே முக்கிய பங்கு வகித்தார், இதில் அவருக்கு பெனாய்ட் டி பாய்க்னே உதவினார்.

மால்வா சர்தார், பண்டேல்கண்ட் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் ராஜஸ்தானின் ராஜபுத்திர சாம்ராஜ்யங்கள் போன்ற நிலப்பிரபுக்களின் அதிகாரம் வளர்ந்த பிறகு, மகாஜிக்கு அஞ்சலி செலுத்த மறுத்த மஹாஜி ஷிண்டே தனது படையை போபால், தாதியா, சாந்தேரி, நார்வார் போன்ற மாநிலங்களைக் கைப்பற்ற அனுப்பினார். சல்பாய் மற்றும் கோஹாட். இருப்பினும், அவர் ஜெய்ப்பூர் ராஜாவுக்கு எதிராக ஒரு தோல்வியுற்ற பயணத்தைத் தொடங்கினார், ஆனால் 1787 இல்

முடிவில்லாத லால்சோட் போருக்குப் பிறகு பின்வாங்கினார். கஜேந்திரகாட் போர் துகோஜிராவ் ஹோல்கர் (மல்ஹர்ராவ் ஹோல்கரின் வளர்ப்பு மகன்) மற்றும் திப்பு சுல்தான் ஆகியோரின் தலைமையில் மராத்தியர்களுக்கு இடையே நடந்தது. மார்ச் 1786 முதல் மார்ச் 1787 வரை, இதில் திப்பு சுல்தான் மராட்டியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இந்தப் போரில் வெற்றி பெற்றதன் மூலம் மராட்டியப் பகுதியின் எல்லை துங்கபத்ரா நதி வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.

குவாலியரின் வலுவான கோட்டை அப்போது கோஹாட்டின் ஜாட் ஆட்சியாளரான சத்தர் சிங்கின் கைகளில் இருந்தது. 1783 இல், மகாத்தி குவாலியர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு அதைக் கைப்பற்றினார். அவர் குவாலியரின் நிர்வாகத்தை கந்தேராவ் ஹரி பவேராவிடம் ஒப்படைத்தார். குவாலியரின் வெற்றியைக் கொண்டாடிய பிறகு, மகாத்தி ஷிண்டே தனது கவனத்தை மீண்டும் டெல்லிக்கு திருப்பினார்.

மராட்டிய-சீக்கிய ஒப்பந்தம்:

1785 இல் மராத்தா-சீக்கிய ஒப்பந்தம் சிறிய சிஸ்-சட்லெஜ் மாநிலங்களை மராட்டியப் பேரரசின் சிந்தியா வம்சத்தின் தன்னாட்சிப் பாதுகாவலனாக மாற்றியது. ஏனெனில் 1784 இல் மஹாத்தி சிந்தியா முகலாய விவகாரங்களைத் தொடர்ந்து வக்கீல்-இ-முட்லாக் (பேரரசின் ரீஜண்ட்) நியமிக்கப்பட்டார். 1806 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போரில், வெலிங்டனின் 1வது டியூக் ஆர்தர் வெல்லஸ்லி, பிரிட்டிஷ் ஜெனரல் ஜெரார்ட் ஏரிக்கு அவர் அனுப்பிய விசுவாசத்திற்கு ஈடாக, சட்லஜ் ஆற்றின் கிழக்கே சீக்கிய குலங்களுக்கு சுதந்திரம் வழங்கும் ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கினார். போரின் முடிவில், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் எல்லை யமுனை வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.

மகாதாஜி ஷிண்டே ஹிசார் ஆளுநரிடமிருந்து ரானியா, ஃபதேஹாபாத் மற்றும் சிர்சாவை கைப்பற்றினார். ஹரியானா பின்னர் மராட்டியப் பேரரசின் கீழ் வந்தது. மகாத்தி ஹரியானாவை நான்கு பிரதேசங்களாகப் பிரித்தார்: தில்லி (முகலாயப் பேரரசர் ஷா ஆலம் II, அவரது குடும்பம் மற்றும் டெல்லியைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகள்), பாணிபட் (கர்னல், சோனேபட், குருசேத்ரா மற்றும் அம்பாலா), ஹிசார் (ஹிசார், சிர்சா, ஃபதேஹாபாத், ரோஹதக் பகுதிகள்), அஹிர்வால் (குருகிராம்), ரேவாரி, நர்னால், மகேந்திரகர்) மற்றும் மேவாட். தெளலத் ராவ் சிந்தியா 1803 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 30 ஆம் தேதி சுர்ஜி-அஞ்சங்காவ் உடன்படிக்கையின் கீழ் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு ஹரியானாவை விட்டுக்கொடுத்தார்.

1788 இல், மஹாத்தியின் படைகள் மராட்டியர்களை எதிர்த்த முகலாய பிரபு இஸ்மாயில் பெக்கை தோற்கடித்தது. ரோஹில்லா தலைவர் குலாம் கதிர், இஸ்மாயில் பெக்கின் கூட்டாளி, முகலாய வம்சத்தின் தலைநகரான டெல்லியை கைப்பற்றி, மன்னன் ஷா ஆலம் II ஐ பதவி நீக்கம் செய்து பார்வையற்றவர், டெல்லி சிம்மாசனத்தில் ஒரு பொம்மையை வைத்தார். மகாத்தி தலையிட்டு அவரைக் கொன்றார், அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி டெல்லியைக் கைப்பற்றினார், ஷா ஆலம்

II ஐ மீண்டும் அரியணையில் அமர்த்தினார் மற்றும் அவரது பாதுகாவலராக செயல்பட்டார். இரண்டு சக்திவாய்ந்த ராஜபுத்திர மாநிலங்களான ஜெயப்பூர் மற்றும் ஜோத்பூர், இன்னும் நேரடி மராத்தா ஆதிக்கத்தில் இருந்து வெளியேறவில்லை, எனவே மஹாத்தி தனது ஜெனரல் பெனாய்ட் டி பாய்க்னேவை ஜெயப்பூர் மற்றும் ஜோத்பூர் படைகளை படான் போரில் நசுக்க அனுப்பினார். 1790 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 10 ஆம் தேதி மார்வாரும் கைப்பற்றப்பட்டார். மராட்டியர்களின் மற்றொரு சாதனை கார்தா போரில் ஹைதராபாத் நிஜாமின் படைகளின் மீது அவர்கள் பெற்ற வெற்றியாகும்.

மராட்டிய-மைசூர் போர் முடிவு

மராத்தியர்கள் திப்பு சுல்தான் மற்றும் அவரது மைசூர் இராச்சியத்துடன் மோதலில் ஈடுபட்டனர், இது 1785 இல் மராட்டிய-மைசூர் போருக்கு வழிவகுத்தது. 1787 இல் திப்பு சுல்தான் மராட்டியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டதுடன் போர் முடிவுக்கு வந்தது. மைசூர் திப்பு சுல்தான் கஜேந்திரகாட் உடன்படிக்கை இறுதி செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஏப்ரல் 1787 இல் மராட்டிய-மைசூர் போர் முடிவுக்கு வந்தது, அதன் படி மைசூர் திப்பு சுல்தான் மராட்டியர்களுக்கு போர் செலவாக 4.8 மில்லியன் ரூபாயும், ஆண்டுக்கு 1.2 மில்லியன் கப்பமும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. ஹைதர் அலியால் கைப்பற்றப்பட்ட அனைத்துப் பகுதிகளையும் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு கூடுதலாக ரூபாய். 1791-92 இல், டோஜி பாரா பஞ்சம் காரணமாக மராத்தா கூட்டமைப்பின் பெரும் பகுதிகள் பாரிய மக்கள் இழப்பை சந்தித்தன.

1791 ஆம் ஆண்டு, மராட்டியப் படையைச் சேர்ந்த லாமாக்கள், பிண்டாரிகள் போன்ற ஒழுங்கீனங்கள் சிருங்கேரி சங்கராச்சாரியார் கோயிலில் புகுந்து கொள்ளையடித்து, பிராமணர்கள் உட்பட பலரைக் கொன்று காயப்படுத்தினர், மடத்தின் மதிப்புமிக்க சொத்துக்கள் அனைத்தையும் துறையாடினர், மேலும் கோயிலைக் களங்கப்படுத்தினர்.] தற்போதைய சங்கராச்சாரியார் திப்பு சுல்தானுக்கு உதவி கேட்டு மனு செய்தார். கன்னடத்தில் எழுதப்பட்ட சுமார் 30 கடிதங்கள், திப்பு சுல்தானின் நீதிமன்றத்திற்கும் சிருங்கேரி சங்கராச்சாரியாருக்கும் இடையில் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கொத்து 1916 இல் மைசூரில் தொல்லியல் துறை இயக்குனரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. திப்பு சுல்தான் இந்தச் சோதனைச் செய்தியில் தனது கோபத்தையும் வருத்தத்தையும் வெளிப்படுத்தினார்:

இத்தகைய புண்ணிய ஸ்தலத்திற்கு எதிராக பாவம் செய்தவர்கள், "ஹஸ்த்பிஹ் க்ரியதே கர்ம ருதத்பிர்-அனுபூயதே" (மக்கள் புன்னகையுடன் [தீய] செயல்களைச் செய்கிறார்கள், ஆனால் துன்பப்படுகிறார்கள்" என்ற வசனத்திற்கு இணங்க, இந்த கலி யுகத்தில் தொலைதூர தேதியில் தங்கள் தவறான செயல்களின் விளைவுகளை அனுபவிப்பது உறுதி. அழுகையின் விளைவுகள்).

திப்பு சுல்தான் உடனடியாக ஸ்வாமிக்கு 200 ரஹதிகளை (ஃபனாம்கள்) ரொக்கம் மற்றும் பிற பரிசுகள் மற்றும் பொருட்களை வழங்குமாறு பெட்னாரின் ஆசாப்க்கு உத்தரவிட்டார். சிருங்கேரி கோவிலில் திப்பு சுல்தானின் ஆர்வம் பல ஆண்டுகளாக தொடர்ந்தது, மேலும் அவர் 1790 களில்

சுவாமிக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்களில் மைசூருக்கு எதிராக மராட்டியப் பேரரசு விரைவில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்துடன் (வங்காள மாநிலத்தை தளமாகக் கொண்டது) கூட்டணி வைத்தது. முதல் இரண்டு ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்களில் மைசூருக்கு எதிராக ஆங்கிலேயர்கள் தோல்வியடைந்த பிறகு, 1790 முதல் நடந்த கடைசி இரண்டு ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்களில் மராட்டிய குதிரைப்படை ஆங்கிலேயருக்கு உதவியது. இறுதியில் நான்காவது ஆங்கிலோ-மைசூர் போரில் மைசூரை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்ற உதவியது 1799.[84] இருப்பினும், ஆங்கிலேயர்களின் வெற்றிக்குப் பிறகு, மராத்தியர்கள் மைசூரில் அப்பகுதியைக் கொள்ளையடிக்க அடிக்கடி தாக்குதல்களை நடத்தினர், இது திப்பு சுல்தானுக்கு கடந்தகால இழப்புகளுக்கு இழப்பீடாக நியாயப்படுத்தப்பட்டது.

முதல் ஆங்கிலோ-மராத்தவர்:

1775 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய நிறுவனம், பம்பாயில் உள்ள அதன் தளத்திலிருந்து, பேரரசின் பேஷ்வாவாக மாற விரும்பிய ரகுநாதராவ் (ரகோபதாதா என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) சார்பாக புனேவில் வாரிசுப் போராட்டத்தில் தலையிட்டது. துகோஜிராவ் ஹோல்கர் மற்றும் மஹாதாஜி ஷிண்டேவின் கீழ் மராட்டியப் படைகள் வடகான் போரில் பிரிட்டிஷ் படையைத் தோற்கடித்தனர், ஆனால் கடுமையான சரணடைதல் விதிமுறைகள், இணைக்கப்பட்ட பகுதி மற்றும் வருவாயில் ஒரு பங்கைத் திரும்பப் பெறுவது ஆகியவை அடங்கும், வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் மறுக்கப்பட்டு சண்டை தொடர்ந்தது. முதல் ஆங்கிலோ-மராத்தியப் போர் என அறியப்பட்ட போர், போருக்கு முந்தைய நிலையை மீட்டெடுப்பதன் மூலமும், ரகுநாதராவின் காரணத்தை கிழக்கிந்திய கம்பெனி கைவிட்டதாலும் 1782 இல் முடிவுக்கு வந்தது.

1799 இல், யஷ்வந்தராவ் ஹோல்கர் ஹோல்கர்களின் மன்னராக முடிசூட்டப்பட்டார், அவர் உஜ்ஜயினியைக் கைப்பற்றினார். அந்த பிராந்தியத்தில் தனது பேரரசை விரிவுபடுத்துவதற்காக அவர் வடக்கு நோக்கி பிரச்சாரத்தை தொடங்கினார். யஷ்வந்த் ராவ் இரண்டாம் பேஷ்வா பாஜி ராவின் கொள்கைகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தார். மே 1802 இல், அவர் பேஷ்வாவின் இருக்கையான புனேவை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றார். இது பூனா போருக்கு வழிவகுத்தது, இதில் பேஷ்வா தோற்கடிக்கப்பட்டார். பூனா போருக்குப் பிறகு, பேஷ்வாவின் விமானம் மராட்டிய மாநில அரசாங்கத்தை யஷ்வந்தராவ் ஹோல்கரின் கைகளில் விட்டுச் சென்றது. (கின்கெய்ட் & பரசனிசா 1925, ப. 194) அவர் அம்ருத்ராவை பேஷ்வாவாக நியமித்து 13 மார்ச் 1803 அன்று இந்துருக்குச் சென்றார். 1802 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 26 ஆம் தேதி ஒரு தனி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் பிரிட்டிஷ் பாதுகாப்பை ஏற்கனவே ஏற்றுக்கொண்ட பரோடாவின் தலைவரான கெய்க்வாட் தவிர அனைவரும் புதிய ஆட்சியை ஆதரித்தனர். ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். மேலும், யஷ்வந்த் ராவ் சிந்தியா மற்றும் பேஷ்வாவுடனான மோதல்களை வெற்றிகரமாக தீர்த்தார். அவர் மராட்டிய கூட்டமைப்பை இணைக்க முயன்றார் ஆனால் பலனில்லை. 1802 ஆம் ஆண்டில், போட்டியாளர்களுக்கு எதிராக சிம்மாசனத்தின் வாரிசை ஆதரிப்பதற்காக பரோடாவில்

ஆங்கிலேயர்கள் தலையிட்டனர், மேலும் அவர்கள் புதிய மகாராஜாவுடன் மராட்டியப் பேரரசில் இருந்து சுதந்திரம் பெற்றதை அங்கீகரிப்பதற்காக ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர். இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போருக்கு முன் (1803-1805), பேஷ்வா பாஜி ராவ் II இதே போன்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராட்டியப் போரின் போது 1803 ஆம் ஆண்டு டெல்லி போரில் ஏற்பட்ட தோல்வி மராட்டியர்களுக்கு டெல்லி நகரத்தை இழந்தது.

இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போர்:

இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போர், பிரிட்டிஷ் ராஜ் அமைப்பிற்கு கடைசியாக கடுமையான எதிர்ப்பை முன்வைத்த மராட்டியர்களின் இராணுவ உயர் நீர் அடையாளத்தை குறிக்கிறது. இந்தியாவுக்கான உண்மையான போட்டி, துணைக்கண்டத்திற்கான ஒரு தீர்க்கமான போராக இருக்கவில்லை, மாறாக, தெற்காசிய இராணுவப் பொருளாதாரத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கான ஒரு சிக்கலான சமூக மற்றும் அரசியல் போராட்டத்தை அது இயக்கியது. 1803 ஆம் ஆண்டு வெற்றியானது போர்க்கள சூழ்ச்சி மற்றும் போரைப் போலவே நிதி, இராஜதந்திரம், அரசியல் மற்றும் உளவுத்துறை ஆகியவற்றைச் சார்ந்தது.

இறுதியில், மூன்றாம் ஆங்கிலோ-மராத்தா போர் (1817-1818) மராட்டிய சுதந்திரத்தை இழந்தது. இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் வைத்தது. பேஷ்வா பிரிட்டிஷாரின் ஓய்வூதியம் பெறுபவராக பித்தூருக்கு (மராட், கான்பூருக்கு அருகில், உத்தரபிரதேசம்) நாடு கடத்தப்பட்டார். உள்ளூர் மராட்டிய ஆட்சியாளர்களை (சிவாஜி மற்றும் சாம்பாஜி II வம்சாவளியினர் கோலாப்பூரை ஆட்சி செய்தனர்) கோலாப்பூர் மற்றும் சதாரா மாநிலங்களைத் தவிர்த்து, புனே உட்பட தேவின் மராட்டிய மையப்பகுதி நேரடி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. மராத்தா ஆட்சி செய்த குவாலியர், இந்தூர் மற்றும் நாக்பூர் ஆகிய மாநிலங்கள் அனைத்தும் பிரதேசத்தை இழந்து, பிரித்தானிய அரசுடன் கீழ்ப்படிந்த கூட்டணிகளின் கீழ் வந்தன, அவை பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியின் கீழ் உள் இறையாண்மையைத் தக்கவைத்தன. மராட்டிய மாவீரர்களின் பிற சிறிய சமஸ்தானங்கள் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தின் கீழும் தக்கவைக்கப்பட்டன.

மூன்றாவது ஆங்கிலோ-மராத்தா போர்:

மூன்றாவது ஆங்கிலோ-மராட்டியப் போர் மராட்டியப் போர்வீரர்களால் ஒரு பொது முன்னணியை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக தனித்தனியாக நடத்தப்பட்டது, மேலும் அவர்கள் ஒவ்வொருவராக சரணடைந்தனர். ஷிண்டே மற்றும் பஷ்டூன் அமீர்கான் ஆகியோர் இராஜதந்திரம் மற்றும் அழுத்தத்தின் மூலம் அடக்கப்பட்டனர், இதன் விளைவாக 5 நவம்பர் 1817ல் குவாலியர்

உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது, ஹோல்கர்கள், போன்ஸ்லேஸ் மற்றும் பேஷ்வா போன்ற மற்ற அனைத்து மராட்டிய தலைவர்களும் 1818 இல் ஆயுதங்களை கைவிட்டனர். பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர் பெர்சிவல் ஸ்பியர் 1818 விவரிக்கிறார். இந்திய வரலாற்றில் ஒரு நீர்நிலை ஆண்டு, அந்த ஆண்டில் "இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கமாக மாறியது" என்று கூறுகிறது.

சட்லஜ் நதிக்கு தெற்கே இருந்த இன்றைய இந்தியா முழுவதையும் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அனுசரணையின் கீழ், ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இந்தப் போர் விட்டுச் சென்றது. புகழ்பெற்ற நாசாக் டயமண்ட் நிறுவனத்தால் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட போரின் ஒரு பகுதியாக மராட்டிய சாம்ராஜ்யத்திடம் இருந்து பெருமளவிலான நிலப்பரப்பை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றினர். பேஷ்வா மிகவும் தாராளமாக இருந்ததற்காக ஆங்கிலேயர்களிடையே சர்ச்சைக்குரியவர்கள்: பேஷ்வாவுக்கு கான்பூருக்கு அருகில் ஆடம்பர வாழ்க்கை வழங்கப்பட்டது மற்றும் சுமார் 80,000 பவுண்டுகள் ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது.

கிளர்ச்சிகள்:

1760 ஆம் ஆண்டில், பேஷ்வா அரசாங்கத்தின் அமைதியானது, கோலிஸ் அவர்களின் நாயக் ஜாவ்ஜி பாம்பலின் கீழ் மீண்டும் மீண்டும் எழுச்சியுடன் மீட்கப்பட்டது, அவர் மலைகளுக்குத் திரும்பினார் மற்றும் தொடர்ச்சியான கும்பல் கொள்ளைகளை ஏற்பாடு செய்தார், இது நாடு முழுவதும் பரவலான பயங்கரத்தையும் துயரத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இருபது ஆண்டுகள் அவர் தைரியமாகப் போராடினார், அவருக்கு எதிராக அனுப்பப்பட்ட பேஷ்வாவின் அரசாங்கத்தின் தளபதிகளை தோற்கடித்து கொன்றார். கடைசியில் அவர் மிகவும் சூடாகப் பின்தொடர்ந்தார், நாசிக்கில் பேஷ்வாவின் ஆளுநராக இருந்த தோண்டோ கோபாலின் ஆலோசனையின் பேரில், அவர் தனது அனைத்து கோட்டைகளையும் துக்கோஜி ஹோல்கரிடம் ஒப்படைத்தார், மேலும் ஹோல்கரின் செல்வாக்கின் மூலம் மன்னிக்கப்பட்டு அறுபது மாவட்டத்தின் இராணுவ மற்றும் காவல்துறை பொறுப்பில் வைக்கப்பட்டார். சட்டத்திற்குப் புறம்பாக வாழ்வதற்கும் மரணிக்கும் அதிகாரம் கொண்ட கிராமங்கள். 1798 இல், கோலிஸ் மத்தியில் ஒரு புதிய குழப்பம் ஏற்பட்டது. இந்த வெடிப்பின் தலைவர் ராம்ஜி நாயக் பங்ரியா ஆவார், அவர் தனது முன்னோடிகளை விட திறமையான மற்றும் தைரியமான மனிதராக இருந்தார், மேலும் அவரைக் கைப்பற்றுவதற்கான அரசாங்க அதிகாரிகளின் அனைத்து முயற்சிகளையும் தவிர்ப்பதில் வெற்றி பெற்றார். படை நம்பிக்கையற்றதாகத் தோன்றியதால், அரசாங்கம் ராம்ஜிக்கு மன்னிப்பு வழங்கியது மற்றும் அவருக்கு ஒரு முக்கியமான போலீஸ் பதவியை வழங்கியது.

1763 ஆம் ஆண்டில், பேஷ்வா ரகுநாதராவ், கோலி எதிர்ப்பாளராக இருந்த அபா புரந்தரேவை சார்நாயக்காக நியமித்தார், இதன் காரணமாக சிவே கோலிகள் பேஷ்வாவுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து புரந்தர் மற்றும் சிங்ககாட் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினர், ஏனெனில் கோலிகளுக்கு அபா புரந்தரே பிடிக்கவில்லை, எனவே அபா கோலிகளை அகற்றினார். கோட்டைகள் மற்றும் புதிய

கிலேடர்களை நிலைநிறுத்தியது, இதன் காரணமாக கோலிஸ் 7 மே 1764 இல் கோட்டைகளைத் தாக்கி கைப்பற்றினர். ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு, ருத்ரமால் கோட்டையும் கைப்பற்றப்பட்டு மராட்டியப் பேரரசின் பிரதம மந்திரி பேஷ்வா ரகுநாதராவுக்கு ஒரு சவாலை அளித்தது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு புரந்தர் கோட்டைக்குள் இருக்கும் தெய்வத்தை வழிபட பேஷ்வா கோட்டைக்கு வந்தார் ஆனால் பேஷ்வா கோலிகளிடம் சிக்கினார். கோலிகள் பேஷ்வாவின் அனைத்து உடைமைகளையும் ஆயுதங்களையும் கொள்ளையடித்து அவரை சிறைபிடித்தனர், ஆனால் சிறிது நேரம் கழித்து விடுவிக்கப்பட்டனர். இதையடுத்து சுற்றுவட்டாரப் பகுதியில் கோலிகள் வசூல் செய்யத் தொடங்கினர். அப்போது, கோலிகளின் தலைவரான கோண்டாஜி சிவ்ஹே, பேஷ்வாவுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார், அதில், "இப்போது என்ன சார், நிலைமை என்ன, அரசாங்கம் எப்படி இருக்கிறது, வேடிக்கையாக இருங்கள்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கடிதத்தைப் படித்த பிறகு, பேஷ்வா சற்று அவமானமடைந்தார், மேலும் ஆத்திரத்தில் மராட்டிய இராணுவத்தைத் தாக்க உத்தரவிட்டார், ஆனால் கோலிகள் சுபேதார்களாக இருந்ததாலும், கோட்டைகளை நன்றாகப் பலப்படுத்தியதாலும் இராணுவத்தால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை, பேஷ்வா தோல்வியைச் சந்தித்தார். அவமானப்படுத்தப்பட்ட பேஷ்வா சிவ்ஹே குலத்தின் கோலிகளை சிறைபிடிக்கத் தொடங்கினார். பேஷ்வாவின் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த அந்த சிவ்ஹே கோலிகள் அனைவரும் கிளர்ச்சியாளர்களாக அறிவிக்கப்பட்டு சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். இதற்குப் பிறகு, சிவ்ஹே கோலிஸ் மாதவராவுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார் மற்றும் முழு விஷயத்தையும் விளக்கினார், அதன் பிறகு கோலிகள் கோட்டைகளை மாதவராவிடம் ஒப்படைத்தனர், ஆனால் கோட்டைகள் சிவாஹே கோலிகளிடம்.

1776 ஆம் ஆண்டில், ஒட்டூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான ஷெல்கண்டே கோலிகள், பேஷ்வாவுக்கு எதிராகக் களமிறங்கிய அவர்களது பரம்பரை நில உரிமைகள் பேஷ்வாவால் மறுக்கப்பட்டன. கோலிகள் ஷெல்கண்டே மற்றும் கோகடே கோலிஸ் என்ற புரட்சிகரப் படையைக் கூட்டி, பரிகாரம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் சுற்றியுள்ள கிராமங்களைச் சூறையாடவும் மற்ற வன்முறைச் செயல்களைச் செய்யவும் தொடங்கினர். பதிலுக்கு, பேஷ்வா மராட்டியப் படைகளை புனேவிலிருந்து கிளர்ச்சியாளர் கோலிகளுக்கு எதிராக அனுப்பி அவர்களை ஆச்சரியப்படுத்தினார்,

அவர்களில் பலரைக் கொன்று காயப்படுத்தினார். கோலி தலைவர்கள் கிளர்ச்சியாளர்களை கலைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. கிளர்ச்சியாளர்களின் தலைவரான சத்து ஷெல்கண்டே பக்கத்து காட்டில் பதுங்கி இருப்பதை அரசு அதிகாரிகள் அறிந்தனர். அவர்கள் அவரை சுங்கிலி ஜமீன் அல்லது செயின் செக்யூரிட்டிக்குள் நுழையக் கட்டாயப்படுத்தினர் (ஒரு பாட்டில் இரண்டு அல்லது மூன்று விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குகிறார், மற்றொரு பாட்டில் ஐந்து அல்லது ஆறு ஏழை பாட்டில்களுக்கு மற்றும் பல பாட்டில்களுக்கு ஒரு தேஷ்முக்). அரசு அதிகாரிகள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளைக் கேள்விப்பட்டு, அவர்கள் வேறு இடத்திற்குச் சென்றனர்; இது ஓரளவு அவர்களின் சொந்தப் பாதுகாப்பிற்காகவும், ஓரளவு தங்கள் நண்பர்களைக் கைதுசெய்வதற்கான வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாததற்காகத் துன்புறுத்தப்படுவதிலிருந்தும்,

தண்டிக்கப்படுவதிலிருந்தும் காப்பாற்றப்பட்டது. துருப்புக்கள் காடுகளில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு, கோலிஸ் மீண்டும் தங்கள் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினார்கள். பல பருவங்கள் இவ்வாறே சென்றன, ஆனால் ஜாவ்ஜி பாம்பிள் ராஜாரின் மன்சப்தாராக நியமிக்கப்பட்டபோது, கிளர்ச்சியாளர்களின் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளைத் தடுக்க பேஷ்வாவால் அவருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

கோலிஸ் பாம்பளுடன் சண்டையிட விரும்பவில்லை, ஏனென்றால் அவனும் சாதியால் கோலியாக இருந்தான். கோலிகள் நான்கு ஆண்டுகள் அமைதியாக இருந்தனர், ஆனால் கோலிஸ் மீண்டும் காடுகளுக்குச் சென்றார், ஏனெனில் அவர்களின் பரம்பரை உரிமைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன. ஷெல்கண்டே கோலிகளுக்கு எதிராகப் பணியமர்த்தப்பட்ட துருப்புக்கள் மீண்டும் அவர்களைக் கலைந்து செல்லும்படி வற்புறுத்தியதால், தலைவர்கள் அவுரங்காபாத் சென்றனர். பேஷ்வா அவர்களுக்கு பரிகாரம் செய்யாவிட்டால், ஒட்டுப் பட்டினின் தலையை வெட்டுவோம் என்று கோலிகள் சபதம் எடுத்தனர். மராட்டியப் பேரரசில் அமைச்சராக இருந்த நானா பட்னாவிஸ், கோலிகள் மிகவும் கொந்தளிப்பான இனம் என்பதால், அவர்கள் மீது நம்பிக்கை வைக்க முடியாது என்பதால், அவர்களை மன்னிக்க மாட்டேன் என்று அறிவித்தார். நானா பட்னாவிஸ் குசாய் போல் மாறுவேடமிட்ட சில பிராமணர்களைப் பிரித்தார், அவர் கோலிஸின் மறைவிடத்தைப் பற்றிய தகவலைப் பெற்றார் மற்றும் அவர்களைப் பிடிக்க அணிவகுத்துச் சென்ற ஒரு பிரிவினர் அவர்கள் அனைவரையும் கைதிகளை ஜன்னாருக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அதிர்ஷ்டசாலியாக இருந்தனர், அங்கு ஐந்து கோலிகளும் தூக்கிலிடப்பட்டனர். பல்வந்தராவ், நானா பட்னாவிஸின் மைத்துனர், அந்த நேரத்தில் மாவட்டத்தின் சுபேதாராக இருந்தார். மேலும் இந்த கோலிகளின் மரணதண்டனைக்குப் பிறகு பல்வந்தராவ் மிகவும் அதிருப்தி அடைந்தார் என்று கூறப்படுகிறது. எனவே, அவர் அனுபவித்த மகிழ்ச்சியை மீண்டும் நிலைநாட்டும் நம்பிக்கையில், அவர் ஜன்னாரில் ஆற்றின் அருகே ஒரு கோவிலை எழுப்பினார், அதில் ஒரு புனா லிங்கம் அல்லது ஐந்து கோலிகளைக் குறிக்கும் ஐந்து கற்கள் வழிபாட்டின் பொருளாக வைக்கப்பட்டன.

இந்து ராஜியம் உருவாதல்

மராட்டியப் பேரரசு, அதன் உச்சத்தில், இந்திய துணைக் கண்டத்தின் ஒரு பெரிய பகுதியை உள்ளடக்கியது. மராட்டியப் பேரரசு அதன் உச்சக்கட்டத்தில், வடக்கே ஆப்கானிஸ்தானிலிருந்து தெற்கே தஞ்சாவூர் வரையிலும், மேற்கில் சிந்து கிழக்கில் வங்காளம் வரையிலும் விரிவடைந்தது. இது வடக்கில் நேபாளம் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானின் எல்லையாக இருந்தது. பல்வேறு பகுதிகளைக் கைப்பற்றுவதைத் தவிர, மராட்டியர்கள் அதிக எண்ணிக்கையிலான துணை நதிகளை பராமரித்து வந்தனர், அவை செளத் எனப்படும் குறிப்பிட்ட அளவு வழக்கமான வரியைச் செலுத்துவதற்கான ஒப்பந்தங்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஹைதர் அலி மற்றும் திப்பு சுல்தான், அவுத் நவாப், ஹைதராபாத் நிஜாம், வங்காள நவாப், சிந்து நவாப் மற்றும் ஆற்காடு நவாப் மற்றும் தென்னிந்தியாவின் பாலிகர் ராஜ்ஜியங்களின் கீழ் மைசூர் சுல்தானகத்தை பேரரசு தோற்கடித்தது. அவர்கள் டெல்லி, ஓளத், வங்காளம், பீகார், ஒடிசா, பஞ்சாப், குமாவோன், கர்வால், ஹைதராபாத்,

மைசூர், உத்தரபிரதேசம், சிந்து மற்றும் ராஜ்புதானாவில் உள்ள ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து செளத்தை பிரித்தெடுத்தனர். 6 ஆம் நூற்றாண்டில் குப்த பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு அவர்கள் இந்தியாவில் மிகப்பெரிய இந்து சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கினர்.

1752 ஆம் ஆண்டில் ஆப்கானி ரோஹிலாக்களை தோற்கடிக்க உதவுமாறு அவத் நவாப் சப்தர்ஜங்கால் மராத்தியர்கள் கோரப்பட்டனர். மராட்டியப் படை புனேவிலிருந்து புறப்பட்டு 1752 இல் ஆப்கானிய ரோஹிலாக்களை தோற்கடித்து, ரோஹில்கண்ட் (இன்றைய வடமேற்கு உத்தரப்பிரதேசம்) முழுவதையும் கைப்பற்றியது. 1752 ஆம் ஆண்டில், மராத்தியர்கள் முகலாயப் பேரரசருடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டனர், அவரது வசீர், சப்தர்ஜங் மூலம், முகலாயர்கள் மராட்டியர்களுக்கு அஜ்மீர் மற்றும் ஆக்ராவின் சுபதாரிக்கு கூடுதலாக பஞ்சாப், சிந்து மற்றும் தோவாப் பகுதிகளை வழங்கினர். 1758 ஆம் ஆண்டில், மராத்தியர்கள் வடமேற்குப் பகுதிகளை கைப்பற்றி தங்கள் எல்லையை ஆப்கானிஸ்தான் வரை விரிவுபடுத்தினர். பாகிஸ்தானின் பஞ்சாப் மாகாணம் மற்றும் கைபர் பக்துன்க்வா உட்பட இப்போது பாகிஸ்தானில் உள்ள அகமது ஷா அப்தாலியின் ஆப்கானியப் படைகளை அவர்கள் தோற்கடித்தனர். ஆப்கானியர்கள் சுமார் 25,000-30,000 பேர் இருந்தனர் மற்றும் அஹ்மத் ஷா துரானியின் மகன் திமூர் ஷா தலைமையில் இருந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான ஆப்கானிஸ்தான் வீரர்களை கொன்று குவித்த மராட்டியர்கள், பஞ்சாப் பகுதியில் உள்ள லாகூர், முல்தான், தேரா காசி கான், அட்டாக், பெஷாவர் மற்றும் காஷ்மீர் போன்ற பகுதிகளை கைப்பற்றினர்.

கூட்டமைப்பு சகாப்தத்தில், மகாத்தி ஜிஷ்டிண்டே வட இந்தியாவின் பெரும்பகுதியில் மராத்திய ஆதிக்கத்தை மீண்டும் எழுப்பினார், இது மூன்றாம் பாணிபட் போருக்குப் பிறகு சிஸ்-சட்லெஜ் மாநிலங்கள் (சட்லெஜ் தெற்கு) கைதல், பாட்டியாலா, ஜிந்த், தானேசர், மாலேர் கோட்லா மற்றும் ஃபரிக்கோட் உட்பட இழந்தது. டெல்லி மற்றும் உத்தரபிரதேசத்தின் பெரும்பகுதி மராட்டியப் பேரரசின் சிந்தியாக்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது, ஆனால் 1803-1805 ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மராட்டியப் போரைத் தொடர்ந்து, மராத்தியர்கள் இந்த பகுதிகளை பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடம் இழந்தனர். பாணிபட்டில் ஏற்பட்ட தோல்விக்குப் பிறகும் பேரரசு வடக்கே பஞ்சாபிலிருந்து தெற்கே கர்நாடகா வரை பரவியது.

நிர்வாகம்:

அஷ்டபிரதான் (எட்டுக் குழு) என்பது மராட்டியப் பேரரசை நிர்வகித்த எட்டு அமைச்சர்களைக் கொண்ட குழுவாகும். இந்த அமைப்பு சிவாஜியால் உருவாக்கப்பட்ட மந்திரி பதவிகள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு, அவைகளை உள்ளடக்கியது

- பந்த்பிரதான் அல்லது பேஷ்வா – பிரதமர், பேரரசின் பொது நிர்வாகம்
- அமாத்யா அல்லது மஜும்தார் - நிதி அமைச்சர், பேரரசின் கணக்குகளை நிர்வகித்தல் - செயலாளர், அரசு ஆணைகளைத் தயாரித்தல்

- மந்திரி - உள்துறை அமைச்சர், உள் விவகாரங்களை நிர்வகித்தல் குறிப்பாக உளவுத்துறை மற்றும் உளவு
- சேனாபதி - தலைமைத் தளபதி, பேரரசின் படைகள் மற்றும் பாதுகாப்பை நிர்வகிப்பவர்
- சுமந்த் - வெளியுறவு அமைச்சர், மற்ற இறையாண்மைகளுடன் உறவுகளை நிர்வகிக்க
- Nyayadhyaksh - தலைமை நீதிபதி, சிவில் மற்றும் குற்றவியல் விஷயங்களில் நீதி வழங்குதல்
- பண்டிதராவ் - உயர் பூசாரி, உள் மத விஷயங்களை நிர்வகித்தல்
- "சிட்னிஸ்" - சத்ரபதியின் தனிப்பட்ட செயலாளர் மற்றும் மூத்த எழுத்தாளர். சில சமயங்களில் பேஷ்வா இல்லாத நிலையில் பேஷ்வாவிற்கு அடுத்தபடியாக கருதப்படுகிறார், அஷ்ட பிரதான் மண்டலத்தில் அல்ல, ஆனால் அவர்களுக்கு சமமானவர்.

பாதிரியார் பண்டிதராவ் மற்றும் நீதித்துறை நியாதிஷா ஆகியோரைத் தவிர, மற்ற பிரதான்கள் முழுநேர இராணுவக் கட்டளைகளை வகித்தனர் மற்றும் அவர்களின் பிரதிநிதிகள் அவர்களுக்குப் பதிலாக அவர்களின் சிவில் கடமைகளைச் செய்தனர். மராட்டியப் பேரரசின் பிற்கால சகாப்தத்தில், இந்த பிரதிநிதிகளும் அவர்களது ஊழியர்களும் பேஷ்வாவின் அதிகாரத்துவத்தின் மையமாக இருந்தனர்.[சான்று தேவை]

பேஷ்வா ஒரு நவீன பிரதமருக்கு சமமானவர். சிவாஜி மராட்டியப் பேரரசின் வளர்ச்சியின் போது நிர்வாகக் கடமைகளை மிகவும் திறம்பட வழங்குவதற்காக பேஷ்வா பதவியை உருவாக்கினார். 1749 க்கு முன், பேஷ்வாக்கள் 8-9 ஆண்டுகள் பதவியில் இருந்தனர் மற்றும் மராட்டிய இராணுவத்தை கட்டுப்படுத்தினர். பின்னர் அவர்கள் 1749 முதல் 1818 வரை மராட்டியப் பேரரசின் நடைமுறை பரம்பரை நிர்வாகிகளாக ஆனார்கள்.

பேஷ்வாக்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ் மற்றும் பல முக்கிய ஜெனரல்கள் மற்றும் இராஜதந்திரிகளின் ஆதரவுடன் (கீழே பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது), மராட்டியப் பேரரசு அதன் உச்சத்தை அடைந்தது, இந்திய துணைக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஆட்சி செய்தது. 1818 இல் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியால் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் முறையான இணைப்பின் மூலம் மராட்டியப் பேரரசு முடிவுக்கு வந்தது பேஷ்வாக்களின் கீழ்தான்.

சமயக்கொள்கை

மராட்டியர்கள் மதச்சார்பற்ற நிர்வாகக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தினர் மற்றும் முழுமையான மத சுதந்திரத்தை அனுமதித்தனர். சிவாஜி அமைச்சரவை, வெளியுறவுக் கொள்கை மற்றும் உள் உளவுத்துறை போன்ற நவீன கருத்துகளை உள்ளடக்கிய ஒரு அரசாங்கத்தை நிறுவிய ஒரு திறமையான நிர்வாகி. அவர் ஒரு பயனுள்ள சிவில் மற்றும் இராணுவ நிர்வாகத்தை நிறுவினார். அரசுக்கும் குடிமக்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய பிணைப்பு இருப்பதாக அவர்

நம்பினார். அவர் ஒரு நியாயமான மற்றும் பொதுநல எண்ணம் கொண்ட அரசராக நினைவுகூரப்படுகிறார். காஸ்மே டா கார்டா அவரைப் பற்றி கூறுகிறார்.

சிவாஜிக்கு மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட நல்ல சிகிச்சையும், அன்பும் நம்பிக்கையும் இல்லாமல் யாரும் அவரைப் பார்க்காத சரணாகதிகளை அவர் கவனித்த நேர்மையும் அப்படித்தான். அவர் மக்களால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்டார். வெகுமதி மற்றும் தண்டனை ஆகிய இரண்டு விஷயங்களிலும் அவர் மிகவும் பாரபட்சமற்றவராக இருந்தார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் எந்த நபருக்கும் விதிவிலக்கு அளிக்கவில்லை; எந்த தகுதியும் வெகுமதி அளிக்கப்படாமல் விடப்படவில்லை, எந்த குற்றமும் தண்டிக்கப்படாமல் போகவில்லை; இதை அவர் மிகவும் கவனத்துடனும் கவனத்துடனும் செய்தார். அவர் தனது வீரர்களின் நடத்தையை எழுத்துப்பூர்வமாகத் தெரிவிக்குமாறு தனது ஆளுநர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். குறிப்பாக தங்களைத் தாங்களே சிறப்பித்துக் கொண்டவர்களைக் குறிப்பிட்டு, உடனடியாக அவர்களுக்கு பதவி உயர்வு வழங்க உத்தரவிட்டார். ஊதியத்தில், அவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப. அவர் இயல்பாகவே வீரம் மற்றும் நல்ல நடத்தை கொண்ட அனைத்து மனிதர்களாலும் நேசிக்கப்பட்டார்.

முகலாய கடற்படை கப்பல்கள் மற்றும் ஐரோப்பிய வர்த்தக கப்பல்களை கொள்ளையடிப்பது போன்ற பல கடல் தாக்குதல்களை மராட்டியர்கள் மேற்கொண்டனர். ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் இந்தத் தாக்குதல்களை கடற்கொள்ளையர்கள் என்று விவரித்தனர். ஆனால் மராத்தியர்கள் தங்கள் முகலாய மற்றும் பிஜாப்பூர் எதிரிகளுடன் வர்த்தகம் செய்து, நிதி ரீதியாக ஆதரவளித்ததால், அவற்றை முறையான இலக்குகளாகக் கருதினர். பல்வேறு ஐரோப்பிய சக்திகளின் பிரதிநிதிகள் சிவாஜி அல்லது அவரது வாரிசுகளுடன் ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்ட பிறகு, ஐரோப்பியர்களுக்கு எதிரான கொள்ளை அல்லது தாக்குதல்களின் அச்சுறுத்தல் குறையத் தொடங்கியது.

இராணுவம்:

சிவாஜியின் கீழ் இருந்த மராட்டியப் படையானது, இன்றைய மகாராஷ்டிராவைச் சேர்ந்த அவரது பேரரசில் இருந்து முக்கியமாக எடுக்கப்பட்ட பணியாளர்களைக் கொண்ட தேசிய இராணுவமாகும். இது ஒரு வழக்கமான அதிகாரிகளால் கட்டளையிடப்பட்ட ஒரே மாதிரியான அமைப்பாகும், அவர் ஒரு உச்ச தளபதிக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியிருந்தது. இருப்பினும், பேஷ்வாக்களின் எழுச்சியுடன், இந்த தேசிய இராணுவம் வெவ்வேறு மராத்தா சர்தார்களால் வழங்கப்பட்ட நிலப்பிரபுத்துவப் படைக்கு இடமளிக்க வேண்டியிருந்தது.[107] இந்த புதிய மராத்தா இராணுவம் ஒரே மாதிரியானதாக இல்லை, ஆனால் உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாட்டு கூலிப்படையினர், அரேபியர்கள், சீக்கியர்கள், ராஜபுத்திரர்கள், சிந்திகள், ரோஹிலாக்கள், அபிசீனியர்கள், பதான்கள், டோபிவாலாக்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்கள் உட்பட பல்வேறு பின்னணியில் உள்ள வீரர்களை பணியமர்த்தியது. உதாரணமாக நானா ஃபட்னாவின் இராணுவத்தில் 5,000 அரேபியர்கள் அடங்குவர்.

சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்திய கடற்படைக்கு அடித்தளம் அமைத்ததற்காகவும், கடற்படைப் போரில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததற்காகவும் மராட்டிய கடற்படைக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளனர். 17 ஆம் நூற்றாண்டில் சிவாஜியின் ஆட்சியின் போது கடல் கோட்டைகள் மற்றும் போர்க்கப்பல்களின் தொடர் கட்டப்பட்டது. கொங்கன் கப்பல்துறையில் கட்டப்பட்ட கப்பல்கள் பெரும்பாலும் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு உதவியின்றி கட்டப்பட்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், 18 ஆம் நூற்றாண்டில், அட்மிரல் கன்ஹோஜி ஆங்க்ரேயின் ஆட்சியின் போது, இன்றைய மகாராஷ்டிராவின் மேற்கு கடற்கரை முழுவதும் கப்பல்துறை வசதிகள் கட்டப்பட்டன. மராத்தியர்கள் கடற்பயண வசதிகளுடன் கூடிய கடல் கோட்டைகளால் முழு கடற்கரையையும் பலப்படுத்தினர். இன்றைய மேற்கு மகாராஷ்டிராவின் நிலப்பரப்பைக் கொண்ட கிட்டத்தட்ட அனைத்து மலைக்கோட்டைகளும் மராட்டியர்களால் கட்டப்பட்டவை. தமிழ்நாட்டில் செஞ்சி கோட்டையின் புதுப்பித்தல், குறிப்பாகப் பாராட்டப்பட்டது. சமகால ஐரோப்பிய கணக்குகளின்படி, பாதுகாப்பு அரண்கள் ஐரோப்பியர்களுடன் பொருந்துகின்றன.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியா:

18 ஆம் நூற்றாண்டு இந்திய வரலாற்றில் மிகவும் குழப்பமான காலகட்டங்களில் ஒன்றாகும். 200 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய முகலாயப் பேரரசு, உள் மற்றும் வெளிப்புற காரணிகளால் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. பல உள்ளூர் சக்திகள் தங்கள் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட முயன்றன மற்றும் வெளிநாட்டு சக்திகளும் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் ஊடுருவ முயற்சித்தன.

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சி:

1526 இல் பாபர் அரியணை ஏறியவுடன் நிறுவப்பட்ட முகலாயப் பேரரசு 1707 இல் ஒளரங்கசீப்பின் மரணத்துடன் சிதையத் தொடங்கியது. ஒளரங்கசீப் இறந்தபோது, இந்தப் பேரரசு இந்தியாவில் மிகப்பெரியதாக இருந்தது. ஆனாலும், அவர் இறந்து சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள், முகலாயப் பேரரசு சிதைந்தது. ஒளரங்கசீப்பின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து பகதூர் ஷா பதவியேற்றார், அவர் மிகக் குறுகிய காலத்திற்கு ஆட்சி செய்த பிறகு 1712 இல் இறந்தார். அவர் உண்மையான அதிகாரத்தைப் பெற்ற கடைசி முகலாய ஆட்சியராக இருக்கலாம். அவரைத் தொடர்ந்து பல பலவீனமான ஆட்சியாளர்கள் திறமையற்ற நிர்வாகிகளாக இருந்தனர். இதன் விளைவாக, முகலாயப் பேரரசு நொறுங்கத் தொடங்கியது மற்றும் அதன் ஆட்சி 1857 இல் கடைசி முகலாய ஆட்சியாளர் இரண்டாம் பகதூர் ஷாவின் நாடுகடத்தலுடன் முடிவுக்கு வந்தது.

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்:

முகலாய அரசாங்கம் ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட சர்வாதிகாரமாக இருந்தது, மிகவும் திறமையான நபரை மன்னராக நிறுவுவதற்கான நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட அமைப்பு இல்லை. இது

ஒரு பரம்பரை ஏற்பாடாகும், இதில் ஆட்சியாளர்கள் அவரது மகன்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சியாளர் அல்லது தற்போதைய ஆட்சியாளர் தனது வாரிசை அவரது மரணத்திற்கு முன் பரிந்துரைக்கத் தவறினால், வெளிப்படையான வாரிசுகள் வாரிசுப் போரை நடத்தி வெற்றி பெற்றவர். அரியணை ஏறுவார். சில சமயங்களில், முகலாய அரசாங்கம் சக்திவாய்ந்த பிரபுக்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் "ராஜா உருவாக்குபவர்கள்" என்று பிரபலமற்றவர்கள், அவர்கள் விரும்பும் ஆட்சியாளருக்கு முடிசூட்டுவார்கள் மற்றும் அரசின் விவகாரங்களில் தன்னிச்சையான செல்வாக்கைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

மேலும், மன்சப்தாரி முறையின் காரணமாக, பேரரசருக்கும் தனிப்பட்ட வீரர்களுக்கும் இடையே எந்த நெருக்கமும் இல்லை. வீரர்களின் விசுவாசம் மன்சப்தார்களுக்கு இருந்தது, பேரரசருக்கு அல்ல. பிற்கால முகலாயப் பேரரசர்கள் பலவீனமாக இருந்ததால், சக்திவாய்ந்த பிரபுக்கள் துருப்புக்களை பராமரிப்பதற்காக வைத்திருந்த பணிகளை பரம்பரை உடைமைகளாக மாற்றத் தொடங்கினர். பிற்கால முகலாய பேரரசர்களின் சக்தி வீழ்ச்சியுடன், பிரபுக்களின் தன்மையிலும் சரிவு அமைந்தது. மன்சப்தார்களும் பிரபுக்களும் அரசாங்கத்தை ஏமாற்ற எந்தக் கலையும் விடவில்லை. பிரபுக்கள் மீதான இந்த சார்பு முதன்மையாக பெரும் தொகையை போர்களில் செலவழித்தது (உதாரணமாக, ஒளரங்கசீப்பின் டெக்கான் பிரச்சாரம், தர்பாரின் சிறப்பை பராமரிப்பது மற்றும் கட்டிட நடவடிக்கைகளில். இந்த நடவடிக்கைகள் அரசு கருவூலத்தை சோர்வடையச் செய்தன. கூடுதலாக, அதிக வரிச்சுமையால், ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் தங்கள் வயல்களை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கினர். இதனால், நில வருவாய் வசூல் குறையத் தொடங்கியது.

இந்தக் காரணிகளுக்கு மேலதிகமாக, 1679 இல் ஜியாயா விதிப்பு, புதிய கோவில்கள் கட்ட தடை மற்றும் மராட்டியர்களுக்கு எதிரான போர் போன்ற ஒளரங்கசீப்பின் சில கொள்கைகள் (மது மக்கள் தொகையில் கணிசமான பகுதியினரை அந்நியப்படுத்தி, டி.

நவீன இந்தியா:

பேரரசு. பிற்கால முகலாயர்களின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி, பல லட்சிய மாகாண ஆளுநர்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்தனர். முகமது ஷாவின் ஆட்சியின் போது, நிஜாம்-உல்-முல்க் தன்னை தக்காணத்தின் ஆறு சுபாக்களின் சுதந்திர ஆட்சியாளராக அறிவித்தார். சதாத் கான் அவாவில் ஒரு சுதந்திர வம்சத்தை நிறுவினார். அலி வர்தி கான் வங்காளத்தில் சுதந்திரம் அடைந்தார். மராட்டியர்கள் இம்முறைக்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே சுதந்திரம் பெற்றிருந்தனர். முகலாய மாகாணங்களான மால்வா, குஜராத் மற்றும் புந்தேல்கண்ட் மீது தங்கள் மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி, முழு நாட்டையும் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர முயன்றனர்.

கடைசியாக ஆனால் குறைந்தது அல்ல, 1739 இல் முஹம்மது ஷா மற்றும் 1761 இல் அகமது ஷா அப்தாலியின் ஆட்சியின் போது நாதிர் ஷா போன்ற சில இரக்கமற்ற வெளிநாட்டு

படையெடுப்பாளர்கள் முகலாயப் பேரரசின் அதிகாரம், செல்வம் மற்றும் கௌரவத்தை சூறையாடி அழித்தார்கள். 3 வது பாணிபட் போரின் போது, முகலாயப் பேரரசின் உண்மையான அதிகாரம் பெரும்பாலும் டெல்லியின் எல்லைகள் மற்றும் எல்லைகளுக்கு குறைக்கப்பட்டது.

பிற்கால முகலாயர் காலத்தில் ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான வளர்ச்சி, ராஜா-உருவாக்குபவர்களின் பாத்திரத்தை வகித்த சக்திவாய்ந்த பிரபுக்களின் எழுச்சியாகும். சக்திவாய்ந்த பிரபுக்களும் வெவ்வேறு பிரிவுகளின் தலைவர்களும் அரச இளவரசர்களை தங்கள் விளையாட்டில் சிப்பாய்களாகப் பயன்படுத்தினர் மற்றும் அவர்களின் நலன்களுக்கு ஏற்றவாறு இளவரசர்களை அரியணையில் அமர்த்தி அகற்றினர். ஜஹந்தர் ஷா தனது சொந்த பலத்தால் அல்ல, மாறாக இரானி கட்சியின் தலைவரான சுல்பிகர் கானின் திறமையான தளபதியால் தான் பேரரசர் ஆனார். இதேபோல், 1713 இல் ஃபருக்ஷியரை அரியணைக்கு உயர்த்திய சயீத் சகோதரர்கள் மற்றும் 1719 இல் அவர் தங்கள் நலன்களுக்கு சேவை செய்வதை நிறுத்தியபோது அவரை வீழ்த்தினர். மூன்று பொம்மை பேரரசர்களான ரஃபி-உத்-தராஜத், ரஃபி-உத்-தௌலா மற்றும் முஹம்மது ஷா ஆகியோர் சயீத்களால் அரியணைக்கு உயர்த்தப்பட்டனர்.

முகலாய நீதிமன்றத்தில் கட்சிகள்:

வில்லியம் இர்வின் முகலாய நீதிமன்றத்தில் பல கட்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களில் நான்கு பேர் முக்கியமானவர்கள் - துரானிகள், இரானிகள், ஆப்கானியர்கள் மற்றும் இந்துஸ்தானிகள். முதல் மூவரும் மத்திய ஆசியா, ஈரான் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த வெளிநாட்டினரின் வழித்தோன்றல்கள் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தின் முதுகெலும்பாக இருந்தனர். ஒளரங்கசீப்பின் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகால ஆட்சியின் போது அவர் டெக்கான் சந்ததியினரில் இடைவிடாத போரை நடத்தியபோது அவர்களின் எண்ணிக்கை பெரிதும் அதிகரித்தது. முகலாய அல்லது வெளிநாட்டுக் கட்சிக்கு எதிராக இந்தியப் பிறவி அல்லது இந்துஸ்தானி கட்சி இருந்தது.

ஹிந்துஸ்தானி கட்சி பெரும்பாலும் இந்தியாவில் பிறந்த முகமதியர்களை உள்ளடக்கியது. அவர்களின் முன்னோர்கள் முதலில் வெளிநாட்டு குடியேறியவர்கள் என்றாலும் தலைமுறை தலைமுறையாக இந்தியாவில் குடியேறினர். இந்தக் கட்சி ராஜ்புத் மற்றும் ஜாட் தலைவர்கள் மற்றும் சக்திவாய்ந்த இந்து நிலப்பிரபுக்களின் ஆதரவைப் பெற்றது. ஏறக்குறைய அனைத்து துணை சிவில் அலுவலகங்களையும் நிரப்பிய இந்துக்கள் அவர்கள் பக்கம் இருந்தனர். எவ்வாறாயினும், அரசியல் கட்சிகள் முற்றிலும் இன அல்லது மத குழுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்று கருதுவது சரியாக இருக்காது.

பிற்கால முகலாய அரசியலில் சயீத் சகோதரர்களின் பங்கு:

சயீத் சகோதரர்கள் - அப்துல்லா கான் மற்றும் ஹசன் அலி - 1713 முதல் 1720 வரை முகலாய அரசியல் மற்றும் முகலாய அரசியலில் மிகவும் சக்திவாய்ந்த வீரர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் இந்துஸ்தானி கட்சியின் தலைவர்கள் மற்றும் முகலாய எதிர்ப்பு மற்றும் அரை-தேசியவாத நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர்.

சயீத் சகோதரர்கள் முகலாய நீதிமன்றத்தில் மிகவும் செல்வாக்கு பெற்றனர், 1707 இல் பேரரசர் ஒளரங்கசீப்பின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அராஜகத்தின் போது அவர்கள் கிங்மேக்கர்களாக ஆனார்கள். அவர்கள் 1710 களில் முகலாய பேரரசர்களை தங்கள் விருப்பப்படி உருவாக்கி, பதவி நீக்கம் செய்தனர். அவரங்கசீப்பின் மகன் பகதூர் ஷா I, சயீத் சகோதரர்கள் மற்றும் முகலாய அரசவையில் மற்றொரு செல்வாக்கு மிக்க நிர்வாகியான நிஜாம்-உல்-முல்க் ஆகியோரின் உதவியுடன் அரியணையைக் கைப்பற்ற அவரது சகோதரர்களை தோற்கடித்தார். பகதூர் ஷா I 1712 இல் இறந்தார், அவரது வாரிசான ஜஹந்தர் ஷா சயீத் சகோதரர்களின் உத்தரவின் பேரில் படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

அலகு - V

இந்தியாவில் ஐரோப்பியர்களின் வருகை

பண்டைய வர்த்தகம்:

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் முறையான ஆட்சி தொடங்குவதற்கு முன்பே, இந்தியாவிற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இடையே வர்த்தகம் அதிகமாக இருந்தது. இந்தியாவும் ஐரோப்பாவும் சிரியா, எகிப்து மற்றும் ஆக்ஸஸ் பள்ளத்தாக்கு வழியாக நிலப் பாதை வழியாக வர்த்தக உறவுகளைக் கொண்டிருந்தன. ஐரோப்பாவில் 15 ஆம் நூற்றாண்டின் வயது நிலம் மற்றும் கடல் வழிகளின் புவியியல் கண்டுபிடிப்புகளின் சகாப்தமாக இருந்தது. 1492 இல், இத்தாலிய ஆய்வாளர் கிறிஸ்டோபர் கொலம்பஸ் 1492 இல் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தார் மற்றும் போர்ச்சுகலின் வாஸ்கோடகாமா 1498 இல் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவிற்கு ஒரு புதிய கடல் வழியைக் கண்டுபிடித்தார்.

இந்த கண்டுபிடிப்புக்குப் பிறகு, ஐரோப்பா முழுவதிலும் இருந்து பல வர்த்தக நிறுவனங்கள் இந்தியாவிற்கு வந்து தங்கள் மையங்களை நிறுவின. ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு படிப்படியாக வந்தனர். வர்த்தகர்களாக இந்தியாவிற்கு முதலில் வந்தவர்கள் போர்த்துகீசியர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், டச்சுக்காரர்கள், டேனியர்கள் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள், பின்னர் இந்தியாவின் அரசியல் எஜமானர்களாக வடிவமைப்பை உருவாக்கினர்.

இந்தியாவுக்கான புதிய வழிகளைக் கண்டறிதல்

இந்தியாவிலிருந்து ஐரோப்பாவிற்குச் செல்லும் பொருட்கள் பல பிரதேசங்கள் மற்றும் கைகள் வழியாக செல்ல வேண்டியிருந்தது, ஏனெனில் இவை ஐரோப்பா முழுவதும் பெரும் தேவை இருந்தது. இதையொட்டி, மத்திய கிழக்கு மற்றும் வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள மேலதிகாரிகள் இந்த இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களுக்கு சுங்க வரி மற்றும் வரிகளை விதித்தனர். எனவே, லாபத்தை அதிகரிக்க, ஐரோப்பிய வர்த்தக நிறுவனங்கள் இந்தியாவிற்குள் தங்கள் வர்த்தக மையங்களை நிறுவ விரும்பின, எனவே அவர்கள் நேரடியாக இந்தியாவிற்கு கப்பலேறினர்.

இருப்பினும், கடற்கொள்ளையர்கள், இயற்கை சீற்றங்கள் என கடல் வணிகத்திற்கு பல தடைகள் இருந்தன. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் அரேபியர்கள் இந்த நாடுகளை கைப்பற்றியபோது எகிப்து மற்றும் பாரசீக வளைகுடா வழியாக சிரியா வழியாக பழைய வர்த்தக பாதைகள் மூடப்பட்டன. இதனால், இந்திய வர்த்தகம் ஏகபோகமாக இருந்தது மற்றும் இந்திய சரக்குகள் லெவண்ட் சந்தைகளுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. மேலும், கான்ஸ்டான்டின்போல் 1453 இல் துருக்கியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது. இந்த பிடிப்புடன், தரைவழி பாதை தடுக்கப்பட்டது. ஐரோப்பிய-ஆசிய வர்த்தகம் இத்தாலிய நகரத்தின் வெனிஸ் மற்றும் ஜெனோவா வணிகர்களின் ஏகபோகமாக மாறியது, மேலும் மேற்கு ஐரோப்பாவின் புதிய தேச மாநிலங்களான ஸ்பெயின் மற்றும் போர்ச்சுகல் இந்த பழைய வழிகள் மூலம் வர்த்தகத்தில் எந்தப் பங்கையும் அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டனர். மத்தியதரைக் கடலின் கரையில் துறைமுகங்கள் இல்லாத ஐரோப்பாவின் மற்ற நாடுகள் கிழக்குடனான இலாபகரமான வர்த்தகத்தில் பங்கேற்பதில் இருந்து மூடப்பட்டன.

இந்தியாவிற்கு போர்த்துகீசியர்களின் வருகை:

நேவிகேட்டரான இளவரசர் ஹென்றி, போர்ச்சுகலில் கடல்சார் பள்ளியைத் தொடங்கினார், அதனுடன் ஐரோப்பிய கண்டுபிடிப்பு யுகம் போர்த்துகீசிய மாலுமிகளுடன் தொடங்கியது. தொழில்நுட்ப மற்றும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளின் விளைவாக, போர்ச்சுகல் மிகவும் மேம்பட்ட கப்பல்களை உருவாக்கியது, இதில் கேரவெல், கேரக் மற்றும் கேலியன் ஆகியவை அடங்கும், எனவே வரலாற்றில் முதல் முறையாக, கடல்வழி வழிசெலுத்தல் சாத்தியமானது. போர்த்துகீசிய பேரரசு போர்த்துகீசிய இராச்சியத்தை உலகின் பெரும்பகுதியைக் கண்டுபிடித்து வரைபடமாக்கியது, மேலும் கிழக்கு மற்றும் மேற்கு வரையிலான கடல் வழிகளைக் கண்டறிய வழிவகுத்தது, இது கேப் ஆஃப் குட் ஹோப் வழியாக இந்தியாவுக்கு கடல் வழியைக் கண்டுபிடிப்பது போன்ற சில குறிப்பிடத்தக்க பயணங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

முதல் போர்த்துகீசிய பணி வாஸ்கோடகாமாவால் வழிநடத்தப்பட்டது, அவர் மே 1498 இல் கேப் ஆஃப் குட் ஹோப் வழியாக கோழிக்கோடு சென்றடைந்தார், அங்கு அவர் உள்ளூர் ஆட்சியாளர் ஜாமோரினால் சாதகமாக வரவேற்கப்பட்டார். 1500 ஆம் ஆண்டில், போர்த்துகீசியர்கள் பெட்ரோ அல்வேர்ஸ் கப்ராலின் கீழ் இரண்டாவது பணியை அனுப்பினர். எனவே, இந்தியாவில் தனது வர்த்தக நிலைகளை நிறுவிய முதல் ஐரோப்பிய வர்த்தக நிறுவனமாக போர்த்துகீசிய நிறுவனம்

ஆனது. அவர்கள் கொச்சின், கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ, சல்செட் மற்றும் பஸ்சைன் மற்றும் பாம்பே ஆகிய இடங்களில் தங்கள் வர்த்தகக் குடியிருப்புகளை நிறுவினர்.

போர்த்துகீசியர்கள் கார்டாஸ் அமைப்பை உருவாக்கினர். கார்டாஸ் என்பது போர்த்துகீசிய பேரரசின் ஆட்சியின் கீழ் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் (சுமார் 1502-1750) இந்தியப் பெருங்கடலில் போர்த்துகீசியர்களால் வழங்கப்பட்ட கடற்படை வர்த்தக உரிமம் அல்லது பாஸ் ஆகும். இந்தியப் பெருங்கடல் வழியாக ஏற்றுமதி-இறக்குமதியில் ஏகபோக உரிமை பெற்ற பிறகு போர்த்துகீசியம் இந்த முறையைப் பயன்படுத்தியது. புகையிலை சாகுபடி, கப்பல் தயாரிப்பு (கோலிகட் மற்றும் குஜராத்தில்) மற்றும் அச்சு இயந்திரத்தின் பயன்பாடு போர்த்துகீசியர்களின் வருகைக்குப் பிறகு தொடங்கியது. கோதிக் கட்டிடக்கலை மற்றும் இந்தியாவில் அதன் செல்வாக்கிலும் அவர்கள் பங்களித்தனர்.

18 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், இந்திய வர்த்தகத்தில் போர்த்துகீசியர்களின் செல்வாக்கு வீழ்ச்சியடைந்தது. இந்த வீழ்ச்சிக்கு பல்வேறு காரணங்கள் இருந்தன. அவர்களின் மத சகிப்புத்தன்மை, வங்காள விரிகுடா பகுதியில் கடற்கொள்ளையர்களாக இருந்த அத்துமீறல்கள், அல்புகர்கியின் பலவீனமான வாரிசுகள், விஜயநகரப் பேரரசின் வீழ்ச்சி, ஸ்பெயினுடனான பதற்றம், இந்தியாவில் ஆங்கிலம் மற்றும் டச்சுக்காரர்களின் வருகை மற்றும் வளர்ச்சி போன்றவை அவர்களுக்கு சில காரணங்கள். சரிவு.

பிரான்சிஸ்கோ டி அல்மேடா:

அவர் 1505 இல் முதல் போர்த்துகீசிய வைஸ்ராய் வந்து, இந்தியப் பெருங்கடல் வழியாக வர்த்தகத்தின் மீது போர்த்துகீசிய கட்டுப்பாட்டை நிறுவ தென்மேற்கு கடற்கரையில் நான்கு துறைமுகங்களை நிறுவினார். 1508 இல், அவர் எகிப்து, துருக்கி மற்றும் குஜராத் ராஜ்யங்களின் கூட்டு கடற்படைப் படையால் செளல் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இருப்பினும், அடுத்த ஆண்டு 1509 இல் அவர் டையூ துறைமுகத்திற்கு அருகில் நடந்த மற்றொரு போரில் கூட்டு கடற்படையை தோற்கடித்தார். அவரது கொள்கைகள் 'நீல நீர் கொள்கை' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது.

அஃபான்சோ டி அல்புகெர்கி:

அவர் இரண்டாவது போர்த்துகீசிய ஆளுநராக இருந்தார் மற்றும் இந்தியாவில் போர்த்துகீசிய அதிகாரத்தின் உண்மையான நிறுவனராகக் கருதப்படுகிறார். அவர் 1510 இல் பீஜப்பூரின் ஆட்சியாளரிடமிருந்து கோவாவைக் கைப்பற்றினார், மேலும் 1511 இல் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள மலாக்காவின் முக்கியமான சந்தையைப் பெறுவதன் மூலம் போர்த்துகீசிய செல்வாக்கை விரிவுபடுத்தினார்.

ஆங்கிலேயர்களின் வருகை:

மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் நடந்து கொண்டிருந்த வர்த்தகம் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்களை ஈர்த்தது. 1599 ஆம் ஆண்டில், வணிகர்கள் குழு இந்த நோக்கத்திற்காக ஒரு நிறுவனத்தை நிறுவியது மற்றும் அதற்கு 'கிழக்கிந்திய தீவுகளுக்கு வர்த்தகம் செய்யும் லண்டன் வணிகர்களின் நிறுவனத்தின் கவர்னர்' என்று பெயரிட்டது. இந்த நிறுவனத்திற்கு 1600 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31 ஆம் தேதி ராணி எலிசபெத் I ஆல் 15 ஆண்டுகளுக்கு கிழக்கு நாடுகளுடன் பிரத்தியேகமாக வர்த்தகம் செய்ய அரச சாசனம் வழங்கப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் பேரரசர் ஜேம்ஸ் I 1608 ஆம் ஆண்டில், ஜஹாங்கீரின் நீதிமன்றத்திற்கு கேப்டன் வில்லியம் ஹாக்கின்ஸ் என்பவரை இந்தியாவில் வர்த்தக நிலைகளை நிறுவ அனுமதி பெற அனுப்பினார். கடல் வழியாக இந்தியாவுக்குள் நுழைந்த முதல் ஆங்கிலேயர் என்ற பெருமையைப் பெற்றார். ஆரம்பத்தில், சூரத்தின் உள்ளூர் வணிகர்கள் மற்றும் போர்த்துகீசியர்களின் எதிர்ப்பின் காரணமாக பேரரசர் தயங்கினார், ஆனால் 1611 இல் ஆங்கிலேய கேப்டன் மிட்ல்டனால் போர்த்துகீசிய கடற்படைக் குழுவின் தோல்வியால் தாக்கம் பெற்றார். அதன்பின், ஒரு ஏகாதிபத்திய :பிரமானால் முகலாய பேரரசர் அனுமதி அளித்தார். கிழக்கிந்திய கம்பெனி 1613 இல் சூரத்தில் தங்கள் தொழிற்சாலையை நிறுவியது. ஆனாலும், ஆங்கிலேயர்கள் திருப்தியடையாமல், 1615 இல் சர் தாமஸ் ரோவின் கீழ் மற்றொரு பணியை அனுப்பி கூடுதல் சலுகைகளை கோரினர். இம்முறை பேரரசர் ஜஹாங்கீர் முகலாயப் பேரரசின் எந்தப் பகுதியிலும் தொழிற்சாலைகளை நிறுவ அனுமதி அளித்தார். இதன் விளைவாக, ஆங்கிலேயர்கள் ஆக்ரா, அகமதாபாத் மற்றும் பருச் ஆகிய இடங்களில் தங்கள் தொழிற்சாலைகளை நிறுவினர்.

தென்னிந்தியாவில், ஆங்கிலேயர்கள் முகலாய சாம்ராஜ்யத்திற்கு வெளியே 1611 இல் மதுலிப்பட்டத்தில் தங்கள் முதல் தொழிற்சாலையை நிறுவினர், அதைத் தொடர்ந்து சென்னை (1639) மற்றும் ஹூக்ளி (1651). கிழக்கு இந்தியாவில், 1633 ஆம் ஆண்டு ஒரிசாவில் உள்ள பாலாசோரில் தொழிற்சாலை நிறுவப்பட்டது. 1691 ஆம் ஆண்டில், வருடாந்தம் செலுத்த வேண்டிய '3000'க்கும் பதிலாக வங்காளத்தில் இருந்து எந்த ஒரு சுங்க வரியும் செலுத்தாமல் வர்த்தகம் செய்யும் பிரத்தியேகச் சலுகை நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது. 1698 ஆம் ஆண்டில், வங்காளத்தின் சுபேதார், அசிம் உஷ் ஷான், சுடனுதி, கலிகாட்டா மற்றும் கோபிந்த்பூர் ஆகியவற்றின் ஜமீன்தாரி உரிமைகளை ஆங்கிலேயருக்கு '12,00 செலுத்தி வழங்கினார், அங்கு அவர்கள் நவீன கல்கத்தா நகரத்தையும் கோட்டை செயின்ட் வில்லியம்ஸ் என்ற கோட்டையையும் நிறுவினர். இதற்கிடையில், 1662 இல், போர்த்துகீசியர்கள் பம்பாய் மன்னன் சார்லஸுக்கு வரதட்சணையாக வழங்கினர். கிழக்கிந்திய கம்பெனி பம்பாயை இங்கிலாந்து மன்னரிடமிருந்து குத்தகைக்கு எடுத்தது.

1639 ஆம் ஆண்டில், ஆங்கிலேயர்கள் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையை நிறுவிய சென்னைக்கு அருகில் தங்கள் தொழிற்சாலையை நிறுவ சந்திரகிரி மன்னர் நிறுவனத்திற்கு இடம் கொடுத்தார். 1717 ஆம் ஆண்டில், முகலாய பேரரசர் :பாருக்கியார் நிறுவனத்தின் சலுகைகளை உறுதிப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், வங்காளத்தில் இருந்து ஆண்டுக்கு ரூ 3000 செலுத்துவதற்குப் பதிலாக வரி செலுத்தாமல் வர்த்தகம் செய்வதற்கான அனுமதி உட்பட பல புதிய சலுகைகளை

வழங்கினார். பம்பாய் நாணயத்தில் இருந்து தங்களுடைய சொந்த நாணயங்களை வெளியிடும் பாக்கியத்தையும் அது அவர்களுக்கு வழங்கியது. இந்த சலுகைகள் 'கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் மாக்னா கார்ட்டா' என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

டச்சுக்காரர்களின் வருகை:

டச்சுக்காரர்களும் இந்தியாவில் தங்கள் வர்த்தக மையங்களை நிறுவினர். இந்தியாவுக்கு வந்த முதல் டச்சுக் குடிமகன் கார்னெலிஸ் டி ஹவுட்மேன் ஆவார். டச்சு கிழக்கிந்திய நிறுவனம் 1602 இல் உருவாக்கப்பட்டது, இது Verenigde Oostindische Compagnie-VOC என்றும் அறியப்பட்டது. அவர்கள் போர்த்துகீசியர்களை வென்றனர் மற்றும் இந்தியாவில் மசாலா சாகுபடி மையங்களில் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை நிறுவினர். அவர்கள் குஜராத், வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவில் தங்கள் வணிக நிலைகளை நிறுவினர்.

முதல் டச்சு தொழிற்சாலை 1605 இல் மதுலிப்பட்டத்தில் நிறுவப்பட்டது. மற்ற முக்கியமான தொழிற்சாலைகள் புலிகாட் (1610), சூரத் (1616), காசிம் பஜார், பாட்னா, பாலசோர், நாகப்பட்டினம் மற்றும் கொச்சின். வங்காளத்தில் முதல் டச்சு தொழிற்சாலை 1627 இல் பீப்லியில் நிறுவப்பட்டது. டச்சுக்காரர்கள் பெரும்பாலும் வாசனை திரவியங்கள், இண்டிகோ, மூல பட்டு, அரிசி மற்றும் அபின் ஆகியவற்றை வர்த்தகம் செய்தனர். இந்தியாவை ஜவுளி ஏற்றுமதி மையமாக மாற்றியது டச்சு வணிகர்கள்தான். 1616 முதல் புலிகாட் அவர்களின் முக்கிய மையமாக இருந்தது, ஆனால் பின்னர் அது நாகப்பட்டினத்தால் மாற்றப்பட்டது. டச்சு நிறுவனத்தின் வர்த்தக அமைப்பு கார்டெல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. டச்சு நிறுவனம் தனது பங்குதாரர்களுக்கு 18% ஈவுத்தொகையை வழங்கியது, இது வர்த்தக வரலாற்றில் ஒரு சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது.

1741 இல், அவர்கள் திருவிதாங்கூர் மன்னர் மார்த்தாண்ட வர்மாவால் கோலாச்சல் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், 1759 இல், ராபர்ட் கிளைவ் தலைமையிலான பெடாரா போரில் ஆங்கிலேயர்களால் தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டனர். டச்சுக்காரர்களின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் மோசமடைந்து வரும் பொருளாதார நிலை, அதிக அளவிலான மையமயமாக்கல், மசாலா வர்த்தகத்தில் முதன்மையானது, பிரிட்டிஷ் கடற்படையை விட ஒப்பீட்டளவில் பலவீனமான கடற்படை போன்றவை.

டேன்ஸ் வருகை:

டேனிஷ் அல்லது டேன்ஸ் என்பது டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த மக்களைக் குறிக்கிறது. டென்மார்க் 225 ஆண்டுகளாக இந்தியாவில் காலனித்துவ உடைமைகளை வைத்திருந்தது. இந்தியாவில் உள்ள டேனிஷ் காலனிகளில் டிரான்குபார் (தமிழ்நாடு), செரம்பூர் (வங்காளம்) மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் ஆகிய நகரங்கள் அடங்கும். செரம்பூர் இந்தியாவில் அவர்களின் தலைமையகமாக இருந்தது.

டச்சு சாகச வீரர் மார்செலிஸ் டி போஷோவர் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் டேனிஷ் ஈடுபாட்டிற்கு உத்வேகம் அளித்தார். அவர் போர்த்துகீசியர்களுக்கு எதிராக இராணுவ உதவியை விரும்பினார். அவரது முறையீடு டென்மார்க்-நோர்வேயின் மன்னர் கிறிஸ்டியன் IV ஐ நம்பவைத்தது, அவர் 1616 இல் ஒரு சாசனத்தை வெளியிட்டார், டென்மார்க்கிற்கும் ஆசியாவிற்கும் இடையிலான வர்த்தகத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக ஏகபோக உரிமையை வழங்கினார்.

செரம்பூர் மிஷன் பிரஸ் 1799 AD இல் டேனிஷ் மிஷனரிகளால் சேரம்பூரில் நிறுவப்பட்டது. டேனியர்கள் இறுதியில் இந்தியாவில் தங்களை வலுப்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டனர், மேலும் அவர்கள் 1845 இல் இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து குடியேற்றங்களையும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விற்றனர்.

இந்தியாவிற்கு பிரஞ்சு வருகை ஐரோப்பிய நிறுவனங்களில் கடைசியாக இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தது பிரஞ்சு. 1664 ஆம் ஆண்டில், லூயிஸ் XIV இன் ஆட்சியின் போது, அவரது மந்திரி கோல்பெர்ட்டின் முயற்சியால் பிரெஞ்சு வர்த்தக நிறுவனம் உருவானது. இது அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்டது, எனவே இது அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டது, நிதியளிக்கப்பட்டது மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவில் முதல் பிரெஞ்சு தொழிற்சாலை 1667 இல் சூரத்தில் ஃபிராங்கோயிஸ் காரோனால் நிறுவப்பட்டது, அதைத் தொடர்ந்து 1669 இல் கோல்கொண்டாவின் ஆட்சியாளரிடமிருந்து அனுமதி பெற்ற பிறகு மார்கராவால் மதுலிப்பட்டத்தில் தொழிற்சாலை நிறுவப்பட்டது. பாண்டிச்சேரியின் அடித்தளம் 1673 இல் மார்ட்டின் தலைமையில் நடந்தது. வங்காள நவாப் ஷயிஸ்தா கான் வழங்கிய இடத்தில் சந்திரநகரில் வர்த்தக நிலையம் நிறுவப்பட்டது.

இந்தியாவில் பிரெஞ்சு சக்தி 1706 முதல் 1720 வரை வீழ்ச்சியடைந்தது, இது 1720 இல் பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் மறுசீரமைப்பிற்கு வழிவகுத்தது. 1720 மற்றும் 1742 க்கு இடையில் லெனோயர் மற்றும் டுமாஸ் ஆகிய ஆளுநர்களின் கீழ் இந்தியாவில் பிரெஞ்சு அதிகாரம் புத்துயிர் பெற்றது. அவர்கள் மலபாரில் உள்ள மாஹேவை ஆக்கிரமித்தனர். கோரமண்டலத்தில் (இரண்டும் 1725 இல்) மற்றும் தமிழ்நாட்டில் கரிகாலில் (1739). 1742 இல் இந்தியாவில் பிரெஞ்சு ஆளுநராக டூப்ளேயின் வருகையானது ஆங்கிலோ பிரெஞ்சு மோதலின் (கர்நாடகப் போர்கள்) தொடக்கத்தைக் கண்டது, இதன் விளைவாக இந்தியாவில் அவர்களின் இறுதித் தோல்வி ஏற்பட்டது.

கர்நாடகப் போர்கள்:

கர்நாடகப் போர்கள் என்பது 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்தியாவின் ஹைதராபாத் மாநிலத்தைச் சார்ந்திருந்த இந்தியாவின் கடலோர கர்நாடகப் பகுதியில் நடந்த இராணுவ மோதல்களின் தொடர் ஆகும். 1744 முதல் 1763 வரை மூன்று கர்நாடகப் போர்கள் நடந்தன.

பல பெயரளவில் சுதந்திரமான ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் அடிமைகள், வாரிசு மற்றும் பிரதேசத்திற்கான போராட்டங்களை உள்ளடக்கிய மோதல்கள்; மற்றும் பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கும் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கும் இடையே இராஜதந்திர மற்றும்

இராணுவப் போராட்டமும் அடங்கும். அவர்கள் முக்கியமாக முகலாய இந்தியாவின் எல்லைகளுக்குள் "பெரிய மொகலாயருக்கு" விசுவாசமான பல்வேறு துண்டு துண்டான அரசியல்களின் உதவியுடன் சண்டையிட்டனர்.

இந்த இராணுவப் போட்டிகளின் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் இந்தியாவிற்குள் உள்ள ஐரோப்பிய வர்த்தக நிறுவனங்களில் தனது ஆதிக்கத்தை நிறுவியது. பிரெஞ்சு நிறுவனம் ஒரு மூலையில் தள்ளப்பட்டு, முதன்மையாக பாண்டிச்சேரியில் மட்டும் நிறுத்தப்பட்டது. கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆதிக்கம் இறுதியில் இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை பிரிட்டிஷ் கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டிற்கு கொண்டு வந்து இறுதியில் பிரிட்டிஷ் ராஜ் ஸ்தாபனத்திற்கு வழிவகுத்தது.

போருக்கான பின்னணி:

முகலாயப் பேரரசர் ஓளரங்கசீப் 1707 இல் இறந்தார். அவருக்குப் பின் பகதூர் ஷா I பதவியேற்றார், ஆனால் ஜஹந்தர் ஷா மற்றும் பின்னர் பேரரசர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் பேரரசின் மீதான மத்திய கட்டுப்பாட்டில் பொதுவான சரிவு ஏற்பட்டது. நிஜாம்-உல்-முல்க் ஹைதராபாத்தை ஒரு சுதந்திர இராச்சியமாக நிறுவினார். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு அவரது மகன் நசீர் ஜங் மற்றும் அவரது பேரன் முசாபர் ஜங் இடையே ஒரு அதிகாரப் போராட்டம் ஏற்பட்டது. இது விரைவில் தங்கள் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த ஆர்வமுள்ள வெளிநாட்டு சக்திகளை உள்ளடக்கியது. பிரான்ஸ் முசாபர் ஜங்கிற்கு உதவியது, பிரிட்டன் நசீர் ஜங்கிற்கு உதவியது. ஹைதராபாத் நிஜாமின் சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டிருந்த போதிலும், நவாப் தோஸ்த் அலி கானால் ஆளப்பட்ட கர்நாடகம் போன்ற பல முந்தைய முகலாய பிரதேசங்கள் தன்னாட்சி பெற்றன. பிரெஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆதரவு விரைவில் நவாபின் விவகாரங்களுடன் பின்னிப் பிணைந்தது. தோஸ்த் அலியின் மரணம் அவரது மருமகன் சந்தா சாஹிப், பிரெஞ்சுக்காரர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது மற்றும் முஹம்மது அலி, ஆங்கிலேயர்களால் ஆதரிக்கப்படுவதற்கு இடையே அதிகாரப் போட்டியைத் தூண்டியது.

1715ல் இந்தியாவிற்கு வந்த பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆளுநராக உயர்ந்து 1742ல் பதவியேற்ற பிரெஞ்சுக்காரர் ஜோசப் பிரான்சுவா டூப்ளே, கர்நாடகப் போர்களைத் தூண்டியவர். கோரமண்டல் கடற்கரையில் பாண்டிச்சேரி முதன்மையானது. அவர் இந்தியாவிற்கு வந்தவுடன், அவர் முதல் முறையாக பிரெஞ்சு அதிகாரிகளின் கீழ் இந்திய ஆட்களை ஏற்பாடு செய்தார், மேலும் பிரெஞ்சு செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த உள்ளூர் ஆட்சியாளர்களுடன் சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டார். இருப்பினும், பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தைச் சேர்ந்த அதே சவாலான மற்றும் உறுதியான இளம் அதிகாரி ராபர்ட் கிளைவ் அவரைச் சந்தித்தார்.

"1740 இல் ஆஸ்திரிய வாரிசுப் போர் மற்றும் பின்னர் 1756 இல் நடந்த போர் தானாகவே இந்தியாவில் ஒரு மோதலுக்கு வழிவகுத்தது ... மேலும் 1770 களில் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின்

போது (1775-1783) பிரிட்டிஷ் தலைகீழ் மாற்றங்கள் இந்தியாவில் நிகழ்வுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது."

முதல் கர்நாடகப் போர் (1744-1748):

1740 இல், ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய வாரிசுப் போர் வெடித்தது. கிரேட் பிரிட்டன் 1744 இல் பிரான்சிற்கும் அதன் நட்பு நாடுகளுக்கும் எதிராக போரில் இழுக்கப்பட்டது. இரு நாடுகளின் வர்த்தக நிறுவனங்களும் தங்கள் தாய் நாடுகள் ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் கசப்பான எதிரிகளாக இருந்தபோது இந்தியாவில் சுமுகமான உறவைப் பேணி வந்தன. டோட்வெல் எழுதுகிறார், "ஆங்கிலருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் இடையே இருந்த நட்புறவு, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பாண்டிச்சேரியில் இருந்து மெட்ராஸுக்கு தங்கள் பொருட்களையும் பொருட்களையும் பாதுகாப்பான காவலுக்காக அனுப்பினார்கள்." மோதலைத் தவிர்க்க பிரெஞ்சு நிறுவன அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிடப்பட்டாலும், பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் அவ்வாறு செய்யவில்லை. மேலும் ஒரு ராயல் நேவி கடற்படை வழித்தடத்தில் இருப்பதாக மேலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் ஆரம்பத்தில் சில பிரெஞ்சு வணிகக் கப்பல்களைக் கைப்பற்றிய பிறகு, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஐல் டி பிரான்ஸ் (இப்போது மொரிஷியஸ்) போன்ற தொலைதூரப் பகுதிகளிலிருந்து காப்புப் பிரதி எடுக்க அழைப்பு விடுத்தனர், அப்பகுதியில் கடற்படைப் படைகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. ஜூலை 1746 இல், பிரெஞ்சு தளபதி லா போர்டோனாய்ஸ் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அட்மிரல் எட்வர்ட் பெய்டன் ஆகியோர் நெகபடத்தில் ஒரு முடிவெடுக்க முடியாத நடவடிக்கையை எதிர்கொண்டனர், அதன் பிறகு பிரிட்டிஷ் கடற்படை வங்காளத்திற்கு திரும்பியது. செப்டம்பர் 21, 1746 இல், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மதராஸில் உள்ள பிரிட்டிஷ் புறக்காவல் நிலையத்தைக் கைப்பற்றினர். லா போர்டோனாய்ஸ் மெட்ராஸை ஆங்கிலேயரிடம் திருப்பித் தருவதாக உறுதியளித்தார், ஆனால் டூப்ளெக்ஸ் அந்த வாக்குறுதியைத் திரும்பப் பெற்றார், மேலும் கைப்பற்றப்பட்ட பிறகு அன்வர்-உத்-தினுக்கு மெட்ராஸைக் கொடுக்க விரும்பினார். நவாப் பின்னர் 10,000 பேர் கொண்ட இராணுவத்தை பிரெஞ்சுக்காரர்களிடமிருந்து மெட்ராஸைக் கைப்பற்ற அனுப்பினார், ஆனால் அடையார் போரில் ஒரு சிறிய பிரெஞ்சுப் படையால் தீர்க்கமாக முறியடிக்கப்பட்டது. பின்னர் கடலூரில் உள்ள பிரிட்டிஷ் கோட்டை செயின்ட் டேவிட் கைப்பற்ற பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர், ஆனால் வலுவூட்டல்களின் சரியான நேரத்தில் வருகை இதைத் தடுத்து நிறுத்தியது மற்றும் இறுதியில் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் பக்கம் திரும்பியது. பிரிட்டிஷ் அட்மிரல் எட்வர்ட் போஸ்காவன் 1748 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் பாண்டிச்சேரியை முற்றுகையிட்டார், ஆனால் அக்டோபரில் பருவ மழையின் வருகையுடன் முற்றுகையை நீக்கினார்.

ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய வாரிசுப் போர் முடிவுக்கு வந்ததுடன், முதல் கர்நாடகப் போரும் முடிவுக்கு வந்தது. Aix-la-Chapelle உடன்படிக்கையில் (1748), ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றிய வட அமெரிக்காவில் உள்ள லூயிஸ்பர்க் என்ற பிரெஞ்சு கோட்டைக்கு ஈடாக மெட்ராஸ் மீண்டும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. மெட்ராஸில் சிறைபிடிக்கப்பட்ட ராபர்ட் கிளைவின் முதல்

இராணுவ அனுபவமாக இந்த போர் முக்கியமாக இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் தப்பிக்க முடிந்தது, பின்னர் அவர் கடலூர் மற்றும் பாண்டிச்சேரி முற்றுகையின் பாதுகாப்பில் பங்கேற்றார். ஹைதராபாத் நிஜாம்களின் பாதுகாவலர்களாக பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் நிலையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர்.

இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் (1749–1754):

ஐரோப்பாவில் போர் நிலை இல்லை என்றாலும், இந்தியாவில் பிளாமி போர் தொடர்ந்தது. ஒரு பக்கம் ஆங்கிலேயர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட நிஜாம் மற்றும் அவரது ஆதரவாளர் முகமது அலி, மறுபுறம் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட சந்தா சாஹிப் மற்றும் முசாபர் ஜங் ஆகியோர் ஆற்காடு நவாப் ஆக போட்டியிட்டனர். முசாபர் ஜங் மற்றும் சந்தா சாஹிப் ஆற்காட்டைக் கைப்பற்ற முடிந்தது. அதே நேரத்தில் நசீர் ஜங்கின் மரணம் முசாபர் ஜங் ஐதராபாத்தைக் கட்டுப்படுத்த அனுமதித்தது. முசாபரின் ஆட்சி குறுகியதாக இருந்தது. அவர் விரைவில் கொல்லப்பட்டார். மேலும் சலாபத் ஜங் நிஜாம் ஆனார். இருப்பினும், 1751 இல், ராபர்ட் கிளைவ் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களை ஆற்காட்டைக் கைப்பற்றி அதை வெற்றிகரமாகப் பாதுகாத்தார். முஹம்மது அலி கான் வாலாஜாவை கர்நாடக நவாப்பாக அங்கீகரித்த 1754 ஆம் ஆண்டு கையெழுத்தான பாண்டிச்சேரி ஒப்பந்தத்துடன் போர் முடிவுக்கு வந்தது. பிரான்சில் வறுமையில் இறந்த டுப்ளெக்ஸ்க்கு பதிலாக சார்லஸ் கோடேஹூ நியமிக்கப்பட்டார்.

மூன்றாம் கர்நாடகப் போர் (1756–1763):

1756 இல் ஐரோப்பாவில் ஏழாண்டுப் போர் வெடித்ததன் விளைவாக இந்தியாவில் பிரெஞ்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் படைகளுக்கு இடையே மீண்டும் மோதல் ஏற்பட்டது. இந்த நேரத்தில், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பல நிதி சிக்கல்களை எதிர்கொண்டனர். மூன்றாம் கர்நாடகப் போர் தென்னிந்தியாவைத் தாண்டி வங்காளத்திலும் பரவியது. அங்கு பிரிட்டிஷ் படைகள் 1757 இல் சந்தர்நாகூர் (தற்போது சந்தன்நகர்) என்ற பிரெஞ்சு குடியேற்றத்தை கைப்பற்றினர். இருப்பினும், தெற்கில் போர் முடிவு செய்யப்பட்டது. அங்கு ஆங்கிலேயர்கள் வெற்றிகரமாக மெட்ராஸைப் பாதுகாத்தனர், மேலும் சர் ஐயர் கூடே தீர்க்கமாக தோற்கடிக்கப்பட்டார். 1760 ஆம் ஆண்டு வாண்டிவாஷ் போரில் காம்டே டி லல்லி தலைமையில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள். வண்டிவாஷிற்குப் பிறகு, பிரெஞ்சு தலைநகரான பாண்டிச்சேரி 1761 இல் ஆங்கிலேயர்களிடம் வீழ்ந்தது.

1763 இல் பாரிஸ் உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டதன் மூலம் போர் முடிவடைந்தது. இது சந்தர்நாகூர் மற்றும் பாண்டிச்சேரியை பிரான்சுக்கு திருப்பி அனுப்பியது. மேலும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் "தொழிற்சாலைகள்" (வர்த்தக நிலையங்கள்) வைத்திருக்க அனுமதித்தனர், ஆனால் பிரெஞ்சு வர்த்தகர்கள் அவற்றை நிர்வகிப்பதைத் தடை செய்தனர். பிரிட்டிஷ் வாடிக்கையாளர் அரசாங்கங்கள், இதன் மூலம் இந்தியப் பேரரசின் பிரெஞ்சு அபிலாஷைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, ஆங்கிலேயரை இந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் வெளிநாட்டு சக்தியாக ஆக்குகிறது.

ராபர்ட் கிளைவ்:

ராபர்ட் கிளைவ், 1வது பரோன் கிளைவ், கேபி, எஃப்.ஆர்.எஸ் (29 செப்டம்பர் 1725 - 22 நவம்பர் 1774), இந்தியாவின் கிளைவ் என்றும் அழைக்கப்படுபவர், பெங்கால் பிரசிடென்சியின் முதல் பிரிட்டிஷ் கவர்னர் ஆவார். வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி (EIC) ஆட்சிக்கு அடித்தளமிட்டதற்காக கிளைவ் பரவலாகப் பாராட்டப்பட்டார். அவர் 1744 இல் EIC க்காக ஒரு எழுத்தாளராக (இந்தியாவில் அலுவலக எழுத்தராகப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்) தொடங்கினார் மற்றும் 1757 இல் பிளாசி போரில் வெற்றி பெற்று வங்காளத்தில் கம்பெனி ஆட்சியை நிறுவினார். கிளைவ் ஒரு வருடத்திற்கு 30,000 ஜாகிர் (2021 இல் 4,300,000 க்கு சமம்) வழங்கப்பட்டது, இது EIC அவர்களின் வரி-விவசாயம் சலுகைக்காக நவாபுக்கு செலுத்தும் வாடகையாகும். ஜனவரி 1767 இல் கிளைவ் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறியபோது, அவர் டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனி மூலம் அனுப்பிய 180,000 (2021 இல் 25,700,000 க்கு சமம்) சொத்து இருந்தது.

இந்தியாவில் வரவிருக்கும் பிரெஞ்சு தேர்ச்சியைத் தடுக்கும் வகையில், கிளைவ் 1751 இராணுவப் பயணத்தை மேம்படுத்தினார், இது இறுதியில் கைப்பாவை அரசாங்கம் மூலம் மறைமுக ஆட்சியின் பிரெஞ்சு மூலோபாயத்தை EIC ஏற்றுக்கொள்ள உதவியது. இந்தியாவுக்குத் திரும்ப (1755) EIC ஆல் பணியமர்த்தப்பட்ட கிளைவ், இந்தியாவின் பணக்கார மாநிலமான வங்காளத்தின் ஆட்சியாளரைத் தூக்கி எறிந்து நிறுவனத்தின் வர்த்தக நலன்களைப் பாதுகாக்க சதி செய்தார். 1760 முதல் 1765 வரை இங்கிலாந்தில், அவர் இந்தியாவில் இருந்து திரட்டப்பட்ட செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி (1762) அப்போதைய விக் பிரதமரான தாமஸ் பெல்ஹாம்-ஹோல்ஸ், நியூகேஸில் முதல் டியூக், ஹென்றி ஹெர்பர்ட் வழியாக நாடாளுமன்றத்தில் தனக்கென ஒரு இருக்கையைப் பெறுவதற்காக (1762) பயன்படுத்தினார். , போவிஸின் 1வது ஏரல், ஷ்ரூஸ்பரி, ஷ்ரோப்ஷயரில் (1761-1774) விக்ளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார், அவர் முன்பு மிட்செல், கார்ன்வால் (1754-1755) இல் இருந்தார்.[13][14]

EIC சார்பாக கிளைவின் நடவடிக்கைகள் அவரை பிரிட்டனின் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய காலனித்துவ நபர்களில் ஒருவராக ஆக்கியுள்ளன. அவரது சாதனைகளில் கோரமண்டல் கடற்கரையில் பிரெஞ்சு ஏகாதிபத்திய லட்சியங்களை சரிபார்த்து, வங்காளத்தின் மீது EIC கட்டுப்பாட்டை நிறுவியது, அதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தை நிறுவியது, ஆனால் அவர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் ஏஜெண்டாக அல்ல, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் முகவராக மட்டுமே பணியாற்றினார். பிரிட்டனில் உள்ள அவரது அரசியல் போட்டியாளர்களால் இழிவுபடுத்தப்பட்ட அவர், பாராளுமன்றத்திற்கு முன் விசாரணைக்கு (1772 மற்றும் 1773) சென்றார், அங்கு அவர் ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டார். 1770 ஆம் ஆண்டு 1 முதல் பத்து மில்லியன் மக்களைக் கொன்ற பெரும் வங்காளப் பஞ்சத்திற்கு பங்களித்ததில் கிளைவ் வங்காளத்தை நிர்வகித்ததை வரலாற்றாசிரியர்கள் விமர்சித்துள்ளனர்.

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை:

ராபர்ட் கிளைவ் 1725 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 29 ஆம் தேதி ரிச்சர்ட் கிளைவ் மற்றும் ரெபேக்கா (நீ கேஸ்கெல்) கிளைவ் ஆகியோருக்கு ஷ்ரோப்ஷயரில் உள்ள மார்க்கெட் டிரேட்டனுக்கு அருகில் உள்ள கிளைவ் குடும்ப தோட்டமான ஸ்டைச்சியில் பிறந்தார். ஹென்றி VII காலத்திலிருந்தே குடும்பம் சிறிய தோட்டத்தை வைத்திருந்தது மற்றும் பொது சேவையின் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டிருந்தது: குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் ஹென்றி VIII இன் கீழ் அயர்லாந்தின் கருவூலத்தின் அதிபர் மற்றும் நீண்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆகியோர் அடங்குவர். ஒரு வழக்கறிஞராகப் பயிற்சி செய்வதன் மூலம் தோட்டத்தின் சுமாரான வருமானத்திற்கு துணையாக இருந்த ராபர்ட்டின் தந்தை, மான்ட்கோமெரிஷைரைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி, பல ஆண்டுகள் நாடாளுமன்றத்தில் பணியாற்றினார். பதின்மூன்று குழந்தைகளில் ராபர்ட் அவர்களின் மூத்த மகன்; அவருக்கு ஏழு சகோதரிகள் மற்றும் ஐந்து சகோதரர்கள் இருந்தனர், அவர்களில் ஆறு பேர் குழந்தை பருவத்திலேயே இறந்தனர்.

கிளைவின் தந்தைக்கு ஒரு கோபம் இருப்பதாக அறியப்பட்டது, இது சிறுவன் பரம்பரையாகப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. அறியப்படாத காரணங்களுக்காக, கிளைவ் தனது தாயின் சகோதரியுடன் மான்செஸ்டரில் வாழ அனுப்பப்பட்டார். தளம் இப்போது ஹோப் மருத்துவமனை. வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் ராபர்ட் ஹார்வி, கிளைவின் தந்தை லண்டனில் குடும்பம் நடத்தும் முயற்சியில் மும்முரமாக இருந்ததால் இந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். அந்தச் சகோதரியின் கணவரான டேனியல் பெய்லி, அந்தச் சிறுவன் "சண்டைக்கு அடிமையாகிவிட்டான்" என்று தெரிவித்தான். அவன் அனுப்பப்பட்ட பள்ளிகளில் அவன் ஒரு வழக்கமான பிரச்சனை செய்பவன்.[21] அவர் பெரியவராக இருந்தபோது, அவரும் ஒரு இளைஞர் கும்பலும் ஒரு பாதுகாப்பு மோசடியை நிறுவினர், அது மார்க்கெட் டிரேட்டனில் ஒத்துழைக்காத வணிகர்களின் கடைகளை சேதப்படுத்தியது. கிளைவ் சிறு வயதிலேயே அச்சமின்மையையும் வெளிப்படுத்தினார். அவர் மார்க்கெட் டிரேட்டனில் உள்ள செயின்ட் மேரிஸ் பாரிஷ் தேவாலயத்தின் கோபுரத்தின் மீது ஏறி, ஒரு கார்கோயில் மீது அமர்ந்து, கீழே உள்ளவர்களை பயமுறுத்தினார்.

கிளைவ் ஒன்பது வயதாக இருந்தபோது அவரது அத்தை இறந்தார், மேலும் அவரது தந்தையின் நெருக்கடியான லண்டன் குடியிருப்பில் சிறிது நேரம் கழித்து, அவர் ஷ்ரோப்ஷயருக்குத் திரும்பினார். அங்கு அவர் மார்க்கெட் டிரேட்டன் இலக்கணப் பள்ளியில் பயின்றார், அங்கு அவரது கட்டுக்கடங்காத நடத்தை (மற்றும் குடும்பத்தின் அதிர்ஷ்டத்தில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம்) அவரை லண்டனில் உள்ள மெர்ச்சன்ட் டெய்லர்ஸ் பள்ளிக்கு அனுப்ப அவரது தந்தை தூண்டியது. அவரது மோசமான நடத்தை தொடர்ந்தது, பின்னர் அவர் அடிப்படைக் கல்வியை முடிக்க ஹெர்ட்ஃபோர்ட்ஷையரில் உள்ள வர்த்தகப் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார்.[17] ஆரம்பத்தில் அவருக்கு புலமைப்பரிசில் இல்லாமை இருந்தபோதிலும், அவரது பிற்காலங்களில் அவர் தனது கல்வியை மேம்படுத்த தன்னை அர்ப்பணித்தார். அவர் இறுதியில் ஒரு தனித்துவமான எழுத்து நடையை உருவாக்கினார், மேலும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் ஒரு உரையை வில்லியம் பிட் அவர் இதுவரை கேட்டிராத மிகவும் சொற்பொழிவு என்று விவரித்தார்.

இந்தியாவுக்கான முதல் பயணம் (1744-1753):

முதல் கர்நாடகப் போர்:

1744 இல் கிளைவின் தந்தை கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் சேவையில் "காரணி" அல்லது நிறுவன முகவராக ஒரு பதவியைப் பெற்றார், மேலும் கிளைவ் இந்தியாவிற்குப் பயணம் செய்தார். பிரேசில் கடற்கரையில் ஓடிய பிறகு, அவரது கப்பல் பழுதுபார்ப்பு முடிந்ததும் ஒன்பது மாதங்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டது. கோவாவில் போர்த்துகீசிய மையம் இருந்ததால் தென்னிந்தியாவில் அப்போது பயன்பாட்டில் இருந்த பல மொழிகளில் ஒன்றான போர்த்துகீசிய மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள இது அவருக்கு உதவியது. இந்த நேரத்தில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி மதராசப்பட்டினம் கிராமத்திற்கு அருகிலுள்ள செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் ஒரு சிறிய குடியேற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது, பின்னர் மெட்ராஸ், இப்போது சென்னையின் முக்கிய இந்திய பெருநகரம், மற்றவர்களுக்கு கூடுதலாக கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் கடலூர். கிளைவ் ஜூன் 1744 இல் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தார், அடுத்த இரண்டு வருடங்கள் ஒரு புகழ் பெற்ற உதவிக் கடைக்காரராகப் பணிபுரிந்தார், புத்தகங்களைக் கணக்கிட்டு, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சப்ளையர்களுடன் அவர்களின் பொருட்களின் தரம் மற்றும் அளவு பற்றி வாதிட்டார். கவர்னரின் நூலகத்திற்கு அவருக்கு அணுகல் வழங்கப்பட்டது, அங்கு அவர் ஒரு சிறந்த வாசகர் ஆனார்.

தென்னிந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலை:

இந்தியா கிளைவ் வந்து முகலாயப் பேரரசின் வாரிசு மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. 1707 இல் பேரரசர் ஒளரங்கசீப் இறந்ததிலிருந்து நாற்பது ஆண்டுகளில், பேரரசரின் அதிகாரம் படிப்படியாக அவரது மாகாண வைஸ்ராய்கள் அல்லது சுபதார்களின் கைகளில் விழுந்தது. கோரமண்டல் கடற்கரையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஆட்சியாளர்கள் ஹைதராபாத் நிஜாம், அசஃப் ஜா I மற்றும் கர்நாடகத்தின் நவாப் அன்வருதீன் முகமது கான். நவாப் பெயரளவில் நிஜாமுக்கு கடமைப்பட்டிருந்தார், ஆனால் பல விஷயங்களில் சுதந்திரமாக செயல்பட்டார். செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை மற்றும் பாண்டிச்சேரியில் உள்ள பிரெஞ்சு வர்த்தக நிலையம் இரண்டும் நவாபின் எல்லையில் அமைந்திருந்தன.

இந்தியாவில் ஐரோப்பியர்களுக்கிடையேயான உறவு ஐரோப்பாவில் தொடர்ச்சியான போர்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் துணைக்கண்டத்தில் வர்த்தகத்திற்கான போட்டி வணிகப் போட்டி ஆகியவற்றால் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 17 ஆம் மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், பிரெஞ்சு, டச்சு, போர்த்துகீசியம் மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் பல்வேறு வர்த்தக நிலைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், வர்த்தக உரிமைகள் மற்றும் உள்ளூர் இந்திய ஆட்சியாளர்களின் ஆதரவிற்காகவும் போட்டியிட்டனர். ஐரோப்பிய வணிக நிறுவனங்கள் தங்கள் வணிக நலன்களைப்

பாதுகாப்பதற்காகவும், பின்னர் உள்ளூர் அரசியலை தங்களுக்குச் சாதகமாகச் செல்வதற்காகவும் துருப்புக் குழுக்களை எழுப்பின. இந்தியாவின் மதிப்புமிக்க வர்த்தகத்தைப் பாதுகாப்பதில் வணிகப் புத்திசாலித்தனத்தைப் போலவே இராணுவ சக்தியும் விரைவாக முக்கியமானதாக மாறியது. மேலும் அது பிராந்தியத்தை அபகரிக்கவும் நில வருவாயைச் சேகரிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

முதல் கர்நாடகப் போர் 1720 இல், பிரான்ஸ் பிரெஞ்சு கிழக்கிந்திய கம்பெனியை தேசியமயமாக்கியது. மேலும் அதன் ஏகாதிபத்திய நலன்களை விரிவுபடுத்த பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. இது 1744 ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரிய வாரிசுப் போரில் பிரிட்டன் நுழைந்ததுடன் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களுடன் மோதலுக்கு ஒரு ஆதாரமாக மாறியது. தென்கிழக்கு கடற்கரையில் உள்ள கர்நாடகப் பகுதியைக் குறிப்பிடும் வகையில், மோதலின் இந்திய அரங்கம் முதல் கர்நாடகப் போர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவின் 1745 ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சுக் கடற்படையின் மீது பிரிட்டிஷ் கடற்படைத் தாக்குதலுடன் இந்தியாவில் விரோதங்கள் தொடங்கியது. இது பிரெஞ்சு கவர்னர்-ஜெனரல் டுப்ளெக்ஸ் கூடுதல் படைகளைக் கோருவதற்கு வழிவகுத்தது. செப்டம்பர் 4, 1746 இல், லா போர்டோனைஸ் தலைமையிலான பிரெஞ்சுப் படைகளால் மெட்ராஸ் தாக்கப்பட்டது. பல நாட்கள் குண்டுவிசுக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர்கள் சரணடைந்தனர் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் நகரத்திற்குள் நுழைந்தனர். ஆங்கிலேயத் தலைமை சிறைபிடிக்கப்பட்டு பாண்டிச்சேரிக்கு அனுப்பப்பட்டது. பேச்சுவார்த்தைக்குப் பிறகு இந்த நகரம் ஆங்கிலேயர்களிடம் மீட்கப்படும் என்று முதலில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இது டுப்ளேஸால் எதிர்க்கப்பட்டது, அவர் மெட்ராஸை பிரெஞ்சு பங்குகளுடன் இணைக்க முயன்றார்.[31] மீதமுள்ள பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்த மாட்டோம் என்று உறுதிமொழி ஏற்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர்; கிளைவ் மற்றும் சிலர் மறுத்துவிட்டனர், மேலும் கோட்டையை அழிக்க பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தயாரானதால் பலவீனமான காவலில் வைக்கப்பட்டனர். பூர்வீக குடிமக்களாக மாறுவேடமிட்டு, கிளைவ் மற்றும் மூன்று பேர் தங்கள் கவனக்குறைவான காவலாளிகளைத் தவிர்த்து, கோட்டையிலிருந்து நழுவி, தெற்கே சுமார் 50 மைல் (80 கிமீ) தொலைவில் உள்ள செயின்ட் டேவிட் கோட்டைக்கு (கடலூரில் உள்ள பிரிட்டிஷ் போஸ்ட்) சென்றனர். அவர் வந்தவுடன், கிளைவ் சும்மா இருக்காமல் கம்பெனி ராணுவத்தில் சேர முடிவு செய்தார். நிறுவனத்தின் படிநிலையில், இது ஒரு படி கீழே காணப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், செயின்ட் டேவிட் கோட்டையின் பாதுகாப்பில் அவர் செய்த பங்களிப்பிற்காக கிளைவ் அங்கீகரிக்கப்பட்டார், அங்கு 11 மார்ச் 1747 இல் பிரெஞ்சு தாக்குதல் கர்நாடக நவாப்பின் உதவியுடன் முறியடிக்கப்பட்டது. மேலும் அவருக்கு ஒரு ஆணையம் வழங்கப்பட்டது.

மோதலில், கிளைவின் துணிச்சல் மேஜர் ஸ்டிரிங்கர் லாரன்ஸின் கவனத்திற்கு வந்தது. அவர் 1748 இல் செயின்ட் டேவிட் கோட்டையில் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களுக்கு தலைமை தாங்க வந்தார். 1748 ஆம் ஆண்டு பாண்டிச்சேரி முற்றுகையின் போது கிளைவ் ஒரு பிரெஞ்சு சண்டைக்கு எதிராக அகழியை வெற்றிகரமாக பாதுகாப்பதில் தன்னை வேறுபடுத்திக் கொண்டார். நடவடிக்கையின் ஒரு சாட்சி கிளைவ் எழுதிய "அவரது அறிவுரையால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட

படைப்பிரிவு, புதிய தைரியத்துடனும், எதிரியின் மீது மிகுந்த உற்சாகத்துடனும் மீண்டும் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தியது." அக்டோபர் 1748 இல் பருவமழையின் வருகையுடன் முற்றுகை நீக்கப்பட்டது, ஆனால் டிசம்பரில் ஐக்ஸ்-லா-சேப்பலின் அமைதி பற்றிய செய்தி வந்தவுடன் போர் முடிவுக்கு வந்தது. 1749 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் அமைதி ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக மெட்ராஸ் ஆங்கிலேயர்களிடம் திரும்பியது.

தஞ்சை பயணம்:

பிரான்ஸ் மற்றும் பிரிட்டன் இடையே போர் முடிவுக்கு வந்தாலும், இந்தியாவில் பகைமையை முடிவுக்கு கொண்டு வரவில்லை. இந்தியாவில் அமைதி பற்றிய செய்திகள் வருவதற்கு முன்பே, ஆங்கிலேயர்கள் தஞ்சைக்கு அதன் சிம்மாசனத்திற்கு உரிமை கோருபவர் சார்பாக ஒரு பயணத்தை அனுப்பினர். கிளைவ், இப்போது லெப்டினன்ட்டாக பதவி உயர்வு பெற்று, தன்னார்வத் தொண்டராகப் பணியாற்றிய இந்தப் பயணம் பேரழிவு தரக்கூடிய தோல்வியாகும். பருவமழைகள் நிலப் படைகளை அழித்தன, மேலும் அவர்களது வாடிக்கையாளர் கூறிய உள்ளூர் ஆதரவு ஆதாரத்தில் இல்லை. பிரித்தானியப் படையின் இழிவான பின்வாங்கல் (வீங்கிய ஆற்றைக் கடக்கும் போது துரத்திச் சென்ற தஞ்சை இராணுவத்திடம் அதன் சாமான்கள் ரயிலை இழந்தது) பிரிட்டிஷ் நற்பெயருக்கு ஒரு அடியாகும்.[38] மேஜர் லாரன்ஸ், பிரிட்டிஷ் கௌரவத்தை மீட்டெடுக்க முயன்று, ஒட்டுமொத்த மெட்ராஸ் காரிஸனையும் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் சென்றார். கொலாநுன் ஆற்றங்கரையில் உள்ள தேவிகோட்டை கோட்டையில் ஆங்கிலேயப் படை மிகப் பெரிய தஞ்சை இராணுவத்தால் எதிர்கொண்டது. லாரன்ஸ் கிளைவ் 30 பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் மற்றும் 700 சிப்பாய்கள் கட்டளையை வழங்கினார், கோட்டை மீதான தாக்குதலுக்கு தலைமை தாங்கினார். கிளைவ் இந்த படையை விரைவாக ஆற்றின் குறுக்கே கோட்டையை நோக்கி அழைத்துச் சென்றார், அங்கு சிறிய பிரிட்டிஷ் பிரிவு சிப்பாய்களிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டது மற்றும் தஞ்சை குதிரைப்படையால் சூழப்பட்டது. கிளைவ் ஏறக்குறைய துண்டிக்கப்பட்டார் மற்றும் லாரன்ஸ் அனுப்பிய வலுவூட்டல்கள் நாளைக் காப்பாற்ற வருவதற்கு முன்பே கடற்கரையோரம் கிட்டத்தட்ட இழந்தது. கிளைவின் துணிச்சலான நடவடிக்கை ஒரு முக்கியமான விளைவை ஏற்படுத்தியது: தஞ்சையர்கள் கோட்டையை கைவிட்டனர், அதை ஆங்கிலேயர்கள் வெற்றியுடன் ஆக்கிரமித்தனர். இந்த வெற்றி தஞ்சை ராஜாவை அமைதிப் பேச்சுக்களைத் தொடங்கத் தூண்டியது, இதன் விளைவாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு தேவிகோட்டை மற்றும் அவர்களின் பயணச் செலவுகள் வழங்கப்பட்டது, மேலும் பிரிட்டிஷ் வாடிக்கையாளருக்கு அவரது கோரிக்கையை மறுத்ததற்கு ஈடாக ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டது. லாரன்ஸ் கிளைவின் செயலைப் பற்றி எழுதினார், "அவர் தனது ஆண்டுகளில் இருந்து எதிர்பார்க்கக்கூடியதை விட தைரியமாகவும் தீர்ப்பிலும் நடந்து கொண்டார்."

பயணம் திரும்பியதும், மெட்ராஸை மீட்டெடுக்கும் செயல்முறை முடிந்தது. இராணுவத்தின் விலையைப் பற்றி கவலைப்பட்ட நிறுவன அதிகாரிகள், அதன் அளவைக் குறைத்து, கிளைவ் கேட்டனாக பதவி உயர்வு வழங்க மறுத்தனர். லாரன்ஸ் கிளைவுக்கு செயின்ட் ஜார்ஜ்

கோட்டையில் ஆணையராக ஒரு பதவியை வாங்கினார், இது ஒரு இலாபகரமான போஸ்டிங் (அதன் ஊதியத்தில் அனைத்து விநியோக ஒப்பந்தங்களிலும் கமிஷன்கள் அடங்கும்).

இரண்டாம் கர்நாடகப் போர்:

1748 ஆம் ஆண்டில் ஹைதராபாத் நிஜாம் I ஆசஃப் ஜாவின் மரணம், அவருக்குப் பின் தொடரும் போராட்டத்தைத் தூண்டியது. இது இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது பிரெஞ்சு கவர்னர்-ஜெனரல் டுப்ளேயின் விரிவாக்க நலன்களாலும் மேம்படுத்தப்பட்டது. போட்டி நலன்களுக்கிடையே அதிகார சமநிலையை மேம்படுத்த சிறிய எண்ணிக்கையிலான ஒழுக்கமான ஐரோப்பியப் படைகள் (மற்றும் நன்கு பயிற்சி பெற்ற சிப்பாய்கள்) பயன்படுத்தப்படலாம் என்பதை டுப்ளேக்ஸ் முதல் போரிலிருந்து புரிந்து கொண்டார். மேலும் இந்த யோசனையை தென்னிந்தியாவில் பிரெஞ்சு செல்வாக்கை பெரிதும் விரிவுபடுத்தினார். ஒரு காலத்தில் தஞ்சையின் சிம்மாசனத்தை ஆக்கிரமித்து, கர்நாடக அரியணையைத் தானே தேடிக்கொண்ட நீண்டகால பிரெஞ்சு கூட்டாளியான சந்தா சாஹிப்பை விடுவிக்க பல ஆண்டுகளாக அவர் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். சந்தா சாஹிப் 1740 இல் மராட்டியர்களால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்; 1748 வாக்கில் அவர் காவலில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார் மற்றும் சதாராவில் ஒரு இராணுவத்தை உருவாக்கினார்.

ஆசஃப் ஜா I இறந்தவுடன், அவரது மகன் நசீர் ஜங், ஹைதராபாத் சிம்மாசனத்தைக் கைப்பற்றினார். இருப்பினும் ஆசஃப் ஜா தனது பேரனான முசாபர் ஜங்கை தனது வாரிசாக நியமித்தார். பிஜாப்பூரின் ஆட்சியாளராக இருந்த பேரன், சந்தா சாஹிப்பில் சேர மேற்கு நோக்கி தப்பி ஓடிவிட்டார். டுப்ளேக்ஸ் அனுப்பிய பிரெஞ்சு துருப்புக்களால் அவரது இராணுவமும் பலப்படுத்தப்பட்டது. இந்த படைகள் ஆகஸ்ட் 1749 இல் ஆம்பூர் போரில் அன்வருதீன் முகமது காளை சந்தித்தன; அன்வருதீன் கொல்லப்பட்டார், சந்தா சாஹிப் வெற்றி பெற்று கர்நாடக தலைநகரான ஆற்காட்டில் நுழைந்தார். அன்வருதீனின் மகன் முஹம்மது அலி கான் வாலாஜா, ஆங்கிலேயர்களின் பாதுகாப்பு மற்றும் உதவியை நாடிய திருச்சிக்கு தப்பிச் சென்றார். பிரெஞ்சு உதவிக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில், வெற்றியாளர்கள் அவர்களுக்கு கடலூர் மற்றும் மெட்ராஸ் அருகே ஆங்கிலேயர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் பெயரளவில் உள்ள பகுதிகள் உட்பட பல கிராமங்களை வழங்கினர். ஆங்கிலேயர்கள் முகமது அலி கான் வாலாஜாவுக்கு கூடுதல் ஆயுதங்களை அனுப்பத் தொடங்கினர், மேலும் சந்தா சாஹிப்பை எதிர்த்து நசீர் ஜங்கை களமிறக்க முயன்றனர். நசீர் ஜங் 1750 இல் செஞ்சிக்கு தெற்கே வந்தார், அங்கு அவர் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்களின் ஒரு பிரிவைக் கேட்டு பெற்றார். சந்தா சாஹிப்பின் படைகள் அவர்களைச் சந்திக்க முன்னேறின, ஆனால் ஒரு குறுகிய நீண்ட தூர பீரங்கித் தாக்குதலுக்குப் பிறகு பின்வாங்கின. நாசீர் ஜங் பின்தொடர்ந்து, ஆற்காட்டையும் அவரது மருமகன் முசாபர் ஜங்கையும் கைப்பற்ற முடிந்தது. தொடர்ச்சியான பலனற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் சூழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து, நசீர் ஜங் ஒரு கிளர்ச்சியான சிப்பாயால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இது முசாபர் ஜங் நிஜாம் ஆக்கப்பட்டது.

மற்றும் சந்தா சாஹிப்பை கர்நாடகத்தின் நவாப்பாக உறுதிப்படுத்தியது. இருவரும் பிரெஞ்சு ஆதரவுடன். கிஸ்த்னா ஆற்றின் தெற்கே உள்ள நிஜாமின் பிரதேசங்களின் பிரபுக்கள் மற்றும் ஆட்சியின் தலைப்பில் பிரெஞ்சு உதவிக்காக டுப்ளெக்ஸ் வெகுமதி பெற்றார். அவரது பிரதேசங்கள் "வருட வருமானம் 350,000 ரூபாய்க்கு மேல்" என்று கூறப்பட்டது.

இந்த நிகழ்வுகளில் பலவற்றிற்கு ராபர்ட் கிளைவ் தென்னிந்தியாவில் இல்லை. 1750 இல் கிளைவ் ஒருவித நரம்புக் கோளாறால் பாதிக்கப்பட்டார், மேலும் அவர் குணமடைய வடக்கே வங்காளத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்குதான் அவர் தனது முக்கிய வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியரான ராபர்ட் ஓர்மை சந்தித்து நட்பு கொண்டார். கிளைவ் 1751 இல் மெட்ராஸ் திரும்பினார்.

ஆற்காடு முற்றுகை:

1751 கோடையில், சந்தா சாஹிப் ஆற்காட்டை விட்டு முஹம்மது அலி கான் வாலாஜாவை முற்றுகையிட திருச்சிக்கு சென்றார். இது மதராஸில் உள்ள ஆங்கிலேயர்களை ஒரு ஆபத்தான நிலையில் வைத்தது, ஏனெனில் பிந்தையது அப்பகுதியில் அவர்களின் முக்கிய கூட்டாளிகளில் கடைசியாக இருந்தது. ஸ்டிரிங்கர் லாரன்ஸ் 1750 ஆம் ஆண்டு ஊதியப் பிரச்சினையில் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பியதால், பிரிட்டிஷ் நிறுவனத்தின் இராணுவமும் சில குழப்பத்தில் இருந்தது. மேலும் விரிவடைந்து வரும் பிரெஞ்சு செல்வாக்கு மற்றும் சரிந்து வரும் பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கு ஆகியவற்றின் ஆபத்துகள் குறித்து நிறுவனத்தின் பெரும்பகுதி அலட்சியமாக இருந்தது. முஹம்மது அலிக்கு ஆதரவாக திருச்சியில் இருந்து ஒரு படை அனுப்பப்பட்டபோது பிரிட்டிஷ் இராணுவக் கட்டளையின் பலவீனம் அம்பலமானது, ஆனால் அதன் தளபதியான சுவீஸ் கூலிப்படை, வலிகொண்டபுரத்தில் ஒரு புறக்காவல் நிலையத்தைத் தாக்க மறுத்துவிட்டார். ஆணையாளராகப் படையுடன் சென்ற கிளைவ், முற்றுகையைக் கைவிடும் முடிவைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்தார். அவர் கடலூருக்கு சவாரி செய்தார், மேலும் அவருக்கு ஒரு கேப்டன் கமிஷன் வழங்கப்பட்டால் ஆற்காடு மீதான தாக்குதலுக்கு தலைமை தாங்க தனது சேவைகளை வழங்கினார், இது சந்தா சாஹிப்பை திருச்சினோபோலி முற்றுகையை கைவிட அல்லது அங்குள்ள படையை கணிசமாகக் குறைக்கும் என்று வாதிட்டார்.

மெட்ராஸ் மற்றும் செயின்ட் டேவிட் கோட்டை அவருக்கு 200 ஐரோப்பியர்கள், 300 சிப்பாய்கள் மற்றும் மூன்று சிறிய பீரங்கிகளை மட்டுமே வழங்க முடியும்; மேலும், அவர்களை வழிநடத்திய எட்டு அதிகாரிகளில், நான்கு பேர் கிளைவ் போன்ற பொதுமக்கள், மேலும் ஆறு பேர் நடவடிக்கையில் இருந்ததில்லை. கிளைவ், ஆற்காட்டில் உள்ள சிறிய காரிஸனை ஆச்சரியப்படுத்த வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையில், பல கட்டாய அணிவகுப்புகளை மேற்கொண்டார், சில மிக மழைக்கால சூழ்நிலையில் உட்பட. அவர் ஆச்சரியத்தை அடையத் தவறிய போதிலும், இத்தகைய கடினமான சூழ்நிலையில் அணிவகுப்பு நடத்தப்படுவதைக் கேட்ட காரிஸன், கோட்டையையும் நகரத்தையும் கைவிடத் தீர்மானித்தது; கிளைவ் சுடாமல் ஆற்காட்டை ஆக்கிரமித்தார்.

கோட்டையானது ஒரு மைல் நீளமுள்ள பாழடைந்த சுவருடன் கூடிய ஒரு சலசலப்பான அமைப்பாக இருந்தது (அவரது சிறிய படை திறம்பட மனிதனுக்கு மிகவும் நீளமானது), மேலும் அது நகரத்தின் அடர்த்தியான நிரம்பிய குடியிருப்புகளால் சூழப்பட்டது. அதன் அகழி ஆழமற்றதாகவோ அல்லது வறண்டதாகவோ இருந்தது, மேலும் அதன் சில கோபுரங்கள் பீரங்கி ஏற்றிச் செல்வதற்குப் போதுமான பலமில்லாமல் இருந்தன. களைவ் தான் எதிர்பார்த்த தாக்குதலுக்கு தயாராக தன்னால் முடிந்ததைச் செய்தார். அவர் கோட்டையின் முன்னாள் காரிஸனுக்கு எதிராக ஒரு பயணத்தை மேற்கொண்டார், சில மைல்களுக்கு அப்பால் முகாமிட்டார், இது குறிப்பிடத்தக்க விளைவை ஏற்படுத்தவில்லை. முன்னாள் காரிஸன் 2,000 ஆட்களால் பலப்படுத்தப்பட்டபோது சந்தா சாஹிப் திருச்சினோபோலியிலிருந்து அனுப்பப்பட்டபோது அது செப்டம்பர் 15 அன்று நகரத்தை மீண்டும் ஆக்கிரமித்தது. அன்று இரவு கிளைவ் தனது படையின் பெரும்பகுதியை கோட்டைக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்று முற்றுகையிட்டவர்கள் மீது திடீர் தாக்குதலை நடத்தினார். இருள் காரணமாக, முற்றுகையிட்டவர்களுக்கு கிளைவின் படை எவ்வளவு பெரியது என்று தெரியவில்லை, அவர்கள் பீதியில் ஓடிவிட்டனர்.

அடுத்த நாள், மெட்ராஸிலிருந்து அவர் கோரிய கனரக துப்பாக்கிகள் நெருங்கி வருவதை அறிந்த கிளைவ், அவர்களை கோட்டைக்குள் அழைத்துச் செல்ல தனது காரிஸனின் பெரும்பகுதியை அனுப்பினார். அன்றிரவு அந்த இயக்கத்தைக் கண்ட முற்றுகையாளர்கள் கோட்டையின் மீது தாக்குதல் நடத்தினர். கோட்டையில் 70 பேர் மட்டுமே இருந்த நிலையில், கிளைவ் மீண்டும் தனது சிறிய எண்ணிக்கையை மறைக்க முடிந்தது, மேலும் கோட்டைக்கு எதிரான பல தாக்குதல்கள் வெற்றிகரமாக முறியடிக்கப்பட்டது என்று எதிரிகளுக்கு எதிராக போதுமான குழப்பத்தை விதைத்தார். அன்று காலை துப்பாக்கிகள் வந்தன, சந்தா சாஹிப்பின் ஆட்கள் மீண்டும் பின்வாங்கினர்.

அடுத்த வாரத்தில், சந்தா சாஹிப்பின் மகன் ராசா சாஹிப் தலைமையில் மேலும் 4,000 பேர் பிரெஞ்சுத் துருப்புக்களுடன் ஒரு சிறிய குழுவுடன் வந்துகொண்டிருப்பதை அறிந்த கிளைவ் மற்றும் அவரது ஆட்கள் பாதுகாப்பை மேம்படுத்த தீவிரமாக உழைத்தனர். (இந்த துருப்புக்களில் பெரும்பாலானவை பாண்டிச்சேரியில் இருந்து வந்தன, திருச்சினோபோலி அல்ல, அதனால் கிளைவ் அந்த முற்றுகையை எழுப்ப விரும்பிய விளைவை ஏற்படுத்தவில்லை.) கிளைவ் தனது காவற்படையை சுமார் 300 பேராக குறைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அதற்கு பதிலாக எதிரி இராணுவம் அங்கு செல்ல முடிவு செய்தது. ராசா சாஹிப் ஆற்காட்டை வந்தடைந்தார், செப்டம்பர் 23 அன்று அந்த நகரத்தை ஆக்கிரமித்தார். அன்றிரவு கிளைவ் பிரெஞ்சு பீரங்கிகளுக்கு எதிராக ஒரு துணிச்சலான தாக்குதலைத் தொடங்கி, அவர்களின் துப்பாக்கிகளைக் கைப்பற்ற முயன்றார். இந்த தாக்குதல் கிட்டத்தட்ட அதன் நோக்கத்தில் வெற்றி பெற்றது, ஆனால் எதிரி துப்பாக்கி சுடும் துப்பாக்கி சிறிய பிரிட்டிஷ் படையை கிழித்தபோது தலைகீழாக மாறியது. கிளைவ் தன்னை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் குறிவைத்தார்; ஒரு நபர் அவரை கீழே இழுத்து சுட்டுக்

கொல்லப்பட்டார். இந்த விவகாரம் கடுமையான அடியாக இருந்தது: கிளைவின் 15 பேர் கொல்லப்பட்டனர், மேலும் 15 பேர் காயமடைந்தனர்.

அடுத்த மாதத்தில் முற்றுகையிட்டவர்கள் கோட்டையின் மீது மெதுவாக தங்கள் பிடிகளை இறுக்கினர். க்ளைவின் ஆட்கள் அடிக்கடி துப்பாக்கி சுடும் தாக்குதல்கள் மற்றும் நோய்களுக்கு ஆளாகினர், காரிஸனின் எண்ணிக்கையை 200 ஆகக் குறைத்தார்கள். சுமார் 6,000 மராத்தியப் படைகள் அவருக்கு நிவாரணம் வழங்குவதை நம்பியிருந்தன, ஆனால் அவர்கள் தொடர்வதற்கு முன் பணம் செலுத்துவதற்காகக் காத்திருப்பதை அறிந்து அவர் மனம் நெகிழ்ந்தார். இந்தப் படையின் அணுகுமுறை ராசா சாஹிப்பை கிளைவ் சரணடையக் கோரத் தூண்டியது; கிளைவின் பதில் உடனடியாக நிராகரிக்கப்பட்டது. மேலும் அவர் ராசா சாஹிப்பை மேலும் அவமானப்படுத்தினார், மேலும் அவர் தனது துருப்புக்களை பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டிற்கு எதிராக அனுப்புவதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். நவம்பர் 14 அன்று கோட்டைக்கு எதிராக ராசா சாஹிப் ஒரு முழுமையான தாக்குதலைத் தொடங்கியபோது முற்றுகை இறுதியாக முக்கியமான நிலையை அடைந்தது. கிளைவின் சிறிய படை தனது அமைதியை நிலைநாட்டியது, மேலும் கோட்டையின் சுவர்களுக்கு வெளியே கொலைக் களங்களை நிறுவியது. அங்கு தாக்குதல் நடத்தியவர்கள் நுழைய முயன்றனர். பல நூற்றுக்கணக்கான தாக்குதல்காரர்கள் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் பலர் காயமடைந்தனர், அதே நேரத்தில் கிளைவின் சிறிய படை நான்கு பிரிட்டிஷ் மற்றும் இரண்டு சிப்பாய் உயிரிழப்புகளை சந்தித்தது.

வரலாற்றாசிரியர் தாமஸ் பாபிங்டன் மெக்காலே முற்றுகையின் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எழுதினார் ... தற்காப்பு நடத்த வேண்டிய தளபதி ... ஐந்து மற்றும் இருபது வயது இளைஞன், புத்தகக் காப்பாளராக வளர்க்கப்பட்ட ... கிளைவ் ... அவரது ஏற்பாடுகளைச் செய்து, களைப்பினால் களைத்துப்போய், படுக்கையில் தன்னைத் தூக்கி எறிந்தார். அவர் அலாரத்தால் விழித்தெழுந்தார், உடனடியாக அவரது பதவியில் இருந்தார் ... மூன்று அவநம்பிக்கையான தொடக்கங்களுக்குப் பிறகு, முற்றுகையிட்டவர்கள் பள்ளத்திற்குப் பின்னால் ஓய்வு பெற்றனர். போராட்டம் சுமார் ஒரு மணி நேரம் நீடித்தது ... காரிஸன் ஐந்து அல்லது ஆறு பேரை மட்டுமே இழந்தது.

முற்றுகையின் போது அவரது நடத்தை க்ளைவை ஐரோப்பாவில் பிரபலமாக்கியது. பிரதம மந்திரி வில்லியம் பிட் தி எல்டர், எந்த முறையான இராணுவப் பயிற்சியும் பெறாத கிளைவ், "சொர்க்கத்தில் பிறந்த ஜெனரல்" என்று விவரித்தார், அவரது ஆரம்பகால தளபதி மேஜர் லாரன்ஸின் தாராளமான பாராட்டுக்கு ஒப்புதல் அளித்தார். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இயக்குநர்கள் நீதிமன்றம் அவருக்கு 700 பவுண்டுகள் மதிப்புள்ள வாளை வாக்களித்தது, லாரன்ஸும் இதேபோல் கௌரவிக்கப்படாவிட்டால் அதைப் பெற மறுத்தார்.

கிளைவ் மற்றும் மேஜர் லாரன்ஸ் பிரச்சாரத்தை ஒரு வெற்றிகரமான முடிவுக்கு கொண்டு வர முடிந்தது. 1754 ஆம் ஆண்டில், தற்காலிக கர்நாடக ஒப்பந்தங்களில் முதன்மையானது, மெட்ராஸ் நிறுவனத் தலைவரான தாமஸ் சாண்டர்ஸ் மற்றும் டூப்ளெக்லை இடம்பெயர்ந்த

பிரெஞ்சு தளபதியான சார்லஸ் கோடேஹூ இடையே கையெழுத்தானது. முகமது அலி கான் வாலாஜா நவாப்பாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார், மேலும் இரு நாடுகளும் தங்கள் உடைமைகளை சமன் செய்ய ஒப்புக்கொண்டன. 1756 இல் மீண்டும் போர் வெடித்தபோது, வங்காளத்தில் கிளைவ் இல்லாதபோது, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வடக்கு மாவட்டங்களில் வெற்றிகளைப் பெற்றனர், மேலும் முகமது அலி கான் வாலாஜாவின் முயற்சிகள் அவர்களைக் குடியேற்றங்களிலிருந்து விரட்டியது. பாரிஸ் உடன்படிக்கை (1763) முகமது அலி கான் வாலாஜாவை கர்நாடகத்தின் நவாப்பாக முறைப்படி உறுதிப்படுத்தியது. இந்த நடவடிக்கை மற்றும் அதிகரித்த பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கின் விளைவாக 1765 ஆம் ஆண்டில் தில்லி பேரரசரிடமிருந்து ஒரு ஃபிர்மான் (ஆணை) தென்னிந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் உடைமைகளை அங்கீகரித்தது.

மார்கரெட் மாஸ்கெலின் தனது உருவப்படத்தின் மீது காதல் கொண்டதாகக் கூறப்படும் கிளைவ்வைக் கண்டுபிடிக்கப் புறப்பட்டார். அவள் வந்தபோது கிளைவ் ஒரு தேசிய வீராங்கனை. அவர்கள் 1753 பிப்ரவரி 18 அன்று (அப்போதைய) சென்னை செயின்ட் மேரி தேவாலயத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டனர். பின்னர் அவர்கள் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பினர்.

1754 முதல் 1755 வரை இரண்டு உறுப்பினர்களைத் திரும்பப் பெற்ற செயின்ட் மைக்கேல்ஸின் கார்ன்வால் ரோட்டன் பரோவின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் கிளைவ் சுருக்கமாக அமர்ந்தார். அவரும் அவரது சக ஊழியர் ஜான் ஸ்டீபன்சனும் பின்னர் தோற்கடிக்கப்பட்ட எதிரிகளான ரிச்சர்ட் ஹஸ்ஸி மற்றும் சைமன் லூட்ரெல் ஆகியோரின் மனுவால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர்.

இந்தியாவிற்கு இரண்டாவது பயணம் (1755-1760):

ஜூலை 1755 இல், கடலூரில் உள்ள செயின்ட் டேவிட் கோட்டையின் துணை ஆளுநராக செயல்பட கிளைவ் இந்தியா திரும்பினார். போர்ட் எலிசபெத் அருகே அவரது கான்வாயின் முன்னணிக் கப்பலான டாடிங்டன் சிதைந்ததால், 33,000 பவுண்டுகள் (2021 இல் £5,500,000 க்கு சமம்) மதிப்புள்ள கிளைவின் தங்க நாணயங்களின் பெட்டியை இழந்ததால், அவர் வழியில் கணிசமான செல்வத்தை இழந்த பிறகு வந்தார். ஏறக்குறைய 250 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1998 இல், கிளைவின் புதையல் பெட்டியிலிருந்து சட்டவிரோதமாக மீட்கப்பட்ட நாணயங்கள் விற்பனைக்கு வழங்கப்பட்டன, மேலும் 2002 ஆம் ஆண்டில் நீடித்த சட்டச் சண்டைக்குப் பிறகு நாணயங்களின் ஒரு பகுதி தென்னாப்பிரிக்க அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.

இப்போது பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் லெப்டினன்ட்-கர்னலாக பதவி உயர்வு பெற்ற கிளைவ், மராட்டிய அட்மிரல் துலோஜி ஆங்க்ரேவின் கோட்டையான கெரியா கோட்டையை கைப்பற்றுவதில் பங்குகொண்டார். இந்த நடவடிக்கைக்கு அட்மிரல் ஜேம்ஸ் வாட்சன் தலைமை தாங்கினார் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களிடம் பல கப்பல்கள் இருந்தன, சில அரசு படைகள் மற்றும் சில மராட்டிய கூட்டாளிகள். பிரிட்டிஷ் மற்றும் மராட்டிய கூட்டுப் படைகளின் அபரிமிதமான பலம் சில

இழப்புகளுடன் போரில் வெற்றி பெற்றது. ஒரு கடற்படை அறுவை சிகிச்சை நிபுணர், எட்வர்ட் இவ்ஸ், அந்த நேரத்தில் வழக்கப்படி வெற்றி பெற்ற படைகளுக்குப் பங்கிட்ட புதையலின் எந்தப் பகுதியையும் கிளைவ் எடுக்க மறுத்துவிட்டார் என்று குறிப்பிட்டார்.

கல்கத்தா வீழ்ச்சி மற்றும் மீண்டும் கைப்பற்றுதல் (1756-57):

இந்த நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்து கிளைவ் செயின்ட் டேவிட் கோட்டையில் உள்ள தனது பதவிக்கு சென்றார், அங்கு அவர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு இரட்டை பேரழிவுகள் பற்றிய செய்திகளைப் பெற்றார். 1756 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், சிராஜ் உத்-தௌலா தனது தாத்தா அலிவர்தி கானுக்குப் பிறகு வங்காளத்தின் நவாப் ஆனார். ஜான் மாதத்தில், புதிய நவாப் காசிம்பஜாரில் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்கியதாகவும், சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஜான் 20 அன்று கல்கத்தாவில் உள்ள கோட்டையைக் கைப்பற்றியதாகவும் கிளைவ் செய்தியைப் பெற்றார். கல்கத்தாவின் வீழ்ச்சியால் நிறுவனத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்புகள் முதலீட்டாளர்களால் £2,000,000 என மதிப்பிடப்பட்டது (2021ல் £320,000,000 க்கு சமமானதாகும். பிடிபட்ட ஆங்கிலேயர்கள், கல்கத்தாவின் கருந்துளை எனப் புகழ் பெற்ற தண்டனைக் கூடத்தில் வைக்கப்பட்டனர். கோடை வெப்பம் திணறும்போது 64 கைதிகளில் 43 பேர் மூச்சுத்திணறல் அல்லது வெப்பப் பக்கவாதத்தால் இறந்ததாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கருந்துளை பிரிட்டனில் பிரபலமடைந்த நிலையில், நவாபுக்கு இந்தச் சம்பவம் பற்றித் தெரியுமா என்பது விவாதத்திற்குரியது.

1756 கிறிஸ்துமஸிற்குள், நவாப்பிற்கு இராஜதந்திர கடிதங்களுக்கு எந்த பதிலும் கிடைக்காததால், அட்மிரல் சார்லஸ் வாட்சன் மற்றும் கிளைவ் நவாபின் இராணுவத்தை தாக்கி அவரை பலவந்தமாக கல்கத்தாவிலிருந்து வெளியேற்ற அனுப்பப்பட்டனர். அட்மிரல் வாட்சன் கடலில் இருந்து வெடிகுண்டு வீசும்போது கிளைவ் தரை வழியாக அணுகிய பாஜ்-பாஜ் கோட்டை அவர்களின் முதல் இலக்கு. குறைந்தபட்ச பிரிட்டிஷ் உயிரிழப்புகளுடன் கோட்டை விரைவாக எடுக்கப்பட்டது. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, 2 ஜனவரி 1757 அன்று, கல்கத்தாவும் இதேபோல் எளிதாகக் கைப்பற்றப்பட்டது.

ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் கழித்து, 3 பிப்ரவரி 1757 அன்று, கிளைவ் நவாப்பின் இராணுவத்தை எதிர்கொண்டார். இரண்டு நாட்களுக்கு, கல்கத்தாவிற்கு கிழக்கே ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுக்க, இராணுவம் கிளைவ் முகாமைக் கடந்தது. பிரித்தானியப் படைகளில் பணியாற்றிய சர் ஜர் கூட், எதிரியின் பலத்தை 40,000 குதிரைப்படை, 60,000 காலாட்படை மற்றும் முப்பது பீரங்கி என மதிப்பிட்டார். ஏறத்தாழ 540 பிரிட்டிஷ் காலாட்படை, 600 ராயல் கடற்படை மாலுமிகள், 800 உள்ளூர் சிப்பாய்கள், பதினான்கு களத்துப்பாக்கிகள் மற்றும் குதிரைப்படை இல்லாத கிளைவ் படையை விட இது மிகையான மதிப்பீட்டை அனுமதித்தது. 1757 பிப்ரவரி 5 அதிகாலையில் பிரிட்டிஷ் படைகள் நவாப்பின் முகாமைத் தாக்கின. அதிகாரப்பூர்வமற்ற முறையில் 'கல்கத்தா காண்ட்லெட்' என்று அழைக்கப்படும் இந்தப் போரில், அனைத்துப் பக்கங்களிலிருந்தும் கடுமையான துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தப்பட்ட போதிலும், கிளைவ் தனது சிறிய படையை முழு நவாப்பின் முகாம் வழியாகச்

சென்றார். நண்பகலில், கிளைவ் படை முற்றுகையிடும் முகாமை உடைத்து, வில்லியம் கோட்டைக்கு பாதுகாப்பாக வந்து சேர்ந்தது. தாக்குதலின் போது, பிரிட்டிஷ் தாக்குதல் நடத்தியவர்களில் பத்தில் ஒரு பகுதியினர் உயிரிழந்தனர். (கிளைவ் தனது இழப்புகளை 57 பேர் கொல்லப்பட்டதாகவும், 137 பேர் காயமடைந்ததாகவும் தெரிவித்தார்.) தொழில்நுட்ப ரீதியாக இராணுவ அடிப்படையில் வெற்றி இல்லை என்றாலும், திடீர் பிரிட்டிஷ் தாக்குதல் நவாப்பை மிரட்டியது. அவர் கிளைவ் உடன் ஒப்பந்தம் செய்ய முயன்றார், மேலும் பிப்ரவரி 9 அன்று கல்கத்தாவின் கட்டுப்பாட்டை சரணடைந்தார், கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திற்கு ஏற்பட்ட சேதங்களுக்கு இழப்பீடு வழங்குவதாகவும் அதன் சலுகைகளை மீட்டெடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தார்.

சிராஜ் உத் தெளலாவுடன் போர்:

பிரிட்டனும் பிரான்சும் மீண்டும் ஒருமுறை போரில் ஈடுபட்டதால், கிளைவ் சந்தன்நகரின் பிரெஞ்சு காலனிக்கு எதிராக ஆற்றின் வழியாக கடற்படையை அனுப்பினார், அவர் அதை தரைவழியாக முற்றுகையிட்டார். பாண்டிச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள முந்தைய பிரெஞ்சு குடியேற்றத்தை கைப்பற்றியதால், காலனியை கைப்பற்ற ஒரு வலுவான ஊக்கம் இருந்தது, £130,000 (2021 இல் 18,500,000 க்கு சமம்) மதிப்புள்ள ஒருங்கிணைந்த படைகளுக்கு பரிசுகள் கிடைத்தன.[16] முற்றுகைக்கு ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, நவாப் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு உதவ முயன்றார். நவாபின் நீதிமன்றத்தின் சில அதிகாரிகள் அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஒரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கினர். நவாபின் தளபதியான மிர் ஜாபர் என்று அழைக்கப்படும் ஜாபர் அலி கான் சதிகாரர்களுக்கு தலைமை தாங்கினார். அட்மிரல் வாட்சன், கவர்னர் டிரேக் மற்றும் திரு. வாட்ஸ் ஆகியோருடன், கிளைவ் ஒரு மனிதனின் ஒப்பந்தத்தை மேற்கொண்டார், அதில் வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒடிசாவின் வைஸ்ராய் அலுவலகத்தை மிர் ஜாபருக்கு வழங்க ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது, அவர், 000 1,000,000 செலுத்தவிருந்தார் (2021 ஆம் ஆண்டில், 000 140,000,000 க்கு சமம்.) கல்கத்தாவில் அதன் இழப்புகள் மற்றும் அதன் துருப்புக்களின் செலவுக்காக நிறுவனத்திற்கு, £500,000 (2021 இல் £70,000,000 க்கு சமம்) கல்கத்தாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் குடிமக்களுக்கு, £200,000 (£200,500 க்கு சமமான £200,500, வசிப்பவர்கள்) 70,000 (2021 இல் £10,000,000 க்கு சமம்) அதன் ஆர்மேனிய வணிகர்களுக்கு.

கிளைவ் மிர் ஜாபர் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுக்கு இடையே ஒரு முகவராக உமிசந்த் என்ற பணக்கார பெங்காலி வர்த்தகரைப் பயன்படுத்தினார். ஒப்பந்தத்திலேயே £300,000 (2021ல் £47,500,000க்கு சமம்) உத்தரவாதமளிக்கப்படாவிட்டால் கிளைவ்வைக் காட்டிக் கொடுப்பதாக உமிசந்த் மிரட்டினார். அவரை ஏமாற்ற ஒரு கற்பனையான ஒப்பந்தம் அவருக்கு இந்த விளைவுக்கான ஒரு ஓரத்துடன் காட்டப்பட்டது. அட்மிரல் வாட்சன் அதில் கையெழுத்திட மறுத்துவிட்டார். கிளைவ் பின்னர் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் பதவி நீக்கம் செய்தார், "அவரது நினைவின்படி, அதை எடுத்துச் சென்ற மனிதனுக்கு அவர் தனது பெயரில் கையெழுத்திட அனுமதி அளித்தார்; அவரது எஜமானர் அதை ஒருபோதும் இரகசியப்படுத்தவில்லை; அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் அது உத்தரவாதம் என்று அவர் நினைக்கிறார். , மேலும் நூறு முறை அதை மீண்டும்

செய்வேன்; அதைச் செய்வதில் அவருக்கு எந்த ஆர்வமும் இல்லை, மேலும் ஒரு மோசமான மனிதனின் எதிர்பார்ப்புகளை ஏமாற்றும் வடிவமைப்புடன் அதைச் செய்தார்."

பிளாசி:

1757 ஆம் ஆண்டின் வெப்பமான பருவம் முழுவதும் வங்காள நவாப்பின் பேச்சுவார்த்தையில் கழிந்தது. ஜூன் நடுப்பகுதியில் கிளைவ் தனது அணிவகுப்பை சந்தன்நகரில் இருந்து தொடங்கினார், ஆங்கிலேயர்கள் படகுகளில் மற்றும் சிப்பாய்களுடன் ஹூக்ளி ஆற்றின் வலது கரையில். மழைக்காலத்தில், ஹூக்ளிக்கு வடக்கே கங்கையின் நிரம்பி மூன்று நீரோடைகள் மூலம் உணவளிக்கப்படுகிறது, இது வெப்பமான மாதங்களில் கிட்டத்தட்ட வறண்டதாக இருக்கும். பாகீரதியின் இடது கரையில், சந்தர்நாகூருக்கு மேலே 100 மைல்கள் (160 கிமீ) தொலைவில், வங்காளத்தின் முகலாய வைஸ்ராய்களின் தலைநகரான முர்ஷிதாபாத் உள்ளது. சில மைல்கள் கீழே பிளாசி வயல் உள்ளது, பின்னர் ஒரு பரந்த மா மரங்கள்.

1757 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 21 ஆம் தேதி, பருவமழையின் முதல் வெடிப்பின் நடுவில், கிளைவ் பிளாசிக்கு எதிரே உள்ள கரைக்கு வந்தார். அவரது முழு இராணுவமும் 1,100 ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் 2,100 சிப்பாய் துருப்புக்கள், ஒன்பது களப் பகுதிகளுடன். நவாப் 18,000 குதிரை, 50,000 அடி மற்றும் 53 கனரக ஆயுதங்களை வரைந்தார், அவை பிரெஞ்சு பீரங்கிகளால் சேவை செய்யப்பட்டன. கிளைவ் தனது வாழ்க்கையில் ஒருமுறை தயங்கி, பதினாறு அதிகாரிகளைக் கொண்ட ஒரு குழுவைக் கூட்டி முடிவெடுத்தார், அவர் கூறியது போல், "நமது தற்போதைய சூழ்நிலையில், உதவி இல்லாமல், நம் சொந்த அடிமட்டத்தில், நவாபைத் தாக்குவது விவேகமானதா, அல்லது ஏதேனும் ஒரு நாட்டின் (இந்திய) சக்தி சேரும் வரை நாம் காத்திருக்க வேண்டும். தாமதத்திற்கு வாக்களித்த ஒன்பது பேருக்கு கிளைவ் தானே தலைமை தாங்கினார்; மேஜர் ஐர் கூட் உடனடியாக தாக்குதலுக்கு ஆலோசனை வழங்கிய ஏழு பேருக்கும் தலைமை தாங்கினார். ஆனால், அவரது தைரியம் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டதாலோ, அல்லது மிர் ஜாபரிடமிருந்து பெறப்பட்ட கடிதத்தின் காரணமாகவோ, கிளைவ் முதலில் தனது மனதை மாற்றிக்கொண்டு மேஜர் ஐர் கூடுடன் தொடர்பு கொண்டார். மெக்காலே பின்பற்றிய ஒரு பாரம்பரியம், சில மரங்களின் நிழலின் கீழ் ஒரு மணிநேரம் சிந்தனையில் செலவழித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது, அதே நேரத்தில் அவர் உலகின் தீர்க்கமான போர்களில் ஒன்றை நிரூபிக்க வேண்டிய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தார். இன்னொன்று, சர் ஆல். பிரட்லியாலின் வசனமாக மாற்றப்பட்டது, அவரது தீர்மானத்தை ஒரு கனவின் விளைவாக சித்தரிக்கிறது. எப்படியிருந்தாலும், பின்வாங்கினாலும் அல்லது தாமதமாக இருந்தாலும் கூட, ஆற்காட்டைப் பெற்ற மற்றும் கல்கத்தாவில் வெற்றி பெற்ற கோடு மற்றும் வெறித்தனத்தை நம்புவதற்கு அவர் ஒரு சிப்பாயாக சிறப்பாக செயல்பட்டார்.

பலத்த மழைக்குப் பிறகு, கிளைவின் 3,200 ஆட்களும் ஒன்பது துப்பாக்கிகளும் ஆற்றைக் கடந்து தோப்பு மற்றும் அதன் நீர் தொட்டிகளைக் கைப்பற்றினர், அதே நேரத்தில் கிளைவ் தனது தலைமையகத்தை வேட்டையாடும் விடுதியில் நிறுவினார். ஜூன் 23 அன்று, நிச்சயதார்த்தம்

நடந்தது மற்றும் நாள் முழுவதும் நீடித்தது. இதன் போது குறிப்பிடத்தக்க சிறிய உண்மையான சண்டை நடந்தது. நவாபின் பீரங்கிகளுக்கான துப்பாக்கி குண்டுகள் மழையிலிருந்து நன்கு பாதுகாக்கப்படவில்லை. அது அந்த பீரங்கிகளை செயலிழக்கச் செய்தது. 40 பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மற்றும் அவர்கள் பணிபுரிந்த துப்பாக்கிகளைத் தவிர, பிரிட்டிஷ் பீரங்கிக்கு (மழை பெய்த பிறகு) பதிலளிப்பதில் இந்தியத் தரப்பால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை, இது 39 வது படைப்பிரிவுடன், புரவலரை சிதறடித்து, 500 பேரை இழந்தது. கிளைவ் ஏற்கனவே வங்காளத்தில் உள்ள ஜகத் சேத் மற்றும் மிர் ஜாபர் உள்ளிட்ட உயர்குடிகளுடன் ஒரு ரகசிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். கிளைவ், மேஜர் கில்பாட்ரிக் கைக் கட்டுப்படுத்தினார், ஏனெனில் அவர் மிர் ஜாபரின் மதுவிலக்கை நம்பினார். மிர் ஜாபர் தனது எஜமானருக்கு செய்த துரோகத்தின் மீதான நம்பிக்கையில் அவர் முழுமையாக நியாயப்படுத்தப்பட்டார், ஏனெனில் அவர் நவாபின் இராணுவத்தின் பெரும்பகுதியை போர்க்களத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்று, அவரது தோல்வியை உறுதி செய்தார்.

கிளைவ் எந்த ஐரோப்பிய துருப்புக்களையும் இழக்கவில்லை; மொத்தத்தில் 22 சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் 50 பேர் காயமடைந்தனர். இந்த போரில் கிளைவ் இப்போது சிறப்பாக நினைவுகூரப்படுகிறார் என்பது பல வழிகளில் ஆர்வமாக உள்ளது, இது முக்கியமாக சண்டை அல்லது அற்புதமான இராணுவ தந்திரங்கள் மூலம் அல்லாமல் எதிர்ப்பை அடிபணியச் செய்வதன் மூலம் வென்றது. அது வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் இராணுவ மேலாதிக்கத்தை நிறுவிய போதிலும், சில சமயங்களில் கூறப்படுவது போல், மேல் இந்தியாவின் மீது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டை அது பாதுகாக்கவில்லை. அது ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1764 இல் நடந்த பக்சர் போரில், சர் ஹெக்டர் மன்ரோ முகலாய பேரரசர் மற்றும் அவரது நவாப் ஆகியோரின் கூட்டுப் படைகளை மிகவும் நெருக்கமாகப் போராடியதில் தோற்கடித்தார்.

சிராஜ் உத் தெளலா தன்னால் இயன்ற செல்வத்தைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு ஒட்டகத்தில் ஏறி வயலில் இருந்து தப்பி ஓடினார். அவர் விரைவில் மீர் ஜாபரின் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டார், பின்னர் கொலையாளி முகமதி பெக் என்பவரால் தூக்கிலிடப்பட்டார். கிளைவ் முர்ஷிதாபாத்தில் நுழைந்து மிர் ஜாபரை நவாப்பாக நிறுவினார். அவருடைய துரோகத்திற்கு முன்பே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விலை. கிளைவ் கருவூலத்தின் மூலம் 1,500,000 (2021 இல் 210,000,000 க்கு சமம்) ஸ்டெர்லிங்கின் மதிப்புள்ள ரூபாய்கள், தங்கம் மற்றும் வெள்ளித் தட்டு, நகைகள் மற்றும் பணக்காரப் பொருட்களுக்கு இடையே எடுத்துச் செல்லப்பட்டார், மேலும் அவர் என்ன கேட்பார் என்று கேட்டார். கிளைவ் 160,000 (2021 இல் 22,800,000 க்கு சமம்) எடுத்தார், அதே நேரத்தில் 500,000 (2021 இல் 70,000,000 க்கு சமம்) 500,000 (70,000,000) கிழக்கு இந்தியா மற்றும் கடற்படைக்கு 20 பங்காக வழங்கப்பட்டது. (2021 இல் 3,400,000 க்கு சமம்) நிறுவனத்தின் குழுவின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும், அத்துடன் ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொது இழப்பீடும்.

இந்த செல்வத்தைப் பிரித்தெடுப்பதில் கிளைவ் நிறுவனத்தால் முழுமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட பயன்பாட்டைப் பின்பற்றினார், இருப்பினும் இது எதிர்கால ஊழலுக்கு ஆதாரமாக இருந்தது, பின்னர் அதை சரிசெய்வதற்காக கிளைவ் மீண்டும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

நிறுவனமே ஒரு வருடத்திற்கு 100,000 (2021 இல் 14,300,000 க்கு சமம்) வருவாயைப் பெற்றது, மேலும் அதன் இழப்புகள் மற்றும் இராணுவ செலவினங்களுக்கான பங்களிப்பு 1,500,000 ஸ்டெர்லிங் (210,000,000,000 க்கு சமம்). கல்கத்தாவிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் உள்ள நிறுவனத்தின் நிலங்களை வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு, 27,000 (2021 இல் 3,900,000 க்கு சமம்) வாழ்நாள் முழுவதும் அவருக்கு வழங்குவதன் மூலம் கிளைவ் மீதான கடனை மீர் ஜாபர் மேலும் தள்ளுபடி செய்தார். £70,000 (2021 இல் 10,000,000 க்கு சமம்) களைவ் இராணுவத்திற்காக அர்ப்பணித்தார்.

காண்டோர் போர்:

சிவில் நிர்வாகத்தில் பிஸியாக இருந்தபோது, கிளைவ் தனது இராணுவ வெற்றியை தொடர்ந்து பின்பற்றினார். அவர் கிட்டத்தட்ட பெனாரஸ் வரை பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் பின்தொடர்வதற்காக மேஜர் கூடை அனுப்பினார். அவர் கர்னல் ஃபோர்டை விசாகப்பட்டம் மற்றும் மெட்ராஸின் வடக்கு மாவட்டங்களுக்கு அனுப்பினார், அங்கு ஃபோர்டு காண்டோர் போரில் (1758) வெற்றி பெற்றார். இது ப்ரும் "இராணுவ சாதனையில் மிகச் சிறந்த செயல்களில் ஒன்று" என்று உச்சரித்தார்.

முகலாயர்களுடன் தொடர்பு

கிளைவ் முகலாயருடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டார், முதன்முறையாக, ஒரு சந்திப்பு அவரது பிற்கால வாழ்க்கையில் பயனுள்ளதாக இருக்கும். இளவரசர் அலி கௌஹர், அவரது தந்தை, முகலாய பேரரசர் II ஆலம்கீர், அபகரிப்பு விஜியர் இமாத்-உல்-முல்க் மற்றும் அவரது மராட்டிய கூட்டாளி சதாசிவ்ராவ் பாவ் ஆகியோரால் கொலை செய்யப்பட்ட பின்னர் டெல்லியில் இருந்து தப்பினார்.

இளவரசர் அலி கௌஹரை அவாத்தின் நவாப் ஷாஜா-உத்-தௌலா வரவேற்றுப் பாதுகாத்தார். 1760 ஆம் ஆண்டில், பீகார், ஒடிசா மற்றும் வங்காளத்தின் சில பகுதிகள் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்ற பிறகு, அலி கௌஹர் மற்றும் அவரது 30,000 முகலாய இராணுவம் முகலாயப் பேரரசுக்கு கிழக்கு சுபாக்களின் செல்வத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்காக மீர் ஜாஃபர் மற்றும் நிறுவனத்தைத் தூக்கியெறிய எண்ணியது. அலி கௌஹருடன் முஹம்மது குலி கான், ஹிதாயத் அலி, மீர் அப்சல், காதிம் ஹுசைன் மற்றும் குலாம் ஹுசைன் தபதாபாய் ஆகியோர் இருந்தனர். அவர்களின் படைகள் ஷாஜா-உத்-தௌலா மற்றும் நஜிப்-உத்-தௌலாவின் படைகளால் வலுப்படுத்தப்பட்டன. முகலாயர்களுடன் ஜீன் லா மற்றும் 200 பிரெஞ்சுக்காரர்களும் இணைந்தனர், மேலும் ஏழாண்டுப் போரின் போது ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்தனர்.

இளவரசர் அலி கௌஹர் வெற்றிகரமாக பாட்னா வரை முன்னேறினார், பின்னர் அவர் 40,000 க்கும் அதிகமான இராணுவத்துடன் முகலாயர்களின் உறுதியான எதிரியான ராம்நாரியனைக் கைப்பற்ற அல்லது கொல்வதற்காக முற்றுகையிட்டார். மீர் ஜாபர் தனது கூட்டாளியின் மறைவுக்கு மிகவும் பயந்தார் மற்றும் ராம்நாரியனை விடுவித்து பாட்னாவை மீட்டெடுக்க தனது சொந்த மகன்

மீராணை அனுப்பினார். மிர் ஜாஃபர் ராபர்ட் கிளைவின் உதவியையும் கோரினார், ஆனால் இளவரசர் அலி கௌஹரின் இராணுவத்தை தோற்கடித்து சிதறடித்தவர் மேஜர் ஜான் கைலாட்.

டச்சு ஆக்கிரமிப்பு:

கிளைவ் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் போரிடுவதில் ஆர்வமாக இருந்தபோது, சந்தர்நாகூருக்கு வெகு தொலைவில் உள்ள சின்சுராவில் உள்ள புறக்காவல் நிலையத்தின் டச்சு இயக்குநர்கள், தங்கள் செல்வாக்கை விரிவுபடுத்துவதற்கான வாய்ப்பைக் கண்டு, சின்சுராவுக்கு கூடுதல் படைகளை அனுப்ப ஒப்புக்கொண்டனர். பிரிட்டனும் டச்சுக் குடியரசும் முறையாகப் போரில் ஈடுபடவில்லை என்ற போதிலும், ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட ஐரோப்பிய மற்றும் மலாய் துருப்புக்களைக் கொண்ட ஏழு கப்பல்கள் கொண்ட டச்சுக் கடற்படை படேவியாவிலிருந்து வந்து அக்டோபர் 1759 இல் ஹூக்ளி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தை வந்தடைந்தது, அதே சமயம் மிர் ஜாஃபர், வங்காள நவாப், கல்கத்தாவில் கிளைவைச் சந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் கல்கத்தாவிற்கு வெளியே உள்ள சின்தூராவில் பிரிட்டிஷ் மற்றும் உள்ளூர் துருப்புக்களின் கலவையான படையை சந்தித்தனர். கர்னல் பிரான்சிஸ் ஃபோர்டின் கீழ் ஆங்கிலேயர்கள், சின்சுரா போரில் டச்சுக்காரர்களை தோற்கடித்து, அவர்களை பின்வாங்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினர். நவம்பர் 24 அன்று ஒரு தனி கடற்படை போரில் டச்சுக்காரர்கள் துருப்புக்களை வழங்க பயன்படுத்திய கப்பல்களை ஆங்கிலேயர்கள் ஈடுபடுத்தி தோற்கடித்தனர். இவ்வாறு அம்போய்னாவின் படுகொலைக்கு கிளைவ் பழிவாங்கினார் - அவர் தனது புகழ்பெற்ற கடிதத்தை எழுதிய சந்தர்ப்பம்; "அன்புள்ள ஃபோர்டே, உடனடியாக அவர்களுடன் சண்டையிடுங்கள்; நான் நாளை உங்களுக்கு கவுன்சில் உத்தரவை அனுப்புகிறேன்."

இதற்கிடையில், கிளைவ் ஒரு ஐரோப்பிய மாதிரிக்குப் பிறகு, சிப்பாய் இராணுவத்தின் அமைப்பு மற்றும் பயிற்சியை மேம்படுத்தினார், மேலும் முகலாயப் பேரரசின் மேல் பகுதிகளைச் சேர்ந்த பல முஸ்லிம்களை அதில் சேர்த்தார். அவர் கல்கத்தாவை மீண்டும் பலப்படுத்தினார். 1760 ஆம் ஆண்டில், நான்கு வருட கடின உழைப்புக்குப் பிறகு, அவரது உடல்நிலை மாறியது, அவர் இங்கிலாந்து திரும்பினார். "அது தோன்றியது", "ஆன்மா வங்காள அரசாங்கத்தை விட்டு வெளியேறுவது போல்" என்று அந்த இடத்திலேயே ஒரு சமகாலத்தவர் எழுதினார். சென்னையிலிருந்த அவரது பெயரளவிலான மேலதிகாரிகள் அவரைத் தங்கள் உதவிக்கு திரும்ப அழைக்க முற்பட்ட நேரத்தில், அவர் முறையாக வங்காளத்தின் ஆளுநராக இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால் மாகாணத்தின் முக்கியத்துவத்தை அதன் செழுமையான டெல்டா, வலிமைமிக்க ஆறுகள் மற்றும் மக்கள்தொகைக்கு தனது முதல் வருகையின் போது கூட அவர் உணர்ந்திருந்தார். கிளைவ் சில திறமையான துணை அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார், குறிப்பாக இளம் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ், பிளாசிக்கு ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, நவாபின் நீதிமன்றத்தில் குடியுரிமை பெற்றார்.

பிளாசியின் நீண்ட கால விளைவு வங்காளத்தின் மீது மிகப் பெரிய வருவாய்ச் சுமையை ஏற்படுத்தியது. இராணுவ பிரச்சாரங்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காக விவசாயிகளிடமிருந்து அதிகபட்ச வருவாயைப் பெற நிறுவனம் முயன்றது, மேலும் அதன் அதிகாரிகளிடையே ஊழல் பரவலாக இருந்தது. 2.8 கோடி ரூபாய் (3 மில்லியன் பவுண்டுகள்) இழப்பீட்டுத் தொகையாக நிறுவனத்தின் கோரிக்கையால் காலியாகியிருந்த தனது கருவூலத்தை நிரப்புவதற்காக மிர் ஜாஃபர் மிகப்பெரிய அளவில் மிரட்டி பணம் பறிக்கும் பணியில் ஈடுபட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

கிரேட் பிரிட்டனுக்குத் திரும்புதல்

1760 இல், 35 வயதான கிளைவ் குறைந்தபட்சம் 300,000 (2021 இல் 48,300,000 க்கு சமம்) மற்றும் 27,000 (ஒரு வருடத்தில் 2,004,300க்கு சமம்) வாடகையுடன் கிரேட் பிரிட்டனுக்குத் திரும்பினார். அவர் தனது பெற்றோர் மற்றும் சகோதரிகளுக்கு நிதி ரீதியாக ஆதரவளித்தார், அதே நேரத்தில் தனது இராணுவ மேதையை ஆரம்பத்தில் ஊக்குவித்த கட்டளை அதிகாரியான மேஜர் லாரன்ஸுக்கு ஆண்டுக்கு 500 (2021 இல் 100,000 க்கு சமம்) உதவித்தொகையை வழங்கினார். வங்காளத்தில் தனது வெற்றிகள் மற்றும் நிர்வாகத்தின் ஐந்து ஆண்டுகளில், அந்த இளைஞன் மெக்காலே பிரபுவுக்கு வழிவகுத்த சுரண்டல்களின் வரிசையை ஒன்றாகக் குவித்திருந்தார், அந்த வரலாற்றாசிரியர் இந்த விஷயத்தில் அவரது "பளிச்சிடும்" கட்டுரையை நெப்போலியன் போனபார்ட்டுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசினார். "[கிளைவ்] பல நூற்றாண்டுகளாக அடக்குமுறைக்கு இரையாகி இருந்த மில்லியன் கணக்கான இந்தியர்களுக்கு அமைதி, பாதுகாப்பு, செழிப்பு மற்றும் சுதந்திரம் ஆகியவற்றைக் கொடுத்தார், அதே நேரத்தில் நெப்போலியனின் வெற்றி வாழ்க்கை தனிப்பட்ட லட்சியம் மற்றும் அவர் நிறுவிய முழுமையான கொள்கையால் மட்டுமே ஈர்க்கப்பட்டது. அவரது வீழ்ச்சியால் மறைந்துவிட்டது." கிளைவ் மீதான மெக்காலேயின் ரிங்க்கிங் ஒப்புதல் இன்று மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாகத் தோன்றுகிறது, சிலர் கிளைவின் லட்சியம் மற்றும் தனிப்பட்ட ஆதாயத்திற்கான ஆசை 30 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிரந்தர தீர்வு வரை வங்காளத்தின் நிர்வாகத்திற்கான தொனியை அமைத்ததாக வாதிடுகின்றனர். பிளாசியில் கிளைவ் வெற்றி பெற்றதன் உடனடி விளைவு, வங்காளத்தின் மீதான வருவாய் தேவை குறைந்தது 20% அதிகரித்தது, இது கிராமப்புற மக்களுக்கு, குறிப்பாக 1770 பஞ்சத்தின் போது கணிசமான கஷ்டங்களுக்கு வழிவகுத்தது.

கிரேட் பிரிட்டனில் கிளைவ் தங்கியிருந்த மூன்று ஆண்டுகளில், அவர் ஒரு அரசியல் நிலைப்பாட்டை நாடினார், முக்கியமாக அவர் வாக்குறுதிகளை விட்டுச் சென்ற இந்தியாவின் நிகழ்வுகளின் போக்கை அவர் பாதிக்கலாம். அவர் நீதிமன்றத்தில் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றார், கவுண்டி கிளேரின் பிளாசியின் பரோன் கிளைவ் ஆக உயர்த்தப்பட்டார்; எஸ்டேட்களை வாங்கியிருந்தார், மேலும் சில நண்பர்களையும் அவரும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸுக்குத் திரும்பினார். கிளைவ் 1761 முதல் அவர் இறக்கும் வரை ஷ்ரூஸ்பரியின் எம்.பி.யாக இருந்தார். அவர் அயர்லாந்துக்காரர் என்பதால் அவர் காமன்ஸில் உட்கார அனுமதிக்கப்பட்டார்.[47] அவர் 1762-63க்கு

ஷ்ரூஸ்பரியின் மேயராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.[58] பட்டதாரி அல்லாத கிளைவ் 1760 இல் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து DCL ஆக கௌரவப் பட்டம் பெற்றார், மேலும் 1764 இல் அவர் நைட் ஆஃப் தி ஆர்டர் ஆஃப் தி பாட் ஆக நியமிக்கப்பட்டார்.

கிளைவ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வீட்டு அமைப்பை சீர்திருத்துவதற்கு தன்னைத்தானே அமைத்துக் கொண்டார், மேலும் இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தின் தலைவரான லாரன்ஸ் சுலிவனுடன் கடுமையான தகராறைத் தொடங்கினார், அவரை இறுதியில் தோற்கடித்தார். இதில் அவருக்கு வங்காளத்தில் தலைகீழான செய்திகள் உதவியது. மிர் ஜாபர் இறுதியாக பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுக்கு பணம் செலுத்துவதில் கிளர்ச்சி செய்தார், மேலும் கிளைவின் வாரிசு மிர் ஜாபரின் மருமகன் காசிம் அலி காளை முஸ்லுட் (சிம்மாசனத்தில்) ஏற்றினார். ஒரு குறுகிய காலத்திற்குப் பிறகு, மிர் காசிம் தப்பி ஓடிவிட்டார், வால்டர் ரெய்ன்ஹார்ட் சோம்ப்ரே (முஸ்லிம்களுக்கு சும்ரு என்று அழைக்கப்படுகிறார்), ஒரு சுவிஸ் கைக்கூலி, பாட்னாவில் 150 ஆங்கிலேயர்களின் காவற்படையை கசாப்பு செய்ய உத்தரவிட்டார், மேலும் அவரது சகோதரரின் பாதுகாப்பில் காணாமல் போனார். ஆவாத்தின் வைஸ்ராய். ஒட்டுமொத்த நிறுவனத்தின் சேவை, சிவில் மற்றும் இராணுவம், ஊழலில் மூழ்கி, பரிசுகள் மற்றும் உள்நாட்டு மற்றும் ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தின் ஏகபோகத்தால், இந்தியர்கள் ஏழைகளாக்கப்பட்டு, கிளைவ் பெற்ற வருவாயில் நிறுவனம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. இதற்கு கிளைவ் அவர்களே அதிக பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும், ஏனெனில் அவர் கவர்னராக இருந்த காலத்தில் மிக மோசமான முன்னுதாரணமாக இருந்தார். ஆயினும் கூட, உரிமையாளர்களின் நீதிமன்றம், ஆளுநர் மற்றும் தலைமைத் தளபதியின் இரட்டை அதிகாரங்களுடன் கிளைவ் பிரபுவை வங்காளத்திற்கு விரைந்து செல்லும்படி இயக்குநர்களை கட்டாயப்படுத்தியது.

இந்தியாவுக்கான மூன்றாவது பயணம்:

1765 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 11 ஆம் தேதி, கிளைவின் கப்பல் மெட்ராஸில் நிறுத்தப்பட்டது. மிர் ஜாபரின் மரணம் மற்றும் பக்சர் போரின் பின்விளைவுகளை அறிந்ததும், அவர் இங்கிலாந்தில் உள்ள ஒரு நண்பருக்கு ஒரு குறியீட்டு கடிதத்தை அனுப்பினார், மேலும் அவரது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் அடமானம் வைத்து, அதன் உயர்வை எதிர்பார்த்து, முடிந்தவரை நிறுவனத்தின் பங்குகளை வாங்குமாறு அறிவுறுத்தினார். [60][61] 3 மே 1765 அன்று, மிர் ஜாபர் தன்னிடம் தனிப்பட்ட முறையில் £70,000 (2021 இல் £10,200,000 க்கு சமம்) விட்டுச்சென்றார் என்பதை அறிய கிளைவ் கல்கத்தாவிற்கு வந்தார். மிர் ஜாபருக்குப் பிறகு அவரது மருமகன் காசிம் அலி பதவியேற்றார், புதிய நவாப்பிடமிருந்து £100,000 (2021 இல் £14,500,000 க்கு சமம்) எடுத்து அரசாங்கம் மேலும் மனச்சோர்வடையவில்லை; காசிம் அலி அவாத்தின் வைஸ்ராயை மட்டுமல்ல, டெல்லியின் பேரரசரையும் பீகார் மீது படையெடுக்க தூண்டினார். இந்த கட்டத்தில் வங்காள இராணுவத்தில் ஒரு கலகம் ஏற்பட்டது, இது 1857 இன் இந்தியக் கிளர்ச்சியின் கடுமையான முன்னோடியாக இருந்தது, ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிப்பாய் தலைவனை துப்பாக்கியிலிருந்து ஊதுவதன் மூலம் அது விரைவாக அடக்கப்பட்டது. மேஜர் மன்ரோ, "அந்த காலத்தின் நேப்பியர்", பக்சர் என்ற கடினமான

களத்தில் ஒன்றுபட்ட படைகளை சிதறடித்தார். பேரரசர், ஷா ஆலம் II, லீக்கில் இருந்து தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டார், அதே நேரத்தில் அவாத் வைஸ்ராய் ஆங்கிலேயர்களின் கருணையில் தன்னைத் தானே தூக்கி எறிந்தார்.

வங்காளத்தில் தான் சாதித்ததை ஹிந்துஸ்தானில் அல்லது மேல் இந்தியாவில் திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல கிளைவ் இப்போது ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர் இப்போது உத்தரப்பிரதேசம் என்று அழைக்கப்படுவதைப் பாதுகாத்திருக்கலாம், மேலும் வெல்லஸ்லி மற்றும் ஏரியின் பிரச்சாரங்களை தேவையற்றதாக ஆக்கியிருக்கலாம். ஆனால், பணக்கார வங்காளத்தின் வருவாய் மற்றும் வளங்களைச் சுரண்டுவதில் தனக்கு வேறு வேலை இருப்பதாக அவர் நம்பினார், அது பிரிட்டிஷ் இந்தியா பின்னர் சீராக வளரும் ஒரு தளமாக மாற்றியது. எனவே அவர் அலகாபாத் மற்றும் கோரா மாகாணங்களைத் தவிர தனது அனைத்து பகுதிகளையும் அவத் வைஸ்ராயிடம் திரும்பினார், அவர் பலவீனமான பேரரசுக்கு வழங்கினார்.

முகலாய ஃபிர்மன்:

அவாதியன் மாகாணங்களுக்கு ஈடாக, கிளைவ் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஆவணங்களில் ஒன்றை பேரரசரிடமிருந்து பாதுகாத்து, கிளைவ்வுக்கு வங்காள பட்டத்தை திறம்பட வழங்கினார். இது "1765 ஆம் ஆண்டு வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒடிசாவின் திவானி உரிமைகளை 1765 ஆம் ஆண்டு நிறுவனத்திற்கு வழங்கிய அரசர் ஷா ஆலம்" என பதிவுகளில் தோன்றுகிறது. தேதி 12 ஆகஸ்ட் 1765, இடம் பெனாரஸ், சிம்மாசனம் ஒரு ஆங்கில சாப்பாட்டு-மேஜை எம்ப்ராய்டரி துணியால் மூடப்பட்டிருந்தது மற்றும் கிளைவ் கூடாரத்தில் ஒரு நாற்காலியை மிஞ்சியது. இது ஒரு முஸ்லீம் சமகாலத்தவரால் சித்தரிக்கப்பட்டது, அவர் "ஒரு பலாப்பழம் விற்பனையில் எடுக்கப்பட்டதை விட குறைந்த நேரத்தில் ஒரு பரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டு முடிக்கப்பட்டது" என்று கோபமாக கூச்சலிடுகிறார். இந்தச் செயலின் மூலம் நிறுவனம் முப்பது மில்லியன் மக்களின் உண்மையான இறையாண்மை ஆட்சியாளர்களாக மாறியது, 4,000,000 ஸ்டெர்லிங் (2021 இல் £580,000,000 க்கு சமம்) வருவாய் ஈட்டியது.

அதே தேதியில் கிளைவ் கர்நாடகாவில் நிறுவனத்தின் உடைமைகளுக்கான ஏகாதிபத்திய சாசனத்தைப் பெற்றார், அவர் ஆற்காட்டில் தொடங்கிய வேலையை முடித்தார், ஆனால் பேரரசின் அனைத்து லெப்டினன்சிகளிலும், தக்காணத்திலேயே மிக உயர்ந்த மூன்றாவது ஃபிர்மானைப் பெற்றார். 1768 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 27 ஆம் தேதியன்று, இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தின் இரகசியக் குழு, சென்னை அரசாங்கத்திற்கு எழுதிய கடிதத்தில் இந்த உண்மை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் இளவரசர்கள் மற்றும் மக்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் பலத்துடன் ஒப்பிடும்போது இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் இருப்பு இன்னும் சிறியதாகவே இருந்தது. அவர்களின் லட்சிய பிரஞ்சு, டச்சு மற்றும் டேனிஷ் போட்டியாளர்களின் படைகளுடன் ஒப்பிடும்போது. இறுதியாக 1767 இல் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறியபோது, இயக்குனர்களுக்கு தனது கடைசி அறிவுரையை எழுதியபோது கிளைவ் இதை மனதில் வைத்திருந்தார்.

"திவானியை கையகப்படுத்தியதில் இருந்து, அந்த மாகாணங்களின் செளபாவின் அதிகாரம், உண்மையில், கிழக்கிந்திய கம்பெனியிடம் இருந்தது. அவருக்கு அதிகாரத்தின் பெயரும் நிழலும் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. இந்த பெயர் இருப்பினும், இந்த நிழலை நாம் வணங்குவது இன்றியமையாதது."

நிர்வாக சீர்திருத்த முயற்சிகள்:

இவ்வாறு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பேரரசை நிறுவிய கிளைவ், வலுவான நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்த முயன்றார். அரசு ஊழியர்களின் சம்பளம் அதிகரிக்கப்பட்டது, இந்தியர்களிடமிருந்து பரிசுகளை ஏற்றுக்கொள்வது தடைசெய்யப்பட்டது, மேலும் கிளைவ் உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றினார், அதன் கீழ் உள்நாட்டு வர்த்தகத்தில் பங்கேற்பது நிறுத்தப்பட்டது. துரதிர்ஷ்டவசமாக இது ஊழலைக் குறைப்பதில் மிகக் குறைவான தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தியது. இது வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் நாட்கள் வரை பரவலாக இருந்தது. கிளைவின் இராணுவ சீர்திருத்தங்கள் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தன. இரண்டு மராட்டியப் படைகள் வங்காளத்தின் மீது அணிவகுத்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் பரிசுகளைப் பெறுவதற்கும் பட்டா (சூடுதல் ஊதியம்) குறைப்புக்கும் எதிராக வீட்டோவைத் தேர்ந்தெடுத்த பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் கலகத்தை அவர் வீழ்த்தினார். பிளாசிக்குப் பிறகு அவர் தொடங்கிய இராணுவத்தின் மறுசீரமைப்பு, கிரேட் பிரிட்டனில் அவர் இல்லாதபோது புறக்கணிக்கப்பட்டார், பின்னர் இந்திய அதிகாரிகளின் பாராட்டைப் பெற்றார். அவர் முழு இராணுவத்தையும் மூன்று படைப்பிரிவுகளாகப் பிரித்தார், ஒவ்வொன்றையும் ஒரு முழுமையான படையாக ஆக்கினார், தனக்கு எதிராக எந்த ஒரு இந்திய இராணுவத்திற்கும் சமமாக இருந்தார்.

இரட்டை ஆட்சி முறை:

கிளைவ் தனது "இரட்டை ஆட்சி முறை" என்ற கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் வட இந்தியாவின் மெய்நிகர் மாஸ்டர் நிறுவனத்தை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவர் நடைமுறைப்படுத்திய புதிய ஏற்பாட்டின்படி, நிர்வாகம் மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு நவாப்பின் தனிச்சிறப்புக்குரியதாக மாற்றப்பட்டபோது, நிறுவனம் வங்காளம் (திவானி) மற்றும் பீகார் மாநிலங்களின் வருவாய் விவகாரங்களுக்கு மட்டுமே பொறுப்பானது. "துணை நவாப்" அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டது, நிஜாமத் (சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு) கைகளில் இருந்தபோது, நிறுவனத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்ததைத் தவிர, இந்தியாவின் இரண்டு பணக்கார மாகாணங்களின் வருவாய் தொடர்பான அனைத்து விவகாரங்களுக்கும் தலைமை தாங்கினார். நிறுவனத்தை சமாளிக்க தனது சொந்த பிரதிநிதியை நியமித்த நவாப். இந்த முறை வங்காளத்தின் நிர்வாகத்திற்கு தீங்கு விளைவிப்பதாக நிரூபிக்கப்பட்டது மற்றும் இறுதியில் "இரட்டை ஆட்சி முறை" கிளைவ் மூலம் ஒழிக்கப்பட்டது.

கிளைவ் கடைசியாக பிப்ரவரி 1767 இல் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினார். 1768 இல், அவர் தெற்கு பிரான்சில் உள்ள ஹெரால்ட், லாங்குடோக்-ரெளசிலோன், பெசெனாஸில் உள்ள சாட்டௌ டி லார்சாக்கில் வசித்து வந்தார். உள்ளூர் பாரம்பரியம் என்னவென்றால், அவர் உள்ளூர் பேக்கரிகளுக்கு ஒரு இனிப்பு பேஸ்ட்ரி, பெட்டிட் பேட்டே டி பெசெனாஸ் அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் அவர் (மேலும் வெளிப்படையாக, அவரது சமையல்காரர்) ரூசியான கீமா நானின் சுத்திகரிக்கப்பட்ட பதிப்பாக இந்தியாவிலிருந்து செய்முறையை கொண்டு வந்தார். Pézenas அத்தகைய சுவையான உணவுகளுக்கு பெயர் பெற்றது.

பின்னர் 1768 இல், க்ளைவ் ராயல் சொசைட்டியின் ஃபெலோவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் மற்றும் ஷ்ரூஸ்பரியில் உள்ள ராயல் சலோப் மருத்துவமனையின் பொருளாளராக பணியாற்றினார்.

1769 ஆம் ஆண்டில், அவர் எஷருக்கு அருகிலுள்ள கிளேர்மாண்டின் வீடு மற்றும் தோட்டங்களை கையகப்படுத்தினார் மற்றும் தோட்டத்தையும் வீட்டையும் மறுவடிவமைக்க கேபிலிட்டி பிரவுனை நியமித்தார்.

1772 இல் பாராளுமன்றம் இந்தியாவில் நிறுவனத்தின் நடைமுறைகள் குறித்து விசாரணையைத் தொடங்கியது. கிளைவின் அரசியல் எதிரிகள் இந்த விசாரணைகளை கிளைவ் மீதான தாக்குதல்களாக மாற்றினர். இந்தியாவில் இருந்தபோது அவர் பெற்ற சில பெரிய தொகைகளைப் பற்றி கேள்வி எழுப்பப்பட்ட கிளைவ், அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிறுவன நடைமுறைக்கு முரணானவை அல்ல என்று சுட்டிக்காட்டினார், மேலும் அதிக ஆதாயத்திற்கான வாய்ப்புகளை வழங்கிய "எனது சொந்த நிதானத்தில் நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன்" என்று கூறி தனது நடத்தையை நியாயப்படுத்தினார். விசாரணைகள் நிறுவனத்தின் சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன; க்ளைவின் செயல்களுக்காக அவரைக் கண்டிப்பதற்கான வாக்கெடுப்பு தோல்வியடைந்தது. பின்னர் 1772 ஆம் ஆண்டில், க்ளைவ் நைட் ஆஃப் தி பாட் ஆக முதலீடு செய்யப்பட்டார் (அவர் நைட் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்ற எட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு), மேலும் ஷ்ரோப்ஷயரின் லார்ட் லெப்டினன்ட்டாக நியமிக்கப்பட்டார்.

1769 மற்றும் 1773 க்கு இடையில் ஏற்பட்ட பெரும் பஞ்சம் வங்காளத்தின் மக்கள் தொகையை மூன்றில் ஒரு பங்காகக் குறைத்தது. நிறுவன அதிகாரிகளின் செயல்பாடுகள் மற்றும் பெருக்கம் ஆகியவை பஞ்சத்தை ஏற்படுத்தியது, குறிப்பாக வர்த்தக ஏகபோகத்தை தவறாகப் பயன்படுத்தியது மற்றும் நிறுவன அதிகாரிகளின் தனிப்பட்ட நலனுக்காக பயன்படுத்தப்படும் நில வரி ஆகியவை வாதிடப்பட்டது. இந்த வெளிப்பாடுகள் மற்றும் பாராளுமன்றத்தில் நடந்த விவாதங்கள் கிளைவின் அரசியல் பிரபலத்தைக் குறைத்தன.

நிறுவன சீர்திருத்தங்கள் குறித்த நாடாளுமன்ற விவாதங்களில் கிளைவ் தொடர்ந்து ஈடுபட்டார். 1773 ஆம் ஆண்டில், கிளைவின் மிகவும் குரல் கொடுக்கும் விமர்சகர்களில் ஒருவரான ஜெனரல் ஜான் பர்கோயன், கிளைவின் சில ஆதாயங்கள் நிறுவனம் மற்றும் அரசாங்கத்தின்

இழப்பில் செய்யப்பட்டதாக வழக்கு தொடர்ந்தார். கிளைவ் மீண்டும் தனது செயல்களை உற்சாகமாகப் பாதுகாத்து, "என் அதிர்ஷ்டத்தை எடுத்துக்கொள், ஆனால் என் மரியாதையைக் காப்பாற்று" என்று கூறி தனது சாட்சியத்தை முடித்தார். அதைத் தொடர்ந்து நடந்த வாக்கெடுப்பு கிளைவ், நாட்டிற்கு அவர் செய்த "சிறந்த மற்றும் சிறந்த சேவைக்காக" பாராட்டப்பட்டார். அதன்பிறகு உடனடியாக பாராளுமன்றம் 1773 ஆம் ஆண்டின் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தை விவாதிக்கத் தொடங்கியது. இது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நடைமுறைகளை கணிசமாக சீர்திருத்தியது.

நவம்பர் 22, 1774 அன்று கிளைவ் தனது 49 வயதில் பெர்க்லி சதுக்கத்தில் இறந்தார். அவர் வைத்திருந்த பேனாக் கத்தியால் அவரது கழுத்தில் வெட்டு விழுந்ததால் மரணம் ஏற்பட்டது. அவர் இறந்த விதம் நீண்ட காலமாக சர்ச்சைக்குரிய விஷயமாக உள்ளது. எந்த விசாரணையும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை, அது இல்லாததால், அப்போப்பெளடிக் ஃபிட் அல்லது பக்கவாதம் காரணமாக அவரது மரணம் என்று சமகால செய்தித்தாள்கள் தெரிவிக்கின்றன. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் ஜான் வாட்னி இவ்வாறு முடித்தார்: "அவர் சுயமாக ஏற்படுத்திய காயத்தால் இறக்கவில்லை ... அதிகப்படியான போதைப்பொருளால் கொண்டு வரப்பட்ட மழுங்கிய காகிதக் கத்தியால் அவர் கழுத்தை துண்டித்ததால் அவர் இறந்தார்". தற்கொலைக் குறிப்பு, சாமுவேல் ஜான்சன் எழுதினார், "அத்தகைய குற்றங்களின் மூலம் அவர் தனது செல்வத்தைப் பெற்றார், அவற்றைப் பற்றிய அவரது உணர்வு அவரைத் தானே கழுத்தை அறுத்துக் கொள்ளத் தூண்டியது".] கிளைவின் மறைவு அவரது மனச்சோர்வு மற்றும் ஓபியம் போதைக்கு தொடர்புடையது, ஆனால் உடனடியாக சாத்தியமாகும் உந்துவிசை நோயினால் உண்டான வேதனையான வலியாக இருந்தது (அவர் பித்தப்பைக் கற்களால் அவதிப்பட்டார் என்று அறியப்பட்டார்) அதை அவர் அபின் மூலம் குறைக்க முயன்றார். சிறிது காலத்திற்கு முன்பு, அவர் வட அமெரிக்காவில் பிரிட்டிஷ் படைகளின் கட்டளையை வழங்கினார் மற்றும் நிராகரித்தார். ஷ்ரோப்ஷயரில் அவர் பிறந்த இடத்திற்கு அருகில் உள்ள மோர்டன் சேயில் உள்ள செயின்ட் மார்கரெட்ஸ் பாரிஷ் தேவாலயத்தில் அவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

கிளைவ் 1762 இல் ஒரு ஐரிஷ் பீரேஜ் பெற்றார், பிளாசி, கவுண்டி கிளேரின் பரோன் கிளைவ் உருவாக்கினார்; அவர் அயர்லாந்தில் உள்ள லிமெரிக் மற்றும் கவுண்டி கிளேரில் உள்ள நிலங்களை வாங்கினார், பிளாசியின் லிமெரிக் சிட்டிக்கு அருகிலுள்ள தனது நிலத்தின் ஒரு பகுதியை பெயரிட்டார். அயர்லாந்தின் சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து, இந்த நிலங்கள் அரசு சொத்தாக மாறியது. 1970 களில் ஒரு தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, பின்னர் லிமெரிக் பல்கலைக்கழகம், பிளாசியில் கட்டப்பட்டது.

ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள்:

ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசி மூன்று தசாப்தங்களில் மைசூர் சுல்தானகத்திற்கும், பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கும் (முக்கியமாக அண்டை நாடான

மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்டது), மராட்டியப் பேரரசிற்கும் இடையே நடந்த நான்கு போர்களின் தொடர் ஆகும். திருவிதாங்கூர் இராச்சியம், மறுபுறம் ஹைதராபாத் இராச்சியம். ஹைதர் அலி மற்றும் அவரது அடுத்த மகன் திப்பு ஆகியோர் நான்கு முனைகளில் போர்களை நடத்தினர்: மேற்கு, தெற்கு மற்றும் கிழக்கில் இருந்து ஆங்கிலேயர்கள் தாக்கினர் மற்றும் நிஜாமின் படைகள் வடக்கில் இருந்து தாக்கினர். நான்காவது போரின் விளைவாக, ஹைதர் அலி மற்றும் திப்புவின் வீடு தூக்கியெறியப்பட்டது (பிந்தையவர் 1799 இல் நான்காவது போரில் கொல்லப்பட்டார்), மேலும் மைசூர் நகரை கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நலனுக்காக தகர்க்கப்பட்டது. இந்திய துணைக்கண்டம்.

நான்கு போர்கள்:

முதல் ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்:

முதல் ஆங்கிலோ-மைசூர் போர் (1767 - 1769) ஹைதர் அலி ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக ஓரளவு வெற்றியை அனுபவித்தார், கிட்டத்தட்ட மெட்ராஸைக் கைப்பற்றினார். அலியைத் தாக்க நிஜாம் மிர் நிஜாம் அலிகாளை ஆங்கிலேயர்கள் சமாதானப்படுத்தினர். இருப்பினும், அது தற்காலிகமானது, பிப்ரவரி 1768 இல் நிஜாம் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஒரு புதிய ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டார். மேற்கில் தாக்கும் பிரிட்டிஷ் பம்பாய் இராணுவத்துடனும், வடகிழக்கில் இருந்து தாக்கும் மதராஸ் இராணுவத்துடனும் அலி போராட வேண்டியிருந்தது. இருப்பினும், மெட்ராஸை நோக்கி ஹைதரின் தாக்குதலின் விளைவாக, மதராஸ் அரசாங்கம் அமைதிக்காக வழக்கு தொடர்ந்தது, அதன் விளைவாக மெட்ராஸ் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்:

இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போர் (1780 - 1784) போட்டியிடும் சக்திகளுக்கு இடையில் அதிர்ஷ்டம் ஏற்ற இறக்கத்துடன் இரத்தக்களரி போர்களைக் கண்டது. திப்பு செப்டம்பர் 1780 இல் பொல்லிலூர் போரில் வில்லியம் பெய்லியையும், பிப்ரவரி 1782 இல் கும்பகோணத்தில் ஜான் பிரைத்வைட்டையும் தோற்கடித்தார், அவர்கள் இருவரும் சேரிங்காபட்டத்திற்கு சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். போர்டோ நோவோ மற்றும் ஆர்னி போரில் அலியை தோற்கடித்த பிரித்தானிய தளபதியான சர் ஐர் கூட் மீண்டும் இந்த யுத்தம் கண்டார். திப்பு தனது தந்தையின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து போரைத் தொடர்ந்தார். இறுதியாக, 1784 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 11 ஆம் தேதி மங்களூரு உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்டதன் மூலம் போர் முடிவுக்கு வந்தது, இது பழைய நிலைக்கு முந்தைய நிலையை மீட்டெடுத்தது. ஏப்ரல் 1787 இல் கஜேந்திரகாட் ஒப்பந்தம் மராட்டியர்களுடனான மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் (1772-1785) இரண்டாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போரின் போது இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தார். இரண்டாவது ஆங்கிலோ-மைசூர் 1780-1784 ஆண்டுகளுக்கு இடையில் சண்டையிட்டது.

மூன்றாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்:

மூன்றாம் ஆங்கிலோ-மைசூர் போரில் (1790 - 1792), இப்போது பிரான்சின் கூட்டாளியான திப்பு, 1789 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் நட்பு நாடான திருவிதாங்கூர் இராச்சியத்தின் மீது படையெடுத்தார். பிரிட்டிஷ் படையினருக்கு சார்லஸ் கார்ன்வாலிஸ் தலைமை தாங்கினார். இதன் விளைவாக போர் மூன்று ஆண்டுகள் நீடித்தது மற்றும் மைசூருக்கு ஒரு மாபெரும் தோல்வி. 1792 ஆம் ஆண்டு செரிங்காபட்டம் முற்றுகை மற்றும் செரிங்காபட்டம் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிறகு போர் முடிவுக்கு வந்தது, அதன்படி திப்பு தனது ராஜ்யத்தின் பாதியை பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி மற்றும் அதன் கூட்டாளிகளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருந்தது.

நான்காவது ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்:

நான்காவது ஆங்கிலோ-மைசூர் போர் (1798 - 1799) திப்புவின் மரணம் மற்றும் மைசூர் பிரதேசத்தில் மேலும் குறைக்கப்பட்டது.[1] மைசூர் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடனான கூட்டணி கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு அச்சுறுத்தலாகக் கருதப்பட்டது மற்றும் மைசூர் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் தாக்கப்பட்டது. மைசூரில் 35,000 வீரர்கள் இருந்தனர், அதேசமயம் ஆங்கிலேயர்கள் 60,000 துருப்புகளைக் கொண்டிருந்தனர். நிஜாம் அக்பர் அலிகான் மற்றும் மராட்டியர்கள் வடக்கிலிருந்து படையெடுப்பை நடத்தினர். செரிங்காபட்டம் முற்றுகையில் (1799) ஆங்கிலேயர்கள் தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற்றனர். திப்பு நகரின் பாதுகாப்பின் போது கொல்லப்பட்டார். மீதமுள்ள மைசூர் பிரதேசத்தின் பெரும்பகுதி ஆங்கிலேயர்கள், நிஜாம் மற்றும் மராட்டியர்களால் இணைக்கப்பட்டது. மீதமுள்ள மையப்பகுதி, மைசூர் மற்றும் செரிங்காபட்டத்தை சுற்றி, இந்திய இளவரசர் யுவராஜா கிருஷ்ணராஜ வாடியார் III (பின்னர் மகாராஜா கிருஷ்ணராஜ வாடியார் III) அவரது பாட்டியின் ஆட்சியின் கீழ் மீட்டெடுக்கப்பட்டது; அலி நடைமுறை ஆட்சியாளராக வருவதற்கு முன்பு உடையார் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தனர். 1947 ஆம் ஆண்டு வரை எஞ்சியிருந்த மைசூர் இராச்சியத்தை உடையர்கள் ஆண்டனர், அது இந்தியாவின் ஆதிக்கத்துடன் இணைந்தது.

பின்விளைவுகள்:

கிழக்கிந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை நிறுவிய பிளாசி (1757) மற்றும் பக்சர் (1764) போர்களுக்குப் பிறகு, ஆங்கிலோ-மைசூர் போர்கள், ஆங்கிலோ-மராத்தா போர்கள் (1767 - 1799), இறுதியாக ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்கள் (1845-1849), தெற்காசியா மீதான பிரிட்டிஷ் உரிமையை ஒருங்கிணைத்தது, இதன் விளைவாக இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசு ஏற்பட்டது, இருப்பினும் ஆப்கானியர்கள் மற்றும் பர்மியர்கள் போன்ற பல்வேறு குழுக்களிடையே எதிர்ப்பு 1880 கள் வரை நீடித்தது.

மைசூர் ராக்கெட்டுகள்:

பொல்லிலூர் போரின் போது திப்பு பயன்படுத்திய மைசூர் ராக்கெட்டுகள் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி முன்பு பார்த்ததை விட மிகவும் மேம்பட்டவை, முக்கியமாக உந்துசக்தியை வைத்திருப்பதற்கு இரும்புக் குழாய்களைப் பயன்படுத்தியது. இது அதிக உந்துதல் மற்றும் ஏவுகணைக்கான நீண்ட தூரத்தை (2 கிலோமீட்டர்கள் (1.2 மைல்) வரை) செயல்படுத்தியது. நான்காவது ஆங்கிலோ-மைசூர் போரில் திப்புவின் தோல்வி மற்றும் பல மைசூர் இரும்பு ராக்கெட்டுகள் கைப்பற்றப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் பிரிட்டிஷ் ராக்கெட் வளர்ச்சியில் செல்வாக்கு செலுத்தினர், காங்கிரீவ் ராக்கெட்டை ஊக்கப்படுத்தினர், இது நெப்போலியன் போர்களில் விரைவில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வங்காளத்தில் இரட்டை அரசாங்கம் (1765-72):

ராபர்ட் கிளைவ் அலகாபாத் உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு (1765) வங்காளத்தில் பிரபலமற்ற இரட்டை அரசாங்க நிர்வாக முறையை அமைத்தார்.

இரட்டை அல்லது இரட்டை அரசாங்க முறையின் கீழ், நிறுவனம் வங்காளத்தின் திவானி (வருவாய்) மற்றும் நிஜாமத் (சிவில் நிர்வாகம்) ஆகிய இரண்டையும் இரண்டு வெவ்வேறு ஆதாரங்களில் இருந்து பெற்றது- முகலாய பேரரசரிடமிருந்து திவானி மற்றும் வங்காள நவாபிடமிருந்து நிஜாமத். மாகாணத்தின் வருவாயை திவானாக சேகரிக்க நிறுவனம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது, அதே சமயம் துணை சுபதாரை பரிந்துரைக்கும் உரிமையின் மூலம் நிஜாமத் அல்லது காவல்துறை மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் இருந்தது. நிறுவனத்தின் அனுமதியின்றி துணை சுபதாரை நீக்க முடியாது. இந்த அமைப்பின் கீழ், நவாப் நிறுவனம் நிர்ணயித்த கட்டணத்திற்குப் பதிலாக குற்றவியல், சிவில் மற்றும் போலீஸ் நிர்வாகத்தின் உண்மையான பணியைத் தொடர்ந்து கையாண்டார்.

இது ஒரு அரசாங்க அமைப்பாகும், இதில் பூர்வீக நிர்வாகிகள் பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தனர், அதே நேரத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் அதிகாரத்தை அனுபவித்தனர் அல்லது வேறுவிதமாகக் கூறினால், அதிகாரம் பொறுப்பிலிருந்து முற்றிலும் விவாகரத்து செய்யப்பட்டது. வங்காளத்தில் இப்போது இரண்டு எஜமானர்கள் இருந்தனர் - நவாப் மற்றும் கம்பெனி. நவாப் பொது நிர்வாகம், சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பராமரித்தல் மற்றும் நீதி (ஐ.சி. கிரிமினல் வழக்குகள்) ஆகியவற்றிற்கு பொறுப்பானவர். வங்காளத்தின் வருவாயைச் சேகரித்துப் பயன்படுத்துவதற்கான இராணுவ அதிகாரமும் உரிமையும் கம்பெனிக்கு இருந்தது. இந்த ஏற்பாடு இரட்டை அரசாங்கம் என்று அறியப்பட்டது. நிறுவனத்திற்கு எந்த பொறுப்பும் இல்லை மற்றும் அதிகாரத்தை அனுபவித்தது. மறுபுறம், நவாப் நிர்வாகப் பொறுப்பை திறம்பட நடத்துவதற்குத் தேவையான ஆதாரங்கள் இல்லாமல், அதாவது அதிகாரம் இல்லாமல் பொறுப்பில் சுமத்தப்பட்டார்.

வருவாயைச் சேகரிக்க இந்திய அதிகாரிகள் நிறுவனத்தால் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த அதிகாரிகளின் பேராசை, ஊழல் மற்றும் அடக்குமுறை விவசாயிகளை முற்றிலும் துயரத்தில் தள்ளியது. இந்நிறுவனம் மக்கள் நலனில் அக்கறையற்றது... இந்தக் காலகட்டம் சிறப்பிக்கப்பட்டது.

தனியார் வர்த்தகத்தை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி தங்களை வளப்படுத்திக்கொள்ளும் நிறுவனத்தின் ஊழியர்களிடையே பரவலான ஊழல்; அதிகப்படியான வருவாய் வசூல் மற்றும் விவசாயிகளை ஒடுக்குதல்; வேலையாட்கள் செழித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் நிறுவனம் நஷ்டத்தில் போனது.

வங்காளத்தில் இரட்டை அரசாங்கம் படுதோல்வி அடைந்தது. வங்காளத்தின் வணிகம், தொழில், விவசாயம் ஆகியவற்றை அழித்தது.

நிறுவனமும் அதன் நிர்வாகத்தின் தீமைகளால் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கவில்லை. வருவாய் மற்றும் வர்த்தகம் ஆகிய இரண்டிலும் அதன் வருமானம் பாதிக்கப்பட்டது. நிறுவனத்தின் முதன்மைக் கவலையாக இருந்த ஊழியர்களின் தனியார் வர்த்தக நடைமுறையும் நிறுவனத்தின் அதிர்ஷ்டத்திற்கு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது.

பின்னர் வங்காளம் ஒரு பயங்கரமான பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டபோது, மக்களின் நிலைமை மோசமடைந்தது, மேலும் மூன்றில் ஒரு பங்கு மக்கள் அழிந்தனர். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அதற்கான அதிகாரமோ, வளமோ இல்லாத நிறுவனமோ அல்லது நவாப்களோ மக்களுக்கு உதவ நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. துணை நவாப்பைப் பரிந்துரைக்கும் அதிகாரத்தின் மூலம் நிறுவனம், எந்தப் பொறுப்பையும் ஏற்காமல் பொது நிர்வாகத்தில் மட்டும் தலையிட்டது. இரட்டை அரசாங்கத்தின் தீமைகள் வெளிப்பட ஆரம்பித்தன. நிர்வாகமும் பொருளாதாரமும் சரிந்தன.

Reference Books:

1. Satish Chandra, History of Medieval India, Orient Blackswan, NewDelhi, 2009.
2. J.L. Mehta, Advanced study in the History of Medieval India, Sterling Publishers, New Delhi, 2006.
3. R.P. Thripathi, Rise and fall of Mughal Empire.
4. Meerasingh, Medieval History of India, Vikas Publishing House, NewDelhi, 1978.
5. R.C.Majumdar, An Advanced History of India, Macmillan India Limited, New Delhi, 2001.